

“Gölmekten başım döndü. Bayıldım.” Jojo Moyes

Sophie Kinsella

Sev Hayatını

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Romantik komedinin kraliçesi Sophie Kinsella'dan elinizden bırakamayacağınız yepyeni bir roman

Seni seviyorum... ama ya hayatını seveyimsem?

Ava ümitsiz bir romantik; hayatının aşkını boy, meslek ve
burca göre filtreleyen uygulamalarda değil, gerçek dünyada
bulması gerektiğini düşünüyor. Ama yaşadığı ayrılık ve başarısız
buluşmalardan sonra aşkı aramaya ara veriyor ve İtalya'nın
üçüncü bir kasabasında bir yazarlık inzivasına kaçıyor.
İnzivada, gerçek adını bile bilmediği Dutch ile yakınlaşan Ava
mükemmel görünen bu yakışıklıya gönlünü kaptırıp
kendini aşkın kollarına bırakıyor.

Ne yazık ki eve döndüklerinde, gerçekler birer birer açığa çıkıyor...
Birbirlerinin hayatlarından nefret etmeye başlıyorlar ve
hayatlarının sınavını veriyorlar...

Zıt kutuplar birbirini çeker... di, öyle değil mi?

"Hızlı, öfkeli ve muhteşem eğlenceli." *Woman & Home*

"Kinsella romantik komedide gerçek bir yetenek."

The Boston Globe

"Birinin hayatının bir parçası olmak için çabaladığımızda
karşılaştığımız zorlukların neşeli,
komik ve yürekleri ısıtan hikâyesi."

Ev Arkadaşım'ın yazarı Beth O'Leary

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Mükemmel Olmayan Hayatım
Pasaklı Tanrıça
Beni Hatırladın mı?
Sır Tutabilir misin?
Şaşırt Beni
Sana Bir İyilik Borçluyum

SEV HAYATINI

Orijinal adı: Love Your Life
© 2020, Madhen Media Ltd
Yazan: Sophie Kinsella
İngilizceden çeviren: Bige Turan Zourbakis
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2023 / ISBN 978-625-8492-18-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sophie
Kinsella

Sev
Hayatını

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetin
100 Yöneli

Susan Kamil'in anısına

Bir

Kapının ziline uzanırken cep telefonuma bir mesaj geldi ve zihnimde hemen ihtimaller listesi uzadı.

-Bir tanıdığım vefat etmişti.

-Bir tanıdığım piyangoyu kazanmıştı.

-Aklımdan çıkmış olan bir randevuya geciktim. Kahretsin.

-Bir suçun şahidiydim ve şimdi hiç hatırlayamadığım bir konuda ayrıntılı, spesifik deliller sunmam lazımdı. *Sıçtım.*

-Doktorum geri dönüp notlarıma bir daha göz atıyordu. (Neden? Bilinmez.) Ve bir şey bulmuştu. "Sizi endişelendirmek istemem ama..."

-Birisine bana çiçek göndermişti ve komşum almıştı.

-Bir ünlü az önce bir Tweet atmıştı ve görmem lazımdı. Ooo. Ne acaba?

Ancak cep telefonumu çıkardığımda mesajın Seth'ten geldiğini gördüm, geçen hafta çıktığım çocuktan. Hiç konuşmayan çocuk, bütün akşam. *Hiç.*

Çoğu erkekte tam tersi sorun olur. Kendilerini ve şahane başarılarını anlata anlata bitiremezler ve sen tam hesabın yarısını öderken akıllarına gelmiş gibi sorarlar, "Ne iş yapıyorum demiştin?" Fakat ben bal kabağı çorbası hakkında gergin gergin gevezelik ederken Seth birbirine yakın gözleriyle bana sessizce bakıp durmuştu.

Ne diyordu acaba? Tekrar buluşmak mı isteyecekti? İyyy. Düşününce bile midem kasıldı, bu bir işarettir. Hayatta en temel ilkerimden biri: Bedenine kulak vermelisin. Bedenin akıllıdır. Bedenin *bilir.*

Sorun yok. Onu incitmeden geri çevirebilirim. İnsanları incitmeden bırakmakta iyiyimdir.

Merhaba Ava. Üstünde düşündükten sonra karar verdim ki, ilişkimize devam edemeyeceğim.

Ah. Hıh. Anladım.

Neyse o zaman.

Telefona doğru gözlerimi devirdim. Beni göremeyeceğinden emin olsam da, telefon aracılığıyla duygularınızı bir şekilde aktarabildiğinize dair bir teorim vardır. (Bu teoriyi henüz kimseyle paylaşmadım çünkü bence insanların çoğu dar görüşlü. En yakın arkadaşlarım bile.)

Seninle bir kez daha çıkmak istediğim için temasa geçtiğimi zannetmiş olabilirsin, o durumda, umutlarını boşa çıkardığım için özür dilerim.

Umutları mı? *Umutlarımı* mı? O kadar şanslı olamaz.

Nedeni öğrenmek isteyeceksindir.

Ne? Yo. İstemem, çok teşekkürler.

Yani, tahmin edebilirim.

Hayır, vazgeçtim. Edemem.

Hem ben neden tahmin etmek zorundayım canım? Birisinin onunla neden çıkmak istemediğini kim *tahmin etmek* ister ki? San-ki *Ağzım Koktuğu İçin mi?* isimli iğrenç bir televizyon programundaymış gibi.

(Ağzım koktuğu için değil. Sebep ne olursa olsun, bu değil.)

Üzgünüm ama bal kabağı çorbasının bir ruhu olduğunu düşünen bir insanla çıkamam.

Ne?

Telefona bakarken neredeyse aklımı kaçıracaktım. Beni ne kadar yanlış yorumlamış. Ben bal kabağı çorbasının ruhu var diye bir şey *demedim*. Sadece fiziksel ve spiritüel şeylerin iç içe geçmiş olduğu gerçeğine karşı açık fikirli olalım dedim. Ben öyleyim. Bence hepimiz öyle olmalıyız.

Harold zihnimi okur gibi, empatiyle inledi ve burnunu bacağına sürttü. Gördünüz mü? Dünyanın birbiriyle bağlantılı olduğunu bu da kanıtlamazsa, ne kanıtlar acaba?

Şöyle bir cevap yazmak istedim, "Hayata dair kısıtlı bakış açına sığacak kadar dar görüşlü olmadığım için özür dilerim." Ama bu sefer mesajlarını okuduğum ima edilmiş olur, ki okumadım.

Eh, tamam, okudum sonuçta ama mesele şu, mesajları zihnimden siliyorum. Hepsi gitti. Seth de kim? Çıkmak? Ne?

Aynen.

Zili çaldım, ardından Nell'in verdiği anahtarla içeri girdim. Hepimiz böyle yaparız, her ihtimale karşı, Nell bir nöbet geçiriyor olabilir diye. Bayağıdır olmuyor ama hastalığı her an alevlenebiliyor.

"Nell?" diye seslendim.

"Selam!" Ağzı kulaklarında, pembe saçları dik dik, koridora çıktı.

"Tekrar pembeye dönmüşsün!" dedim heyecanla. "Çok tatlı."

Nell'in saç rengi üniversite yıllarımızdan beri 106 defa değişti, benimkiyse sıfır. Hâlâ aynı koyu kestane, omuz hizasında, pıt diye atkuyruğu yapmalı.

Şu anda aklımda saçlarım yok zaten. Seth'in mesajlarıyla anlık bir dikkat dağılması yaşadım fakat şimdi evin içindeydim ve boğazım kurudu. Mideme bir yumruk oturdu. Harold'a doğru baktım, o şirin kafasını soru sorar gibi bana doğru çevirip baktı, bu halini görmemle gözlerim sulanır gibi oldu. Aman Tanrım. Bunu sahiden yapabilir miyim?

Nell yere çömeldi, elini Harold'a uzattı. "Tatile hazır mısın?"

Harold onu bir saniye süzdü, sonra bana döndü ve o sulu gözleriyle bana acıklı acıklı baktı.

Köpeklerin her dediğimizi anlamadığını düşünen varsa, çok *yanılıyor*, çünkü Harold *farkındaydı*. Cesur olmaya çalışıyordu fakat o da benim kadar zorlanıyordu.

"Seni İtalya'ya götüremem, Harold" dedim, güçlükle yutkunarak. "Sana söylemiştim. Ama uzun sürmeyecek. Söz. Bir hafta. O kadarlık."

Yüzü buruştu, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diyen ifadesi-ne içim gitti. Kuyruğunu yavaşça yere vuruyordu, sanki umutla beni teşvik ediyordu; sanki birden fikrimi değiştirebilirim, uçağımı iptal edip onu oynamaya çıkarabilirim gibi.

Ağlamayacağım diye yemin etmiştim ama o zeki, akıllı suratı-

na bakarken gözlerim doldu. Benim Harold'ım. Dünyanın en iyi beagle köpeği. Dünyanın en iyi köpeği. Dünyanın en iyi şahsiyeti.

"Harold benimle kalmaya can atıyor" dedi Nell kararlı bir şekilde, ikimizi de oturma odasına alarak. "Değil mi Harold?"

Harold cevaben suratını iyice buruşturdu ve ruhumu parçalayan bir şekilde inledi.

"Bu köpek sahneye çıkmalı" dedi Sarika, komik bir ifadeyle bilgisayar ekranından kafasını kaldırıp baktı. Sarika pek köpek insanı değildir –kendisi de itiraf eder– fakat Harold insanıdır. Zaten Harold'la tanışıp da Harold insanı olmamak mümkün değildir.

Harold'ı dört yıl önce, küçücük bir yavruyken bir barınakta buldum ve bir anda kendimi adadım, hayran oldum. Gözlerini kaldırıp baktı, heyecanla nefes alıp verdi ve adeta, "Demek buradasın! Geleceğini biliyordum!" dedi.

Her şey günlük güneşlikti diyemeyeceğim. Daha önce hiç köpeğim olmamıştı. Çocukken hep çok istemiştım ama annemle babam bir şeylere öylesine yaparız diyen, sonra da hiç yapmayan tiplerdi. O yüzden köpek bakımı konusunda başlangıç seviyesindeydim. Harold da bakım görme konusunda. Çünkü inanın bana, onu A414 otoyolunun kenarına terk eden insanlar tarafından hiç bakım görmemişti. Bu bir köpeğe bakmak değildir. Düşününce bile ter basıyor, sinirleniyorum.

Neyse, tam bir öğrenme eğrisi yaşadık. Harold benim daireme ilk taşındığında kafayı yedi. Resmen şöyle diyordu, "Seninle yaşamayı kabul ederek ben ne yaptım?" Ben de aynı çekinceler içindeydim. İkimiz de bol bol uluduk. Ama artık onsuz bir hayat düşünemiyorum. Yine de buradayım işte, onu bir haftalığına bırakmayı planlıyorum.

Belki de iptal etmeliyim. Evet. İptal etmeliyim bence.

"Ava, stres yapmayı kes. Sana vicdan azabı çektirmeye çalıştığını fark etsene?" dedi Nell. Harold'a dönüp onu sertçe süzdü. "Dinle, ahbap, ben kanmam bu numaralara. Ava sensiz tatile gidebilir. İzni var. Ona zorluk çıkarmayı hemen bırak."

Harold ve Nell bir an için göz göze bakiştılar –birbirleriyle yüzleşen iki dev kişilik– sonunda Harold geri adım attı. Bana bir

kez daha azarlayan bir bakış attıktan sonra Nell'in sandalyesinin yanındaki kilime gidip yerleşti.

Tamam, o zaman belki de iptal etmem.

"Ondan özür dileme" dedi Nell bana. "Ve sakın bütün haftayı kitabını yazmak yerine, Harold videolarına bakıp göz sulandırarak geçirme."

"Yapmam!" dedim kendimi savunurcasına.

"Biz iyiyiz" diye tekrar etti Nell. "İyiyiz."

Hayata dair çok fazla püf nokta yoktur. Fakat içlerinden biri: Eğer kendinize acıyorsanız, Nell'i ziyarete gidin. Gereken her doğru nokta sağlamdır. Aptalca düşüncelerinizi size iade eder. Gerçekçi ve akılcı tavrı buz gibi, diriltici bir hava akımı gibi sizi kamçılar.

"Bütün eşyaları burada." Devasa çantayı yere koydum. "Yatağı, su kâsesi, battaniyesi, mamaları... Ah, bir de yağları!" Birdenbire hatırlayıp çantamdan çıkardım. "Ona yeni bir karışım yaptım, lavanta ve sedir ağacı. Sadece şeye hafifçe püskürtsen yeter..."

"Yatağına." Nell lafımı kesti. "Ava, rahatla. Bana bunlar hakkında beş tane e-posta atın ya, unuttun mu?" Şişeyi elimden alıp kısaca bir göz attıktan sonra kenara koydu. "Yeri gelmişken ne zamandır soracağım. Aromaterapi kursuna ne oldu?"

"Ah", dedim duraklayarak. "Ben hâlâ... alıyorum. Sayılır."

Aklım hemen aromaterapi kitaplarıma ve şişelerime kaydı, mutfağın bir köşesine tıklmışlardı. Online bir kursa yazılmıştım ve bir ara devam etmeliydim çünkü yarı zamanlı aromaterapist olmayı gerçekten hâlâ çok istiyordum.

"Sayılır derken?" diye kurcaladı Nell.

"Şu anda molada. Sadece iş hayatı, kitap yazmak derken... Anlarsın ya." Derin bir nefes verdim. "Hayat bir şekilde akıyor."

Benim işim ecza firmalarına broşür ve online kopyalar yazmak, artık bunu uykumda bile yapabilirim. Brakesons adlı bir ilaç firmasında çalışıyorum, yeri Surrey'de. Gayet güzel, hem firmayı seviyorum, hem de çoğunlukla evden çalışmama izin veriyorlar. Ama her zaman ufkumu genişletme peşindeyim. Bana sorarsanız, hayat, ufkunuzu genişletmemek için çok kısa. İnsan hep düşünmeli:

"Bu güzel... peki bundan başka neler yapabilirim?"

"İtalya'ya gitmek ve kitabına odaklanmak için bir sebep daha" dedi Nell kararlı bir şekilde. "Harold bunu yapmanı *istiyor*. Değil mi Harold?"

Harold buna cevap olarak candan bir "Vahooo!" diye havladı –bazen bir kurt sesi gibi çıkıyordu– ve Nell kahkahayı bastı. Güçlü kemikli eliyle Harold'ın kafasını okşadı ve, "Gerzek köpek" dedi.

Manchester üniversitesinden beri arkadaşız. Nell, Sarika, Maud ve ben üniversitenin korosunda tanıştık ve bir Bremen gezisinde bağımızı kurduk. Sarika o güne dek pek konuşmamıştı; hakkında tek bildiğimiz, hukuk okuyordu ve soprano notalarına çıkabiliyordu. Fakat birkaç içki sonrasında orkestra şefiyle gizli seviştiklerini ve cinsel hayatlarının biraz 'karanlık' bir yola saptığını anlatmıştı. Böylece adamdan ayrılmak istediğini ama koroda kalmak istediğini söyledi, sizce ne yapmalıyım diye sordu. Bütün gece Alman birası içip bu konuyu tartışmış, aynı zamanda da 'karanlık' diye kastettiği şey hakkında biraz daha ayrıntı vermesini istemiştik.

(Sonunda Nell bardağını masaya vurup, "Anlat şunu adama-kılı da anlayalım artık!" demişti. Biraz iğrençti. Tekrar etmeye değmez, hatta üstünde düşünmeye bile değmez.)

Her neyse, Sarika o orkestra şefini sepetledi ve koroda da kaldı. Tüm bunlar on dört yıl önceydi (ne ara geçmişti zaman?) ve hâlâ arkadaştık. Dördümüzün içinde sadece Sarika hâlâ koroda şarkı söylüyor ama zaten en müzikalımız oydu. Artı, mütemadiyen kendisiyle aynı ilgi alanlarına sahip bir erkek arayışında ve Londra kollarını iyi bir başlangıç noktası olarak alıyor. Bisiklet kulüplerini de. Her yıl yeni bir koroya katılır, altı ayda bir bisiklet grubunu değiştirir ve bayağı yüksek sayıda erkekle tanıştı diyebiliriz.

Yani iki yılda üç ciddi ihtimal. Londra'ya göre fena değil.

Kuzey Londra'da birbirimize yakın oturuyoruz ve hayatlarımız birçok açıdan farklı olsa da, eskisinden de daha yakınız. Son birkaç yılda bayağı bir iniş çıkışlar gördük hem gerçek anlamda, hem de... nasıl denir.

Gerçek olmayan anlamda.

Metaforik anlamda? Sembolik anlamda?

Harika. Yarın bir haftalık yazarlık kursuna gidiyorum ve daha 'gerçek anlamda'nın zıttını bile bilmiyorum.

Sarika'ya, "Gerçek anlamda kelimesinin tam zıttı nedir?" diye sordum ama o büyük bir dikkatle dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu ve siyah parlak saçları klavyeye sürünüyordu. Sarika genellikle ciddi ciddi klavyede bir şey yazarken görülür, Nell'e uğradığı zamanlarda bile. (Sık sık Nell'i ziyaret ederiz.)

"Sigara içmesin" diye mırıldandı Sarika, sonra bir tuşa bastı ve ekranı yakından inceledi.

"Ne?" diye baktım. "Çalışıyor musun?"

"Yeni bir randevu sitesi" dedi.

"Aaa, hangisiymiş?" diye sordum ilgiyle. Sarika'da hepimizden daha fazla para var, avukat olduğu için, o yüzden en pahalı randevu ve arkadaşlık sitelerine üye olup bize rapor verebiliyor.

"Medyum istemem" diye cevapladı Sarika dalgın dalgın ve bir tuşa daha bastı, sonra kafasını kaldırıp baktı. "Tanıdım Seni diye bir site. Bir böbreğini satıyorsun. Ama paranın karşılığını alıyorsun."

"Medyum mu istemezsin?" diye şüpheli şüpheli tekrar etti Nell. "Sen kaç tane medyumla çıktın bu arada?"

"Bir" dedi Sarika, ona doğru dönerek. "Yetti de arttı. Anlatmıştım size. Hani benim yatakta *gerçekten* neden hoşlandığımı bildiğini zanneden, oturup tartışmıştık ve ona 'Pardon da kimin bedeni?' demiştim, o da 'İkimizin zevk alması için olan bir beden' demişti."

"Ah, o çocuk" dedi Nell, hatırlayarak gözleri parladı. "Onun medyum olduğunu atlamışım, sadece bir göt zannetmiştim. Götler olmasın filtresi de var mı?"

"İşe yaramaz" dedi Sarika üzüntüyle. "Hiç kimse kendini göt olarak düşünmez." Bilgisayara dönüp tekrar klavyeyi tuşladı. "Sihirbaz olmasın" diye kısaca yazdı. "Dansçı olmasın... Koreograf?"

"Dansçıların ne sorunu var?" diye itiraz etti Nell. "Vücutları fit."

"Sevmiyorum işte" dedi Sarika, muğlakça omuz silkerek. "Her gece dışarıda olacak, dans etmeye gidecek. Çalışma saatlerimiz

aynı olmalı. Petrol kuyusu çalışanı olmasın" diye ekledi yeni bir düşünceyle ve klavyeye yazdı.

"Bu sitenin sistemi nedir?" dedim şaşkınlık içinde.

"Öncelikle kesinlikle kabul etmeyeceklerinle başlıyorsun" diye cevap verdi Nell. "Aslında adı Tanıdım Seni değil, Salladım Seni olmalıymış. Seni de. Seni de."

"Gerçekten çok negatif bir siteymiş gibi anlatıyorsun" diye itiraz etti Sarika. "İnsanlara salladım seni, git başımdan demek için değil, asıl amaç aşırı spesifik olmak, böylece sana uygun olmayan kişilere bakmakla vakit kaybetmiyorsun. Hedef eşleştirmeni daraltmaya devam ediyorsun, sonunda kusursuz kısa listene ulaşıyorsun."

"Bir bakayım." Koltuğun etrafından yürüdüm ve omzunun arkasından ekrana eğildim. Ekran erkek suratlarıyla doluydu, gözlerimi kırıştırdım. Hepsi bana hoş gözüktüyordu. Sağ üst köşedeki kirli sakallı mesela, özellikle hoşmuş. İfadesi, "Beni seç! Sana kibar davranırım!" diyordu.

"Şuradaki tatlı gözüktüyor." O çocuğu işaret ettim.

"Belki. Tamam, sırada ne var?" Sarika cep telefonuna yazdığı listeye göz attı. "Vejetaryen istemem."

"Ne?" Şok geçirecektim. "*Vejetaryen istemez misin? Ne diyorsun?* Sarika, nasıl bu kadar dar görüşlü olabilirsin? Kız kardeşin vejetaryen? *Ben vejetaryenim!*"

"Biliyorum" dedi istifini bozmadan. "Ama kardeşimle çıkmak istemiyorum. Ya da seninle. Üstüne alınma, yavrum. Hellimli tutmanı severim." Bir kolunu uzatıp şefkatle belimi sıvazladı. "Ama ben birlikte fırında tavuk pişirebileceğim birini istiyorum."

'Filtreler' seçeneğine tıkladı ve dört başlıkla birlikte bir kutucuk açıldı: *Evet, Lütfen! Fark Etmez, İdeal Değil ve Anlaşmayı Bozar.*

"Anlaşmayı bozanlar" dedi Sarika kararlı bir şekilde, kutucuğun içine 'vejetaryen' yazdı. İki harften sonra *vejetaryen* kelimesi kendi kendine belirdi ve Sarika ona tıkladı.

"Bütün vejetaryenleri listeden eleyemezsin" dedim dehşet içinde. "Çok önyargılı. Peki bu... yasal mı?"

"Ava, aç gözünü!" diye karşı çıktı Sarika. "Şimdi seyret. Bu kısım eğlenceli. 'Filtreyi uygula.'"

Sarika tıklayınca ekrandaki fotoğraflar yanıp sönmeye başladı. Sonra teker teker farklı yerlerdeki suratların üstünde kırmızı çarpı işaretleri belirdi. Tatlı çocuğa baktım ve mideme bir taş oturdu. Onun suratına da bir çarpı inmişti. Sanki idam cezası almışa benziyordu.

"Ne oluyor?" diye endişeyle sordum. "Bu ne böyle?"

"Bunun adı 'Son Şans,'" diye açıkladı Sarika. "Üstlerine tıklayarak içlerinden bazılarını geri alabilirim."

"Onu geri al!" dedim, favorim olan çocuğu göstererek. "Geri al!"

"Ava, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun" dedi Sarika, gözlerini devirerek.

"Tatlı birine benziyor!"

"Ama vejetaryen" dedi Sarika ve 'Bitti' tuşuna bastı.

Ekrana tekrar titreşti ve yüzlerine çarpı gelen bütün erkekler yok oldu. Geriye kalan erkeklerin resimleri ekranda döndü, sonra tekrar düzgün bir sıra halinde dizildiler, yok olanların yerini yenileri aldı.

"Harika" dedi Sarika tatminle. "Bir yere varıyoruz."

Ekrana bakakaldım, bu seçme ve ayıklama sürecinden yarı travmatize olmuş vaziyetteydim.

"Zulüm bu" dedim. "Kalpsizlik."

"Çarpıp vurmaktan iyidir" diye araya girdi Nell.

"Aynen!" Sarika başıyla onayladı. "Bilimsel bir şey. Bu site de sekiz yüzden fazla olası filtre var. Boy, iş, alışkanlık, konum, siyasi görüş, eğitim... Algoritmayı NASA'cılar geliştirmiş diye duydum. Mesela tek seferde 500 tane adamı işleyebiliyorsun." Listesine tekrar baktı. "Tamam, sıradakine geçiyoruz. Boyu bir doksandan uzunlar gitsin." Tekrar tuşlara bastı. "Aşırı uzunlarla denedim. Olmuyor bende."

'Filtreyi uygula' tuşuna bastı, üç kırmızı çarpı belirdi ve birkaç saniye sonra ekranda yeni erkek seçenekleri belirdi.

"Duyduğuma göre, bir kadın filtreleri uygulamayı sürdürmüş, sürdürmüş ve sonunda ekranda bir tane erkek kalmış, onunla temasa geçmiş ve hâlâ birliktelermiş" diye ekledi Sarika, listeyi tarayarak. "İşte ideal erkek odur."

“Bana yanlış geliyor” dedim, üzüntüyle ekranı izleyerek. “Bu şekilde olmamalı.”

“Bu tek şekil” diye karşı çıktı Sarika. “Artık herkes resmen on-line dating arıyor, değil mi? Her-kes. Milyonlarca insan. Milyarlarca insan.”

“Sarırım” dedim kuru kuru.

“Herkes online çıkıyor” diye tekrar etti Sarika net bir biçimde, sanki bir TED konuşması yapıyordu. “Adeta bir kokteyl partisine gidiyorsun ve dünyadaki herkes orada dikilmiş, seninle göz göze gelmeye çalışıyor. Bu yol olmaz! Seçenekleri daraltman lazım. Dolayısıyla.” Ekranı işaret etti.

“ASOS da aynı böyle” diye konuşmaya katıldı Nell. “Dün ‘beyaz gömlek’ aradım. Kaç tane çıktı söyleyeyim mi? Bin iki yüz altmış dört. Dedim, bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok. İlk sırada-kini alıyorum. Neyse ne.”

“Aynen” dedi Sarika. “Üstelik de bu bir gömlek, yaşam boyu partnerin değil. ‘Metro istasyonundan en fazla on dakika uzakta oturmalı’” diye ekledi Sarika hızlı hızlı yazarak. “Şehrin alakasız yerlerindeki evlere seyahat etmekten de usandım.”

“Metro istasyonundan on dakikadan daha uzakta olan erkekleri de mi eliyorsun?” Ağzım açık kaldı. “Öyle bir şey var mı?”

“Kendi filtreni oluşturabiliyorsun, severlerse, onu da siteye ekliyorlar” diye açıkladı Sarika. “Benim saç yıkama sıklığı hakkındaki filtremi mercek altına aldılar.”

“İyi de ya kusursuz erkek metro istasyonuna on bir dakika mesafede oturuyorsa?” Biliyorum, acı çekiyormuş gibiydim ama elimde değildi. Adamı gözümde canlandırdım, güneşin altında kahvesini içiyordu, üstünde bisiklet şortu, arka planda Bach çalışıyor ve tam da Sarika gibi birine hasret oturuyordu.

“Yalan söyler” dedi Sarika rahatlıkla. “On dakika yazar. Bir şey olmaz.”

Odak noktasını sahiden kaçıyordu.

“Sarika, dinle” dedim hüsran içinde. “Ya bir doksan iki boyunca, vejetaryen olan ve Crouch End’e yirmi dakika mesafede yaşayan mükemmel bir erkek varsa... ve sen onu ellediysen? Çılgınlık bu!”

“Ava, çıldırmayı bırak” dedi Sarika sakın sakın. “İnsanın bazı anlaşma bozanları olmalı.”

“Hayır, olmamalı” dedim inatla. “Bende anlaşma bozan yok. Ben sadece iyi bir erkek istiyorum, hepsi bu. Medeni, düzgün bir insan evladı. Dış görünüşü, yaptığı iş, oturduğu yer umurumda değil...”

“Peki ya köpeklerden nefret ediyorsa?” dedi Sarika, kaşlarını kaldırıp.

Sustum.

Köpeklerden nefret ediyor olamaz çünkü sadece garip, üzgün insanlar köpeklerden hoşlanmaz.

“Tamam” diye sonuca vardım. “Tek anlaşma bozanım bu. Köpeklerden hoşlanmak zorunda. Ama bu tek kural. Sahiden.”

“Peki ya golf?” diye yaratıcı bir şekilde ekledi Nell.

Kahretsin ya. Golf de benim Aşıl topuğum. İtiraf ediyorum, bu oyuna karşı mantıksız bir nefret besliyorum.

Fakat savunmam şöyle, eskiden dünyanın en burnu havada golf kulübüne yakın bir yerde oturuyordum. Sahanın ortasında halka açık bir yürüme yolu vardı ama eğer içinden geçerek yürümeye yeltenirseniz, alt üst eşofman takımı giymiş, sinirli insanlar size elini kolunu sallard; sessiz ol, geri dön ya da salak mısın gibi laflar atarlardı.

Bunu stresli bulan tek ben değildim; belediye konseyi golf kulübüyle görüşüp konuşmuştu. Anlaşılan artık yeni bir işaret sistemi kurmuşlar ve her şey yolundaymış. Ama zaten o zamana kadar biz taşındık ve ben golfe alerjim olduğuna karar verdim.

Gelgelelim, bunu şimdi itiraf etmem çünkü kendimi önyargılı bir insan olarak addetmek istemiyorum.

“Golf ile bir sorunum yok” dedim çenemi kaldırarak. “Her neyse, zaten mesele bu değil. Mesele, birbirine uyan iki farklı özellikler listesi *aşk* değildir. Algoritmalar *aşk* değildir.”

“Algoritmalar tek yoldur” dedi Sarika, ekrana gözlerini kısarak. “Mmm, şu tatlıymış.”

“Tamam, bana bir erkeğin nasıl koktuğunu söyleyen algoritma hangisi?” diye çıktım, istediğimden daha fazla gaza gelerek.

"Nasıl kahkaha atıldığını ya da bir köpeğin başını nasıl okşadığını anlatan algoritma nerede? Benim için önemli olan *bunlar*, bütün bu alakasız ayrıntılar değil. Ben biliminsanına ya da çiftçiye âşık olabilirim. Boyu ister bir doksan olsun ister bir yetmiş. Kimyamuz uyuşsun yeter. *Kimya*."

"Ah, *kimya*" dedi Sarika, Nell ile birbirlerine sırtttılar.

"Evet, kimya!" diye kafa tuttum. "Önemli olan budur! Aşk... aşk..." Söyleyecek söz aradım. "Bağ kuran iki insan arasında meydana gelen, kelimelere dökülemez, gizemli bir bağlantıdır ve hissedilir... anlaşılır."

"Ava." Sarika beni tatlılıkla süzdü. "Sen bir aşkınsın."

"Romantik yazarlık kursuna hazırlık yapıyor" diye önerdi Nell. "Lizzy Bennett'in bir sürü anlaşma bozan maddesi olduğunun farkındasın, Ava? 'Kibirli burnu büyük tipler olmaz. Gerzek din adamları olmaz.'" Nell, Sarika'ya başını salladı. "Bunu yaz bence."

"Gerzek din adamları olmaz." Sarika klavyeyle yazıyormuş gibi yaparken laptop ekranının üstünden bana sırttı. "Sadece malikânede yaşayanlar başvurabilir maddesini de eklesem mi?"

"Çok komik." Koltukta yanına çöktüm ve Sarika uzlaşmacı bir edayla elini elimin üstüne koydu.

"Ava. Tatlım. Biz farklıyız, hepsi bu. Farklı şeyler istiyoruz. Ben bütün o zaman kaybını aşıp geçmek istiyorum. Sense... kimyan tutsun istiyorsun."

"Ava sihir istiyor" dedi Nell.

"Sihir değil." Bir parça buruldum çünkü arkadaşlarım hep benim fazla romantik, fazla pembe gözlüklü olduğumu varsayar ve öyle değildim. "Benim istediğim..." Kafam karman çorman vaziyette kestim.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu Nell ve gerçekten merak ediyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım.

"Ben bir erkek istiyorum, bana baksın... ben de ona bakayım... ve işte her şey orada olsun. Hiçbir şey söylememize gerek olmasın. Her şey zaten orada olsun."

Buğulu bir sessizliğe büründüm. Bu durum mümkün olmalı.

Aşk mümkün olmalı, yoksa hepimiz ne yapıyoruz?

"Ben de onu istiyorum." Sarika kafa sallayarak büyüğü bozdu.
"Sadece metro istasyonuna on dakika mesafede istiyorum."

Nell kahkaha attı ve ben de isteksizce gülümsedim.

"Aslında bu akşam bir randevum var" diye ilan ettim. "O yüzden kalamıyorum."

"Randevu mu?" Sarika kafasını kaldırdı. "Bunu bize şimdi mi haber veriyorsun?"

"Hani İtalya için bavulunu yapacaktın" dedi Nell neredeyse suçlar gibi.

"Bavulumu yapacağım. Randevuya çıkıp dönünce."

"Heyecan verici!" Sarika'nın gözleri pırıl pırıldı. "Nerede tanıştınız; dondurma servis edilen sosyal bir ortamda mı?"

"Hayır, başka bir sosyal toplantıda" dedi Nell. "Ava'nın kağınsının tekeri sıkıştığında çocuk ona yardım etti."

"Kaz tüyü kalemıyla bir not yazıp Ava'nın çeneden bağlamalı başlığının arasına soktu" diye kıkırdadı Sarika.

"Ha ha." Gözlerini devirdim. "Tabii ki internette. Ama bir milyon anlaşma bozucu madde koymadım, içgüdülerimle hareket ettim."

"İçgüdü mü?" diye tekrar etti Nell. "Anlamı nedir?"

"Gözleri" dedim gururla. "Çocuğun gözlerinde öyle bir bakış var ki."

Seth ile çıktığım feci randevudan sonra, yeni bir teori geliştirdim: Her şey gözlerde. Seth'in gözlerini hiç beğenmemiştim zaten. Oradan anlamalıydım. Böylece internete girdim ve gözleri şahane olan bir çocuk aradım... ve buldum! Bayağı heyecanlıyım aslında. Resmine bakıp duruyorum ve onunla aramda gerçek bir bağ hissediyorum.

"Bir insanın gözleri çok şey anlatabilir" diye yorum yaptı Sarika. "Göreceğiz bakalım."

Fotoğrafını buldum ve bir an sevgiyle bakıp Sarika'ya gösterdim, sonra Nell'e. "Adı Stuart" dedim. "IT'de çalışıyor."

"Gözleri hoş" dedi Nell. "Kabul ediyorum."

Hoş mu? Tek söyleyebileceği bu muydu? Gözleri harika! Telefondaki minicik bir fotoğrafta bile bu gözlerden sıcaklık, zekâ ve

espri fıskırıyor. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem göz görmedim, üstelik de kaç tane randevu sitesi profili inceledim...

"Harold!" Sarika aniden cıglik attı ve panikle fırladım. "O benim tavuklu dürümüm! *Kötü köpek!*"

Biz konuşurken Harold sessizce koltukta Sarika'nın tarafına doğru yaklaşmış ve çantasının içindeki Pret a Manger sandviçini plastik paketinden çıkarmıştı. Şimdiyse bir ona, bir Nell'e, bir bana bakıyor, adeta, "Bu konuda ne yapacaksın?" diyordu.

"Harold!" diye azarladım. "At!" Ona doğru bir adım attım, Harold da bir adım geriledi. "At!" diye tekrar ettim, pek ikna edici olmayan bir sesle.

Harold'ın gözleri odada fıldır fıldır dönüp durum değerlendirmesi yaptı.

"At." Buyurgan bir sesle konuşmaya çalışıyordum. "At hemen!"

Nell, "At!" diye tekrar etti ve alto sesi odanın içinde gümbürdedi.

Yavaşça Harold'a yaslandım, gözleri beni santim santim takip etti ve aniden atıldım. Fakat yetişemedim. Harold'a hiçbir zaman yetişemiyordum zaten. Ayak sürüyüp televizyonun arkasındaki köşeye, yani kimsenin ona ulaşamayacağı noktaya süzüldü ve dürümü hınçla kemirmeye başladı, ara sıra durup zafer dolu bir bakışla üçümüzü süzdü.

"Kahrolası köpek" dedi Nell.

"Çantamda bırakmamalıydım" dedi Sarika, başını iki yana sallayarak. "Harold, plastik paketini de yeme, salak mısın?"

"Harold?" Holden tanıdık bir ses duyuldu. "Neredeymiş o tatlı köpekçik?"

Bir saniye sonra Maud kapının arkasında belirdi, iki elinde iki çocuğu Romy ve Arthur vardı. "*Kusura bakmayın, geç kaldım*" diye başladı teatral bir havayla. "Çocukları okuldan almak bugün bir kâbustu. Harold'ı ne zamandır görmedim" diye ekledi, dönüp ona gülerek. "Bu küçük tatili iple çekiyor mu?"

"Tatlı köpekçik değil" dedi Sarika karanlık bir ifadeyle. "Kötü, yaramaz bir köpek o."

"Ne yaptı?" diye sordu Arthur, zevkle gözleri ışık saçarak.

Harold, Arthur'un İkinci Sınıf arkadaşları arasında ufak çaplı bir efsane. Bir kere Göster ve Anlat gününün yıldızı oldu, okulun oyuncak ayıcığına saldırdı, oyun alanına kaçtı ve üç öğretmen tarafından kısıtılarak yakalanmak zorunda kaldı.

"Tavuklu dürümümü çaldı" dedi Sarika ve iki çocuk da koptular.

"Harold her şeyi alıyor zaten" diye haykırdı dört yaşındaki Romy. "Harold *bütün* yemekleri alıyor. Harold, gel!" Teşvik edici bir şekilde elini uzattı ve Harold başını kaldırıp resmen "Biraz sonra" dedi ve çiğneme işine kaldığı yerden devam etti.

"Bir dakika, Bertie nerede?" dedi Maud, şimdi fark etmiş gibi. "Arthur, Bertie nerede?"

Arthur boş boş baktı, Bertie adında bir erkek kardeşi olduğunu daha önce hiç fark etmemiş gibiydi ve Maud cık cıklandı. "Buralardadır" dedi muğlakça.

Maud'un temel yaşam keşmekeşi, üç çocuğu fakat iki eli olmasıdır. Eski kocası Damon, barmen. Aşırı yoğun çalışıyor ve para konusunda oldukça cömert ancak ortalıkta bulunma konusunda tam tersi. (Artı yanından bakarsak, der Maud, çocukları helikopter ebeveyn kurbanı olmayacak.)

"Sarika" diye başladı. "Perşembe günü saat beşte Musweell Hill'in oradan arabayla geçiyor olma şansın yok değil mi? Sadece birisinin Arthur'u bir oyun grubundan alması lazım da, ben de merak ediyordum acaba..."

Sarika'ya doğru kirpiklerini kırıştırdı ve içimden sııttım. Maud'un hayatı bir iyilik istemekle geçer. Çocuklarına bakar mıyız / alışveriş teslimatını alır mıyız / tren saatlerini araştırır mıyız / araba lastiğinin basıncı kaç olmalı, söyler miyiz? Boşanmış anne olduğundan beri değildi bu; onu bildik bileli böyleydi. Maud'un korodaki halini iyi hatırlıyorum. Büyüleyici, çekik gözlü, nefes kesici şu kız yanıma geldi ve bana ilk sözleri, "Bana bir kutu süt alman mümkün değildir, değil mi?" oldu.

Tabii ki evet dedim. Maud'u reddetmek neredeyse imkânsızdır. Bu onun süper kahraman gücü gibi bir şey. Fakat dener-

seniz, direnebilirsiniz ve hepimiz bunu tecrübeyle öğrendik. Herhangi birimiz Maud'un her ricasına evet dersek, günün sonunda onun tam zamanlı kölesi haline geldik. Dolayısıyla resmen konuşup onda bir oranında anlaştık ve karar kıldık.

"Hayır, Maud" dedi Sarika, bir saniye kaybetmeden. "Alamam. Çalışıyorum, hatırladın mı?"

"Tabii ki" dedi Maud hiç istifini bozmadan. "Belki o günlük öğleden sonrasında izinlisindir diye merak ettim. Ava..."

"İtalya" diye hatırlattım.

"Tabii tabii." Maud hızla başını salladı. "İmkânsız. Anladım." Her zaman albenilidir, insan evet demek ister. Aslında ülkeyi onun yönetmesi lazım çünkü herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilir. Ancak onun yerine çocuklarının gülünç derecede karmaşık sosyal hayatlarını yönetiyor, artı her an kâra geçebileceği online bir mobilya-yenileme internet sitesinin başında.

"Eh, boş verin" dedi. "Çay yapayım mı?"

"Bana sormadın" dedi Nell uzaktan, sevinçli ama hafif gergin. "Beni dışlama, Maud!"

Dönüp Nell'e baktığımda ağzı kulaklarındaydı fakat o Nellimsi tarzıyla. Kararlı bir gülüşü vardır Nell'in. Güçlü bir gülüş. Der ki, "Şu an sana yumruk atmayacağım, ancak önümüzdeki beş dakika için söz veremem."

"Beni dışlama" diye tekrar etti. Şakasına söylüyordu ama şaka yapmıyordu. Köşedeki bastonuna bakmamak için kendimi zor tuttum çünkü bu aralar iyi bir dönemdeydi ve iyi dönemdeyken bu konuyu gündeme getirmek istemeyiz. Son yıllar içinde bunu öğrendik.

"Nell!" Maud dertlenmiş gibiydi. "Çok üzgünüm. Nasıl ihmal ederim. Arthur'u alır mısın benim için?"

"Hayır" diye yapıştırdı Nell. "Bas git. Kendi işlerini kendin yap." Sarika kahkaha attı ve ben bile sııttım.

"Elbette" diye cevap verdi Maud, aynı ciddiyetle. "Çok iyi anlıyorum. Bu arada Nell, şekerim, söylemek istediğim bir şey vardı, senin arabanın yanında iğrenç görünümlü bir adam duruyor ve bir not yazıyor. Gidip konuşayım mı?"

Sarika ânında kafasını kaldırıp bana baktı. Atmosferi koklayan Harold meşum bir şekilde inledi.

Nell kaşlarını çattı. "Sefil bir ahmağa benziyor mu?"

"Evet. Gri pantolonlu. Bıyıklı. O tarz hani."

"John Sweetman denen pezevenk" dedi Nell. "Bir ay önce taşındı. Bana kafayı taktı. Market torbalarını indirmek için oraya park etmek istiyor. Mavi rozetim olduğunu da biliyor ama..." Omuz silkti.

"Yok artık daha neler" dedi Sarika, laptop'ını çat diye kapatıp ayağa fırladı. "Millete bak!"

"Sen burada kal, Nell" dedim. "Biz hallederiz."

"Benim kavgamı etmenize gerek yok" dedi Nell.

"Senin yerine etmiyoruz. Seninle beraber ediyoruz." Omzunu sıktım ve diğerlerinin peşinden Nell'in apartmanının ön avlusuna çıktım, hepimizin suratında aynı ciddiyet ve kararlılık gözüküyordu.

"Merhaba, iyi akşamlar, bir sorun mu var?" Maud havalı yatılı okullu sesiyle konuşan adamı selamlamaya gitti ve adam, onun dış görünüşünü şöyle bir süzdü ve nutku tutuldu.

Yani, Maud evlere şenliktir. Dolgu topuklularla bir seksen boyunda, upuzun kızıl saçlı, uçuşan etekler giyen, bir o kadar kızıl saçlı iki çocuğu iki yanında, üçüncü de dört çarpı dördün tekinin tepesinden omzuna doğru asılıyordu. (Demek Bertie oradaymış.)

"Örümcek adam!" diye haykırdı ve arabanın tepesine tekrar tırmandı.

"Bir sorun mu var?" diye tekrar etti Maud. "Arkadaşımın buraya son derece yasal bir şekilde park ettiğine inanıyorum ve bu asılsız notu yazmaya verilen ad..."

"Tacizdir" diye tamamladı Sarika becerikli bir şekilde. Cep telefonunu çıkarıp adamın fotoğraflarını çekti. "Birçok bakımdan tacize girer. Müvekkilime kaç mektup yazdınız?"

Adam 'müvekkil' kelimesini görünce gözlerini pörtletti ama geri adım atmadı.

"Burası mavi alan" dedi adam gıcık bir şekilde. "Mavi rozetliler için. Engelli park aları."

"Evet." Nell öne çıktı. "Benim engelli kartım var. Gördüğün üzere. Öte yandan senin, engelli kartın yok."

"Demek istediğim, evim hemen şurası" dedi adam şansını deneyerek, Nell'in arabasının arkasındaki pencereyi işaret ederek. "Hakikaten engelli bir insanın var olmadığı bir noktada, arabamı buraya park edebilmeliyim. Basit bir mantık."

"Onun engelli kartı var!" diye haykırdı Sarika.

"Sen engelli misin?" diye burun büktü adam Nell'e. "Senin gibi genç ve sağlıklı bir kadın? Sakıncası yoksa hastalığının tabiatını paylaşabilir misin?"

Nell'i süzdüğünü görebiliyordum ve bir an Nell'e onun gözünden baktım. Tıknaaz, kararlı vücudu, dik duran alnı, altı tane küpesi, pembe saçları ve üç dövmesi.

Nell, bu adamın ona acımasındansa iki büküm sokaklarda sürünmeyi yeğlerdi, biliyordum. Bir saniye suskun kaldı. Ardından, en derin isteksizlikle, yüzünde fırtınalar koparak şöyle dedi, "Benim... kronik bir hastalığım var. Ve seni hiç ilgilendirmez."

"Arkadaşım yetkililerden engelli kartı aldı" dedi Maud, tehlikeli bir ifadeyle gözlerinden alevler fışkırtarak. "Seni ilgilendiren tek kısım bu."

"Yetkililer yanılabilir" diye üsteledi John Sweetman, hiç orali olmadan. "Ya da kandırılabilir."

"Kandırılabilir mi?" Maud tepesinin taşı atarak sesini yükseltti. "Kandırılabilir mi? Cidden bunu mu ima ediyorsun?"

Fakat Nell bir elini kaldırıp onu susturdu.

"Enerjini boşa harcama, Maudie" dedi bezgin bezgin, arkasından John Sweetman'a döndü. "Siktir. Git."

"Al benden de o kadar" dedi Maud ârunda.

"Benden de" diye ekledim.

"Benden de" diye ekledi Sarika altta kalmamak için.

"Örümcek adam!" diye bağırdı Bertie dört çarpı dördün tepesinden ve güçlü bir küt sesiyle John Sweetman'ın omuzlarına indi. John Sweetman acıyla haykırdı ve elimle ağzımı kapattım.

"Bertie!" diye azarlarçasına bağırdı Maud. "Adama vurma ve ona cahil diye bağırma."

"Cahil!" diye bağırmaya başladı Bertie anında ve John Sweetman'ı yumruklamaya başladı. "Cahil!"

"Ah, zamane çocukları" dedi Maud gözlerini devirerek. "Ne yaparsın?"

"Alın şunu üstümden!" John Sweetman'ın sesi öfkeli ve boğuktu. "Aaah! Bacağım!"

"Harold!" diye cıyıkladı Romy neşeyle ve Harold'ın da partiye katılmak için dışarı fırladığını fark ettim. John Sweetman'ın paçası dışlerinin arasına alıp heyecanla koklamaya başladı, her an yeni bir gri pantolon parası ödeyebilirdik.

"Buraya gel." Harold'ı tasmaından yakaladım ve muazzam bir kuvvetle onu zapturapt altına aldım, Maud da Bertie'yi geri çekti. Bir şekilde hepimiz tekrar içeri girdik, Nell'in kapısını kapattık ve nefes nefese birbirimize baktık.

"Pislikler" dedi Nell, herkese dediği gibi.

"Devam" dedi Sarika kararlı bir edayla çünkü Sarika demek, gözleri ufukta, sağlam kalmak demektir.

"İçki?" dedi Maud, o da hep bunu teklif ederdi. Şimdiyse herkesi ortaya çekip grupça sarılmayı başlatma sırası bendeydi. "Geçecek" dedim, karanlık, sıcacık sarılmamızın ortasına, kafalarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz karışlıyordu. Dünyanın geri kalanı dışlanmıştı; sadece dördümüzdük. Bizim ekip.

Sonunda ayrıldık ve Nell güvence vererek sırtımı sıvazladı.

"Geçecek" dedi. "Her zaman geçer. Ava, sen git şu yakışıklıyla çık. İtalya'ya git. Kitabını yaz. Ve bu kötü köpeği bir an bile aklının ucundan geçirme."

İki

Yakışıklı. Ne şaka ama. Amma da şaka!

En küçük düşürücü olansa: Hâlâ aklımdan çıkaramayışım. Hayatımdaki en pahalı yazma inzivasına, İtalya'ya gelmişim. Hocamız Farida, haftaya girişi yapıyordu ve tükenmez kalemim defterimin üstünde not almaya hazır. Fakat doğru düzgün kulak vermek yerine, dün gecedен görüntüler zihnimde canlanıyordu.

Daha ilk andan itibaren her şey yanlış. Çocuk beklediğimden farklıydı -doğruya doğru, hep öyledir. Bütün online tanışmalar. Hayal ettiğinizden farklı yürüyorlardır ya da saçları daha uzundur ya da aksanları kafanızda kurduğunuzdan farklıdır. Ya da sırf kokuları değişiktir.

Bu adamın kokusu yanlış ve birasını yanlış içiyordu ve konuşması yanlış. Ayrıca kripto dövizler hakkında söyleyecek çok fazla sözü vardı, ki... anlırsınız işte. Bir yere kadar ilgi çekicidir. (On saniyelik.) Yanlış olduğunu fark ettikçe, kendimi daha da salak gibi hissettim çünkü içgüdülerim neydi? Cözündeki bakış neydi?

Gözlerine bakıp durdum, profil fotoğrafında gördüğüm yaşamı, zekâyı ve çekiciliği bulmaya çalıştım fakat başaramadım. O da fark etmiş olmalıydı, çünkü garip bir şekilde güldü ve şöyle dedi, "Kaşımda köpük falan mı kalmış?"

Ben de kahkaha atıp hayır anlamında kafamı salladım. Konuyu değiştirecektim ama dedim ki, "Boş ver ya, dürüst olmaktan ne çıkar?" Böylece, "Garip ama gözlerin internet sitesindekinin tam aynısı gibi görünmüyor. Herhalde ışıktan falandır."

O sırada hakikat ortaya çıktı. Çocuk biraz huzursuzlandı ve

"Evet, yakın zamanda gözlerimle bir sıkıntı yaşıyordum. Biraz iltihaplandılar. İrinliyidiler, anlarsın ya? Bu seferki sarı-yeşildi" dedi. Sol gözünü işaret etti. "Bayağı kötüydü. İki kutu antibiyotik krem bitirdim."

"Anladım" dedim, oslamamaya çalışarak. "Yazık sana."

"O yüzden itiraf" diye devam etti. "Profil resmimde kendi gözlerimi kullanmadım."

"Sen... ne?" dedim, algılayamayarak.

"Başka birisinin gözlerini fotoşopladım" dedi düzgünce. "Aynı renk, ne farkı var?"

İnanamayarak cep telefonumu çıkarıp profil fotosunu açtım ve oracıkta barızdı. Karşımdaki gözler yassı, donuk ve cansızdı. Ekrandaki gözlerse köşelerinden kıvrık, cazibeli ve davetkârdı.

"O zaman bunlar kimin gözü?" diye öğrenmek istedim resme parmağımla basarak.

Çocuk daha da bir kıpır kıpır oldu, sonra omuz silkerek, "Brad Pitt'in" dedi.

Brad Pitt'in mi?

Çocuk beni *Brad Pitt'in* gözleriyle kandırıp onunla çıkmamı mı sağlamıştı?

O kadar sınırlendim ve keriz gibi hissettim ki, tek kelime daha edemedim. Fakat çocuk bir terslik olduğunu çakmışa benzemi-yordu. Hatta, birlikte bir restorana gitmemizi önerdi. Densize bak! Oradan ayrılırken neredeyse dönüp kinayeli bir şekilde, "Bu arada benim memelerim de Lady Gaga'dan" diyecektim ama yanlış mesaj vermek istemedim.

İnternet sitesine şikâyet mesajı atmalıyım ama uğraşamam. Hiçbiriyle uğraşamam şimdi. Erkeklerle ara veriyorum. Evet. Şu anda yaptığım bu. İçgüdülerim tatil yapsın.

"En önemlisi de tabii, odaklanmış kalmanızdır." Farida'nın sesiyle düşüncelerden sıyrıldım. "Dikkat dağınıklığı, üretkenliğin düşmanıdır, eminim biliyorsunuzdur."

Kafamı kaldırıp bakınca Farida'nın bakışlarının anlamlı anlamlı beni süzdüğünü gördüm. Kahretsin! Dinlemediğimi anlamıştı. Sanki lise iki coğrafya dersindeymişim ve notlaşıırken ya-

kalanmışım gibi içim titredi. Diğer herkes dinliyordu. Hadi ama Ava. Yetişkin ol biraz.

İçinde oturduğumuz çok eski, tavanları yüksek, taştan odaya şöyle bir göz gezdirdim. Bu inziva Puglia'daki eski bir manastırdaydı. Sekiz kişiydik, oturmaktan kayganlaşmış tahta iskemlelerde oturuyorduk ve bu sabah bize verilen üstü dize kadar olan, düz renk pijamalardan giyyorduk. Bu inzivanın kurallarından biri buydu: Kendi giysilerimizi giymek yasaktı. Kendi adımızı kullanmak da. Cep telefonunuzun olması da. Haftanın başında telefonlar teslim ediliyordu ve her akşam yarım saatliğine ya da acil bir durum olması durumunda alabiliyorduk. Artı, kablosuz internet ağı yoktu. En azından misafirler için.

İlk geldiğimizde öğle yemeğimiz bize odamızda verildi, böylece ilk kez birbirimizle bu öğleden sonrasında tanıştık. Odalarımız eski rahip hücreleri, duvarlar beyaz aşı boyalı ve her yerde Meryem Ana tabloları asılı. (Aynı zamanda da hücreler birleştirilmiş bana sorarsanız. Sakın bana rahiplerin kral boy yatak, yazma masası, hediyeelik eşya dükkânından da temin edilebilen el kakması divan koyacak kadar yeri olduğunu söylemesin kimse.)

Öğle yemeğinden sonra pamuklu yatak örtümün üstüne oturdum, olay örgüme odaklanmaya çalıştım ve ara sıra laptop'ımdan Harold'ın fotoğraf albümünü gezdim. Ardından her birimiz tek tek buraya alındık ve sessiz durmamız tembihlendi. Böylece tek kelime bile etmediğim, belki bir-iki kişiye utan- gaçça gülümsediğim, tamamen yabancılarla dolu bir odada otu- ruyordum. Beş kadın ve iki erkek. Hepsi benden yaşça büyüktü, yirmilerinde gibi görünen incecik, sıksa bir çocuk ve üniversite öğrencisine benzeyen bir kız hariç.

Bayağı yoğun bir ortam. Bayağı tuhaf. Gerçi doğruya doğru, böyle olacağını tahmin ediyordum. Bu kursa yer ayırtmadan önce bir sürü online yorum okudum ve yüzde doksanı kursu 'yoğun' olarak tanımlamıştı. Sıralanan diğer sıfatlar 'eksantrik', 'içine dal- dığınız' 'zorlayıcı' ve 'çatlaklarla dolu' şeklindeydi. Fakat aynı za- manda 'çok derin' ve 'hayatımı değiştirdi' de denmişti.

Ben 'çok derin' ve 'hayatımı değiştirdi'ye inanmayı seçiyorum.

"Size bu yazma inzivasının felsefesini açıklayayım" dedi Farida ve durdu.

Konuşurken sık sık duraklıyordu, sanki sözcüklerini havalandırıyor ve üstünde kafa yoruyordu. Ellili yaşlardaydı, yarı-Lübnanlı, yarı İtalyan'dı. *Ben ve Ben* adlı çifte miras üzerine yazdığı kitabını okuduğum için biliyordum bunu. (Biraz uzun bir kitap.) Dümdüz siyah saçlı, sakın bir tavrı var ve hepimizin giydiği ayrı pijama takımını giyiyor, sadece onun üstünde daha güzel duruyor. Bahse girerim, terziye düzeltmiştir.

"Bu hafta dış görünüşünüzle ilgili değil" diye devam etti. "Ya da altyapınızla ilgili. Ya da hatta adınızın ne olduğuyla bile. Safi yazmanızla ilgili. Kendinizi ayıklayın ve yazınız parlasın."

Yarımda oturan incecik, siyah saçlı kadına baktım. Defterine *Kendini ayıkla ve yazın parlasın* yazıyordu.

Ben de bunu not etsem mi? Hayır. Ben hatırlayabilirim.

"Yıllardır yazma inzivaları açıyorum" diye devam etti Farida. "İlk günlerde bu kuralların hiçbirisi yoktu. Öğrencilerim kendilerini tanıtmakla, isimlerini, nereden geldiklerini ve deneyimlerini anlatmakla başlardı. Peki ne oldu? Konuşmalar dallanıp budaklandı. Yayıncılık sohbetleri, çocuklar, gündelik işler, tatiller, o anki ilişkileriyle ilgili sohbetler başladı... ve hiçbirisi yazmadı!" Bir elini diğerine vurdu. "Hiçbirisi yazmadı! Buraya yazmaya geliniz. Eğer paylaşmak istediğiniz bir düşünceniz varsa, *yazıya dökün*. Bir espri yapmak istiyorsanız, *yazınızın içinde yapın*."

Bayağı ilham vericiydi. Belki biraz gözdağı verici. Sıska çocuk elini kaldırdı ve cesaretine hayran kaldım. Şu noktada el kaldırmazdım.

"Yani buna bir sessiz inziva mı diyorsunuz? Konuşamaz mıyız?"

Farida kocaman sırttı.

"Konuşabilirsiniz. Hepimiz konuşacağız. Ama kendimiz hakkında konuşmayacağız. Zihnimizi havadan sudan konuşmaların sıkıntısından kurtaracağız." Hepimizi ciddiyetle süzdü. "Havadan sudan konuşmalar yaratıcılığı yok eder. Sosyal medya dü-

şönceleri boğar. Hatta her sabah ne giysem diye düşünmek bile gereksiz bir çabadır. O yüzden bir hafta boyunca bütün bu saçmalıkları bir kenara koyacağız. Onun yerine *büyük* konulara gireceğiz. Karakter. Olay örgüsü. İyi ve kötü. Doğru yaşama yolları.”

Oymalı kakmalı bir yan hüfenin üstünden bir sepet alıp aramızda dolışt, boş isim kartları ve kalemler dağıttı.

“İlk göreviniz kendinize bu hafta için bir isim seçmek. Eski kimliğinizden özgürleşin. Yeni kimlikler bulun. Yaratıcı kimlikler.”

İsim etiketimi alırken yeni, yaratıcı bir kimlik olacağım için heyecanlandım. Ayrıca, giyinme konusunda da haklıydı. Bu pijamaların dağıtılacağından baştan haberim vardı, o yüzden havul yapmak kolaydı. Tek ihtiyacım olan güneş kremi, şapka, mayo ve yazmak için laptop’ımdı.

Ya da en azından kitabımı yazmayı bitirmek için. Viktoryen İngiltere’de geçen romantik bir kitaptı ve biraz takılmışım. Ana kahramanım Chester’ı güneşli bir günde at arabasına bindirmiştim ve şöyle bağırıyordu, “Beni bir sonraki görüşünde Ada, sözümlün eri bir insan olduğumu *anlayacaksınız!*” Fakat bundan sonra ne yapacaktı, bilmiyordum ve iki yüz sayfa boyunca o saman dolu at arabasının üstünde kalamazdı.

Nell adamın bir endüstri kazasında ölmesi gerektiğini ve günümüzün arkaik işçi yasalarının değişimine yardım etmesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat bu bana biraz kasvetli geliyor. Sonra dedi ki, “Malul kalamaz mı?” Ben de sordum, “Ne demek istiyorsun?” diye ve bu bir hataydı çünkü durmadan Google’dan korkunç kazaları araştırıyor ve bana, “Bir ayağı kopsa?” gibi başlıklarla birlikte link’ler yolluyordu.

Sorun şu ki, ben Chester’ın bir biçerdöverin altında ezilip sıkışması hakkında yazmak istemiyordum. Kötü kalpli toprak sahibini Maud’un eski kimya öğretmeninden esinlenerek kurgulamak da istemiyordum. Arkadaşlar nasıldır, çok yardımcı olurlar ama sanki aşırı yardımcılarıdır. Hepsi kendi fikrini öne sürer ve kafanızı karıştırırlar. Bu yüzden bence uzaklaştım bu hafta yardımcı olacak.

Acaba Harold şu anda ne yapıyordu?

Hayır. Kes.

Gözlerimi kırıştırmak gerçeğe dönmemle yanımda oturan kadının isim etiketini yakasına takmıştı. Kendisine Metafor adını vermişti. Aman Tanrım. Çabuk, ben de bir isim bulmalıyım. Ben kendime... ne diyecektim? Edebi bir şey mi olsun? Sone mesela? Ya da Parantez? Ya da Vektörel Hız gibi dinamik bir kavram? Hayır, o ekip *The Apprentice*'te yarışmıştı.

Hadi ama. Ne isim verdiğim ne fark ederdi? Çabucak Aria yazdım ve etiketimi pijama üstüme taktım.

Sonra fark ettim ki, Aria gerçek adımın neredeyse aynısıydı.

Ah, neyse. Kimsenin haberi olmayacak ki.

"Aferin." Farida'nın gözleri parlıyordu. "Şimdi yazma kimliğimizle tanışalım."

Odadaki herkes sırayla adını söyledi. İsimlerimiz Çömez, Austen, Kitapsevdaş, Metafor, Aria, Katip, Müstakbel-Yazar ve Yıldız gemisi *Enterprise*'dan Kaptan James T. Kirk -sıka çocuk. Devamında bize grafik bir roman yazdığını, romantik olmadığını ama senarist arkadaşının ona bu kursun iyi olduğunu söylediğini anlattı ve insan her yerden öğrenebilirdi, değil mi? Ardından Marvel Evreni hakkında uzun bir tirada girdi ve Farida kibarca lafını keşerek ona kısaca Kirk diyeceğimizi söyledi.

Katip'in tipini beğendim. Kısacık siyah beyaz saçlı, yanık tenli bir yüzü ve hınzır bir tebessümü var. Çömez pamuk şeker gibi beyaz saçlı ve en az seksen yaşında. Müstakbel-Yazar kır saçlı ve şiş göbekli bir adamken öğrenci kız Austen. Kitapsevdaş yaklaşık kırk yaşlarında, bana dostça gülümsedi -bu arada Metafor çoktan el kaldırmış soru soruyordu.

"Kendimizden bahsetmemeliyiz diyorsun" dedi biraz girişken bir şekilde. "Fakat kendimizden bazı öğeleri *yazılarımızda* ifşa edeceğiz elbette?" Sanki Farida'yı sınamak istiyormuş gibi konuşuyordu, ne kadar akıllı olduğunu kanıtlamak ister gibi. Ancak Farida hiç bozulmadan gülümsedi.

"Tabii ki yazarken ruhunuzu ifşa edeceksiniz" dedi. "Ancak bu bir romantik-kurmaca yazma inzivası. Kurmaca sanatı, gerçekleri sanki gerçek değillermiş gibi sunma sanattır." Bütün odaya hitap ediyordu. "Sanatçı olun. Kılık değiştirin."

İyi bir ipucuydu. Belki ben de baş kahramanın adını Ada'dan, Ava'ya daha az benzeyen bir şeye çevirirdim. Victorienne. Öyle bir isim var mıydı?

Defterime 'Victorienne' yazarken Farida konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Bugün hikâyenin ilkelerine göz atacağız" dedi. "Her birinizden hikâyenin sizin için ne anlama geldiğini söylemenizi istiyorum. Tek cümleyle. Austen ile başlıyoruz."

"Tamam." Austen kıpkırmızı oldu. "Hikâye... ıı... sonunu bilmek istemektir."

"Teşekkürler." Farida gülümsedi. "Müstakbel-Yazar?"

"Hoppala!" dedi Müstakbel-Yazar gırtlaktan gülererek. "Piyan-go bana vurdu demek! Eee... giriş, gelişme, sonuç."

"Teşekkürler" dedi Farida tekrar ve tam nefes alacakken kocaman ahşap kapıdan bir tıkırtı geldi. Kapı arkaya doğru açıldı ve kurs yöneticisi Nadia, Farida'ya el ederek onu yanına çağırdı. Fısıfısı, hızlı hızlı bir şeyler konuştular, biz o arada ne oluyor diye birbirimize baktık, sonra Farida yanınıza dönüp bize anlattı.

"Bilddiğiniz üzere, bu manastırda bu hafta üç farklı inziva gerçekleşiyor" diye başladı. "Yazarlık, meditasyon ve savaş sanatları. Maalesef, savaş sanatları inzivasının lideri hastalanmış ve yerine geçecek birisi bulunamamış. Oranın misafirlerine diğer inzivalardan birini seçme fırsatı sunulmuş ve içlerinden üçü bizim grubumuza katılmayı seçmişler. Onlara hoş geldiniz demenizi rica edeceğim."

Kapı ardına kadar açıldı ve hepimiz küçük dilimizi yutmuş gibi seyrettik. İki adam ve bir kadın içeri girdi ve yüreğim hop etti. Şu uzun boylu, esmer çocuk. Vay anasını.

Çocuk içeridekilere gülümsedi ve boğazım kurudu. Tamam. Demek içgüdülerim tatile çıkmak istemiyordu. İçgüdülerim hoplayıp zıplıyor, acil içgüdü takımını da dürtüyor ve bağınıyordu, "Bakın, bakın!"

Çünkü bu çocuk *nefes kesiciydi*. Online sitelerden otuz altı kere ilk randevuya çıktım ve hiçbirisinden böyle bir elektrik almadım.

Otuzlarının sonlarında olmalıydı. İri yapılıydı -pijamaların

altından belli oluyordu. Siyah dalgalı saçlar, hafiften kirli sakal, güçlü bir çene yapısı, koyu kahve gözler ve yerine oturuşunda rahat, akıcı bir hareket. Yanındakilere hafifçe gülümsedi, Farida'dan bir isim etiketi ve kalem aldı ve bunları ciddi ciddi süzdü. Bu odanın içindeki herkesten bir milyon kat daha yakışıklıydı ama sanki farkında bile değildi.

Gözlerimle açıktan açığa adamı yiyip bitirdiğimi fark ettim. Ancak sorun yoktu çünkü insan yazarsa, gözlemci olabilirdi. Eğer birisi sorarsa, zihnime kitabımdaki karakterimle ilgili notlar alıyorum derdim, *o yüzden* adamın üst bacak kaslarını böyle kesiyorum.

Kirk de yeni gelenlerden diğerine takılmış gibi görünüyordu, gözümünden kaçmadı ve dönüp hemen o kızı inceledim. O da bayağı çekiciydi, gür saçlıydı, beyaz dişleri ve şahane hafif kaslı kolları vardı. İkinci adamsa mamut iriliğinde pazularıyla, inanılmaz derecede kaslıydı -hatta bir anda bütün grubumuzun yakışıklılık ortalaması yüzde 50 arttı. Yani savaş sanatları ve yazarlık kıyaslamasıyla ilgili bir veriye ulaşmış olabilirdik.

Odanın içindeki bütün hava yükselmişti ve yeni gelenler isimlerini seçerken hevesle onları seyrettik. Kız Lirik adını seçti, aşırı kaslı adam Siyah Kuşak ve esmer çocuk Dutch.

"Çocukken köpeğimin adıydı" dedi, kendini tanıtırken ve oracıkta eridim. Sesi çok güzeldi. Derindi, gümbür gümbürdü, dürüst ve hırslıydı ama asil ve espritüeldi, içinde bir parça hüznün gizliyen güneş ışınları da parlıyordu ve nadir bulunan zekâ pırıltıları seçiliyordu. Evet, sadece üç kelime söylediğini duymuştum. Ama yetmişti. Anladım. Hissediyordum. Geniş bir kalbi olduğunu, kimlik bütünlüğü ve mizah yeteneği olduğunu anladım. *Bu çocuk* asla Brad Pitt'in gözlerini fotoşopla kendi yüzüne yapıştırmazdı.

Artı, çocukken köpeği varmış. Köpeği, köpeği! Umutlarını başımı döndürüyordu. Eğer bu çocuk bekârsa... eğer bekârsa, olur da... heteroysa... ve bekârsa...

"Bu inzivada hayatımızın detaylarını ifşa etmemeye çalışıyoruz" dedi Farida kibar bir gülüşle ve Dutch çık cıkladı.

“Tamam. Söyledin. Affedersin. Şimdiden batırdım.”

Bunun üstüne aklıma gelen fikir beni can evimden vurdu. Eğer kendimizden bahsetmeyeceksek, bekâr olduğunu nereden öğrenebilirim?

Bekâr olmalı. Bana bekâr titreşimleri veriyor. Ayrıca: Madem birisiyle birlikte, partneri nerede?

“Artık herkes kendini tanıttığına göre” dedi Farida, “tartışmamıza kaldığımız yerden devam edebiliriz. Dutch, belki sen bize ‘hikâyenin’ senin için anlamını söyleyebilirsin?”

Dutch’ın yüzü asıldı ve telaşa kapıldı. “Hikâye” diye tekrar etti, resmen zaman kazanmak için.

“Hikâye.” Farida başıyla onayladı. “Buraya bir hikâye yaratmaya geldik. Bu inzivada görevimiz bu.”

“Hıh. Tamam. Hikâye.” Dutch ensesini ovuşturdu. “Tamam” dedi. “İşte şu. Ben buraya rakibimin ağzını burnunu kırmaya geldim. Buna değil.”

“Tabii ki” dedi Farida yumuşakça. “Yine de elinden geleni yap.”

“Ben yazar değilim” dedi Dutch sonunda. “Hikâye anlatamam. Sizin anlattığınız gibi anlatamam. Sizdeki yetenek ya da kabiliyet bende yok. Yine de öğrenmek isterim gerçi.” Etrafına bakmasıyla göz göze geldik ve midem hop etti.

“Öğreneceğinden eminim” dedim buğulu bir sesle, kendimi tutamayıp.

Hemen arkasından bu kadar hevesli davrandığım ve havalı olmadığım için kendime küfrettim fakat Dutch kabul etmiş gibiydi.

“Teşekkürler.” Gözlerini kısıp isim etiketimi okudu. “Aria. Hoş bir isim. Teşekkürler.”

Ara verince ev yapımı limonatalarımız elimizde, avluda dolandık. Bir süre limonatamı içtim, sonra gelişigüzel bir şekilde Dutch ile göz göze geldim.

Son derece gelişigüzel bir biçimde.

Hani, hiç ilgilenmiyormuşum gibi.

"Selam!" dedim. "Yazma egzersizini nasıl buldun?"

Hepimiz bir kitabın ilk cümlesini yazıp Farida'ya verdik. Bu hafta içinde ilerleyen zamanlarda bunları tartışacaktık. Benimki bayağı dramatikti. Şöyleydi: *Emily, hayatının aşkının gözlerinin içine bakarken göğsünden kanlar damlıyordu.*

Hatta bayağı memnunum cümlemden. Bence bayağı merak uyandırıcı. Emily'nin göğsünden neden kan damlıyordu? Bütün okurlar öğrenmek için geberirdi. (Tek olay, nedeninden ben de emin değilim; tartışmaya girmeden önce bulmam lazım.)

"Dondum" dedi Dutch üzüntüyle. "Tek kelime yazmadım. Beynim..." Yumruğuyla alına vurdu. "Yapmadı işte. Böyle şeylerde hiç becerikli değilimdir zaten. Bana pratik bir görev ver. Ya da sayılar. Sayılarla aram çok iyidir. Ama yaratıcı yazarlık..." Yüzünde sıkıntılı bir ifade.

"Sorun değil" dedim cesaretlendirir gibi. "Zamanı gelince çıkar."

"İlginç ama" diye devam etti, olumlu olmayı kafasına koymuş gibi. "Diğer herkesin yazdıklarını duymak hoşuma gitti. İlginç bir grup." Avluda dolanan herkesi kapsayan bir jestle kollarını iki yana açtı. "Biliyor musun? Farklı. Bazen insan konfor alanından dışarı çıkmalı. Yeni bir şey denemeli."

“Bu avlu ne güzel, değil mi?” Katip’in arkamdan konuştuğunu duydum.

“Ah, *fevkalade*” diye yüksek, net bir sesle cevap verdi Metafor, sanki neyin fevkalade olup neyin olmadığını telaffuz edecek tek yetkili kendisiymiş, başka kimse şansını bile denememeliymiş gibi. “Binlerce ayak iziyle ezilmiş, bu kadim, eğri büğrü taşlar” diye devam etti tumturaklı bir tonla. “Yankılanan kemerlerin altından tarih akıyor. Yabani otların kokusu etrafımızı saran çiçeklenmiş bitki şelalelerine karışırken serçeler bu kobalt mavisi semaya doğru havalanıyor, takla atıyor ve mütemadiyen bir değişimin habercisi...” Kısacık bir an durakladı. “Oluyorlar.”

“Kesinlikle” dedi Katip, kısa bir sessizlikten sonra. “Lafı ağzımdan aldın.”

Arkamı dönüp Katip’le göz göze gelmek istedim ama buna fırsat kalmadan Siyah Kuşak yaklaştı.

“Selam.” Dutch’a selam verdi. “Amma sıcakmış.”

Pijama üstünü çıkarmış ve gözlerimi dikmemeye çalışıyorum ama şu *kaslar*. Hayatımda hiç bu kadar adaleli birisini görmemiştim. Özetle, yeşil olmayan bir Hulk’a benziyor.

“Garip, değil mi?” Hâlâ Dutch’a hitap ediyordu. “İsim olma ma zımbırtısı. Bir şey yazdın mı?”

“Hayır.”

“Ben de.”

“Sen bir şey yazdın mı?” Elinde bir bardak limonatayla bize doğru yürüyen Lirik’e sordu.

“Biraz.” Omuz silkti. “Benlik bir olay değil. Daha ilginçtir sanmıştım.”

İçkisinin üstünden Dutch’ı kesiyordu, birden dikkatimi çekti. Hatta, kız gözlerini ondan alamıyordu. Aman Tanrım. Berbat gerçek birden kafama dank etti: Bir rakibim vardı. Gür saçlı, kaslı kollu ve bacakları benden daha ince olan bir rakibim.

Ona kaygıyla baktıkça Lirik gözümde güzelleştikçe güzelleşti. Saçları tüy gibi ve yüzünü kusursuz bir şekilde çevreliyordu. Hayran olunacak şekilde dudaklarını ısıırıyordu. Muhtemelen kickboks yaparken de inanılmaz seksi görünüyordur. Tabii ki öyledir.

“Sen sevdin mi?” Birdenbire Dutch’a sordu, neredeyse agresif bir tonda sordu ve Dutch onun ses tonu karşısında irkildi.

“Bilmem. Olabilir.”

“Ben sevmedim” dedi Siyah Kuşak yavan bir şekilde. “Bence bir hataydı. Çıksak mı?” Doğrudan Dutch’a hitap etti. “Paramızı hâlâ geri alabiliriz.”

Ne?

Panikle doldum fakat bir şekilde gevşek bir tebessümle gülme-yi başardım. Gevşemişiydi ya da.

“Gitmeyin!” dedim rahat bir tavırla, sadece Dutch değil, hepsi-ne hitap etmeye özen göstererek. “Bir şans daha tanıyın. Bir son-raki seansa gelin, bakın bakalım nasıl.”

Farida hepimizin gruba geri dönmemizi belirten küçük gonga vurdu ve Dutch’ın ikilemde kaldığını görebiliyordum.

“Ben bir seans daha deneyeceğim” dedi sonunda diğerlerine. “Henüz caymıyorum. Yarına kadar karar verme hakkımız var.”

Siyah Kuşak gözlerini devirdi ama limonatasını kafasına dikip bardağı en yakındaki portatif masaya koydu.

“Sen öyle diyorsan” dedi Lirik coşkuz bir tavırla. “Ama bence bayağı boktanmış. Bence para iademizi isteyelim. Çıkıp kasabada bir şeyler içeriz. Eğleniriz. Yarın sabah da dönüş uçağına bineriz.”

“Siz kalmak zorunda değilsiniz” dedi Dutch, savunmaya geç-miş gibi konuşarak. “Ama ben bir kez daha denemek istiyorum. Dinlemeyi seviyorum, kendim yazamasam da. Belki birkaç püf noktası kaparım.”

Arkasını dönüp toplantı odasına gidilen kapının eşiğinden geçti. Lirik onu bir saniye seyretti, sonra sanki sabrı taşmış gibi cık cıkladı ve onu takip etti, peşinden de Siyah Kuşak.

Kız resmen onun peşinde.

Yerlerimize otururken kıza birkaç kez çaktırmadan baktım ve Dutch’ı kesiyordu, gözlerindeki bakıştan belliydi. Barizdi. O ka-dar açıktı ki. Yani, bana sorarsanız, bu kadarı da münasip değildi. Yazma inziyasındayız sonuçta.

“Şimdi de sıra geldi daha önce bahsettiğim doğaçlama egzersi-zine.” Farida’nun sesi düşüncelerimi böldü. “Korkmayın! Bazıları-

nızın utandığının farkındayım...” Durdu ve odanın içinde gergin bakışmalar oldu. “Ama elinizden geleni yapın. Size kargaşa içindeki bir karakteri doğaçlama söze dökmenizi isteyeceğim, karşı karakterini, düşmanını düşünsün. Herhangi bir karakter olabilir. Herhangi bir kargaşa. Derine dalın... Kirk!” Kirk ayağa fırlayınca Farida gülümsedi. “Hadi bakalım.”

Kirk odanın tam ortasına geldi, son derece özgüven doluydu ve nefes aldı.

“Nereden başlasam?” diye sordu vurguyla. “İşte buradayım, Zorgon’dan atıldım, Farra’nın Üçüncü Kayası’nın sırrı elimde ama haksız yere On altı Gezegen Ulusu meclisinden aforoz edildim. Ve Emril, hepsi senin suçun, sen hain canavar, sen benden hep nefret ettin, çocukken bile...”

Kirk tiradına devam ederken bakışlarını tekrar Lirik’e kaydı. Hâlâ Dutch’a gözlerini dikmişti ve ağzı yarı aralıktı. Kız kafayı takmıştı. Sağlıksız bir saplantıydı! Artı, pijama üstü seksi bir şekilde tek omzundan aşağı düşmüştü. Bunun da kazara olduğunu söylemesin kimse.

“...o yüzden Kuzeyin İmparatoriçesi Emril, inan bana. Savaş başladı” diye bitirdi Kirk hunharca ve hepimiz alkışladık.

“Çok güzeldi!” dedi Farida. “Öfkeni hepimiz hissettik, Kirk, aferin. Şimdi, sırada kim var?” Dutch el kaldırıncı Farida şaşırdı. “Dutch!” Hem şaşkın hem memnun konuşmuştu. “Üstünde çalışmak istediğin bir karakter mi var?”

“Evet” dedi Dutch kısaca. “Sanırım var.”

Salonun ortasına gelişini izledik, derin düşüncelere dalmış gibi kolları çatıktı.

“Bize kurmaca karakterinden bahset” dedi Farida yüreklendiren bir edayla.

“Sınır olmuş” dedi Dutch, sesi içerde yankılanarak. “Birisi yakasından düşmüyor. Ve durum artık... tahammül edilemez bir hal almış.”

“Güzel” dedi Farida. “Evet, Dutch, sahne senin.”

Dutch nefes aldı. Herkes de benim kadar meraklanmıştı. Bir günden kısa süre içinde sıfırdan, sınıfın önünde doğaçlama sevi-

yesine gelmek bayağı etkileyiciydi aslında.

"Bıktım artık" dedi Dutch, duvardaki hayali birisine dik dik bakarak. "Senden bıktım."

Nefesimizi tuttuk, sessizlik oldu, sonra Dutch gözlerini kırptırdı. "Hepsi bu" diye ekledi Farida'ya.

Bütün doğaçlaması bu muydu?

Birisinin burnundan güldüğünü duydum ve kıkırdamamak için dudağımı ısırardım fakat Farida hiç istifini bozmadı. "Belki biraz süslersin?" diye önerdi. "O çok güçlü ve kısa girişi bir monologa çevirirsin?"

"Denerim" dedi Dutch. Fakat şüpheliydi, tekrar dönüp duvara hitap etti. "Yeter artık, dur. Daha fazla kaldıramıyorum. Sen çok..."

Bir kelime aradı ama beyhude, yüz ifadesi daha fazla, daha fazla sabrını kaybetmiş gibi oldu... sonunda yana bir tekme savurdu. "Sen çok..." Eliyle öfkeyle havayı yumrukladı, nefes nefeseydi. "Anladın mı? Artık sen biraz..." Gene söyleyecek kelime aradı, taradı, sonra hüsrân içinde öfkeyle haykırarak havaya sıçradı, bir bacağıyla birisine saldırıyormuş gibi havaya tekme attı.

Hepimiz şok içinde nefesimizi tuttu ve Çömez dehşetle küçük bir çığlık attı.

Dutch yere inerken Siyah Kuşak, "Muhteşem!" diye bağırdı. "İyi teknik, moruk."

"Teşekkürler" dedi Dutch, hafif soluk soluğaydı.

"Dutch!" Farida yerinde fırladı ve adam başka bir manevra yapmadan önce elini onun omzuna koydu.

"Dutch, çok ikna ediciydi. Ne var ki, burası bir yazma grubu. Dövüş sanatları grubu değil."

"Doğru." Dutch şimdi ayılmıştı. "Affedersiniz. Bir an kendimi kaybettim."

"Lütfen endişelenme" diye içini ferahlattı Farida. "Sen bir ifade biçimi buldun, o da bir başlangıçtır. Çok güçlü duyguları ifade ettiğin belliydi."

"Evet" dedi Dutch duraklayarak. "Hüsrân içindeydim. Hissettim." Göğsüne vurdu. "Sadece... kelimeleri bulamadım."

"Aynen." Farida başıyla onayladı. "Bir yazarın sıkıntısının çekirdek halini gördük. Ancak lütfen başka kick-boks hareketi olmasın, tezatlığı canlı resmedişini alkışlıyorum ama. Biz buraya bir romantik roman yazmaya geldik." Gruba hitap etti. "Aşk da nefrete o kadar yakındır..."

"Romantik roman mı?" Siyah Kuşak lafını kesti, dehşetten yüzü yamulmuştu. "*Romantik* mi? Bize 'yazma' dediler. 'Roman-tik' olduğundan hiç bahsetmediler."

"Tabii ki romantik kurmaca yazmak zorunda değilsin..." diye başladı Farida fakat Siyah Kuşak hiç kulak asmadı.

"Ben kaçır. Kusura bakmayın." Ayağa kalktı. "Benlik bir olay değil. Yok artık."

"Benlik de değil" dedi Lirik, ayağa kalkıp ortama genel bir bakış atarak, sanki bizim hatamızmış gibi. "Aşırı tuhaf ve para iadesi istiyorum."

Gidiyor mu? Oleyyyy!

Kafamda melekler şarkılar söylüyordu. Kız gidiyor. "Çok yazık" diye mırıldandım en üzölmüş sesimle.

"Geliyor musun?" dedi Siyah Kuşak, Dutch'a ve Lirik de umutla dönüp ona baktı. Şarkı söyleyen melekler kafamda birden sessizleşti ve korkudan boğazım kurudu. Gidemez. Gitmemeli.

Gitme, diye içimden yalvardım. *Lütfen sen gitme*.

Sanki o giderse bütün inziva bozulacakmış gibi hissediyordum. Hatta bütün hayatım. Bu da çok saçma -onunla az önce tanıştım. Ama işte öyle hissediyordum.

"Ben kalacağım galiba" dedi Dutch sonunda ve nefesimi bıraktım, ne kadar rahatladığımı ona çaktırmamaya çalıştım.

* * *

Akşam yemeği, yerlere taş döşenmiş, her yanı Afrika zambakları, otlar ve dikenli kaktüsler ekilmiş büyük terakota saksılarla dolu bir bahçedeki uzun ahşap bir masada yendi. Her tarafta kocaman kocaman mumlar ve elle boyanmış seramik tabaklar ve kısa, güdük bardaklara şarap dolduran garsonlar. Görünüşe göre,

meditasyon grubu akşam yemeklerini farklı bir avluda yiyordu. Biz meditasyonlarını kirletmeyelim diye herhalde.

Masanın başında Metafor ve Katip'in yanında oturuyordum. Dutch'in yanına oturmaya çalıştım ama bir şekilde o diğer başa sürüklendi, inanılmaz sinir bozucu bir olaydı.

"Burası çok ilham verici, değil mi?" dedi Katip, kadehini benimkiyle tokuşturarak. Hepimiz akşam için çivit mavisi pamuklu pijamalarımızı giymiştik ve söylemeden edemeyeceğim, onunkiler çok hoş duruyordu. "Beynim resmen kitabım için fikirlerle dolup taşıyor. Seninki?"

"Eee..." Bir yudum şarap içerek zaman kazandım. Doğrusu, kitabım bir an bile aklımdan geçmedi. Ben Dutch'a saplandım.

O kadar yakışıklıydı ki. Alçakgönüllü ama özgüven sahibi de. Elleri çok yetenekli. Birkaç dakika önce işe yaramayan dev ahşap karabiber öğütücüyü canlandırdı. Kitapsevda'sı garsona söylemek istedi fakat Dutch, "Bir deneyeyim" dedi. Şimdi bütün aleti aldı, parçalarına ayırdı ve etrafında dönen konuşmalara kulak bile asmadan büyük bir dikkatle parçaları inceliyordu.

"Ara verdiğimiz esnada bütün hikâyemin kurgusunu tamamen yeniledim" diye anlattı Katip. "Üstelik daha birinci günde!"

"Harikasın!" diye onu alkışladım ve birden vicdan azabı duydum. Ben Chester ve Clara'yı ihmal etmişim (adını değiştirdim). Görevime odaklandım. Buraya kitap yazmaya mı geldim, erkek bulmaya mı?

Erkek bulmaya! diye avaz avaz bağırdı zihnim, kendimi tutamadım ve şarabımı ağzımdan püskürttüm.

"Her şeyden ilham alıyorum" diye tumturaklı bir şekilde duyurdu Metafor. "Şu tabak çanaklara bakın. Şu gökyüzüne bakın. Bahçedeki gölgelere bakın."

Garson her birimizin önüne, içinde yeşil otlar yüzen, fasulyeli, çorbamsı bir yemek koydu ve Katip mutlu mesut, "Mmm, nefis" dedi.

"Atom fasulyelerin suda duruşlarını sevdim" dedi Metafor, "hallerinden ne kadar memnunlar. Sanki sonunda yuvalarını bulmuşlar. *La casa*. Manevi bir istirahat."

Ne yapıyorlarmış? Fasulyeler manevi istirahata mı ermiş? Katip ile göz göze geldik ve kıkırdamamı bastırdım.

"Bunu bir kenara yazmalıyım" diye ekledi Metafor. "Belki kullanırım." Her birimize, sanki onun fikrini araklayacakmışız gibi şüpheli bir bakış fırlattı.

"İyi fikir" dedi Katip kuru kuru.

Masanın diğer ucunda aşk ve ilişkiler hakkında bir muhabbet sürüyordu, ona dahil olmayı *bin kat* yeğlerdim, ancak sadece kulak misafiri olabiliyordum.

"Bugün incelediğimiz hikâyeye bakın mesela" diyordu Kitap Sevdalısı, ekmeğini enginarlı dip sosa batırarak. "Eğer bu tekrar denemek hakkında değilse..."

"İyi de tekrar denemiyorlar ki" diye lafını kesti Müstakbel Yazar. "Olmuş bitmiş. *Finito*."

"Bence tekrar bir araya gelebileceklerine inanmak zorundayız" diye lafa girdi Austen utangaçça. "Aşk bu değil midir, affetmek?"

"Ama onun da bir sınırı var." Müstakbel Yazar, Dutch'a döndü. "Ya sen, Dutch? İkinci şans vermeye inanır mısın? Affedici bir tip misin?"

Çocuğun adını duyunca yüreğim ağzıma geldi ve Metafor'un İtalyan manzarası hakkındaki tekdüze konuşmasının üstünden, onun dediklerini duyabilmek için kendimi yırttım.

Dutch karabiber öğütücünden kafasını kaldırıp baktı ve omuz silkti. "Bağışlayıcı bir tip miyim bilmem ama mantıklı olmaya çalışırım" dedi. "Kanıtlara bakarım. Çok sevdiğim bir alıntı var, 'Gerçekler değişince, fikrimi değiştiririm.'"

"Kanıtlara bakarmış!" Müstakbel Yazar kısa bir kahkaha attı. "Çok romantik!"

"Ben böyleyim işte..." Dutch birden sustu, yüzü aydınlandı, sanki tanıdığı birisini görmüş gibi birden güldü. "Selam güzellik."

Boğazım kurudu. Güzellik mi? Kimmiş o güzellik? Kim geldi? Karısı mı? İtalyan kız arkadaşı mı? Bu ögleden sonra benim fark etmediğim şekilde bir ilişki başlattığı garson kız mı?

Derken bahçede gezen kocaman, beyaz bir köpek gördüm, dev terakota saksıların arasında dolaşıyordu. Dutch elini davetkâr bir

şekilde uzattı ve köpek doğruca ona geldi, sanki hepimizin arasında seçeceği kişinin Dutch olduğunu biliyordu.

Katip bana bir şeyler anlatıyordu ama duyamıyordum. Dutch'ın görüntüsüne takılıp kaldım. Köpeklerle konuşuyor, onu seviyordu, tatlı sözler ediyor, köpeğe gülümsüyordu, diğer kimse umrunda değildi. Şunu şıp diye tanırım: Dutch köpek sever değildi, köpek hastasıydı. Köpek nazlı nazlı tek patisini ona koyunca Dutch başını arkaya atıp güldü, o kadar doğal ve ilgiliydi ki, kalbim bir daha sızladı.

Şimdi de Metafor dikkatimi çekmeye çalışıyordu fakat Dutch haricindeki her şeye kulaklarım tıkalıydı. Ben onu seyrederken... güçlü kaslı kolları... yüzüne vuran mum ışığı... rahat gülüşü... sanki suyun üstünde yüzüyordum. Kalbim umut ve heyecanla şişiyordu.

Dutch da zihnimi okumuşçasına kafasını kaldırıp birkaç saniye bana baktı. Bir şey söylemek ister gibi gülümsedi ve ben de kafa salladım, anlıyormuş gibi gülümsedim, yüreğim göğsümün içinde hop etti.

Şu anda kendimi on altı yaşında falan hissediyordum.

Hayır. Daha küçük. İlk âşık olup vurulduğumda kaç yaşındaydım? İşte o yaşta.

O sırada bir garson gelip Dutch'ın tabağını aldı, Dutch bakışlarını kaçırdı ve o an sona erdi. İstemeye istemeye dikkatimi yanımdakilere çevirdim, Metafor'un bir Booker ödülü kazanmış yazar hakkında söylediklerini dinlemek için kendimi zorladım. Ancak tüm bu süre boyunca düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu.

Olur ya?.. Yani *olur* ya?.. Çocuk yakışıklıydı. Pozitif. Düşünceli. Elleri becerikli. Ve aman yarabbi, *köpeklere bayılıyor*.

Dört

Ertesi akşam olana dek kalbim oradan oraya savrulup hoplayıp zıplamıştı. Akşam yemeğine hazırlanıyor, odamdaki çatlak minik aynada kendime bakıyordum (buradaki her şey eski ve kartpostalıdan fırlamış gibiydi), tek şey dışında bir şey düşünmiyordum: Şansım nedir? Keşke biraz daha İtalyan gibi görünseydim diye diliyordum şu anda. İnzivada çalışan bütün İtalyanlar simsiyah saçlı, ipek gibi zeytuni tenli, bense güneşin altında çipil çipilim. Ben daha çok 'hatları belirgin' denen bir yüze sahibim, bu da olumlu bir niteliğe benzeyebilir, ta ki on dokuz yaşında, küt, kısa saçlı, küt burunlu ve omuzları çukurlu bir kız görene kadar.

Hayır. Dur. Sabırsızca başımı sağa sola sallayıp zihnimi arındırdım. Nell olsa bana moronluk etme derdi. Bunları hiç dinlemezdi bile. Nell'i düşünmemle beraber otomatik olarak Harold'ı düşündüm -ve kendimi tutamayıp bilgisayarımdaki 'Harold' dosyasını açtım.

Onun fotoğraflarına bakmak yüreğimi dinlendirdi biraz. Harold. Sevgili Harold. O zeki, parlak yüzünü görmek bile beni gülümsetti, gerçi çamaşır sepetine girmeye çalıştığı videoyu izleyerek tüm sorunlarımı çözemezdim. Dosyayı kapattığımda hâlâ kıpır kıpır ve kararsızdım. Öyle günlerden biriydi işte.

Sabahki seansımız bir sis bulutu arkasındaydı. Tüm katılımcılar yazma hedeflerini tartışırken ve günlük rutinleri hakkında kılı kırk yarararak notlar tutarken benim odağımda Dutch vardı. Ben odaya geldiğimde Katip ile Kitap Sevdalısı'nın ortasında oturuyordu (kahretsin) ama tam karşısına oturmaktan kaçınmadım.

Birkaç kez göz göze geldik. Gülümsedi. Ben de ona gülümse-

dim. Farida kurmacada bir yüzleşmeden söz edince ona doğru esprili bir savaş sanatları hamlesi yaptım ve Dutch kahkaha attı. Tuttu gibi oldu.

Öğle yemeğine gitmek üzere dağılırken yüzde yüz umut doluydum. Ayrıca bir plan yapmıştım: Tam yanında bir koltuk kapmak, cebimdeki tüm flört numaralarını çıkarmak ve hiçbirisi etkili olmazsa, açık açık sormak, "Tatil romantizmi hakkında ne düşünüyorsun?" (Eğer çocuk dumur olursa da, bir sonraki romanımın konusuymuş gibi davranabilirdim.)

Ama Dutch yemek salonuna gelmedi. *Gelmedi!*

İnsan öğle yemeğine nasıl gelmezdi? Paket program dahi- lindeydi. Bedavaydı. Lezizdi. Hiç mantıklı değildi gelmemesi.

Arkasından durum daha beter oldu: Öğleden sonraki yoga seansına da katılmadı. Farida hatta yanıma yaklaşp sordu: "Dutch'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

(Not: *Bana* sordu. Demek ki insanlar bizim aramızda bir bağ- lantı olduğunu fark etmişti. Hoş, o burada yokken, bağlantının kime ne faydası vardı?)

O evrede ben pes ettim. Dedim ki, "Kesin ayrıldı. İlilenmiyor. Yazmakla *ya da* benimle." Sonra da bu sabah böyle dikkatim da- ğınık olduğu için kendime edilmedik küfür bırakmadım çünkü sonuçta bu kurs ucuz değildi. Yeniden odaklanmaya, aşkı meşki unutmaya ve buraya gelme amacımı yapmaya karar verdim: *Yaz- mak*. Tatil aşkı düşünmemek. *Yazmak*.

Yatağıma oturdum, ilk kopyamın çıktısına bir süre gözlerimi dikerken Chester acaba bu atlı arabadan inse mi, yoksa saman ta- şıyan atlı araba alev mi alsa diye düşündüm. Sonra: Peki ya Clara samanların arasına saklanmışsa ve tutuşup oracıkta can verirse? Çok kısa, kederli bir kitap olurdu.

Derken bir mucize oldu. Yatak odamın penceresinden, kalaba- lık avlulardan birine bakan penceremden bir ses duydum. Kitap Sevdalısı heyecanla konuşuyordu, "Ah Dutch! Biz de seni gittin sandık."

Arkasından Dutch'ın cevabını duydum, "Yo, sadece öğleden sonra biraz dışarı çıktım. Yoga nasıldı?"

Üstüne tam duyamadığım bir diyalogları oldu ve Kitap Sevdalısı, "Akşam yemeğinde görüşürüz" dedi ve Dutch, "Aynen" dedi ve elimdeki çıktılar yerlere saçılırken yüreğim ağzımda atmaya başladı.

Şimdiyse tüm bedenimde durdurulamaz bir umut dansı oldu. Laptop'ımı kapattım, son bir tur parfüm sıktım, çivit mavisi pijamalarımı düzelttim, hemen ardından mumlarla aydınlatılmış koridorlardan ve avlulardan akşam yemeğinin servis edildiği taş döşeli bahçeye çıktım. Dutch'ı gözüme kestirdim bile -ve hemen yanındaki boş sandalyeyi. O sandalye benimdir.

Adımlarımı hızlandırıp Austen'dan önce oraya vardım ve bir sarmaşık gibi sandalyeye yapıştım.

"Ben şuraya mı otursam?" dedim en doğal ses tonumla ve herhangi birisi bir yorum yapamadan da oraya çöktüm. Kendimi toparlamak için bir nefes aldıktan sonra Dutch'a döndüm.

"Merhaba." Gülümsedim.

"Merhaba." O da bana gülümsedi ve içim arzuyla eridi. Ses tonu bana *neler* yapıyordu. Her bir yanımda tepkiler kabarıyordu. Üstelik sadece sesi de değildi -tüm varlığı beni alevlendiriyordu. Gözleri sanki benim ne istediğimi zaten biliyormuş gibi bakıyordu. Beden dili güçlüydü. Gülüşü karşı konulamazdı. Peçetesine uzanırken çıplak kolu benim koluma sürtündü ve bütün vücudum ürperdi. Hayır, ürpermekten de öte. Canım çekti.

"Affedersin" diye mırıldanarak sanki ona su koyuyormuş numarasıyla eğildim ve ilk kez kokusunu içime çektim. Aman Tanrım. Evet. Bundan da canım çekti. Her ne hormon, ter, sabun ve kolonya karışımıysa bu... çok uyuşmuş.

"Evet" dedi. "Havadan sudan sohbet yasakmış."

"Yasak evet."

"Sana seninle ilgili hiçbir özel soru soramam."

"Hayır."

"Bana bir şey yapmamam söylendikçe, daha çok yapma isteği gelir." Kara gözlerini üstüme çevirdi ve nefesimi tuttum çünkü birdenbire başka neler yapmak istiyor olduğunu hayal ettim. Ve benim başka neler istiyor olduğunu.

Dutch acele etmeden, bakışları hiç yerinden oynamadan şarabını yudumladı.

"Ben senin hakkında daha fazla şey bilmek isterim." Öne eğilip fısıldayacak kadar alçak sesle konuştu. "Kuralları çiğneyebiliriz."

"Kuralları çiğnemek mi?" diye tekrar ettim, şok geçirerek. Kendimi bir on dokuzuncu yüzyıl romanında gibi hissettim ve sanki yanımdaki centilmen bana gayrimeşru mektuplar göndermek istemişti.

Dutch benden gördüğü tepkiden gıdıklanmış gibi kahkaha attı. "Tamam, sen kuralları çiğnemek istemiyorsun. Birbirimize sadece bir şahsi soru sormaya ne dersin?"

Başımınla onayladım. "İyi fikir. Sen başla."

"Tamam. İşte sorum şu." Durdu, bir parmağını kadehinin kenarında gezdirdi ve sonra bakışlarını kaldırdı. "Bekâr mısın?"

Vücuduma bir yıldırım çarpmış gibi oldum. Neşeli ve güçlü ve acil bir yıldırım. Dutch benimle ilgileniyordu.

"Evet" dedim, sesim zor çıkarak. "Ben... evet."

"Harika." Gözleri kenardan kırıştı. "Bunu duyduğuma... çok sevindim. Şimdi sen bana bir soru sor."

"Tamam. Dudağımda bir tebessüm belirdi çünkü şimdi oyun oynuyorduk. "Bir düşüneyim. Sen bekâr mısın?"

"Ah, evet." Cevabında inceden bir tını gizliydi, başka bir konuşma esnasında olsa bunu çakardım ama şimdi sorum bitmişti.

"O halde artık her şeyi biliyoruz" dedim ve Dutch kahkaha attı.

"Şimdilik her şeyi. Belki her akşam birbirimize bir soru sorarız. Oranımız bu olabilir."

"Hoş."

Bir garson gelip önümüze makarna koyarken lafımız kesildi ve ben bu fırsattan istifade, çaktırmadan tekrar Dutch'a baktım, güçlü çenesine, koyu renk kirpiklerine ve kenarlardaki incecik kaz ayaklarına, daha önce fark etmemiştim. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, diye fark ettim birden. Yarın akşam sorabilirdim. Sorum bu olabilirdi.

Ama bir dakika, kaç yaşında olduğu umurumda mıydı? Hayır. Hayır! Değildi!

Birdenbire çok heyecanlandım. Zincirlerimi koparmış gibi özgür hissettim! Gerçekler ve ayrıntılar ya da match.com'daki profilinin neye benzeyeceği umurumda değildi. O buradaydı, ben buradaydım ve tek önemli olan buydu.

"Bir dakika, bir sorum daha var" dedim, Dutch zeytinyağını ızgara geri dönerken. "Bence buna izin var... Dün akşamüstü neredeydin?" Ona şakacıktan azarlayan bir bakış fırlattım. "Yogayı ektin!"

"Ah. Doğru." Bir çatal makarna aldı, çok eğleniyordu. "Yoga hayranı değilim açıkçası. Ben daha çok..."

"Dur!" Elimi kaldırdım. "Anlatma! Çok fazla kişisel bilgi!"

"Of ya!" diye çıkıştı Dutch, ilk kez sahiden hüsrana uğrayarak. "Peki tamam da biz nasıl konuşabileceğiz o zaman?"

"Konuşmayacağız" diye altını çizdim. "Yazıyor olmamız gerek."

"Ah." Başını salladı. "Tuşe."

"Ya da senin açıncan, bir şeylerin canını çıkarıyor olmamız" diye ekledim ve Dutch kahkaha attı.

"Tekrar tuşe."

Buraya has makarna olan *orecchiette*'den bir lokma ağzıma attım. Yeşillikler ve biberiyeyle servis ediliyor ve tadı olağanüstü. Ancak dün gece yemekleri öve öve yere göğe sığdıramayan ben bu gece bu leziz, heyecan verici konuşmayı yere göğe sığdıramıyordum. Ya da olmayan konuşmayı.

Dutch birkaç saniye sessiz kaldı, makarnasını çiğnedi, sonra, "Gerçekler, bir araba kiraladım ve biraz deniz kenarında keşif gezisine çıktım. Koylar var... hoş köyler... Eğlenceliydi." Lokmasını yuttu, bana döndü ve gelişigüzel bir şekilde ekledi, "Yarın da ay-nusunu yapmayı düşünüyorum. Gelmek ister misin?"

* * *

Ertesi gün öğleden sonra deniz kenarında gezinirken başım dönüyordu. Hayat nasıl cuk diye tam da yerine oturmuştu? Kendimi nasıl bir arabanın içinde muhteşem İtalyan manzaralarında gezdirilirken bulmuştum, güneş parlıyordu, radyo çalışıyordu ve yanımda dünyanın en kusursuz erkeği oturuyordu acaba?

Çevremizdeki güzeller güzeli, çıplak manzaraya entelektüel bir ilgi duymaya çalışıyordum fakat ilğim yalnızca Dutch'taydı. Çünkü her an daha da güzelleşiyordu.

Arabayı özgüvenle kullanıyordu. Kaybolursak diye strese girmiyordu. Beş dakika önce, berbat bir İngilizce ve kötü İtalyanca dan oluşan kuşdilinde yaşlı bir adama yol tarifi sordu. Fakat gülüşü öylesine cezbediciydi ki, adam sonunda evin içinden İngilizce konuşan bir kadını çağırdı ve kadın bize harita çizdi. Şimdiye buradayız, minicik bir uçurumun tepesinde, önümüzde alabildiğine zeytin ağaçları, kayalıklar ve engin mavi Akdeniz.

"Buranın adı ne?" diye sordum, entelektüel konuşmak için. (Umurumda bile değildi.)

"Hiç bilmiyorum" dedi Dutch neşeli neşeli. "Ama kadın nereyi kastettiğini anladı. Buraya dün gelmişim. Eğlenceliydi."

"Buraya gelmeden önce İtalyanca öğrenmeye niyet ettim" dedim pişmanlıkla. "Ama insan her şeye vakit bulamıyor... Başka dil biliyor musun?"

"Denedim" dedi Dutch. "Ama devam ettiremiyorum."

O kadar mahcup konuştu ki, gülümsemeden edemedim. Başkası olsa o noktada zırvalardı ama Dutch yapmadı.

Onun peşinden taşlı bir patikadan kayalık bir koya indim, çakıl taşlı bir plaj ve hayatımda gördüğüm en berrak masmavi suya ulaştık. Şezlong ya da plaj barı yok; o tarz bir yer değil. Plaja gelenler genellikle yaşlı İtalyan kadınlar, saçlarını korumak için eşarp bağlamışlar ve havluların üstünde oturuyorlardı, bir de bir grup cıyak cıyak bağırان ergenler vardı.

Koyun her iki yanında dik kayalıklar vardı ve kayalıkların her seviyesinde ergenler tırmanıyordu, güneşleniyordu, sigara ya da bira içiyorlardı. Ben bu manzarayı gözlerimle tararken kırmızı bikinili bir kız kayalık bir çıkıntıdan öne fırladı, çığlıklar atarak havayı yumrukladı, arkasından denize cup diye daldı. Bir saniye sonra bu defa ergen bir oğlan, kolları bacakları sallanarak kayadan koptu ve her tarafa sular sıçratarak suya atıldı.

Bir an suyun içinde çırpındılar, sonra çocuk zafer çığılığıyla kızın bikini üstünü suyun dışına çıkarıp elinde salladı, kız da histe-

rik kahkahalar atıyordu. Ergenlerden oluşan izleyicileri kayalıkların üstünden alkış kıyamet bağırıyordu ve Dutch bana bir bakış attı.

"Dün burası bu kadar çılgın değildi" dedi. "Daha sessiz bir yer bulabiliriz."

"Yo, hoşuma gitti." Ona gülümsedim. "Çok şey... ne bileyim. Gerçek. Vay canına" diye ekledim, bir başka kızın kayalıktan atladığını görüp. "Bayağı yüksek."

"Eğlenceli."

"Sen yaptın mı?"

"Tabii ki." Yüz ifademi gördüğünde güldü. "Yani, güvenli. Su derin. Denemek ister misin?"

"Eee... olur!" dedim, iyi bir fikir midir değil midir, ölçüp biçmeden. "Neden olmasın?"

Çakıl taşlı plajda boş bir alan bulduk, karnımı içime çekerek kaftanımı çıkardım. Ondan tarafa bakmamaya özen göstersem de Dutch'ın bikinili halimi süzdüğünü görebiliyordum. Siyah ve düşük bel bir bikiniydi ve seksi bir noktada olduğunu biliyordum çünkü Russel buna şey derdi, ârında...

Hayır. Düşünce akışımı ârında durdurdum. Russell'ı düşünmüyordum. Tam şu anda gıcık bir eski erkek arkadaşımı neden anımsayacaktım?

Kaftanımı katladım, çekine çekine soyunan Dutch'tan bakışlarını kaçırdım ama aynı zamanda çaktırmadan birkaç bakış atmaya başardım. Lacivert mayo şort giymişti ve spor salonuna düzenli git-tiği belliydi. Uylukları kaslıydı, göğsü kullıydı. Kullı göğüs severim.

Alnımda bir ter damlası hissettim ve hemen elimle sildim. Deniz kenarında hava yukarıdakinden daha sıcaktı ve sudaki dalgalar çok davetkârdı.

"Sıcak" dedim, Dutch da kafa salladı.

"Suya girmeliyiz. İster misin?.." Kayalıklardan atlayanları gösterdi ve midem bir hop etti. Ben ufak kulaçlar atmaktan da memnun olurdum. Ama bunu itiraf edecek değildim, o yüzden, "Tabii tabii!" dedim ve Dutch sınıttı.

"Harika. Bu taraftan."

Beni yamacın yukarısına çıkan dönemeçli, eziyet gibi bir yol-

dan geçirdi. Sivri taşların, mağaraların yanından geçtik, bağırış çağırış yürüyen ergenlerin yanımızdan geçmesi için bir-iki kez durduk. Sonunda kayalığın kenarına çıktığımızda ve aşağıdaki beyaz köpüklü sulara baktığımızda aynı anda heyecandan başım dönerken dehşete kapıldım.

"Hazır mısın?" Dutch kenarı işaret etti ve gergin bir kahkaha attım.

Arkamızda yaklaşık yirmi yaşlarında bir çocuk bekliyordu, sabırsızlığını saklamadı, ben de kenara çekildim. Arkadan öne doğru hızla koşmasını, yamaçtan fırlayıp aşağıdaki maviliğe dalmasını seyrettik.

"Bayağı yol var" dedim, donakalmış gibi değil, sohbet ediyormuş gibi konuşmaya çalışarak.

"İşin eğlencesi de orada" dedi Dutch coşkuyla.

"Aynen!" Başımı emme basma tulumba gibi salladıktan sonra gelişigüzel ekledim, "Yani 'eğlenceli' ile 'korkutucu' arasında ince bir çizgi vardır."

Dutch kahkaha attı. "Hı hı." Sonra yüz ifadesi birden değişip endişeye döndü. "Bir dakika. Senin için o çizgiyi aştık mı? Affedersin. Seni ta buraya kadar sürükledim. Sınırlarının nerede olduğunu bilmiyorum."

İçinden aniden şöyle düşündüğünü sezdim, *Bu kızı hiç tanımıyorum bile, neden bir uçurumdan aşağı atlaması için teşvik ediyorum?*

"Bir kat aşağı inmek ister misin?" diye ekledi, üç ergenin daha atlaması için yol vererek. "Öyle yapabiliriz."

Bir an aklım çelindi. Ama sonra Dutch'ın dün söyledikleri aklıma geldi: *Konfor alanından çıkmak bazen iyidir.*

"Bilmiyorum" dedim, ısıltılı denize bakarak ve kendime ufaktan sinir olarak. "Yapmamak istemiyorum. Sanırım sınırlarımın nerede olduğunu öğreniyorum."

"Tamam" dedi Dutch dikkatlice. "Eee, şu anda neredesin?"

"Yapmak istiyorum" dedim, ondan çok kendimi ikna etmeye çalışarak. "Sadece... burası kaç metre yüksek?"

"Öyle düşüncelere saplanıp kalma" dedi Dutch içimi rahatlatarak. "Sadece heyecanı düşün. O heyecanı."

"Hı hı." Başım la onayladım. Söyledikleri iyi geliyordu. Gerçi hâlâ uçu rumun kenarına doğru ilerlemiyordum.

"Bir defasında oyun parkında iki küçük çocuk gördüm" diye devam etti Dutch. "Bir tanesi demirlere tırmanmak için kendini ruhen hazırlıyordu ve arkadaşı ona yardım etmeye çalışıyordu. Dedi ki, 'korkmaklıktan' öğreniyorsun. Bu lafı hiç unutmadım."

"Korkmaklıktan öğreniyorsun" diye tekrar ettim yavaşça. "Sevdim. Peki denize atlayarak ne öğreniyorsun?"

"Yapabildiğini öğreniyorsun." Bana kocaman, bulaşıcı bir tebessümle gülümsedi. "Birlikte yapalım mı?"

"Tamam." Başımı salladım. "Hadi gel. Yapalım."

Öleb ilirim, diye düşündüm sakince öne doğru adım atarken. Bu ihtimal dahilinde. Artı yanundan bakarsam, iyi bir ölüm biçimi. *Genç kız yakışıklı çocukla uçu rumdan atlarken hayatını kaybetti. Olur.*

Dutch elimi tuttu ve "Hayır, fikrimi değiştirdim!" demek istedim fakat dudaklarım kıpırdamadı işte. Bunu gerçekten yapmayacaktım, diye düşündüm çılgınca eli elimi iyice sıkarken. Tabii tabii. Yapmayacağım ki.

"Bir, iki, üç..."

Ve atladık.

Düşerken ciğerlerimdeki nefesim kesildi. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. *Hissedemiyordum.* Beynim boşaltılmıştı. Hayatım-daki tek güç şu anda yer çekimiydi. Yana doğru baktım, Dutch'ın gülümseyen, yüreklendiren yüzünü gördüm, elimi kısıcak sıkışını hissettim, sonra denize dalarken elimi bıraktı.

Sular tahmin ettiğimden daha güçlü bir kuvvetle vücuduma çarptı. Bacaklarım sağa sola savruldu ve soğuk suyun dibine indim, duramıyordum. Aşağı... daha aşağı. Yükselip yüzeye çıkmam lazım. Neden yükselmiyordum? Akciğer kapasitem bunu kaldıramayacak kadar küçük... Öleceğim, biliyordum... Bir dakika, tekrar yükseliyordum...

Derken birdenbire yüzeydeydim, sular tükürerek, nefes nefese ve tuzlu su püskürterek çıktım. Saçlarım yüzümün her yerine yapışmıştı, bikini altım kışımın yarısına kadar girmişti ve zafer heyecanından yüreğim ağzımdan fırlayacaktı. Göğsüm dolu do-

luydu, damarlarımdaki kan alev almıştı, ağzım kulaklarımdaydı...
Muhteşemdi!

Dutch yaklaşık üç metre ötede, coşkulu bir ifadeyle bana doğru yüzüyordu.

"Başardın!" Bana havadan çak yaptı ve eline vurdum. "Muhteşem, değil mi?"

"Evet! İnanılmaz!"

Yakınlardan bir başka ergen suya daldı ve dalgaları bize doğru sürüklendi. Bayağı zor bir işti, bu şekilde suda çırpınmak. Hoş, asla dile getirmeyecektim çünkü kendimi fit olarak görmeyi severim.

"Bir itiraf" dedim, sıçıran su seslerinin ve tezahüratların üstünden. "Ödüm bokuma karışmıştı."

"Yok canım, inanmam" dedi Dutch alaycı alaycı.

"Sakladım sanıyordum" dedim, şakacıktan kafa tutarak ve Dutch kahkaha attı.

"Asla. İyi misin?" diye ekledi, bir dalga suratıma çarpınca.

"İyiyim" dedim, hafiften tükürerek. "Teşekkürler."

Bir başka dalga bizi birbirimize doğru itti ve birdenbire göğüs göğüse geldik. Suyun altında dalgaların iniş çıkışıyla bacaklarım onun bacaklarına çarptı. Dutch içgüdüsel bir şekilde belimden tuttu -sonra ânında bıraktı, telaşlanmış gibi görünüp, "Affeder-sin, şey istemedim..."

"Yo."

"Şey değildi..." Yarıda bıraktı.

"Hayır" dedim, nefes nefese. "Anladım."

"Yani istemediğimden de değil..." Durdu ve yüzünden okunamaz bir ifade geçti.

Bir an bakiştık, nefes nefese, saçlarımız kafamıza yapışık, kollarımız suyun içinde otomatik ve ritmik bir şekilde hareket ediyordu.

"Evet" dedi Dutch sonunda, konuyu değiştirir gibi. "Bir kez daha denemek ister misin?"

"Tabii!" dedim, oysaki gerçekten dikkatimi veremiyordum çünkü az önce?.. Yani biz neredeyse?..

Dutch, kayalara monte edilmiş metal merdivene doğru yüzüp

uzaklaştı ve zihnim allak bullak vaziyette peşinden gittim. Merdivenleri tırmandım, sonra ikimiz de patikadan uçurum kenarına doğru tırmanmaya başladık. Dar bir patikaydı ve sıkışık virajları dönerken ıslak teni tenime sürttü. Bir dakika gölgedeydik, sonra yine güneş ışınları güçlü bir şekilde tepemizde hissediliyordu. İkimiz de konuşmadık ama ikimiz de nefes nefeseydik. Acaba sıcaktı mıydı, tırmanmaktan mıydı, yoksa?..

Aman Tanrım. Dayanamayacaktım. Bir şeyleri dürtüp ilerletmem lazımdı. Güneşte kalmış geniş bir kayaya çıkınca durdum. Dutch dönüp soru sorar gibi baktı, güneşten göz kenarları kıvrıktı. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu ama ne olmuş? Uçurum kenarından atlamışım; bunu yapabiliyordum.

"Bir şahsi soru sormama izin var, değil mi?" dedim pat diye.

"Ah." Dutch şaşırmıştı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Tamam. Sor. Ne bilmek istiyorsun?"

"Tamam. Az önce denizin içindeyken sanki bana öyle geldi ki..." Sustum. "Bana öyle geldi ki sanki biz... Ama..." Yine kendimi durdurdum. "Her neyse. Sorum bu."

Dutch afallamıştı.

"Sorun tam olarak ne?" dedi bir saniye sonra. "Söylediklerinin hiçbirisi soru değil."

Ah, doğru. Mantıklı dedi.

"Sorum şu, az önce, sudayken, biz belli bir yöne doğru gidiyormuşuz gibi... *hissettim*." Kendimi zorlayıp gözlerinin içine baktım. "Ve tam olarak... nereye olduğunu merak ediyorum?"

Dutch'ın kara gözlerinde cevap veren bir pırıltı yandı ve midem büzüştü. Cevabı oradaydı. Tam orada. O ifadede. Yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı.

"Belki nasıl cevap vereceğimi bilmiyorumdur" dedi Dutch kısa bir duraklamanın ardından. "Siz yazarlar gibi bütün ifadeler bende mevcut değil."

Bana doğru bir adım atarken açıktan açığa mayomu süzdü. (Tamam, bikinimi değil.) Ben de onun adımının aynısını attım, böylece aramızda birkaç santim kaldı ve yüzüm yukarı dönmüştü.

“Ne derler bilirsin” dedim usulca. “Anlatma, göster.”

Neye davet ettiğimi bilmiyordum. Belki masum, romantik bir öpücük. Chester ve Clara’nın, Chester saman taşıyan o kağına binmeden önceki öpüşmesi gibi. Fakat Dutch’ın dudakları dudaklarımla buluştuğunda masumiyete dair tüm fikirler uçup gitti. Ben masum istemiyordum, onu istiyordum. Bu ağız. Tenime değen bu hafif çıkmış sakalların sertliğini. Onun bütünü. Şu anda.

Dutch öpüşmeyi derinleştirdi, ustaca, maksatlı bir şekilde elleri sanki her an aşağı çekip indirebilirmiş gibi, bikinimin askılarındaydı. Tuzlu ve erkeksi bir tadı vardı. Bir şekilde vücutlarımız birbirine yapıştı, nemli ten nemli tene sürttü, güneş başımıza ve sırtımıza vurdu. Dutch sertleşiyor gibiydi, ben zaten eriyordum... ortalık yerde olmasak...

Etrafta birisinin kahkaha attığını duydum -bize mi gülüyordu? Fakat bu duyuya öylesine kaptırmıştım ki, kafamı kımıldatmadım. Sorun yoktu. Halka açık bir yerde öpüşmek serbestti. Burası İtalya sonuçta, tutkunun yurdu. Seksi onlar icat etmiş. Ve duramıyordum. Arzum sınırsızdı.

“Çav bella!” Tiz bir ıslıkla yerimden sıçrayıp sağa sola bakındım. O ergenler etrafımıza toplanmış, bir buçuk metre öteden bizi izliyorlardı. Hay aksi. *Hakikaten* bize gülüyorlardı. Şimdiyse ıslıklar çalıyor, kurt gibi uluyorlardı. Durmamız lazımdı. Muhtemelen kanuna aykırı bir davranış falan yapıyorduk.

Muazzam bir gayretle kendimi Dutch’tan ayırıp gözlerimi ona diktim, soluk soluğaydım. Konuşabileceğimden emin değildim, o da bayağı başı dönmüşe benziyordu.

Ergenler hâlâ bize ıslıklar çalıyordu ve onları zihnimde engellemeye çalıştım. İlk cinsel ilişkimizi bu yılşık bağrıışlarla dolu kalabalığın önünde, halka açık bir mekânda yaşamasak iyi olurdu herhalde. Ama zaten her şey geri dönüp bakınca kolaydı.

“Evet” diyebildim sonunda.

“Hı hı.” Dutch tekrar gülümsedi.

Tüm ifadelerin bende olması lazımdı ama şu anda bir cümle bile kuramayacak haldeydim. Aşırı kalakalmıştım.

"Ben de şahsi bir soru sorabilirim." Dutch'ın alçak sesi beni şaşırttı. "Değil mi?"

Bir eli bikinimin dikişlerinin üstünde gezerken diğeri kulağımı okşuyordu. Dokunuşu aynı zamanda hem yumuşacık hem de kararlıydı. *Ne yaptığını biliyor*, fikri aklımdan geçti ve bir an için bu leziz düşüncenin tadını çıkardım. Sonra, cevap vermemi beklediğini fark ettim.

"İı, evet." Ayıldım. "Evet. Sanırım."

Ne sormak istiyordu acaba?

Dutch'ın konuşmasını bekledim ama birkaç saniye sessiz durdu, gözlerinin içi gizli düşüncelerle parladı. "Güzel" dedi ve hafifçe burnuma dokundu. "Benimkini sonraya saklayabilirim."

* * *

O akşamüstü sanki içimdeki korkusuz cini salıvermiş gibi hissediyordum. Tekrar tekrar o kayadan denize atladık, havada birbirimize bağırıp el salladık. Suya daldık, yüzdük, güneşin altında öpüştük, ağzımızda denizin tuzu kaldı. Sonra, yorulunca plaja çıktık, oradaki bir zeytin ağacının gölgesine geçip havlularımızı yere serdik. Güneş dalların arasında dans ediyordu, gözlerimi kapatıp bu tatlı hissi yüzümde duyumsadım.

"Bence İtalyan güneşi farklı" dedim hülyalı hülyalı. "İngiltere'de bizim ağzımıza bir parmak bal çalıyorlar. Güneşi bir dolapta saklıyorlar, çok fazla çıkarırlarsa şımarırsanız sanıyorlar. Sonra bir çıkarıp gösteriyorlar ama sadece yirmi dört saat. Ve en beklemediğimiz zamanda."

Dutch kahkahalarla güldü. "İngilizler neden hava durumuna kafayı takık, belli."

Biz konuşurken Dutch yerdeki taşlardan öylesine bir kule yapıyordu. Onu izledim, büyük, bayağı riskli bir taşı en üste koydu ve kule tamamen yıkıldı -Dutch ise gülüp yeniden başladı. Durunca, onun kulesine kendi taşımı ekledim ve Dutch sırtarak kafasını kaldırıp baktı.

"Sence kaç taşı üst üste koyabiliriz? Bence sekiz."

“Bence on” diye hemen karşı çıktım, bir başka taş a uzanıp. Bir süre sessiz kaldık, elimizdeki göreve odaklandık. Fakat sonunda sallanan on taşlık bir yığınınuz oldu. Dutch elini kaldırıp bana çak yaptı fakat dürtüsel olarak başımı iki yana salladım.

“Bir tane daha! Hadi on bir yapalım.”

“On bir!” Dutch nazlı nazlı kaşlarını kaldırdı. “Tarzını sevdim. Hadi o zaman, dene.”

Yeni bir taş elimi atarken birden saçma bir şekilde gerildim. Sadece bir oyun olduğunun farkındaydım ama bu taş yığınınu birlikte istiflemişik ve onla tatmin olabileceksen her şeyin yıkılmasına neden olmak istemiyordum. Aslında, neden bir taş daha eklemek istediğimi de bilmiyordum. Sanırım içimde durmadan soran o ses yüzündendi, “Ben *daha başka* ne yapabilirim?”

Dikkatlice yeni taşı en üste koyup elimi çektim –ve olduğu yerde kaldı!

“Sonuç!” Dutch elini tekrar kaldırdı ve bu kez havada ona çaktım, birlikte başardığımız bu olayla birlikte absürd bir biçimde enerjim yükseldi.

“Bu beni çocukluğuma götürdü” dedi Dutch aylak aylak, havlusunun üstüne uzanarak. “Ben mimariyi, tasarımı, o tarz şeyleri severim. Sanırım kumdan kale yapmakla başladı bu sevdâ.”

“Ben de kumdan kale yapmaya bayılırdım!” dedim hevesle. “Tasarımı da çok severim. İlginç mobilyalar toplanım. Yani benim bir hobim sayılır bu.”

“Mobilya mı?” Dutch ilgiyle kafasını kaldırıp baktı. “Ne tarzda? Çünkü ben...”

“Bir dakika!” Birden dehşetle nefesim kesilerek lafını kestim. “Affedersen! Bunu söylememeliydim. Hobilerimizi ifşa etmememiz gerekiyor.”

“Çok geç.” Dutch kıkırdadı.

Aynı zamanda İngiltere’de yaşadığımı da çıtlatmış oldum, diye uyandım. Cidden, ben bu işte *herbatım*.

“Bu arada ille de İngiltere’denim demiyorum” dedim çabucak. “Belki duble blöf yapıyorum. Hatta belki kalıcı bir adresim bile yoktur.”

"Aria." Dutch inanamayarak başını iki yana salladı. "Kurallara körü körüne bağlı kalmak zorunda mıyız?"

"Evet! En azından denemeliyiz. Her birimiz sadece bir kişisel soru ve sen hâlâ kendininkini sormadın. Ama aklıma bir fikir geldi" diye ekledim âni bir ilhamla. "Hadi gelecekten bahsedelim. Doksan yaşına geldiğinde ne yapıyor olacaksın? Bana bir resmini çizsene."

"Tamam." Dutch başıyla onayladı ve bir an düşündü. "Dop-dolu yaşanmış bir hayata dönüp bakıyor olacağım. Umarım tatmin içinde olurum. Güneşli bir yerlerde. Güzel güneşin altında" diye çabucak sırtarak netleştirdi. "Arkadaşlarımla birlikte olacağım, eski ve yeni arkadaşlarımla."

Öylesine samimi anlatıyordu ki, içimdeki bam teline dokundu. Başka bir sürü şey diyebilirdi. Şöyle diyebilirdi mesela, "Özel yatımla açılmış, beşinci karımlayım." Russell olsa böyle derdi. Hatta şimdi hatırladım da, Russell öyle *demoştı* zaten.

"Mükemmel" dedim ben de aynı içtenlikle. "Ve... aynı. Güzel güneşin altında, yanımda arkadaşlarımla. Artı, ben dondurma yiyor olacağım."

"Ah, ben de" dedi Dutch ânında. "Kesin. İtalya'ya tatile gelmemin tek nedeni dondurmaydı."

"Neli dondurma?" diye üsteledim.

"Bu yarının şahsi sorusu mu?" diye karşılık verdi Dutch ve güldüm.

"Hayır! Şahsi soru hakkımı bununla harcamam. Boş ver. Bilmem şart değil."

"Yazık oldu." Gözleri kırıştı. "O zaman nocciola'yı ne kadar sevdiğimi asla öğrenemeyeceksin."

"Gerçekten yazık." Başımla onayladım. "Sen de benim straciatella'yı ne kadar çok sevdiğimi öğrenemeyeceksin."

Ben de havlunun üstüne sırtüstü uzandım ve Dutch elini şöyle bir uzatıp elimi tuttu. Parmaklarımız kenetlendi ve başparmağının avucumun içinde gezdiğini hissettim, beni tamamen kendi havlusuna çekti ve ağzıyla ağzımı buldu.

"Senin tadın nocciola dondurmadan daha leziz" diye mırıldandı kulağıma.

“Ciddi değilsin” diye mırıldandım ve Dutch durup düşündü.

“Tamam, berabere” diye ekledi. “Nocciola dondurmayla beraberesin. Ama mango sorbeyi kesin sollarsın.”

“Mango sorbeyi mi sollarım?” Şakacıktan hayrete uğramış gibi gözlerimi açtım. “Vay canına. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Hayatım boyunca unutmayacağım bir iltifat.”

Elbette şaka yapıyordum... ama aynı zamanda, gerçeği söylüyordum. Bu cazibeli, baş döndürücü, güneşli günü asla unutmuyacaktım.

Öğleden sonrası akşamüstüne dönerken sonunda kıpırdandık. Saatlerdir yerde yatıyor, öpüşüyor, uyukluyor ve sohbet ediyorduk. Ayağa kalktığımda bütün uzuvlarım tutulmuştu ve bacaklarımda kuru dalların izi çıkmıştı ama ayran budalası gibi gülümsüyordum.

Eşyamızı toplayıp arabaya döndük ve bu sırada çorak arazide futbol oynayan bazı ergenlerin yanından geçtik. Top birden bize doğru ivme kazandı, Dutch’ın kafasına çarptı. Dutch topu tuttu, güldü ve oyuna geri attı.

“Signor!” Ergenlerden biri onlara katılması için Dutch’ı çağırdı. Dutch bir an durdu, sonra bana döndü, “İki dakikacık.”

Oyuna katılır katılmaz kendini kaptırdı ve onu farklı bir ortamda görmüş olan ben büyülenmiş gibi seyrettim.

Ergenlerin bağıra çağıra neler dediğini anlıyora benziyordu, İtalyanca olmasına rağmen. (Sanırım hepsi uluslararası ‘futbolca’ konuşuyordu.) Oyunculardan biri agresif bir hamleyle ona çarpınca Dutch çocuğun ömrünü rahat bir baş selamıyla savuşturdu. Doğal bir otoritesi de vardı, dikkatimi çekti. Çocuklar ona saygı duyuyordu, ona meydan okurken bile. Her bir şey onunla ilgili yeni bir ipucuydu. Her şey yeni bir içgörüydü.

Dutch o anda bana doğru bir bakış atıp, “Gitmem lazım, çocuklar, oyun için teşekkürler” dedi.

Ergenler kalsın diye onu ikna etmeye çalıştılar (bunu ben bile tercüme edebiliyordum) ama Dutch elini kaldırıp gülümseyerek veda etti ve yeriden yanıma geldi.

“İyi oynundu!” dedim, Dutch ise kahkaha attı, elimi tuttu ve tekrar arabaya doğru yürüdük.

Yolda giderken akşam güneşi ön camdan içeriye girip bizi hâlâ ısıtırken geri dönüp baktım, bu değerli yeri hafızama kazımaya çalıştım, sonra virajı döndük ve ana yolda hızımızı artırdık.

"Keşke o taş kulesini yanımızda getirebilseydik" dedim özlemle ve Dutch tekrar güldü.

"Ciddiyim!" dedim. "Bu tatilden kalan şahane bir anı olurdu."

"O on bir koca taşı arabaya kadar taşır mıydın yani?"

"Evet."

"Ve uçakla ta eve kadar?"

"Tabii ki!"

"Peki hangi sırayla istiflendiklerini nasıl hatırlardın?"

Durdum, çünkü o kısma kadar ayrıntılı düşünmemiştim. "Bir sistem kurmuş olurdum" dedim sonunda başım dik. "Ve o taşları evde her gördüğümde hatırlardım ki..."

Aniden durdum çünkü dikkat etmezsem, çok şey ağzımdan kaçırabilirdim. Kalbimi fazla açardım; onu korkutup kaçırırdım.

Hayatımda tanıştığım en muhteşem erkeği hatırlardım.

Hayatımda geçirdiğim en mükemmel günü hatırlardım.

Cenneti hatırlardım.

"Hoş olurdu" dedim sonunda daha rahat bir ses tonuyla. "Hepsi bu."

* * *

Tekrar kasabaya döndüğümüzde hâlâ başım dönüyordu, sanki bir rüyadaydım. Masmavi göklü, filmimsi bir rüyaydı, içinde adrenalin, şehvet ve güneş ışığı olan. Buz gibi bir Orangina yudumlayarak arabanın sıcak plastik koltuğuna yığılmıştım ve yol devam ediyordu. Saçlarım keçe gibiydi, tenim tuzluydu ve Dutch'ın ağzının izini ağzımda hissediyordum.

Manastırda bizi bekleyen enfes bir akşam yemeği olduğunun farkındaydım ancak Dutch, "Pizza alalım mı?" diye sorunca evet anlamında başımı salladım. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordum. Hiçbir şeyi açıklamak ya da havadan sudan konuşmak zorunda olmak istemiyordum. Farida haklıydı, bunlar insa-

nı ana olaydan koparıp dikkat dağıtıyordu ki, şu anda ana olay Dutch'tı.

Dutch arabayı ıssız bir mahalleye park etti, loş meydanlar ve ahşap kapılarla bezeli, çıplak sokaklarla doluydu.

"Dün bir pizza arabası bulmuştum" dedi bana, beni yönlendirirken. "Restoran değil, bir kabinde pişiren bir adam... Uyar mı?"

"Harika. Mükemmel!" Elini sıktım ve köşeyi dönüp daha küçük bir arka sokağa girdik, burası daha da loştu.

Sokağın içinde birkaç adım ilerledik. Belki on. Sonra, bir anda her şey değişti. Bir anda karşımıza iki ergen çıktı. Sıkı ve yanık tenlilerdi, Dutch'ın futbol oynadığı çocuklar gibi ama onlara benzemiyorlardı çünkü suratları asıktı ve Dutch'ı dürtüyorlar, İtalyanca agresif bir şeyler söylüyorlardı. Sarhoş muydular? Kafaları mı kıyaktı? Ne istiyorlardı?

Cördüklerimi mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordum, o yüzden beynim gerçeği algılamakta bayağı gecikti –bu bir olaydı. Gerçek bir olay. Üç saniye içinde kalp atışlarım sakinden korku içinde ağzımdan fırlamak üzereye yükseldi. Dutch beni çocukların yanından geçirmeye, arkadaşça olmaya çalışıyordu ama onlar... Kızgındılar... Neden? Ben anlayamıyordum bile... Ne...

Şimdiyse –hayır, hayır, Tanrım lütfen, hayır– içlerinden biri elini ceketine soktu ve bıçağın metalini görmemle kalbim durdu.

Zaman dondu. Bir bıçak. *Bıçak*. Buracıkta, şu anda, bu arka sokakta bıçaklanacaktık ve ben kıpırdıyamıyordum bile. Ses çıkaramıyordum. Dehşetle donakaldım, sanki Buz Çağı'ndan kalma bir yaratık gibi dondum, mumyalandım.

Bir dakika, ne oluyor? O ne? *Şu anda ne oluyor?*

Dutch gözümün önünde bıçak tutan çocuğun kolunu kavradı, etkin ve denenmiş bir manevrayla büktü ve bir şekilde bıçağı eline aldı. Nasıl yapmıştı? Nasıl?

Tüm bu esnada "*Koş! Koş!*" diye bağıırıyordu ve birdenbire bana seslendiğini fark ettim. Benim gitmemi istiyordu.

Fakat ben koşmadan o çocuklar koştu. Zıplayıp sokağın ucuna koştular, oradan da köşeyi döndüler.

Şok geçirerek Dutch'ın üstüne yığıldım. Köşeyi döneli altı üstü otuz saniye olmuştu ama adeta dünya durmuş ve yeniden dönmeye başlamıştı.

Dutch nefes nefeseydi ama sadece, "İyi misin?" diye sordu, sonra ekledi. "Arabaya dönelim bence. Geri gelmek gibi aptalca fikirlere kapılabilirler."

"Nasıl... nasıl yaptın o hareketi?" diye kekeleydim sokakta yürürken ve Dutch bana şaşırarak baktı.

"Neyi?"

"Bıçağı ellerinden almayı!"

"Öğrendim" dedi Dutch omuz silkerek. "Herkes öğrenmeli. Sen de öğrenmelisin. Temel güvenlidir. Ben büyük şehirde yaşıyorum..." Sustu. "Ah, Pardon. Kişisel detay olmayacaktı."

"Şu anda bir önemi olduğunu sanmıyorum" dedim kahkaha atarak ama gülüşüm ağlamaya tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Arial" Dutch etkilenmişti ve durup beni kendine çekti. "Sorun yok" dedi alçak bir sesle. "Bitti."

"Biliyorum" dedim göğsüne yaslanıp. "Affedersin. İyiyim. Aşırı tepki gösteriyorum."

"Hayır" dedi Dutch sertçe. "Kim olsa sarsılırdı. Ama bence yürümeye devam etmeliyiz" diye ekledi, elimi daha sıkı tutarak. "Merak etme. Ben yanıdayım."

Sesiyle düğüm düğüm olan sinirlerim gevşedi, titrek bacaklarımı kuvvetlendi. Yürürken bilerek kötü bir telaffuzla bütün sokak tabelalarını dışından okuyup beni güldürdü. Ve tekrar arabaya bindiğimizde, sahil yolunda başka bir pizzacıdan aldığımız pizzaları tıkınarak arabada giderken sanki olay hiç yaşanmamış gibiydi. Sadece ona her baktığımda kalbim eriyordu.

Hayatımı kurtardı. Yakışıklıydı, köpekleri seviyordu, birlikte uçurumdan denize atlamıştık ve hayatımı kurtarmıştı.

Arabayı kiraladığımız yere bıraktık, sonra manastıra kadarki üç yüz dört yüz metreyi yürüdük, koskocaman ahşap kapıdan içeri girdik. Giriş avlusu boştu ve durdum, mum ışıklarıyla aydınlatılmış dingin ortama şöyle bir göz attım. İçinde bulunduğu mızdan başka bir dünyaydı sanki. Serçeler lacivert gökyüzünde

tur atıyordu ve havada mis gibi mine çiçeği kokusu duyuluyordu.

"Ne gündü ama" dedi Dutch yamuk bir gülüşle. "Buraya huzurlu bir yazma inzivasına geldin ve adrenalın trenine bindin. Kalbin hâlâ hızlı atıyor mu?"

"Hı hı." Gülümsedim ve kafa salladım.

Kalbim hızlı atıyordu. Ama artık o nedenle değildi. Akşamı geçireceğimiz yerden dolaydı.

Bütün öğleden sonrası boyunca umutlanarak düşünüyordum, *bu gece... bu gece... belki bu gece...* Şimdiyse buradaydık. Sadece ikimiz. Önümüzde boş bir İtalya gecesi bekliyordu.

Dutch'ın yeniden gözlerinin içine baktığımda şehvetten göğsüm daraldı. İçimdeki şu arzu neredeyse bana acı veriyordu. Çünkü henüz bitmemiştik. Bizim işimiz kesinlikle bitmemişti daha. Ağzımı, ellerini, parmaklarımın arasındaki saç tellerini hissedebiliyordum.

"Diğerlerine katılmanın bir manası yok" dedi Dutch, zihnimi okur gibi ve parmakları benimkilere sürttü.

"Hayır."

"Odam koridorun sonunda" diye ekledi gelişigüzel. "Tenhada diyebilirim."

"Harikaymış" dedim, sesimdeki heyecanlı titremeyi saklamaya çalışarak. "Ben... görebilir miyim?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Başka tek kelime etmeden dönüp koridorda yürümeye başladık, adımlarımız birdi, parmak uçlarımız birbirine değiyordu. Nefesim kesik kesikti. Burada ihtiyaçtan gebermek üzereydim. Fakat bir şekilde normal bir insan gibi ayaklarımı düzgünce hareket ettirebildim.

Demir noktacıklarla dolu ahşap bir kapıya vardık ve Dutch demir bir anahtar çıkardı. Bana uzun bir bakış fırlattı, midem ters döndü, sonra kapının kilidini açtı.

"Şahsi sorun" dedim, birden hatırlayarak. "Hâlâ sormadın."

Dutch'ın yüzünden keyifli bir ifade geçti. Bir an beni süzdükten sonra eğilip öpmeye başladı, uzun ve güçlü bir öpücüktü, elleriyle kalçalarımı kavradı. Sonra daha da eğildi, hafifçe boynumu ısırp fısıldadı, "Ona sonra geleceğiz."

Beş

Tanrım.

Kırmılayamıyorum. Düşünemiyorum. Bir gram uyku uyumadım. Dün geceyi her düşündüğümde tenim ürperiyordu.

Bir çarşaf hışırtısı oldu ve Dutch yana döndü, gözüne giren bir güneş ışınıyla gözlerini kıstı. Bir an bakiştık. Sonra Dutch yavaşça yüzünü kırıştırıp mırıldandı, "Günaydın." Beni uzun, ağır bir öpücükle kendine çekti, sonra yataktan çıkıp yalınayak banyoya yürüdü.

Yastığa tekrar kafamı koyduğumda beynim bir sünger şekerleme gibiydi. Safi tatlılık. Safi huzur. Rüya gibi ve yumuşak. Dutch duş alıp tazelenmiş halde tekrar odaya girince dürtüsel bir şekilde, "Seni özledim!" dedim ve doğrudu. Ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordum. Aramızdaki şey kimya değildi, maniyikti. Bir çekimdi. Bilimsel bir kuvvetti. Kaçınılmazdı.

Peki ya o da böyle hissediyor muydu? Bu noktada *neredeydik?* Buradan sonra nereye gidecektik? Yatakta doğrudum ve Dutch'ın gömleğini giymesini bekledim.

"Şimdi ne olacak?" dedim hemen –sonra Clara'nın da Chester'a saman dolu kağına binerken aynısını sorduğunu hatırladım. Komik bir an Dutch'ın bana dönüp, "Beni bir sonraki görüşünde, Aria, sözümün eri bir adam olduğumu *bileceksin!*" demesini bekledim.

Fakat onun yerine göz kırptı ve "Kahvaltıya gidiyoruz herhalde" dedi.

"Doğru." Başımınla onayladım.

Yani, bariz cevap.

Omuzlarımız birbirine sürterek yan yana yürürken sabah güneşi başımızda dans ediyordu ve kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Yıllardır. Avluya yaklaştık ve birden, dün öğle yemeğinden beri ortalıktan kaybolduğumuzu fark ettim. Belki şüpheli gözükebilirdi, insanlar sorular sorabilirdi...

Ancak büyük ahşap masada oturan gruba katıldığımızda kimse gözünü bile çevirmedi. Meğerse dün öğleden sonra bir sürü kişi yogadan kaçmış –ve yerel bir restorana akşam yemeğine gitmiş. (Karar: Yemekler buradaki kadar güzel değildi, değmezdi.)

Dolayısıyla kimse bir şey sormadı ya da ima etmedi. Ve buna sevindim. İrdelenmek istemiyordum. Portakal suyumun üstünden Dutch'ı keserken, bana özel lezzetli şeyler düşünürken rahatsız edilmek istemiyordum.

Tek farkla, bu olayı şimdi bizim milletle paylaşmak istiyordum. (Bu hâlâ özel sayılır.) Kahvaltıdan sonra ailevi bir acil durum olduğunu söyleyerek resepsiyondan cep telefonumu aldım, sokağın köşesine yürüdüm çünkü orada 4G'nin iyi çektiğini duymuştum. Beş saniye orada dikilmemle beraber telefonum canlandı. Sihirli bir durumdu, adeta dünya benimle konuşuyordu sanki.

WhatsApp gruplarım bildirimlerle dolup taşıyordu ve içimde özlem duydum. Hiç kimseyle mesajlaşmadan bu kadar uzun süre durduğuma inanamıyordum. Ancak bir şekilde bana seslenen 657 mesajı görmezden gelmeyi başardım. Bakmayacağıma söz verdim çünkü bakar bakmaz, içine çekileceğimi biliyordum. Onun yerine *Ava'nın Acil Durum Hattı* başlıklı yeni grubu açtım, Nell sırf bu nihai amaç için kurmuştu bu grubu.

Selam, yazdım ve on saniye sonra Nell mesaj yazmaya başladı. Sanki benim temasa geçmemi bekliyormuş gibiydi. Bir saniye sonra cevabı geldi:

Gayet iyi.

Ardından Harold'ın bir fotoğrafı ekranımda belirdi ve altındaki başlıkta şu yazıyordu:

Gördün mü? Gayet mutlu. Stres yapma. Git yaz!!

Bir saniye sonra Maud lafa girdi:

Ava! Kitap nasıl gidiyor?
Şimdi de Sarika sıradaydı:
Nasıl oldu da telefonun var? Kurallara aykırı değil mi?
Hepsi çevrimiçiydi. Mükemmel zamanlamaydı. Neşeyle yazdım
Kuralları sallayın. Çünkü bilin bakalım ne oldu, birisini bul-
dum. Mükemmel erkeği buldum!!!

Mesajı yolladım ve tebessümle cevapların gelişini izledim.
Ne??!?!?!?

Vay canına.

Anma hızlısın!

Yattınız mı? Hemen dökül!!!!

İster istemez kahkaha attım, heyecanları bulaşıcıydı.

Evet, yattık, sorduğun için teşekkür ederim. Şahane biri. Hari-
ka. Çok...

Söyleyecek kelime bulamadım, o yüzden on altı tane kalp
emojisi koyup gönderdim. Cevap bombardımanı hiç vakit kaybet-
medi.

Anladım. :))

Bilmemiz iyi oldu :)

Daha fazla ayrıntı!!! Adı ne???

Cevabını yazdım -Dutch- ve bombardımanı bekledim.

Dutch!

Dutch mu???

Öyle bir isim var mı?

Yani çocuk mu Hollandalı?

Tam 'Hayır' yazacaktım ki, bilmediğimi fark ettim. Belki de
Hollandalıydı ama İngiltere'de büyümüştü, o yüzden İngiliz ak-
sanı vardı. Hiçbir şey varsayamazdı.

Hangi milletten olduğundan emin değilim.

???

Eee, nerede yaşıyor ki???

Bilmem

Ne iş yapıyor??

Bilmiyorum

Bilmiyor musun????

Sabırım taşarak bir nefes verdim ve tekrar yazmaya koyuldum.

Bu inzivada herkes anonim. İşin keyfi orada. Ortam çok farklı. İnsan insana iletişim kuruyoruz. İstatistik listeleri şeklinde değil. Ayrıntılar fark etmez. Milletler fark etmez. İşlerin bir önemi yok. BAĞLANTININ önemi var.

Yazmayı bitirdiğimde bayağı ilham doluydum ve bu söylediklerimin arkadaşlarımı bir an durup düşündüreceğini umuyordum. Ancak cevaplar saniyesinde ekrana düşmeye başladı.

???

Hangi gelir aralığında?

Ne alaka, Sarika!!!

Alakalı valla, kusura bakmayın, pratik biriyim

Tahmin ediyorum, bilmiyor.

Herhalde bir tahminin vardır?

Ava, hayatım, keyfine limon sıkamak istemem ama... onun hakkında NE biliyorsun?

Konuşmayı okurken alışveriş arabasına eğilmiş, yaşlı bir kadının yolunu kapattığını fark ettim, özür dileyerek kenara çekildim, "Scusi!"

Kadın gülümsedi, ben de ona gülümsedim, ihtiyar kırışıklarla dolu yüzünü inceleyip içimden aynı anda, "Ne kadar bilge görünüyor" ve "Hop, güneş kremi sürmeyi unutmuşum"u düşündüm. Sonra dikkatimi tekrar konuşmaya çevirdim. İtalya'nın ücra bir köşesinde bir sokakta durmak, hayatımdaki bu müthiş gelişmeyi arkadaşlarıma açıklamaya çalışmak gerçekdışı geldi bana, bu kadar uzaktaydım. Ancak biraz düşündükten sonra tekrar yazmaya başladım.

Bildiklerim şunlar. Esmer ve gür saçlı. Gözleri ıslıl ıslıl. Bana her baktığında içim kıpır kıpır dalgalanıyor. Kahkaha atarken başını arkaya yatırıyor. Özgüvenli ama burnu büyük değil. Arkadaşlığa değer veriyor. Ve köpekleri seviyor.

Bir sıra daha kalp emojisi ekledim, bu kez 18 tane koydum ve Gönder'e bastım.

Diğer uçta sessizlik oldu. Ardından cevaplar yağmaya başladı.

???

Hepsi bu mu?

Soyadı ne? Dutch ne? Hemen Google'dan bakıyorum.

Tipik Sarika işte. Çabucak yazdım:

Bilmiyorum

Ardından, tereddüt edip temize çektim.

Aslında Dutch onun gerçek adı değil. Gerçek ismini bilmiyorum.

Bu kez cevaplar daha da hızlı döküldü.

Adını mı bilmiyorsun?

Bir saniye netleştireyim, adını ya da hangi ulustan olduğunu ya da ne iş yaptığını ya da nerede oturduğunu bilmiyorsun.

O zaman sadece seks.

Telefona bakakaldım, Maud'un yorumuna sinir oldum. Bir defa şu ne demek, "Sadece seks?" Doğru insanla yapılan seks transandantal bir deneyimdir. Bir insanın ruhu hakkında bilgilendirir. Yatakta cömert olan biri, gerçek hayatta da cömert olacaktır.

Hem zaten, sadece seksten ibaret değildi. Dutch'ı *tanıyordum*. Onunla taştan kule yaptım. Çocuklarla futbol oynayışını izledim. Onunla kayalıklardan aşağı atladım. Önemli olan bu. 'Ne iş yapıyor?' değil, 'Onunla uçurumdan aşağı atlar mısın?' önemli.

Biraz sinirlerim bozularak tekrar yazdım.

Seksten daha fazlası. Onun özünü hissediyorum. İyi bir insan. Nazik. Gözüpek. Cesur.

Birkaç saniye durdum, sonra en can alıcı detayı ekledim:

Beni bıçaklı bir saldırıdan kurtardı. Hayatımı kurtardı.

Bununla tartışamazsınız. Hayatımı kurtardı. *Hayatımı kurtardı!* Ancak arkadaşlarımdan bu romansa bir tepki vereceğini sansam da yanlışmışım.

Bıçaklı saldırı mı???

Orada ne BOK oluyor? Ava, güvenli yerde kal.

Bence artık eve dönmelisin.

Adam baltalı katil belki, ne biliyorsun!

Yarı şakacıktan yazdıklarının farkındaydım ama aynı zamanda yarı ciddiydiler ve huzurumu kaçırdılar. Parmaklarım sertleşerek tekrar yazdım.

Kesin artık. Sorun yok. Her şey güzel. Ben mutluyum.

Üstüne ekledim:

Kaçmam lazım. Yazma inzivasındayım, unuttunuz galiba.

Anlık bir duraklama oldu, sonra telefona vedalar düşmeye başladı:

Tamam, yine konuşuruz xxxxx

GÜVENDE kal xoxox

Tadını çıkar!! ;) ;)

Son olarak Harold'ın bir başka fotoğrafı belirdi, üstüne Fotoşopla bir konuşma baloncucu eklenmişti: "ADINI ÖĞREN!!!"

Hıh. Çok komik.

Manastıra geri dönerken çelişkiye düşmüştüm. Tabii ki merak ediyordum. *Elbette* spekülasyonlar yürütmüştüm. Bir yanım çocuğun gerçek adını bilmek için yarıp tutuşuyordu. Ve yaşını. Ve hangi büyükşehirde yaşadığını. (Lütfen, *lütfe*n Sidney olmasın.)

Yine de bir yanım oraya girmek istemiyor. Henüz değil. Şu anda en büyüklü fanusun içindeyiz ve burada olabildiğince uzun kalmak istiyorum.

En azından bir ayrıntıyı öğrensem mi? Gerçek adını?

Manastırın girişinde durup bunu etraflıca düşündüm.

Sorun şu ki, adını bilirim, onu google'lardım. *Niyetim* yoktu... *istemeyecektim*... ama yapacaktım. Tıpkı kahvenin yanında bir muffin yemeye *niyetim* ya da *isteğim* olmamasına rağmen ama ah, baksanıza, tabağında bir tane duruyor, bu nasıl oldu?

Kendimi bir bahane bulurken, telefonumu çıkarırken, sonuçların yüklenişini hırsla beklerken hayal edebiliyordum...

Bu da bu tatmin dolu mutluluğu zedelerdi.

Ağır ahşap kapıyı sürgü anahtarım ile açtım ve kalın taş duvarlardan içeriye girdim. Telefonumu tekrar resepsiyona teslim edip ana mekâna girdim. Farida, Guiseppe ile konuşuyordu, Guiseppe hamal, sürücü ve genel yardımcıydı fakat Farida beni görünce ona bir baş selamı verip bana döndü.

"Aria!" diye beni selamladı, saçları sırtından aşağı ipek gibi salınıyordu, kehribar boncukları birbirine çarpı. "Tam da ilk sean-sımıza gidiyordum. Hazır mısın?"

"Evet!" dedim ve onun yanında yürümeye başladım, düşüncelerimi ana göreve geri getirmeye çalıştım.

"İnziva şu âna dek işini kolaylaştırdı mı?" diye sordu yürürken.

Eh, birisiyle yatmamı kolaylaştırdı.

"Evet" dedim dürüstçe. "Evet, çok kolaylaştırdı."

* * *

Sabahki seansın adı, "Serbest Yazma"ydı. Hepimiz istediğimiz bir metin üstünde çalışıp sonra sınıfla paylaşıcaktık. Bazı insanlar odalarında yazıyordu, kimileri bahçe ya da avluda loş köşeler bulmuştu.

Dutch odasında yazacağını duyurdu ve orada ona katılabileceğimi hissetmedim. Dolayısıyla ben de devasa bir biberiye çalsının yanında, ıssız bir bank buldum. Banka oturup ayaklarımı uzattım, laptop'umu bacaklarıma dayadım, dalgın dalgın biberiye dallarını parmaklarımla ovuşturdum. Hâlâ havalarda uçuyor gibiydim. Ve rüyada gibi. Tek düşünebildiğim seksti. Ve dün gece. Ve Dutch.

Ama sorun yoktu. Hatta bu *iyiydi*. Yazıma güç katacaktı. Evet! Her yarımдан romanımdaki iki âşık olan Chester ve Clara'ya vereceğim kelimeler ve hisler fıskırıyordu. İlişkilerini biraz hızlandıracaktım. Onları şimdi gözümde canlandırabiliyordum, yerde yuvarlanıyorlardı, Chester acelesi varmış gibi Clara'nın korsesini çekiştiriyordu-

Bir dakika, önce evlenmeleri gerekiyor muydu? Viktoryen standartları kafamda hâlâ biraz bulanıktı. Belki de saman dolu kağının sürücüsü aynı anda papazdır ve yol alırken çabucak evleniverirler?

Her neyse. Umurumda değil. En can alıcı şey, seks yapıyor olmaları. Yakında. Daha önce hiç seks sahnesi yazmamıştım ama bir şekilde bugün içimden fıskırıyordu.

Nefesi kesilerek içine girdi, diye yazdım hızlıca, sonra suratımı buruşturup çabucak sildim. Belki... İçine yavaşça daldı.

Hayır, bu da çok erken. Önce o dalmaya giden yolu çizmeliyim.

Clara'nın korsesini yırtarak açarken iniltileri tıpkı bir...

Tıpkı bir ne... gibi olsun?

Zihnim bomboştu. Neler inler? Seks yapan bir erkek haricinde?

Tamam, buna sonra dönerim. Sokağın köşesindeki o 4G noktasına uğrayıp Google'dan 'inleyen şeyler'i araştırırım.

Kızı başka diyarlara götürdü. Mest ederek onu kendinden geçirdi. Parmaklarının her dokunuşuyla Clara yanıyordu. Sesini duydukça başı dönüyordu. Hayattaki diğer her şey alakasızdı. Ne iş yaptığı ya da adının ne olduğu kimin umrundaydı.

Bir saniye. Şu anda Clara'yı yazmıyordum. Kendimi yazıyordum.

Ellerimi laptop'tan kaldırıp nefes verdim ve uçsuz bucaksız gökyüzüne baktım. Dutch beni sahiden başka diyarlara götürüyordu. Ve beni mest ediyordu. Doğrusu, tek düşünebildiğim Dutch'tı.

Hal böyleyken bile, yeniden toplandığımızda bir pasaj yazmaya başlamıştım. Hatta kendimi öylesine kaptırmıştım ki, toplanma yerine geç geldim ve Dutch çoktan Katip ile Müstakbel Yazar'ın ortasına oturmuştu. Tek kelimeyle tipikti ama neyse.

Farida bizi sabahki çalışmamızı paylaşmaya davet ederken birdenbire hevesim kabardı. Eğer uçurumlu kayalıklardan suya atlayabiliyorsam, bu sahnemi de dışımdan okuyabilirdim.

"Ben okurum" dedim el kaldırarak. "Ben bu sabah bir..." Boğazımı temizledim. "Şey, aslında, hayatımda yazdığım ilk seks sahnesi."

Katip hemen tezahürat yaptı ve birkaç kişi gülererek alkışladı.

"Aferin sana!" dedi Müstakbel-Yazar. "Oku bakalım!"

Bilgisayar çıktısını tutup boğazımı temizledim. Sahneden bayağı memnundum çünkü aşk açısının yanı sıra, oraya birkaç toplumsal yorum da sıkıştırmıştım.

"Evet, size bahsettiğim, üstünde çalıştığım romandan bir alıntıdır" diye başladım. "Sadece hatırlatmak isterim, Viktorya dönemi İngiltere'sinde geçiyor." Duraksadım, sonra yüksek sesle okumaya başladım.

"Sen benim karımsın" diye hırladı Chester. "Ve nikahın verdiği hakkımı istiyorum."

"Bunların modası geçti artık" diye çıktı Clara, gözlerinde feminizm ateşinin kıvılcımlarıyla. "Gelecek nesillerde, kadınların eşit olacaklarını önceden görüyorum."

Chester'in alnında utanç teri belirdi.

"Haklısın" dedi. "Ben de mücadeleye katılacağım, Clara. İlerleyen yıllarda erkek süfrazet olacağım."

Ancak ardından Chester içinde zonklayan arzuları daha fazla dizginleyemedi.

Clara'nın korsesini yırtarak açarken iniltileri tıpkı bir... "Duraksadım. "...bir Heleioporus eyrei kurbağayı andırıyordu."

"Neyi?" dedi Metafor ânında parmak kaldırıp.

"Bir çeşit kurbağa" dedim savunmaya geçerek. "İnler."

"Devam et, Aria" dedi Farida yumuşakça. "Tüm soruları ve yorumları sona saklayalım."

"Bol pantolonu aşağı inince Clara onun erkekliğini farkettiler."

İçimden yüzümü buruşturup ezilip büzüldüm çünkü 'erkeklik' için çok delirmem ama başka ne diyebilirdim? Sayfayı çevirdim ve ivme kazandığımı gördüm.

"Chester çok yaratıcıydı. Düşünceliydi. Bütün gece devam ettiler. Ay ışığı üstlerine vururken kocaman taş pencere pervazında oturdular, şarap içip grisini tırtıkladılar, birbirlerine olan açlıklarının yeniden kabardığını anladılar; yakında doyurulacağını biliyorlardı. Resmen iki yabancıydılar. Birbirleri hakkında çok az şey biliyorlardı. Ancak bağları sahiciydi. Daha sonra, Chester uyurken, Clara onun gerçek, dürüst çehresine baktı. Gür esmer saçlarına baktı. Güçlü, kaslı fiziğine baktı. Büyülenmişti. Onun hakkında bildikleri ve bilmediklerinden ötürü heyecan içindeydi. Chester ona keşfedilmeyi bekleyen, şahane bir yeni kıta gibi görünüyordu."

Durdum ve bir alkuş koptu.

"Aferin" dedi Farida, yüreklendirici bir biçimde bana gülümsedi. "Böyle yakın anlar hakkında yazmak kolay değildir... Evet Metafor? Bir sorun daha mı vardı?"

"Sadece bir iki tane." Metafor bana kurnaz bir bakış attı. "Grisini? Viktoryen İngiltere'de?"

Ah. Hop. Dün geceki Dutch ve beni zihnimde canlandırıyordum. "Tatlı et" demeliydim.

“Ufak bir kusur” dedim rahatlıkla. “Hepsi buysa eğer...”

“Hayır, hepsi bu değil” dedi Metafor. “Clara ve Chester köyde birlikte büyüdüler sanıyordum. Neden birdenbire iki yabancı oldular?”

“Ben de orasını merak ettim” diye onayladı Katip.

“Benim de bir sorum olacak” diye söze girdi Austen usulca. “Chester’ın sarı saçlı ve ince yapılı olduğunu sanıyordum. Ama şimdi birden esmer ve kaslı oldu?”

Metafor manalı manalı Dutch’a baktı, sonra Austen’a kaşlarını kaldırdı. *Tahmin* etmiş miydi? Huzursuz olarak saçını arkaya attım. Chester’ın sarışın olduğunu nasıl unutmuştum?

“Bu daha... üstünde çalışacağım bir şey” dedim, kimseyle göze gelmeden. “Neyse, sıradakileri dinleyelim artık.” Bir kişi daha beni yakalayamadan metni kaldırdım.

“Çok güzeldi, Aria” diye ekledi Austen çabucak. “Çok... anlar-sın ya. Gerçekçiydi.”

“Teşekkürler.” Ben ona gülümserken Farida da, “Sırada kim çalışmasını okumak ister?” diye sordu.

Dutch hemen parmak kaldırdı ve tüm gözler aqlarak ona döndü.

“Dutch!” Farida bile hayretler içinde gibiydi.

“Biliyorum ya!” Dutch da kendini küçümseyen bir kahkaha attı. “Beklediğiniz son kişi. Ama bugün ilham doldum.” Elle yazılmış kelimelerle dolu bir sayfayı gösterdi ve tam yanında oturan Katip, “Vay canına!” diye bağırdı.

“Daha önce hiç yazma ilhamıyla dolmamıştım. Ama...” Omuz silkti, yüzüne bulaşıcı bir tebessüm yayıldı. “Bir şekilde bugün kelimeler aktı.”

“Bu özel bir an öyleyse” dedi Farida, gözlerinde yumuşak bir ışıltıyla.

“Helal olsun, moruk!” diye haykırdı Müstakbel-Yazar, Dutch’ın sırtına bir şaplak indirerek.

“Gördün mü? Doğru ilhamla birlikte herkes yazar olabilir.” Farida hepimize doğru şöyle bir gülümsedi. “Çok heyecan verici. Dutch, yazdıklarını duymak için sabırsızlanıyoruz.”

Dutch sayfaya doğru baktı, sonra ekledi, “Benim henüz bir

olay örgüm falan yok. Sanırım kendi sesimi buluyordum. Bize dün söylediğiniz gibi?" Farida'ya doğru baktı. "Bize dürüst ve cesur olun dediniz. Ben de oradan ilerledim. Cesur ve dürüst."

"Bravo!" dedi Farida. "Dedim hakikaten. Hadi bu dürüst ve cesur sesi duyalım, Dutch."

Anlık bir sessizlik oldu, sonra Dutch nefes alıp başladı:

"Seviştiler."

Dutch'ın sesi ortamda yankılanmasıyla anlık bir şaşırma ile irkilme yaşandı.

"Bayağı cesur" diye mırıldandı Kitap Sevdalısı hemen yanında, Dutch devam etti.

"İnanılmazdı. Kız çok ateşliydi. Ve sesliydi. Beklediğinden de sesliydi. Seks yoğundu. Sonrasında şarap içip grisini yediler. Sonra..."

Durdu, kendi el yazısına kaşlarını çattı. Odada kabaaran ilgiler kulak kesilmişti ve bana doğru atılan birkaç bakış hissettim.

"Grisini" diye mırıldandı Metafor. "Kimin aklına gelirdi?"

Burada kendimi biraz gerçeklerden kopmuş hissediyordum. Bir şekilde Dutch'a sinyal vermek istedim ama tekrar nefes alıp okumaya hazırlanıyordu.

"Kızın cildi çok güzeldi, tıpkı..."

Dutch tekrar kesti ve "Kusura bakmayın, kendi el yazımı okuyamıyorum... Şu 'çiçek' mi? Yoksa?.." Kafasını çevirip bacağına inceledi, sanki oradan okuyacaktı ve birden alnı gevşedi. "Ah doğru, hatırladım, 'ipek.'"

"Affedersin sözünü kesiyorum, Dutch" dedi Metafor, kibarca el kaldırıp, "ama madem ara verdik... bu kurmaca mı?"

Dutch yakalanmış gibi göründü. "Tabii ki" dedi bir saniye sonra. "Kurmaca. Elbette."

"Karakterlerin isimleri ne?" diye sorguladı Metafor tatlı bir gülüşle.

"İsimleri mi?" Dutch alık gibi kaldı. Bana baktı, sonra yine bakışını kaçırdı. "Oraya gelmedim daha."

Aman Tanrım. Bunun ne kadar *bariz* olduğunun farkında değil miydi? Sandalyemde kımıldanıyordum ama Dutch sayfayı çevirdi ve kendisinden fazlasıyla emin bir şekilde kaldığı yerden devam etti.

"Kız hayatının en uzun orgazmını yaşadı, gecenin içinde terk edilmiş birinin çılgılığı gibiydi."

Hayır. Bunu demedi artık. Yanaklarını kıpkırmızı oldu. Acaba ben olduğunu düşünen var mıdır? Odaya göz gezdirirken anlayabiliyordum: hepsi bu kızın ben olduğumu düşünüyordu. Çılgınlar gibi Dutch ile göz göze gelmeye ve *Dur!* mesajını iletmeye çalıştım ama tekrar okuyordu işte.

"Kız maceraperestti. Oğlanın tahmin edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Örneğin..."

"Kalemin çok güçlü, Dutch" diye aceleyle sözünü kesti Farida. "Hepsi bu... minvalde mi devam ediyor?"

"Aşağı yukarı." Dutch yüzünde güller açarak kafasını kaldırıp baktı. "Dediğim gibi, ilham doldum. Sizin neden yazı yazmayı sevdiğinizi şimdi anlıyorum. İnsana bir *esriklik* veriyor, değil mi? Bunu yazmak bana şey verdi..."

Sustu, ne verdiğini tarif edemez gibiydi.

Gerçi benim bir fikrim vardı.

"Eh, şimdilik burada bırakmamızı öneriyorum" dedi Farida güzel güzel. "Bizimle... eserini paylaştığın için çok teşekkürler."

"Bir dakika, en güzel yerine geliyorum" dedi Dutch ve metni ne geri döndü.

"Sırtı dik olan bir sandalyede yaptılar. Beyinleri uçtu. Kız bacaklarını oğlanın şeyine sardı..."

"Yeter!" Farida neredeyse çaresizce sözünü kesti ve bir elini de ne olur ne olmaz diye sayfanın üstüne koydu. "Yeterli. Şimdi ilerleyelim. Dutch'a tebriklerimizi sunuyoruz... yeni cesur sesini bulduğu için. Başka kim okumak ister?"

Davetkâr bir biçimde ellerini iki yana açtı ama hiç kimse cevap vermedi. Herkes bana ya da Dutch'a ya da üstünde oturduğum sırtı dik sandalyeye bakıyordu.

"Başkalarını bilmem ama" dedi Kirk sonunda gırtlaktan gelen bir sesle. "Dutch'ı seve seve biraz daha dinlerim."

Grup nihayet ögle yemeğine gitmek üzere dağıldığı sırada kimseyle göz teması kuramıyordum. *Hiç* kimseyle. Herkes çekip giden kadar bekledim, sonra Dutch'ı tutup bir girintiyeye doğru çektim.

"O neydi öyle?" diye hesap sordum. "Herkes biz olduğumuzu anladı!"

"Ne?" Dutch boş boş bakıyordu.

"Senin yazın! O seks! Neyle ilgili yazdığın barizdi... anlarsın ya. Bizle. Dün geceyle. *Grisini mi?*" diye ekledim manalı manalı.

"Kurmacaydı" dedi Dutch biraz bozulmuş gib gözükerek. "Kurmaca olduğunu herkes biliyordu."

"Hayır, bilmiyorlardı! Sırf isimleri değiştirdin diye kurmaca olmaz. Her neyse, isim uydurma zahmetine bile girmemişsin" diye ekledim birden anımsayıp. "Hiç üstünü bile örtmedin! Herkes bize bakıyordu ve resmen sandalyedeki halimizi hayal ediyordu."

"Ne? Yok canım!" Dutch durdu ve bu fikri gecikmiş bir şekilde kafasında işlediğini izledim. "Ah. Tamam. Belki birkaç kişi biz sanmış olabilir."

"Herkes biz olduğumuzu düşündü" diye sertçe düzelttim. "*Herkes.*"

"İyi o zaman... kıskanıyorlardır." Hınzırca gözleri parladı ve kendime rağmen gülümsedim. Sonra beni kendine çekip ekledi, "Keşke o sandalyede yapsaydık. Bu sabah seni özledim."

"Ben de seni özledim" diye mırıldandım. Hesap soran yanım eriyordu. Bana böyle büyü yapmıştı işte. "Beynin uçtu, hu?" diye ekledim dalga geçerek. "Beş yıldızlı tanıtımın bu mudur?"

Dutch hafifçe güldü.

"Hadi yemeğimizi çabucak yiyelim" diye önerdi. "Sonra da siesta yaparız."

"İyi fikir."

O kadar yakınımıdaydı ki, nefesini cildimde hissediyordum. Birbirimize bakarken gözlerinin içinde dans eden fikirleri gördüm ve umutla ürperdim.

"Gidelim mi?" dedi, Katip avludan geçerken, yanında da Çömez ve Kitap Sevdalısı vardı.

"Evet. Hayır. Bir şey daha." Herkes duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledim, sonra hassasiyetle ekledim, "Sana adını soracaktım. Günün şahsi sorusu olarak."

"Tamam." Dutch'ın gözlerindeki temkini okudum. "Peki."

"Soracaktım." Birden yumurtlamasın diye tek elimi kaldırdım. "İnzivanın kurallarına aykırı olduğunun farkındayım ama düşündüm de, eğer biz... anlarsın ya, birlikteyse, o zaman..." Nefes aldım. "Ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Aaa, öyle mi?" Dutch bana sanki ne demeye çalıştığını anlamıyormuş gibi baktı, ki doğrusu anlayamazdı. Hiç kimse benim düşüncelerimi takip edemezdi. Nell bana Alis Harikalar Diyarında derdi çünkü ayrı anda birçok zihinsel yolda gezinirdim.

Ki bu tam olarak Alis Harikalar Diyarında sayılmazdı ama.

Of, tamam. Yine geziniyordum. Odaklan Ava.

"Burada bir baloncuğun içindeyiz." Dutch'a uzun uzun baktım, sözlerimin önemini aktarmaya çalıştım. "Ve bir bakıma sihirli. En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Dutch'ın, "Ben de öyle" deme sırası için bir ipucuydu bu ama bana dimdik bakmayı sürdürdü, devam etmemi bekliyordu.

Neyse en azından, "Yo değil" dememişti.

"İsimler ve posta kodu, aile geçmişi ve diğer tüm zırvalar olmadan birbirini tanıma olayı..." Nefes verdim. "Bu bir lüks. Tadını çıkarmalıyız. Keyfini sürmeliyiz."

"Evet." Dutch canlandı. "Katılıyorum. Tamamen."

"Bu gerçek. Aramızdaki şey..." Duraksadım çünkü çok çabuk, çok fazla şey mi söylüyordum? Ama kendimi tutamadım. "Sen

bunu sadece bir tatil eğlencesi olarak görebilirsin." Sesim hafiften titredi. "Fakat bence... ben şimdiden... daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Aramızda katlanılamaz bir sessizlik oldu. Öğle yemeği sofrasından gelen bir kahkaha yankısını duyabildim ama şu anda coşkuyla kendimi bu âna kaptırmıştım.

"Bence de daha fazlası" dedi Dutch sonunda alçak bir sesle ve ellerimi sıkı sıkı tuttu.

"Şey... güzel." Yüzüme şapşal bir sırıtma yayıldı. "Ben... gerçekten şey hissediyorum..."

"Ben de."

Dutch gülümsedi ve bir saniye ikimiz de konuşmadık. Aslında auralara inanmazdım ama şu anda bir auranın içindeydik. Hissedebiliyordum. Etrafımızdaydı.

"Her neyse" dedim, ayılarak, "diyeceğim şuydu ki, artık bir birimize başka kişisel soru sormasak mı? Öğrenmeye çalışmasak mı?... Ne bileyim, göbek adımız neymiş, nerede yaşıyormuşuz? Buradan ayrılanlara kadar en azından. Baloncuğun içinde kalalım."

"Kulağa hoş geliyor." Dutch kafa salladı. "Baloncuğu seviyorum. Hatta, baloncuğa bayılıyorum."

"Ben de bayılıyorum." Sesim yumuşadı, Dutch beni öpmek üzere yaklaşıyordu. "Ah bir dakika gerçi. Bence bilmemiz gereken bir şey var. Senin... çocuğun var mı?"

Bu düşünce bu seans esnasında aklımdan geçmişti ve şimdi yakamdan düşmüyordu. Sorun olacağından değildi, tabii ki sorun olmazdı, sadece...

"Çocuk mu?" Dutch şaşkınlık içinde kaldı. "Hayır. Senin var mı?"

"Hayır." Vurgulamak için başımı iki yana salladım. "Benim... bir köpeğim var ama."

Bunları söylerken güçlü sinirlerle gerildiğimi hissettim. Çünkü Harold benim çocuğumdu. Eğer Dutch'ın bir çeşit, ne bileyim, itirazı... sorunu falan varsa...

Cevabını beklerken o kadar korkuyordum ki, nefesimi tuttum. Çünkü her şey sona erebilirdi, şu anda. O zaman da ölürdüm. Sahiden düşüp ölürdüm.

Bir sorunu yoktur, dedi kafamda iyimser bir ses (Alis). Köpekleri seviyor!

Onu bilemezsin, dedi Kupa Kraliçesi, durmadan sorun çıkarır ve puan yazardı. Belki sadece beyaz çoban köpeklerini seviyor.

"Köpekleri seviyorum" dedi Dutch rahatça ve neredeyse yere yığıldım.

"Harika!" dedim gevşeyerek. "Çok... Adı Harold. O..."

Dutch'a bir resmini mi gösterseydim? Hayır. Çok erkendi. Neyse, zaten yeterince şey ifşa etmiştim.

"Eminim harika bir köpektir" dedi Dutch.

"Ah, öyle" dedim hevesle. "Öyledir."

Dutch'ın, Harold ile buluşması fikriyle bile duygusallaştım. İki sevgi merkezim, birlikte.

Bir dakika. Ben 'aşk' mı demek istedim? Dutch'la daha yeni tanıştım. Aklımdan bile geçirirken 'sevgi' kelimesini mi kullanıyordum?

"Gidelim mi?" Dutch elimi çekti. "Grisini iştahım kabardı." Göz kırptı. "Artık saklamasak mı? Çünkü sen haklıysan, birlikte olduğumuz sır değil. Bir de buradaki en güzel kızla birlikte olmak beni gaza getiriyor." Güçlü bir şekilde koluma girdi. "Biliyorsun ki, sen de metninde grisiniden bahsettin" diye ekledi, girişten geçerken. "Yani bana yüksekten bakma hiç." Yine göz kırptı ve içimde bir... ne seli çağıladı?

Hadi ama. Dürüst ol. Şu anda hissettiğim duygunun tek bir adı vardı.

Onu seviyordum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ne işini, ne adını. Ama onu seviyordum.

* * *

Cuma günü itibarıyla bir çift olmuştuk. Biz artık o meşhur çifttik. El ele yürüdük, her seans yan yana oturduk. İnsanlar akşam yemeğine yan yana iki sandalyeyi bize ayırdılar hatta. Akşam planlarından söz ederken 'Aria ve Dutch' dediler.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar esrik, bu kadar mut-

lu ve başı dönmüş hissetmemiştim. Uyandığımda Dutch'ın yüzü. Kahkahası. Elimi tutan güçlü eli.

Cuma günü öğleden sonra Giuseppe bütün grubu manastırdan çıkarıp araçla bir zeytinliğe pikniğe götürdü. Yazı seanslarımız tamamlanmıştı ve Farida şimdi rahatlayabileceğimizi, maskelerimizi çıkarabileceğimizi, kendimizi tanıtp vedalaşabileceğimizi söyledi.

Minibüsten inerken içime sancılar giriyordu çünkü burayı sevmiştim. Güneş ışığı, yiyecekler, yazma, insanlar... Metafor'u bile özleyecektim. Yakınlarda Austen, Katip, Müstakbel Yazar çoktan önümüzdeki yıl için de yer ayırmaktan bahsediyordu ve onlara hak veriyordum.

Giuseppe minibüsten kocaman bir hasır sepet indirdi, bazıları da battaniye taşıyordu. Tam yardıma gidecekken Müstakbel Yazar yanıma gelip bir kâğıt parçasını yüzüme doğru salladı. "Aria! Yanışmaya katıldın mı?"

"Yanışma mı?" Gözlerimi kırıştırdım.

"İsim tahmin etmece. İki kişi senin için Clover dedi."

"Clover mı?" Kâğıdı elinden alıp baktım ve gülmeye başladım. Adımın yanında yedi tahmin vardı ve hepsi yanlıştı.

Biraz kafa yorduktan sonra ben de kendi tahminlerimi yazdım. Son derece tesadüfi ve saçmaydı ama Müstakbel Yazar sanki Derek, Kirk de bir Sean olabilirmiş gibi hissettim.

"Aferin." Müstakbel Yazar kâğıdı geri aldı. "Şimdi içkilerimizi alalım ve büyük duyuruları dinleyelim!"

"Aslında..." Bir elimi koluna koydum. "Dutch ve ben isimlerimizi hâlâ ifşa etmeyeceğiz. Kesinlikle mecbur kalana kadar saklamak istiyoruz."

Bu benim fikrimdi. Yarın sabaha kadar buradaydık. Şu anda cennetteydik. İsimlerimizi ifşa ettiğimiz anda, bütün bilgi yığını bir sel gibi akacaktı ve... ne fayda getirecekti? Bu nadide baloncugumuzu neden mecbur olduğumuzdan daha erken patlatacaktık?

"Kabul." Müstakbel Yazar bana göz kırptı. "Ben de bir parça rol yapmadım diyemem."

Kafa tutar gibi ona bakakaldım. *Rol yapmak mı? Bu rol yapmak*

değil ki, gerçek, bağ kurmuş bir sevgi! Tam bunları ona söyleyecektim ama grubun şahane işlemeli battaniyelere oturduğu yere doğru gitmeye başladı (battaniyeler hediyelik eşya dükkânında satılıyordu).

Bu sahneye bir an için baktım, sonsuza dek sürmesini istedim. Ortada Prosecco ve tütsülenmiş et geziyordu, Farida bir şeye kahkahalarla gülerken güneş ışınları zeytin dallarının arasından damla damla akıyordu ve her şey şüurseldi.

Dutch, birlikte sonuncu piknik sepetini taşırlarken Giuseppe ile çene çalıyordu. Bana göz kırptı, sonra yanuma yanaştı ve birlikte kilimlerden birinin üstünde yer bulduk. Prosecco'mu yudumlararken Çömez, Farida'ya kadeh kaldırdı ve Farida bizim ne kadar etkileyici ve yetenekli bir grup olduğumuz hakkında çok hoş bir konuşma yaptı. (Eminim her hafta aynı konuşmayı yapıyordur.)

Arkasından Müstakbel-Yazar çatallıyla kadehine vurdu. "Dikkat lütfen! Büyük kimlik ifşaatı zamanı geldi! Şimdi benim *olabileceğimi* tahmin ettiğiniz bütün isimleri okuyorum. Derek. Keith. James. Simon. Desmond. Raymond. John. Robert. Ve gerçek şu ki..." Etkiyi arttırmak için durdu. "Adım Richard! Ve Norwich'li bir coğrafya öğretmeniyim."

Herkes alkışladı, tezahürat yaptı ve Richard gülüyüzle etrafı bakarak, "Sıradaki... Katip!" dedi. Kâğıdı ona geçirirken Kirk, "Bir dakika! Katip, fikrimi değiştirebilir miyim? Bence senin adın Margot."

Katip'in adı Margot *değildi*, Felicity'ydi ve ev hanımıydı. Metafor'un adı Anna'ydı ve Londra'da İK'da çalışıyordu. Kirk'ün adı Aaron'dı ve bilgisayar bilimi üzerine post-doktora yapıyordu. Çömez'in adı Eithne'ydi ve on bir tane torunu vardı! Herkesin gerçek kimliğini açıklamasını duymak bayağı eğlenceliydi aslında ve kısacık bir an biz de katılmalıyız diye düşündüm... Ama sabırla bekleyenin ödülü hep büyük olmaz mıydı?

Her neyse, doğrusu, benim zaten Dutch hakkında bir fikrim vardı. Sezgilerim bayağı kuvvetlidir. Medyum sayılmam ama... ipuçlarını yakalarım. Hassas bir radara sahibim. Ellerini kullanmada hünerli ve mobilya konusu açıldığında gözlerinin içi parlardı. Ta-

sarımı seviyor ve bir defasında 'atölyedeyken' diye bir yorum ağzından kaçırdı. Dolayısıyla, tüm bu ayrıntıları bir araya getirirsem, bence Dutch bir marangoz. Muhtemelen çok güzel kakmalı mobilyalar falan yapıyor ve bence babasıyla birlikte çalışıyor olabilir.

Ayrıca adı yabancı kökenli. İki gece önce bunu yanlışlıkla ağzından kaçırdı. Elbette herhangi bir isim olabilir ama... nedense 'Jean-Luc' adı zihnimde canlandı.

İçime bir his doğdu işte. Jean-Luc. Dutch'ta Jean-Luc tipi var.

Merhaba, tanıştırayım, Jean-Luc. Marangozluk yapıyor.

Evet. Bu bayağı gerçek bence. Tam Dutch gibi.

Nerede oturduğunu bilmiyorum ve burası biraz korkutucu. Fakat bir şehir, Avustralya ya da Yeni Zelanda'da değil ve de. (Bunu sormasam çatlardım.) O yüzden bir yolunu bulacağız. İster Manchester olsun ister Paris, ister Seattle. Yapacağız.

"Evet. Dutch ve Aria." Richard nihayet bize doğru döndü. "Kimliklerinizi henüz ele vermiyorsunuz."

"Çünkü isimleri aşırı utanç verici ve komik" dedi Kirk ve herkes kahkahalarla güldü.

"Garip görüldüğünün farkındayım" dedim mahcup mahcup tebessüm ederek. "Ama biz bu sihri uzatmak istiyoruz. Bu bizim için çok özeldi..."

"Tatil aşkları öyledir zaten" dedi Anna, o tatlı ve sürtük ses tonuyla ve yüzümü buruşturdum; böyle söylemek zorunda mıydı? Bizimkisi sadece bir tatil aşkı *değildi*.

Dutch'ın bir bana, bir ona baktığını ve kırıldığını fark ettiğini gördüm. Ben nefes bile alamadan ayağa kalktı. Ona katılmamı işaret etti ve karman çorman bir halde ben de ayağa kalktım. Bütün kafalar dönüp bize baktı ve Richard tekrar kadehine çatalla vurdu.

"Gelin ve damat için sessizlik lütfen!" diye duyurdu ehemmiyetle -ve şaka yaptığının farkındaydım ama yine de heyecanla şöyle bir *ürperdim*. Tereddütle Dutch'a doğru baktım -çünkü onun fikriydi- ve nefes aldı.

"Tamam, siz kazandınız" dedi o rahat tavrıyla, umut dolu yüzleri süzdü. "Bende etkili oldunuz. Bu kursa gelinceye dek aklımda

romans yoktu. 'Aşk meşk' düşünmüyordum. Ancak şu anda aklımdan çıkaramıyorum çünkü... ben bu kadını seviyorum." Bana döndü. "Bir haftalık değil. Sadece bir tatil eğlencesi değil. Ancak kalıcı olarak."

Ben de nutkum tutularak ona bakakaldım ve gözlerim yaşlarla doldu. Bunu hiç beklemiyordum. Böyle herkesin ortasında bir ilan-ı aşk hiç beklemiyordum ya da bunu bu kadar vurgulamasını ya da bana şu anki gibi, gözleri sıcak ve sevgi dolu bakmasını.

Kalıcı olarak.

"Dutch..." diye başladım, sonra güçlkle yutkundum, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Katip ya da daha doğrusu Felicity'nin elinde çiçeklerden örülmüş bir çelenkle bana yaklaştığını belli belirsiz fark ettim.

Çelengi muzip bir gülüşle kafama taktı ve geri çekildi. Şimdi kendimi sahiden de bir gelin gibi hissediyordum, kafamda bir çelenkle, tiril tiril beyaz bir elbiseyle bir zeytinlikteydim. Aman Tanrım. Başa çıkabileceğimden emin değildim.

"Dutch" diye tekrar başladım, yanığımdan süzülen yaşa aldır-mamaya çalışarak. "Ben bu kursa kurmaca aşkı yazmayı öğrenmeye geldim. Fantezi aşk. Ama gerçeğini buldum." Ellerini sımsıkı sıktım. "Tam burada. Gerçeğini." Sesim titremeye başladı ama kendimi zorlayıp devam ettim. "Ve sana söz vermek istiyorum, Dutch, gerçek adın ne olursa olsun... ne iş yapıyor olursan ol... dünyanın neresinde yaşıyor olursan ol... bunu yürüteceğiz."

Dutch bir an bana bakakaldı, dilini yutmuş gibiydi, ardından beni kendine çekip öptü ve herkes alkış kıyamet tezahürat yaptı. Richard düğün marşını söylemeye başladı çünkü esprileri sulandıran bir tipti ve eminim Anna gözlerini kısmış sırtıyordu ama ondan tarafa bir *bakış bile* atmayacaktım. Cennetteydim. Leziz, baş döndüren, romantik cennetteydim ve...

"Scusi." Giuseppe damdan düşer gibi yanımızda bitti, elinde bir tomar taksi bileti vardı ve istemeye istemeye ona doğru döndüm. "Taksi voucher'ları" diye duyurdu ben ve Dutch'a. Elindeki bilete bakıp birer tane bize uzattı. "Heathrow'a uçuş. Doğru mu? Taksi sabah sekizde yola çıkacak."

Giuseppe kısaca başıyla onayladı, sonra diğer konukların biletlerini dağıtmak üzere devam etti, Dutch ve ben ise birbirimize bakıp bu yıldırım göğüsledik. Heathrow. Heathrow! Küçük dilimi yuttum. (Hatta neredeyse *hüsrana* uğradım, çünkü uzun mesafeli ilişkinin engellerini romantik bir biçimde aştığımızı hayal etmiştim.)

"Heathrow" dedi Dutch. "Eh, işleri kolaylaştırıyor. Londra'da mı yaşıyorsun?"

"Şşş!" Ellerimi kanat gibi çırpıtm. "Bu... Daha değil."

Yıldızlar tam doğru yerinde, diye başım dönerek neşeye düşündüm. Bu aynı öyle. Dünya üzerindeki tüm yerler arasında Dutch'ın yaşadığı şehir... Londra'ymış!

"Hep orada olduğunu varsaymışım" diye ekledi ve şaşkınlıkla sığradım.

"Bunu nasıl varsaydın? Herhangi bir yerde oturuyor olabilir dim! Mesela... Seattle'da! Montreal'de! Jaipur'da!" Bir başka tesadüfi yer aradım beynimde. "Honolulu'da!"

Dutch bana bir an boş boş baktı.

"Londralı gibi konuşuyorsun" diye omuz silkti. "Artı, Nadia ile sohbet ediyordum ve bana sınıfın yüzde altmışından fazlası Londra'dan demişti."

"Ah."

"Pazarlama Londra odaklı" diye ekledi. "Hedeflerini yöresel olarak nasıl genişletebileceklerinden bahsediyorduk. İlginçti bayağı."

Tamam, şimdi konudan saptığımızı hissediyordum. Ruh halini yeniden geri çevirmek için uzanıp onu öptüm, sonra yanağıma güçlü, kirli sakallı çenesine bastırdım.

"Bizim kaderimizde varmış" diye mırıldandım kulağına. "Dürum aynen bu. Kısmetimiz."

Yedi

Ertesi sabah uçağa bindiğimizde umuttan çatlayacak gibiydim. Nihayet Dutch hakkındaki bilgileri öğrenecektim! Dutch da beni öğrenecekti... ve mutlu birlikteliğimiz başlayacaktı.

Ayrıntıları birbirimize uçakta dökülmemeye karar verdik. (En azından ben karar verdim.) Meraktan gebermek üzere olmama rağmen, tam *doğru* an olmalıydı. Bu kadar beklemiştik, azıcık daha sabredebilirdik.

Böylece planım şuydu: Heathrow'a varıyoruz, bir bar buluyoruz, karşılıklı oturup birbirimizin yüzüne bakıyoruz, derin bir nefes alıyoruz... ve her şeyi açıklığa kavuşturuyoruz. Bu arada sırf eğlencesine, uçaktayken birkaç tahminimizi yazıyoruz. İsim, meslek, hobiler. Bu da benim fikrimdi. 'Yaş' kategorisini de ekleyecektim ama sonra birden bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark ettim ve düzelttim, "Yaş hariç her şey."

Kurstan birkaç kişi aynı uçaktaydık, hepimiz dağınık oturduk. Dutch benden dört sıra öndeydi ama sorun değildi. Yan yana oturmak zorunda değildik. Ömrümüzün geri kalanı boyunca birlikteydik zaten.

İkimiz de artık normal giysilerimizi giyyorduk. Üstümde tiril tiril bir elbise vardı, Dutch ise kot pantolon ve manastırdaki dükkândan aldığı keten gömleği giymişti. Kılığı fazla ipucu vermiyordu, gerçi kol saati hoştu. Yanık tenliydi, yapılıydı ve ayakta parmak arası terlik vardı. Tam bir marangoza benziyordu.

'Marangoz' ve 'Jean-Luc' yazıp arkama yaslandım, nerede oturduğunu ve çalıştığını gözümde canlandırmaya çalıştım. Atölyesini gözümde *net bir şekilde* canlandırabiliyordum. Ve Dutch'ı atölyenin

içinde, üstünde eprimiş gri tulumla. Belki bir-iki kalası tıraşlıyor ve alnı terliyordu, sonra dışarı çıkıp bir fincan kahve içiyor, tulumunu çıkarıp güneş ışığında savaş sanatlarını pratik ediyordu. Mmm.

Öyle tatlı bir görüntüydü ki bu, gözlerimi kapatıp daha canlı hayal etmeye çalıştım ve sanırım o sırada biraz uyuklamıştım çünkü yaklaşık beş dakika sonra inişe geçiyorduk. İniş esnasında Londra seması beyaz ve bulutluydu ve İtalya'yı özledim –ama hemen ardından heyecanım ağır bastı. Çok az kaldı!

Bagaj bandında buluşmaya karar vermiştik ve oraya varınca Eithne ve Anna'yı gördüm. (Onlara Çömez ve Metafor dememek bana hâlâ garip geliyordu.)

"Sizinle tanışmak *harikaydı*" dedi Eithne, bize sıkıca sarıldıktan sonra yarımuздan ayrıldı.

Anna sarılmadı, o her zamanki sinsi gülüşlerinden biriyle "Bol şans" dedi ve ben de kendimi zorlayıp ona gülerek, "Sana da!" dedim.

Derken nihayet bizim bavullar dönmeye başladı ve az sonra çıkışa doğru bavullarımızı itiyorduk.

"Nereye gidelim?" diye sordum Geliş kapısından dışarı çıkıp levhalar tutan sürücü kalabalığına karışırken. "Havaalanı otellerinden birine belki? Barda oturalım? Şarap sipariş edelim?"

"İyi fikir." Dutch başını salladı.

"Eee, uçaktayken tahmin yürüttün mü?" Sormadan edemedim ve Dutch kahkaha attı.

"Aslında birkaç tahminim oldu. Yani, eminim yanılıyorumdur" diye ânında geri adım attı. "Sadece spekülasyon."

"Spekülasyonu severim" dedim. "Anlatsana."

"Tamam." Dutch bir an durdu, sırtıp başını iki yana salladı, sanki kendi fikrinden kendi utanıyordu, derken birden yumurtladı, "Bence sen bir parfümcüsün."

Vay caruna. Parfümcü! Aslında aromaterapistte bayağı yakındı. Ki kursu bitirince öyle olacaktım.

"Doğru bildim mi?" diye ekledi.

"O zaman söylemiş olurdum." Gülümsedim. "Her şey zamanı gelince. Neden parfümcü?"

"Sanırım seni düşündüğüm zaman etrafında çiçeklerle oturuyor oluyorsun" dedi bir an düşündükten sonra. "Kokuları seni sarıyor, süzülüyor. Çok dingin ve sakın. Çok... ne bileyim. Kıpırtısız."

Büyülenmiş halde bakakaldım. Kıpırtısız! Dingin! Daha önce kimse bana dingin dememişti.

"Bir de köpekler hakkında ne derler bilirsin" diye devam etti Dutch, teması ilerleterek. "Sahipleriyle her zaman uyumludurlar. O yüzden bence senin köpeğin bir tazı. Ya da belki Afgan tazısı. Güzel, elegan tavırları olan, güzel, elegan bir köpek. Doğru muyum?"

"Eee..." Çantamda dudak parlatıcımı aradım, soruyu hafif geçiştirdim. Yani Harold bir beagle için güzel bir köpekti. Tavırları da güzeldi, kendi stilinde, sadece onu tanımanız lazımdı. Ki eminim Dutch tanıyacaktı.

"Peki ya ben?" dedi Dutch, İngiltere havasına adım atarken, İtalya'dan sonra insana buz gibi geliyordu. "Sen beni çözdünmü?"

"Ah, sanırım orada burada bayağı çok detay topladım" dedim dalgacı bir şekilde ve Dutch bana kederle baktı.

"Sanırım ben tam bir açık kitabım, değil mi?"

"Ne iş yaptığını bildiğimden eminim." Başım la onayladım, "ve adın hakkında da bir fikrim var..." Uzaktan benim adımın çağırıldığını duyunca sustum.

"Ava! AVA! Bu tarafa!"

Hı? Ne...

Aman Tanrım! *Olamaz!*

İnanamayarak neşeyle yüreğim hop ederek Nell, Sarika, Maud ve çocukların yüzlerini gördüm. Bizim ekip! Ve Harold! Beni karşılamaya gelmişlerdi! Bu sabah kısa bir WhatsApp sohbeti yapmıştık ama bunu planladıklarını söylememişlerdi!

Tek sıkıntı, bir arbedenin içinde gibiydiler. Harold, üniformalı bir şoföre dişlerini gösteriyor, adamın bacaklarını ısınyordu, bu arada Bertie onu adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aman Tanrım. Harold üniformalardan nefret ederdi ve bu adamunki gerçekten komikti. O kadar çok sırmaya kimin ihtiyacı vardı?

"Çekin şu köpeği üstümden!" diye sinirli sinirli bağırdı şoför.

"Sen de şapkanı çıkar o zaman" diye karşı çıktı Bertie kafa tu-tarak. "Harold şapkanı beğenmedi. Onun suçu yok."

"Çocuklar görülmeli, duyulmamalıdır" diye çıkıştı şoför sinir-le. "Şu köpeği durduracak mısınız?"

"Görülmeli ve duyulmamalı mı?" Nell ânında adama dönüp hesap sordu. "Çocukları susturmak mı istiyorsun? Belki kadınlan da susturmak istersin sen. Senin sorunun ne ha? Ava! Bu mu se-nin marangoz?" diye ekledi neşeli neşeli. "Getir, getir yanımıza!"

"Jean-Luc!" diye haykırdı Maud, heyecanla ellerini önünde birleştirerek. "Rüya gibi bir adam! Gerçekten adı Jean-Luc mu?"

Dutch'a dönüp Jean-Luc ismine cevap veriyor mu diye baktım ama yüzünde garip bir ifadeyle bu manzarayı seyrediyordu.

"Onlar... seninle mi?" diye sordu inanamayarak.

"Evet" dedim şen şakrak. "Arkadaşlarım. Gel seni tanıştıra-yım."

Bu sözcükleri söylememle Harold şoförün bacaklarının etrafın-da koşturmaya başladı, tashmasının ipiyle adamın bacaklarını birbi-rine bağladı ve gümbür gümbür bir sesle havladı. Bertie onu fazla serbest bırakmıştı. Ama o da çocuktu sonuçta.

"Polisi arıyorum" diye bağırdı şoför. "Rezilsiniz siz!"

"O senin... köpeğin mi?" dedi Dutch, bomba düşmüş etkisi içindeydi.

Tamam. Harold'ın kendini tanıttığı en ideal hal değildi bu. Fa-kat Dutch köpek insanıydı. Durumu anlardı.

"Üniformalardan nefret eder" diye açıkladım. "Harold!" diye seslendim. "Tatlım! Geri döndüm!"

Benim sesimi duyunca Harold döndü, yüzüne safi bir neşe gel-di. Bana doğru dört nala koşmak istedi, şoförü neredeyse yere de-virecekti ki, Nell tashmasını tuttu.

"Bay Warwick!" Şoför çaresizce Dutch'a doğru baktı ve büyük bir şoka uğradım.

"Bir dakika. O şoför... seninle mi?"

"O Geoff" dedi Dutch kısaca. "Ve evet."

Dutch'ın şoförü mü vardı?

Beynim kısa devre yapmaya başladı. Her şey yanılttı. Marangozların şoförü olmazdı. Neler oluyordu?

Hızla öne çıktım, Harold'ın tasmaşını Nell'den aldım ve şoförün bacaklarından çözdüm.

"Çok özür dilerim" nefes nefese. "Bacaklarınız iyi mi? Köpeğim çok gerildi. Yatıştırılmaya ihtiyacı var."

"Yatıştırılmak mı!" diye patladı şoför. "Ben onu bir yatıştırdım!"

Biricik Harold'ıma sarılmak için yere çömeldim ve kulağına onu ne kadar çok özlediğimi fakat yeni bir arkadaşım ile tanışmasını istediğimi fısıldadım. Tekrar doğruldum, Dutch'a döndüm ve heyecandan titreyerek, "Evet, Harold'la tanış!" dedim.

Dutch'ın Harold'a bakmıyor bile olduğunu bir saniye sonra fark ettim. Sinir olmuş bir ses tonuyla şoföre hitap ediyordu. Onu daha önce hiç bu kadar sinir olmuş halde görmemiştim.

"Geoff, burada ne arıyorsun?"

"Sizi konferansta istiyorlar" dedi şoför. "Ve akşam yemeğinde. Bay Büyük Warwick haberiniz olduğunu söyledi. Bana buraya gelip sizi doğruca Ascot'a getirmemi söyledi."

Dutch kendini kontrol etmeye çalışır gibi gözlerini kapattı. "Ben konferansa katılmayacağım demiştim. Gayet net ifade ettim."

"Babaruz da aynen bunu dedi" diye cevap verdi Geoff aynı şekilde. "Sizi bekliyorlar."

"Bir telefon etmem lazım" dedi Dutch bana, gergince telefonun ekranına basarak. "Kusura bakma. Bu çok... Bu gerçekten planda yoktu... Baba." Yürüyerek duyamayacağım yere gitti ve arkasından bakakaldım.

"Marangoz olduğunu sanıyordum" dedi Maud, diğerleriyle birlikte dumura uğramış halde seyrederken.

"Ben de" dedim allak bullak. "Ben... bilmiyorum. Herhalde yanlış titreşimi aldım."

"Eee, ne iş yapıyor öyleyse?" dedi Nell.

"Adı ne?" diye araya girdi Sarika.

"Bilmiyorum" diye itiraf ettim.

"Kahrolası adını hâlâ öğrenmedin mi?" Nell kulaklarına

inanamıyordu. "Ava, sen ne biçim bir şeysin? Adı ne?" Geoff'a sordu hırsıyla. "Patronun şuradaki. Adı nedir?"

"Adı Bay Warwick" dedi Geoff katı katı. "Hoş sizi ilgilendirmez ya."

"Arkadaşım ömrünün geri kalanını onunla geçirip ondan bebek yapmayı planlıyor" diye karşılık verdi Nell. "O yüzden, beni ilgilendirir."

Geoff son derece kuşkuyla bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü fakat cevap vermedi. Ben de ne diyeceğimi bilemedim, böylece hepimiz orada dikilip Dutch'ın geri dönmesini bekledik ve döndüğünde yüzünde şimşek gibi güçlü bir çatık kaşlı ifade vardı.

"Affedersin" dedi bana doğrudan. "Çok özür dilerim. Gidip işle ilgili bir şeye katılmam lazım."

"Cumartesi günü mü?" Üzüntümü gizleyemedim.

"Bir haftasonu konferansı. Bu..." Nefes verdi. "Özür dilerim. Ama döneceğim. En yakın zamanda. Yarın. Ve oradan... devam ederiz."

O kadar sefil ve mahcup bir hali vardı ve özür diliyordu ki, içim eridi. O telefon görüşmesinde neler oldu bilmiyordum ama yüzü kararmıştı ve ayrılmak istemediğini anlıyordum.

"Olsun olsun!" dedim, neşeli konuşmaya çalışarak. "Sen git ve... yapman gerekeni yap. Harold adına özür dilerim" diye ekledim Geoff'a ve adam cevaben sadece burnunu çekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Dutch arkadaşlarıma doğru elini kaldırdı. "Seninle de Harold. Umarım başka bir zaman sizinle daha yakın tanışırız. Ama şimdi gitmek zorundayım." Sonra bana döndü ve bir an ikimiz de sessiz kaldık, gözlerimize baktık. "Sanırım baloncuk bir noktada patlayacaktı" dedi Dutch sonunda.

"Evet."

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Güçlkle yutkundum. "Hem de çok."

"Bunu yürüteceğiz."

"Evet."

"Evet."

"Ah, şunlara bak!" Maud'un, Nell'e heyecanla bağırdığını duydum. "Ne kadar şekerler!"

Dutch ellerimi tutuyordu ve bırakmasına dayanabilir miydim bilmiyordum ama Geoff sabırsız sesler çıkarıyordu, böylece sonunda, kendimi son derece asil hissederek onu serbest bıraktım ve "Git. İşini yap" dedim.

Dutch'ın Geoff'u takip edişini izledim, büyük, siyah bir şirket arabasına doğru yürüyüp arka koltuğa geçti. Sahip olmasını beklediğim araba *asla* bu değildi. Ona kapıyı tutan bir şoför de. Arka koltukta onu bekleyen *Financial Times* gazetesi de.

"Bir dakika!" dedim, Geoff arka kapıyı kapatmaya hazırlanırken. "İşin ne peki? Ne iş yapıyorsun?"

"Aile şirketimiz var" dedi Dutch, öncekinden de gergin görünerek. "Evet... neyse. Hepsi bu."

"Ama atölyeden bahsetmiştin" dedim kafam karışarak.

"Evet. Tasarım stüdyosunda bir atölye var."

"Peki ama ne yapıyorsun?" Sabrım taşar gibi sordum. "Şirket ne yapıyor?"

"Biz oyuncak bebek evi üretiyoruz."

"Ne?" Yanlış duymuş olmalıyım diye ona bakakaldım.

"Oyuncak bebek evi" diye tekrar etti. "Ve oyuncak bebek. Kendimi bildim bileli yapıyoruz. İnsanlar dünya çapında bunların koleksiyonunu yapıyor... Meşhur bir şey."

Dutch, *oyuncak bebek evi* işinde miydi? Ben de bunu tahmin etmemiştim hiç.

"Tamam" dedim, bebek evleri hakkında söylenecek bir şey düşünerek. "Eh... çok havah! Yakında görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum. Her şey muhteşemdi." Tekrar gözlerimin içine baktı. "Hakikaten."

"Seri özleyeceğim!" dedim içimden geldiği gibi.

"Ben de." Başıyla onayladı, sonra arkasını döndü. "Tamam, Geoff."

Geoff kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçti. Motor çalıştı ve araba hareket etmeye başladı ki, en dehşet verici, en korkunç gerçek kafama dank etti. Arabanın arkasından koşmaya başladım,

Harold deli gibi havlıyordu ve cama elimle vurdum, sonunda araba durdu ve cam tekrar açıldı.

"Numaram sende yok!" diye atıldım.

"Kahretsin."

"Biliyorum!" Gözlerimiz yuvalarından fırlayarak az önce olmak üzere olan olayın büyüklüğü karşısında kalakaldık –sonra ben telefonumu çıkardım. "Yaz şuraya" dedim nefes nefese. "Ah, bir şey daha. Adın ne? Benim adım Ava. Sen kimsin?"

"Ah doğru ya." Dutch ayıldı. "Hiç söylemedim." Numarasını yazmayı bitirdi, kafasını kaldırıp baktı. "Ben de Matt. Matthias'ın kısaltması."

"Matt!" Gülümsedim çünkü Matt güzel bir isimdi, Jean-Luc olmasa bile. Numarasını 'Dutch/Matt' şeklinde kaydettim ve ona bir mesaj atıp rahat bir oh çektim. "Selam Matt. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Ava." Gözleri kırıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum. İyi kurtarıştı."

Camı tekrar kapattı ve arabanın gidişini izledim, bu yeni bilgi zihnimde dönüyordu. Matt. Matthias. Oyuncak bebek evleri. (Oyuncak bebek evi mi?) Matt Warwick. Matt. Erkek arkadaşımın tanıştırayım, Matt. Merhaba, bu Matt. Matt'le tanışmış mıydınız?

Doğru geliyordu bana. Tanıdık bir histi. Sarımsak onun Matt olduğunu en başından beri anlamıştım.

Sekiz

Ertesi gün öğleden sonra bir köşebaşında dikilirken Matt'i yeniden görecek olmanın heyecanıyla neredeyse elim ayağım tutmuyordu. Başım ağrıyordu. Etrafta volta attım. Ondan mesaj geldi mi diye beş saniyede bir telefonuma baktım. Altı üstü yirmi dört saat olmuştu ama sağ kalmıştım.

Bedenim resmen onun özlemiyle *yanıp* tutuşuyordu. Aşırı dramatik konuşmak istemem ama sanki o kristal meth olmuştu bana. İyi anlamda. Fizyolojim değişti. Artık hiçbir zaman onunla olmadan olamazdım.

Metro istasyonundan çıktığını görünce öyle bir rahatladım, öyle bir coştum ki, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım... anı bir utangaçlıkla karıştı. Çünkü garip şey şuydu: Bu siyah kotlu, gri tişörtlü çocuk Dutch değildi. Matt'ti. Şoförü ve işi ve hayatı olan Matt. Ve ben Matt'i pek tanımıyordum, henüz.

O da hafif gergin görünüyordu ve bana yaklaşınca ikimiz de garip bir şekilde güldük.

"Selam! Geldin."

"Seni görmek ne güzel."

Kollarını bana doladı ve öpüşürken gözlerimi kapattım, Dutch'ın tadını ve hissini hatırladım. Bir an İtalya'ya geri döndüm, o muhteşem baloncuğun içindeydim tekrar... fakat biz ayrılırken gözlerim açıldı ve tekrar Londra'daydık, bir göbek adı bile olup olmadığını bilmiyordum.

"Evet! Gel, seni... seni hayatımla tanıştırayım!" dedim, sokakta onu yürütürken son derece rahat konuşmaya çalışarak. "Metro istasyonundan fazla uzak değilim."

Bunları söylerken birden Sarika'nın anlaşma bozan kuralı gözümde canlandı ve Matt'in sertçe, "Eh, on dakikadan uzun olmasın da" dediğini hayal ettim.

Bunu düşününce bile kahkahalarla gülme isteği geldi. Modern sevginin ne hale geldiğinin göstergesiydi! Anlaşma bozan kurallar yanılttı. Anlaşma bozanlar sevgiye karşıydı. Bana sorarsanız, anlaşma bozan kurallar şeytan işiydi.

Matt elimi tuttu, yan yana yürüyorduk ve şu anda sahici aşkla hiçbir alakası olmayan yapay faktörlere çok fazla ağırlık veren o trajik insanlara acıyordum. Yani, Sarika canım ciğerimdi ama *dansçı* olmasın da ne demek? O nasıl bir kural öyle? Ya mesela Kraliyet Balesi'nde dans eden bir adam ona çıkma teklif etse? O zaman ne olacaktı?

"Anlaşma bozan kurallara inanır mısın?" Yürürken ister istemez dışından sordum. "Yani, var mıdır öyle kuralların?"

"Anlaşma bozan mı?" Matt şaşırmıştı. "Nasıl yani..."

"Endişelenmem gerek mi?" Şakacıktan netleştirdim. "Mesela bazı erkekler sigara içen kızlarla çıkmaz ya da..." Bir an düşündüm, "Hazır kahve içen kızlarla."

Bu gerçektir. Birkaç ay önce Sarika, hazır kahveyi ağzına sürmeyen, süren kızlarla da çıkmayan insanlarla ilgili bir yazı okumuştur. Bunun üstüne WhatsApp grubundan ekibe mesaj atmıştı: "Acil durum!!! Hazır kahveleri çöpe atın!!!" Bende yoktu ama keçiboynuzu unundan kahve yerine geçen hazır içecek karışımım vardı ve ne olur ne olmaz diye dolabın arkasına itmiştim.

Ancak Matt bunu düşünürken kafası karışmış gibi gözüküyordu.

"Vay be" dedi bir saniye sonra. "Hayır. Ben öyle düşünmem. Öyle tarif edemezsin... Sigara içmeye bayılmıyorum ama... Ne bileyim." Omuz silkti. "Her şey duruma bağlıdır."

"Ben de öyle düşünürüm" dedim hevesle. "Anlaşma bozanlar değil mesele. Benim de yok. Olmasını da *hayal* edemiyorum." Birkaç saniye daha yürüdük, sonra ekledim, "Aile şirketinizi okudum. Harika bir yere benziyor!"

Fazla dedektifliğe gerek yoktu. Google'a 'Matt Warwick' yazınca hop diye çıktı. *Warwick Oyuncak AŞ'de Operasyon Şefi. Marka-*

lar: *Harriet'in Evi, Harriet'in Dünyası, Harriet'in Arkadaşları.*

Elbette, 'Harriet'in Evi' kelimelerini okur okumaz aydım. Şu sazdan çatıları olan oyuncak bebek evleriydi. Harriet kızıl saçlı ve ekose etekli oyuncak bebektir. Çocukken bir sürü arkadaşım vardı o bebeklerden. Benim ne bebekten, ne evinden hiçbir zaman olmadı ama bende ikinci el bir midilli ve iki tane Harriet'in tavşanından vardı.

İnternet sitesine göre, yetmiş altı farklı oyuncak ev vardı, artı koleksiyonu yapılacak iki binden fazla figür ve aksesuar. İnanabilirim çünkü bizim okulda bir kızın evinde bir oda dolusu bunlardan vardı. Fark etmediğim noktaysa, Harriet'in Evi'nin 'küresel bir fenomen' olduğuydu. Dubai ve Singapur'da Harriet Evi lunaparkları bile kurulmuştu. Kim derdi ki? (Ben değil mesela.)

Şirket hâlâ 'aile tarafından yönetilmesiyle' gurur duyuyordu, o yüzden Matt'in babasını bir güzel inceledim, adam CEO'ydu ve internet sitesinde bir sayfası çıkıyordu. Çok yakışıklıydı -Matt gibi, sadece kır saçlı ve sıcak, kırışık yüzlüydü. İçimden bir ses, onunla çok iyi anlaşacağımızı söylüyordu.

"Hı hı" dedi Matt. "Evet... meşhur."

Aile şirketinden pek bahsetmek istemiyor gibiydi ve günlerden pazardı, o yüzden şimdilik bu konuyu es geçmeye karar verdim. Sanki konuşacak konumuz mu yoktu?

Evime yaklaştıkça heyecandan tüylerim ürperiyordu. Oturdum evle gurur duyuyordum. Her yerini sevgiyle dekore etmiş, döşemiştin. Fikirlerimle son derece yaratıcıydım ve kendimi zorlamıştım. Hiçbir şey sıradan değildi.

"Evet, işte burası benim evim!" dedim, Matt'i ana girişten içeri sokup. "En azından üst kattayım. Merdivenlerden çıkınca."

Bu tavanarası dairesine görür görmez âşık olmuşum. Çok orijinaldi. Çok kendine hastı. Pervazları, orijinal şömineleri ve hatta mutfaktan aşağı inen, dökme demirden oymalı eski bir yangın merdiveni bile vardı, ki ona *bayılıyordum*. Her bir basamağı sakslar dolusu mis kokulu otlarla doldurmuşum ve bazen bir kadeh şarabımı alıp en üst basamağa oturdum. Harold'ın küçük bahçemize inışı için de bir yol oluyordu.

En sonuncu merdivenleri de tırmandığımızda Harold'ın heyecanla havladığını duyabiliyordum –geldiğimi anlamıştı– ve Matt'e yüzümde güller açarak baktım.

"Harold bekliyor. Doğru düzgün tanışmanız için sabırsızlanıyorum."

Kapıyı açtım ve Harold neşeyle üstüme atladı, havladı, burnunu çekti, umutla ön patilerini kaldırdı.

"Affedersin" dedim, köpeğin kafasının üstünden Matt'e gülümseyerek. "Ben eve dönünce bir rutinimiz var... Seni özledim." Sevgiyle Harold'la konuştum ve başını öptüm. "Seni özledim. Seni özledim." Harold'ın patilerini tuttum, vals yaparak onunla etrafta dönüyordum ve birdenbire keşke Matt de bize katılabileseydi diye diledim.

"Hadi sen de katıl!" dedim davet ederek ve bir elimi ona uzattım ancak Matt hafif donuk bir tebessümle karşılık verdi.

"Sorun yok" dedi Matt. "İyiym böyle. Sabahtan beri dışarıda mıydın, neydin?"

"Hayır" dedim omzumun üstünden. "Sadece seni karşılamak için metro istasyonuna inip geldim."

"Anladım." Matt hayretler içindeydi. "Yani... eve her girişinde bu dansı mı yapıyorsunuz?"

"Bize has bu. Değil mi, Harold, aşkım?" Son kez kafasını bir öptüm, sonra patilerini bıraktım ve Harold mutfağa doğru gitti. "Kurtarılmış bir köpek o" dedim Matt'e. "Yavruyken A414 otoyolunun kenarında terk edilmiş halde bulunmuş." Bunu düşününce bile kalbime bir bıçak saplanır gibi oldu. Kim Harold kadar tapılsı bir köpeği terk edebilirdi? Kim?

"Çok zor." Matt yüzünü buruşturdu.

"Ama ben ona bir yuva verdim ve..." Aşırı duygusallaşmadan önce lafı bıraktım. "Neyse. Artık mutlu."

"Aferin sana." Matt koridora bir adım atıp tam yorumlayamadığım bir yüz ifadesiyle etrafa bakındı. En geniş koridor sayılmazdı ama parlak turkuvaz rengi boyayla duvarları aydınlatmıştım ve tatilden aldığım Portekiz boncuklu süsler asmıştım. Artı pervaz ve çıkıntıları altın rengine boyamıştım, bu fikri de bir dekorasyon dergisinde görmüştüm.

Ayrıca yolu kapatan dev gibi, çirkin bir raf ünitesi de vardı, aceleyle açıklamaya girdim.

"Sana mobilyaya meraklıyım demiştin ya? İşte, bu ilerde dönüştürülecek."

"Anladım." Matt sessizce bir saniye baktı. "Mobilya toplama-ya meraklıyım deyince sen, sandım ki..." Dilini tuttu. "Her neyse. Hayır. Harika!"

"Arkadaşım Maud, mat boya kullanarak mobilyaları ileri dönüşüm projelerinde kullanıyor, *şahanedir*, sadece şu anda birikmiş işleri çok... Dikkat et, kıymık batmasın" diye ekledim, Matt bir adım daha atınca, "Zımparalanması lazım."

"Tamam." Matt dikkatlice yanından geçerek başını salladı. "Güzel bitki" diye ekledi, köşedeki yuka bitkime baktarak.

Bütün doğru sözleri söylüyordu. Onu daha da fazla sevdim. "O da benim kurtarılmış yukam." Güzel güzel güldüm.

"Kurtarılmış yuka?"

"Bir çöp konteynırında buldum. İnsanlar onu atmış!" Elimde olmadan karşı çıkarak konuştum. "Yaşayan bir bitkiyi! Böyle kişilerin bitki edinmesi yasaklanmalı. Ben de dedim ki, 'Gel sana yuva olayım, canım.'" Sevgiyle yapraklarını okşadım. "Şimdiyse büyüyüp serpildi. Neyse. Evet. Gel bir şeyler içelim."

Matt'i ana yaşam odasına getirdim, yani oturma odası ve mutfak birleşimine. Görür görmez apışıp kaldığınız güzellikte bir odaydı, gerçi biraz toplanması lazımdı ve gururdan göğsüm kabarak odayı süzdüm. İçerisi koridordakiyle aynı turkuvaz tonunda dekore edilmişti, sığdırabildiğim her yere sığdırdığım mor kitaplıklar vardı. Bacanın ön kısmında House of Hackney marka rengarenk çiçek desenli duvar kâğıdı kullanılmıştı. Ve -ana odak noktası- turuncu camdan, altmışlar stili, iki muhteşem avize koyu yeşil koltuğu mükemmel tamamlıyordu.

Matt bir an kapının eşiğinde kalakaldı, bu manzara karşısında nutku tutulmuştu resmen.

"Renkliymiş" dedi sonunda.

"Rengi severim" dedim tevazuyla. "Benim olayım renk."

"Belli oluyor." Matt birkaç kez kafasını salladı. "Evet. Belli oluyor."

"Bir kadeh şarap mı? Bira mı?"

"Bira olsun, teşekkürler."

Buzdolabının yolunu tuttuğumda Matt de kitaplıkları inceliyordu ve yanına tekrar döndüğümde kaşları çatık bir ifadeyle kafasını kaldırıp baktı. "*Vales'dan Taş Yığma Metoduyla Duvar İnşaatı. Modüler Elektronik Teorileri. Çok eklektik zevklerin var.*"

"Ah, onlar mı." Birasını uzattım. "Şerefe."

"Şerefe." Birasından bir yudum içti ve ekledi, "*Chevrolet Rehberi*, 1942 basımı. Ciddi misin? Ve şuradaki de..." Sert kapaklı bir kitabı çıkardı. "Bu hangi dil? Çekçe mi? Sence Çekçe mi biliyor-sun?"

"Bu kitapları aslında *okumak* için almamıştım" diye netleştirdim. "Sanırım onlar daha çok... kurtarılmış kitaplar."

"*Kurtarılmış* kitaplar mı?" Matt küçük dilini yutmuştu.

"Bazen bir eksiciye girer, eski bir kitap görürüm... ve benimle *konusur*. Düşünürüm, 'Eğer bu kitabı ben satın almazsam, kimse almayacak. Ve kitap parçalanacak. Kâğıt hamuru olacak!'"

"Ah." Matt birasını yudumladı. "Bir şey fark eder mi?"

Şok geçirerek ona bakakaldım. *Fark eder mi?* İlk kez aramızda hafif bir gerilim hissettim çünkü hangi insan kitapların akıbetini umursamaz?

Ama olabilir, aramızda bazı farklar olabilir, diye hatırlattım kendime. Abartmaya gerek yok.

"Otur. Biraz müzik dinleyelim." Matt'e gülümseyerek telefonumdan en sevdiğim çalma listesini buldum, Buddha hoparlörlerime bağladım. Koltukta Matt'in yanına oturdum ve mutlu mesut içkimi yudumlarken odayı müzik doldurdu. Sonra gözlerimi kırıştırdım. Matt az önce yüzünü mü *buruşturdu*?

Hayır. Yüzünü buruşturmuş olamazdı. Kimse müzik duyup yüzünü buruşturmaz. Özellikle de bu kadar rahatlatıcı bir müziği duyunca.

"Ne bu çalan?" diye sordu birazdan.

"Meksika ruhsal güç müziği deniyor" diye açıkladım heyecanla. "Özel borular ve flütler kullanıyorlar. Sakinleştirme garantisi-ne sahip."

"Hh" dedi Matt, kısa bir aradan sonra.

"Sen hangi tür müzikten hoşlanırsın?" diye sordum lafın gelişi.

"Ah, her tür."

"Ben de!" dedim hemen. Belki zilleri seviyordur, diye düşündüm. Ya da arp.

Spotify listelerimi açtım ve karıştırırken Matt ekledi, "Galiba en çok Japon punk seviyorum."

Hafiften hevesim kursağında kalarak baktım. Japon punk mı?

"Tamam" dedim, uzun bir sessizlikten sonra. "Şahane. Eee..." Cep telefonuma eğildim. "Bende pek Japon punk olduğundan emin değilim..."

Buna en yakın tür herhalde 'Enerji Veren Kardiyoloji Müzik'ti ve bu da ona yakın mıydı, onu bile bilmiyordum.

"Olsun, bu kalsın." Matt gülümseyip içkisini içti, sonra bir galeriden aldığım posterini incelemeye başladı. Posterin çerçevesi ipek çiçek yapraklarıyla kaplıydı ve muhteşemdi.

"Bütün çiçekleri koparabilirsiniz ama baharın gelmesini önleyemezsiniz" diye sesli okudu.

"Çok sevdim, sence?" dedim. "İlham verici değil mi?"

Matt kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak postere bir daha baktı. "Eh, aslında önlersen" dedi.

"Ne?"

"Baharın gelmesini önlersen. Tabii. Tohumlanma fırsatı bulmadan her bir çiçeği koparırsan. Peki ya tozlaşma ne olacak? Her bir çiçeği resmen çiçek açar açmaz koparsaydın, arılar ölür, yok olurdu. Bütün çiçekleri kopardın, elde var ne? Ölü arılar."

Ölü arılar mı? Çiçekler hakkında çok tatlı bir motivasyon cümlesine bakıp ölü arılar mı görüyordu?

"Gerçi neyi 'bahar' olarak tanımladığına bağlı" diye devam etti düşünceli düşünceli. "Bütün çiçekleri koparmak Dünya'nın güneş etrafındaki dönüşünü etkilemezdi, bu daha çok bir biyo-çeşitlilik sorunsalı."

İçimde yükselen garip bir duygunun farkına vardım. Yoksa... sinir olmak mıydı bu? Hayır. Sinir olmak değildir. Tabii ki değil. Dutch bu. Matt bu. Benim aşkım.

"Bence bu cümle gerçek anlamda çiçeklerden bahsetmiyor" dedim, gülümsemeyi ihmal etmeksizin.

"Tamam." Matt rahatça omuz silkti ve kalbim yine eridi çünkü herhangi bir yarışta puan kazanmaya çalışmıyordu, değil mi? Sadece mantıksal bir insandı. Çok mantıksal. (Muhtemelen aşırı mantıksal.)

"Gel buraya" dedim ve onu kendime çekip öptüm, bunu yapar yapmaz ona karşı duyduğum sinir olma duygusunu unuttum. Çünkü Tanrım, bu adamı seviyordum. Onu sonsuza dek öpmek istiyordum. Sonsuza dek onunla birlikte olmak istiyordum.

Sonunda istemeye istemeye geri çekilip, "Yemeği bir kontrol etsem iyi olur" dedim.

"Harika." Yavaşça yanağıma dokunup, "Banyo nerede?" dedi.

Matt tuvalete girince fırsattan istifade telefonumu çıkardım çünkü bizim ekibe nasıl gittiğini haber vereceğime söz vermiştim, açıkçası onlara mükemmel gittiğini anlatmayı ipe çekiyordum.

Hepsi çok eleştirdi. Çok negatiftiler. Özellikle de Nell, durmadan, "İyi de onu hiç tanıımıyorsun" diyordu. Hatta genelde çok pozitif bir insan olan Maud bile, "Ava 'sevgi' kelimesini kullanmayı bırakmak zorundasın" diyordu. "Sen bu adamı sevmiyorsun. Onu daha sevecek kadar tanıımıyorsun." Sarika da çocuğun hiçbir şey demeden benimle ilişkisini keseceğini tahmin ediyordu.

Hiçbir şey demeden bitirmek mi? Hakarete uğramuş gibiydim. Hiçbir şey demeden beni öylece hiç yokmuşum gibi bitirmek. Bu Dutch'tı. Yani, bu Matt'ti. O hayatta hiç kimseyle ilişkisini hiç açıklama yapmadan kesmezdi!

Elbette, WhatsApp grubumuza girmemle birlikte içerisi mesaj doluydu:

Evet? Ava?

Hadi bakalım, dökül ayrıntıları!

Nikahı kıydınız mı bari???

Kararlı bir edayla yazdım:

Her şey harika!! Artı bir randevu!!! %100 uyuşuyoruz!!

Ki doğrudu. Uyuşuyorduk. Japon punk gibi birkaç minicik

aynntı haricinde. Ama bu da bizi %99.9 uyumlu yapardı, ben de yuvarlak hesap söylüyordum işte.

Mutfakta tajinim tatlı tatlı fokurduyordu ve kapağını kaldırmamla beraber içerisi leziz, baharatlı kokularla doldu.

"Vay canına" dedi Matt beğeniyle içeri girerken. "Müthiş görünüyor."

"Teşekkürler!" Kocaman güldüm.

"Arka kapının doğraması yumuşamış" diye ekledi, kapıyı dürterek. "Kuru çürüme olabilir. Cam kapı da pek güvenli görünmüyor. Farkında mıydın?"

"Ah, oldum olası öyledir orası." Matt'e güldüm. "Sorun yok."

"Bu bir güvenlik riski değil mi?" dedi hiç istifini bozmadan. "Birisine baktırman lazım. Ya da çift camla değiştirmelisin."

Çift cam mı? Ne yani, orijinal, kendine has camlı kapımı çift camla mı değiştireyim?

"Merak etme sen." Kahkaha attım. "Burası gerçekten güvenli bir yer." Tajin yemeğimi birkaç kez karıştırdıktan sonra ekledim, "Harissa'yı uzatır mısın?"

"Harissa mı?" Matt soruyu anlamamış gibi kaşlarını çatı.

"Harissa salçası" diye açıkladım.

Belki o farklı bir kelime kullanıyordu. Otantik Lübnanca bir kelime. Gerçi bir dakika, 'harissa' zaten sosun otantik adı değil miydi?

"Harissa salçası mı?" diye bön bön tekrar etti Matt ve aynı şaşkınlık içinde yana döndüm.

"Harissa" dedim, küçük kavanoza uzanarak. "Baharatlı salça karışımı. Ottolenghi."

"Ottolenghi nedir?" diye cevap verdi Matt ilgiyle ve bunu duyunca elimdeki kaşığı az kalsın yere düşürecekdim. *Ottolenghi nedir* mi? Şaka mı yapıyor diye anlamak için dikkatimi verdim ama bence şaka yapmıyordu.

"Ottolenghi bir aşçı" dedim yavaşça. "Bayağı meşhurdur. Gerçekten çok meşhur. Yani inanılmaz, inanılmaz derecede meşhur."

Jetonun düştüğünü Matt'in gözlerinden görmeyi bekledim. "Ah, *Ottolenghi* ya" diye heyecanlanmasını bekledim. Ama yok.

"Hih." Başını salladı ve harissa'yı karıştırmayı izledi. "Peki... ne var bu tencere yemeğinin içinde?"

"İl... İmmm..." Ottolenghi'nin adını bile hiç duymamış olması gerçeğini geçip yemeğine odaklanmak zorunda kaldım. "Aduki fasulyesi, soğan, tatlı patates..."

"Harika." Matt kafa salladı ve ekledi, "Hangi etle?"

"Et mi?" Topuğumun üstünde dönüp küçük dilimi yutarak suratına baktım. Dalga geçmiyordu. Aman Tanrım. Karnıma yumruk yemiş gibi oldum çünkü o nasıl... Et?

"Tavuklu mu?" dedi Matt, tajin karışımını süzerek.

"Ben vejetaryenim!" dedim istediğimden daha tiz bir sesle. "Fark ettin sanmıştım! Sandım ki..." Yutkundum. "Sen de vejetaryensin sandım."

"Ben mi?" Hayretler içinde kaldı. "Vejetaryen?"

"Manastır yemekleri vejetaryendi" diye altını çizdim, rahatsızlığımı zaptetmeye çalışarak. "Seni sadece vejetaryen şeyler yerken gördüm."

"Biliyorum, inanabiliyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Dedim ki, sadece bir haftalığına. Hayatta kalırım. Ama söylüyorum, dün gece burgerin içine düştüm."

Bir an için cevap veremedim.

"Anladım" dedim sonunda. "Anladım. Şey. Ben vejetaryenim. Yani. Evet... Yani bu."

Can sıkıntısıyla tajini karıştırdım, yüzüme al basmıştı. Matt nasıl vejetaryen olmazdı? Sanki beni kandırdığını hissediyordum. Beni aldatmıştı.

Dünyanın sonu değil, dedim çaresizce içimden. Sadece... Ah Tanrım. Her şey kusursuzdu.

"Ama ocakta kemik kaynatıyorsun" dedi Matt, şaşkınlıkla ocaktaki tencerede hafifçe fıkırdayan tencereye baktı. "O nasıl vejetaryen oluyor?"

Ocağı ilk kez görüyormuş gibi baktım. Ah, doğru ya. *Bu yüzden kafası karıştı* demek. Aslında bayağı komikti. Harold'ın yiyeceklerine o kadar alışmıştım ki, neredeyse görmüyordum.

"O Harold için" diye açıkladım. "Özel bir organik köpek diyeti

uyguluyor. Bazı köpekler vejetaryen biliyorum ama ben bir danışmana gittim ve Harold çok spesifik diyet gereksinimlerine sahip bir köpek."

Matt'ın, Harold'ın spesifik diyet gereksinimlerinin ne olduğunu sormasını bekledim fakat onun yerine, ilgiyle tencerede pişen şeye odaklandığını gördüm.

"Ne o, et mi?"

"Kuzu kemiği" diye açıkladım. "Bu et suyunu kullanarak bu haftaki yiyeceklerini hazırlayacağım."

"Vay canına." Matt fokurdayan etli sıvıya kilitlenmişti. "Güzel gözüküyor. Bayağı güzel. Bir tadına bakabilir miyim?"

Birden nereden çıktı ben de anlamadım ama bir baş kaldırıyla dilimi tutamayıp çıktım, "Ne yani, köpeğin maması senin için pişirdiğin yemekten daha leziz gözüküyor mu diyorsun?"

Gecikmiş bir şekilde hafif bir kahkaha ekledim fakat Matt kafasını kaldırmıştı.

"Tanrım! Ne? Tabii ki hayır. Yok!" Hatasını fark ederek gözleriyle yüzümü dikkatlice süzdü. "Bu şahane görünüyor" diye vurguladı, tajini işaret ederek. "Ben sadece... Yok canım. Neyse. Sofrayı kurayım mı?" diye ekledi, çabucak konu değiştirerek.

Matt'e çatal bıçakların yerini gösterdim, gerekenleri elide toplarken de derin bir nefes aldım. Ardından becerebildiğim en olağan ses tonumla şöyle bir sordum, "Peki, ıı, Matt... sence sen ileri de vejetaryen olur musun?"

Cevabını beklerken midem düğüm oldu. Yani, *anlaşma bozan* bir durum falan değildi bu. Tanrım, hayır. Ben anlaşma bozan kurallara bile inanmam ki zaten, nasıl olsun?

Ancak öte yandan... Cevabı ilgimi çekti. Böyle ifade edeyim. Sadece ilgimi çeken bir cevaptı.

"Ben mi?" Matt'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Hayır. Hiç sanmam -hepimiz daha az et yemeliyiz, farkındayım ama *tamamen* eti bırakmak?" Yüz ifademi yakaladı. "Ama... neyse" diye geri adım attı. "Olabilir. Asla asla deme."

Midem hemen rahatladı. İşte bulduk. Her şey yolunda! *Asla asla deme*. Tek bilmem gereken buydu. Aşırı tepki göstermiştim,

farkındaydım; hatta, her şey gözümde berraklaştı. Ben onu bu yola döndürecektim! Vejetaryen tanrılar onu bana bu maksatla göndermişti!

Matt, bir tomar kâğıdı başıyla gösterip, "Bunu ne yapayım?" diye ekledi ve cık cıklandı. Bunun öncesinde onları toplamaya niyet etmiştim.

"Eee... pencere pervazının altındaki banka koy. Kursum için gerekli belgeler."

"Tamam." Matt başını salladı. "Aromaterapi kursu."

"Aslında başka bir kurs" dedim, taze kişniş otlarını doğrarken. "Kariyer koçluğu. Yarı zamanlı olarak o işi yapmak istiyorum."

"Ne kadar çok ilgi alanın var." Matt kaşlarını kaldırdı. "Aromaterapi sertifikanı ne zaman alacaksın?"

"Emin değilim" dedim hafifçe savunmaya geçerek çünkü insanlar her şeyi bir araya sığdırmanın ne kadar zor olduğunu fark etmiyormuydu? "Neyse! Yemek hazır sayılır. Bir cips al."

Bu akşamın şerefine aldığım, havalı bir kâse dolusu cipsi uzattım ve Matt iki tane eline aldı. Fakat o daha ağzına götürmeden Harold damdan düşer gibi fırladı, becerikli bir şekilde bankın üstüne zıpladı ve cipsleri Matt'in elinden kaptığı gibi kıştır kıştır yedi. Hemen aşağı atlayıp kaçıp gitti, ben gülmemek için kendimi zor tutarken Matt ağzı açık kalmış halde ona bakıyordu.

"Elimden mi aldı az önce? Ben onu *fark etmedim* bile."

"Bayağı ustadır." Sırttım. "Yemeklerini göğüs seviyesinde tutmalısın, yoksa olan olur."

Matt'in de gülmesini bekliyordum fakat o şaşkınlık içindeydi. Hatta... kınıyor gibiydi?

"Sen de izin mi veriyorsun?"

"Şey, tabii ki hayır, ben *izin vermiyorum*" dedim, kabahatli gibi hissederek. Harold'a dönüp birisinin beni izlediğinin farkında olmanın verdiği bir hisle, "Harold tatlım, Matt bizim arkadaşımız ve arkadaşlarımızın elindeki yiyecekleri çalmıyoruz. Tamam mı?" dedim. Harold burnunu ellerime sokunca başını okşadım. "Yemek çalmak yok!"

Başırı öptüm ve kafamı kaldırıp baktığımda Matt beni dumura uğramış bir ifadeyle seyrediyordu.

"Ne oldu?" dedim.

"Yok. Hiç. Ben..." Matt durdu. "Yok yok."

"Bir şey diyecektin." Gözlerimi kısıarak ona baktım. "Ne?"

"Hiçbir şey!" Matt hayır anlamında kafa salladı. "Gerçekten. Hadi... bir içki daha alalım."

Ona inanmadım ama üstelemek de istemedim. O yüzden nefeli bir sesle, "Bir kadeh şarap?" dedim ve İtalya'dan getirdiğim şişeyi çıkardım.

Şişeden dökülen şarabın glug-glug-glug ssesi bile havada kalan gerginliği yumuşattı. Kadehlerimizi tokuşturup birbirimize gülümsedik ve ilk yudumumun tadını alır almaz, Pavlov-varı etkiyi yaşadım. Yoksa Proust-varı mıydı? Her neyse kendimi tekrar Puglia'daki o avluda, baharatlı otlar ve mine çiçekleri ve gökte kuş silüetleriyle bir arada buldum.

"Bu şaraptan en son içtiğimizde manasturdaydık" dedim ve Matt alnunu gevşetti.

"Şimdiden bir ömür geride kalmış gibi."

"Aynen."

Tezgâha yaslandı ve yanına geldim. Geniş göğsüne yaslandım, kokusunu içime çektim ve onu o haliyle hatırladım. Dutch. Benim Dutch'ım.

"Serü görmek güzel" dedim usulca. "Özlemiştim."

"Ben de."

Anlık bir sessizlik oldu, sonra Matt kadehini bıraktı, ben de benimkini koydum. Ve öpüşmeye başladığımız anda, neden bu kadar çok bekledik düşüncesini aklımdan çıkaramadım. Onu yiyip yutuyordum, hatırlıyordum, öncekinden de daha çok istiyordum.

"Senden başka hiçbir şey düşünmedim" diye kulağına fısıldadım.

"Dün tek düşünebildiğim sendin" diye karşılık verdi Matt, kirli sakalı boynuma değerken.

"Toplantın nasıl geçti diye bile sormadım" dedim, birden kendimi azarlayarak.

"Toplantımı düşünmek istemiyorum" diye hırlayarak cevap verdi. "Siktir et."

Sutyenimi açmıştı bile; ben de gömleğinin düğmelerini çözdüm... Aramızda az önce var olan gerilimlerin hepsi kayboldu. Bir-birimizle uyum içindeydik. Birlikte hareket ediyorduk. Aynı alandaydık. Bu adam tek istediğim ya da ihtiyaç duyduğum adamdı...

Derken alarm birden din diye öttü ve ikimiz de şok geçirerek yerimizden fırladık. "Ah, daha önceden kurmuştum. Affedersin." Yüzümü buruşturdum. "Şey... olsun önemli değil."

"Yemek yiyebiliriz" diye önerdi Matt. "Sonra da..." Kaşlarını kaldırdı ve İtalya'da neler yaptığımızı hatırlayınca bedenimde çağlayan gibi tepkiler geldi.

"Tamam. Öyle yapalım."

Tajin yemeğimi iki çukur seramik tabağa alıp Matt'i masaya davet ettim.

"İlginç sandalyeler" dedi, vintage okul sandalyelerimi süzerek. Bir ikinci el satışında bulmuştum onları ve biraz sallanıyorlardı ama Maud bir ara onları yeniden dönüştürecekti, raf ünitesini bitirir bitirmez. "Dur ben söyleyeyim. Kurtarılmış sandalye mi?"

"Tabii ki" dedim, yüz ifadesine gülerek. "Hatta mobilyalarının büyük kısmı kurtarılmıştır. 'Satın alma sahiplen.'"

"Yatağın değil eminim?" dedi, hafiften iğrenerek.

"Özellikle yatağım! Bir konteynırda buldum" dedim gururla. "Maud dışını boyadı ve ilk günkü gibi oldu. Yeni mobilyalardan nefret ederim. Çok ıyh. Çok... *fonksiyoneller*. Bir karakteri yoktur."

"Sen öyle diyorsan." Matt oturup çatalını aldı. "Bon appetit."

İkimiz de ilk lokmayı ağızımıza atarken kuru bir dal kırılma çırtısına benzer bir ses duydum. Nereden geldiğini anlayamadım ama.

"O neydi?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Yoksa şey mi..."

Fakat cümlemini bitiremedim çünkü bir saniye sonra paramparça kırılan tahta sesi çıktı ve Matt şok geçirerek bağırdı -ve gözünün önünde, sandalye tam ortasından göçtü, sanki Matt, *Goldilocks* masalında gibiydi.

"Aman Tanrım!" Dehşetle haykırdım.

"Kahretsin!" Matt sahiden canı havliyle bağırıyordu. "Bu ne be!"
"Çok özür dilerim" dedim çaresizce.

Ayağa kalktım, Matt'i kırık tahtaların arasından kaldırmaya yardım ettim, aynı anda Harold havlayarak hoplayıp zıplıyor, etrafımızda koşuyor ve ayak altında bize engel oluyordu.

"Şu anda..." dedi Matt ağır bir sesle, nihayet ayağa kalkınca. "Şu anda karakter sahibi olmaktansa fonksiyonel olmasını yeğledim."

"Özür dilerim" dedim, yerin dibine girerek. "Çok özür dilerim... Bir dakika, *kolum*." Gömleğinin manşetini görünce yüreğim ağzuma geldi. Kırmızıydı. *Kurtarılmış mobilyam, sevdiğim erkeğe neler yapmıştı?*

Matt hiç konuşmadan manşetini sıyırdı ve gömleğini delerek açılan iğrenç bir yarığ gösterdi.

"Hay aksi." Midem kasıldı. "Kahretsin! Peki ama nasıl... ne?..."

"Çivi." Kurtarılmış çekmeceli mutfak ünitemin yanından fırlayan kocaman paslı çiviye işaret etti, bu mobilya da Maud'un ileri dönüşüm listesindeydi. "Düşerken kolumu ona taktım herhalde."

"Matt, ne diyeceğimi bilmiyorum" diye başladım sesim titreyerek. "Ne kadar özür dilersem azdır..."

"Ava, sorun değil. Senin hatan yok." Yaralı olmayan elini koluma koydu. "Ama belki ben bir acile gidip tetanoz aşısı yaptırırım."

"Evet. Doğru. Ben taksi çağırayım." Alım al, morum mor, cep telefonumu alıp Uber çağırmaya çalıştım. İnanamıyordum. Olaylar böyle gelişmemeliydi.

"Stres yapma. Olur böyle boktan durumlar." Tekrar kolumu sıktı. "Bunun haricinde, şahane bir akşamdı" diye ekledi. "Gerçekten, öyleydi. Teşekkür ederim. Şeyi çok sevdim... m..." Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemeden durdu. "Şeyi sevdim... şeyi..." Tekrar durdu ve sıradaki kelimeyi güçlükle aradığını gördüm. "Şeyi sevdim... seni" diye bitirdi sonunda. "Seni tekrar görmeyi çok sevdim."

"Eh, ben de öyle. Taksi yola çıktı."

Kurulama bezini ıslatıp Matt'in kolunu sildim, kanı görünce yüzümü buruşturdum, sonra dolaptan bir paket bisküvi kaptım.

"Hastanede bekleme süremiz olabilir" dedim, bisküvileri gösterip.

"Ava, sen benimle gelmiyorsun" dedi Matt, şaşkınlık içinde. "Gerek yok."

"Tabii ki geliyorum!" Suratına baktım. "Sen yalnız bırakmam. Ve... sonrasında buraya gelmek ister misin?" diye sordum yavaşça. "Kurtarılmış yatak çökmez" diye ekledim ciddi bir sesle. "Söz Sağlamdır."

'Kurtarılmış yatak' kelimelerini duyunca Matt'in yüzünden garip, sabit bir bakış geçti ve anlamını okuyamadım.

"Dur bakalım, ne olacak, tamam mı?" dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Buraya geri dönebiliriz, evet, bunu yapabiliriz." Tekrar durdu, gözleri kırık sandalye parçalarının yığıntısına baktı. "Ya da benim evime gidebiliriz."

Dokuz

Ertesi akşam, batı Londra'da bana yabancı bir köşe başında dikilirken enerjik, neşeli ve huzurum hiç kaçmamış hisler içinde Matt'i bekledim. Tamam, dün gecedен en harika sonucu alamamıştık ama önemli değildi. Bu gece farklı olacaktı.

Sabaha karşı bire kadar acil servisteydik. Matt'in kolu bandajlandıktan ve tüm formları doldurduktan sonra, eve gidip ayrı yataklarımıza yığılıp uyumaktan daha romantik bir şeye girişmek için çok geç olmuştu. Yarın akşam iş çıkışı yeniden başlamaya karar verdik, Matt gelip beni metro istasyonundan alacağına söz verdi.

Ben de her şeyin altına zihinsel bir çizgi çektim. Bu gece sil baştan başlıyorduk. Harold ve ben Matt'in evinde kalacaktık ve nihayet, ben de onun hayatını görecekdim!

"Heyecanlı mısın?" dedim yanımda duran Harold'a sevgiyle. "Matt'i göreceğiz! Yeni arkadaşımızı! Ah, bak işte geliyor!"

Tanrım, amma da gösterişli bir tipti. Yani onu gören herkes yakışıklı bulurdu. Rahat adımlarla sokakta yürüyordu, siyah saçları güneşte parlıyordu, gözlerinin kenarlarında tebessüm çizgileri belirliyordu ve hareket ettikçe kasları dalgalanıyordu. (Tamam, üstünde takım elbise vardı ama o kasları ben kafamdan doldurabiliyordum.)

Beni öperek selamladı ve devasa bavulumu aldı.

"Selam!" dedim ve endişeyle ekledim, "Kolun nasıl?"

"İyi" dedi Matt neşeli neşeli. "Vay canına" dedi bavulu yerden kaldırıp. "Kocamanmış. Ne koydun içine?"

"Harold'ın eşyaları" diye açıkladım. "Yatağını ve battaniyesini yanımda getirdim... birkaç oyuncağını... İkimiz de senin evini

göreceğimiz için çok heyecanlıyız!" diye ekledim sevinçle. "Ve ev arkadaşlarını!"

Yürümeye başladık ve pırl pırl gözlerle etrafıma baktım çünkü burası Matt'ın mahallesi idi. Onun bir yanıydı. Londra'nın şahane bir bölgesiydi: Her sokak birbirinden güzeldi. Ve bakın, bir bahçe meydanı! Matt de umarım böyle bir bahçeli meydanda oturuyordur ve bahçenin anahtarı onda vardır diye diledim. Parmaklıklarla çevrili bu küçük bahçenin ortasında çimlere uzanmış, güneşli bir günde tembel tembel Harold'ın kafasını okşadığınızı, şarabımızı içip hayatın tadını çıkardığınızı hayal edebiliyordum. Sonsuza dek.

"Eee, hayatındaki insanlardan bahsetsene" dedim hevesle. "Annenle babandan başla."

Ben çıktığım erkeklerin anne babasını öğrenmeye hep hevesliyimdir. Yeni anne baba aradığım için değildi, sadece... Eh. Mutlu aile hikâyelerini dinlemeyi seviyordum.

Matt'e dün gece acil servisin plastik sandalyelerinde otururken annemle babamı anlatmıştım. Hâlâ hayatta olan ama ben küçükken annemden boşanıp Hong Kong'a taşınan babamı anlattım. Ara sıra görüştüğümüzü... ama başkalarının babaları gibi olmadığını da. Öyle rahat ve tanıdıklık hissi olmadığını. Sanki bir amcaya ya da bir aile dostunu falan görmek gibi olduğunu.

Sonra ona on altı yaşındayken annemin öldüğünü anlattım. Annemi zihninde canlandırmasını sağlamaya çalıştım. Mavi gözlerini, ressam önlüğünü (annem resim öğretmeni idi) ve sigara alışkanlığını. Tatlı bir huyla esprileri hep sonradan çakışını ve heyecanla, "Anladım, aaa, *anladım*, aman çok komik!" deyişini anlattım.

Arkasından da on iki yıl boyunca üvey babam olan Martin'den bahsettim. Dostane suratı; jive müzik kulübü sevdasını; meşhur altı fasulyeli körisini. Annem ölünce nasıl yıkıldığını ama sonradan Fran adlı bir kadını buluşunu ve iki üvey çocuğu daha oluşunu, onun adına nasıl sevinç duyduğumu, tabii ki sevinç duyduğumu ama durumun benim için garip olduğunu anlattım. Her yıl Noel'de beni çağırıyorlar ve bir kere gitmeyi denedim ama ol-

madı. Bu yüzden ertesi yıl Maud'lara gittim, orası da gürültülü ve kaotikti ve en iyi biçimde oyalayıcı bol şeyle dolu olduğunu anlattım.

Sonra da tamamen içimi açtım. Matt'e bazen şu dünyada uzak bir baba ve tek çocuk olarak nasıl da bir başıma olduğumun ayır-dına vardığımı anlattım. Ve bunun korkutucu bir his olduğunu. Sonra arkadaşlarımı hatırladığımı, Harold'ı, kurtarma projelerimi ve bir sürü yapacak işimi hatırladığımı ve...

Sanırım biraz fazla konuştum. Ama Acil Servis'in bekleme odasında yapacak başka bir şey yoktu. Matt'e de ailesini soracağım ama buna sıra gelmeden hemşire bizi çağırdı.

Dolayısıyla şimdi onun geçmişini dinleme sırası bendeydi. Anne babası hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum. Sevgi dolu tuhaflıklarını... iç ısıtan geleneklerini... Matt büyürken ona aktardıkları önemli hayat derslerini... Özünde, onları neden seveceğimi öğrenmek istiyordum.

Nell bana bir defasında, "Ava, her şeyi ve karşına çıkan her şeyi sevmeye hazır olmak zorunda değilsin" demişti ama abartı-yordu. Ben öyle yapmam ki. Her neyse, zaten bu 'her şey' değil, bu Matt! Onu seviyorum. Ailesini de sevmeye hazırım.

"Annenle baban hakkında her şeyi anlat" diye tekrar ettim, eli-ni sıkarak. "Her bir şeyi. Sakın hiçbir detayı atlama."

"Tamam." Matt kafa salladı. "İşte, babam var."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük ve Matt'in devam etmesini bekledim. Ta ki, hepsinin bu kadar olduğunu fark ettim.

"Baban nasıl biridir?" diye dürtükledim ve Matt sanki ona imkânsız bir soru fırlatmışım gibi kaşlarını çattı.

"Babam... uzundur" dedi Matt sonunda.

"Uzun" dedim yüreklendirici bir sesle. "Vay be!"

"Abartılacak kadar değil" diye netleştirdi Matt. "Bir seksen altı civarlarında. Beiki bir seksen sekizdir. İstersen öğrenebilirim." Te-lefonunu çıkardı. "Mesaj atarım."

Adres defterini açtı ve hızlıca, "Hayır! Hayır, boyunun tam kaç santim olduğu önemli değil" dedim. "Tamam, uzun boylu de-mek. Harika!"

Matt'ın başka ayrıntılarla devam etmesini umuyordum fakat sadece kafa sallayıp telefonunu kaldırdı ve yürüdük, bense içimde biraz hüsrana uğruyordum.

"Başka bir şey?" dedim sonunda.

"Babam..." Matt bir süre düşündü. "Bilirsin işte."

Şöyle karşı çıkmamak için kendime hakim oldum, "Hayır, bilmiyorum, konu da bu zaten." Ama bunu dersem ortam bozulurdu, o yüzden onun yerine neşeli neşeli, "Peki ya annen? O nasıl biridir?" diye sordum.

"Ah." Matt yine bir süre düşündü taşındı. "Annem... Bilirsin işte. Anlatması zor."

"Herhangi bir şey!" dedim, çaresizce çırpınıyormuş gibi olmadan. "Onunla ilgili herhangi bir şey. Bir detay. Küçük ya da büyük. Bir resim çiz bana."

Matt bir süre sessiz kaldı, sonra şöyle dedi, "Galiba annem de bayağı uzun boylu."

O da mı uzun boylu? Annesi hakkında tek söyleyebileceği bu mudur? Kafamda bir devler ailesi resmi oluşmaya başladı. Ona tam kardeşi de var mıydı diye soracaktım ki, Matt, "İşte geldik!" dedi ve şaşkınlıkla kafamı kaldırıp baktım. Hemen peşinden de korkudan ödüm patladı.

Öylesine aklım başka yere kaymıştı ki, yürürken çevremizin değiştiğinin farkında bile değildim. Artık hoş bir bahçeli meydana değildik. Ya da hoş bir sokakta. Ömrümde gördüğüm en çirkin binanın önündeydik ve Matt gururla burayı eliyle gösteriyordu. "Evim!" diye ekledi, herhangi bir şüpheyi yer bırakmamak adına. "Nasıl buldun?"

Dürüst görüş olarak düşündüğüm şey, bir insanın burayı tasarlamış olmasına inanmamaktı. Ya da inşa etmesine. Hain görünüşlü dairesel pencereleri olan, betonarme bir binaydı ve her tarafa çıkıntı yapan dikdörtgen yapıları vardı. Toplamda üç blokta, beton yürüme yollarıyla, merdivenler ve garip açılı parçalarla birbirlerine bağlanıyorlardı. Kafamı kaldırıp baktıkça uzakta, yüksek katların birinde, hapishanedeymiş gibi cam bir merdivenin arkasından bakan bir surat gördüm.

Fakat sonra eleştirel şeyler düşündüğüm için suçluluk duy-
dum. Londra'da ev bulmak bir kâbustur. Tek burayı bulabildiyse
Matt ne yapsın?

"Vay carına" dedim. "Burası... Yani Londra'da evler pahalıdır,
biliyorum, bulmak zor, o yüzden..." Empatiyle ona gülümsedim
ve Matt'in ağzı kulaklarına vardı.

"Hiç sorma. Burayı piyasada gördüğüm için çok şanslıyım.
Teklif veren diğer üç kişiyi yenmek zorunda kaldım."

Sokakta arka üstü yere yapışıp düşecektim az kalsın. *Teklif ve-
ren üç kişi daha mı?*

"1960'lar Brütalizm'ini yansıtan muhteşem bir örnektir" diye
ekledi Matt coşkuyla, ana kapıyı açıp beni beton koridora soktu.

"Doğru" diye cevap verdim cılız bir sesle. "Kesinlikle! Brütalizm."

Kusura bakmayın ama bana sorarsanız, acımasızlık anlamına
gelen 'brütal' kelimesini içinde barındıran hiçbir şey iyi bir kelime
değildir.

Vahşi bir thriller filme ait bir asansörün içinde dördüncü kata
çıkık, sonra Matt siyaha boyalı bir kapıyı açıp bizi bir avluya aldı.
İçerisi mat griye boyanmıştı, metal bir konsol masası, deri bir ta-
bure ve görür görmez korkudan yüreğimi ağzıma getiren, duvara
monte bir heykel vardı.

Kilden yapılmış, gözsüz bir suratı, uzun bir boynun üstün-
den sanki çılgılık atmak ya da beni yemek istiyor gibi uzanıyordu.
Ömrümde gördüğüm en grotesk, en tüyler ürpertici nesneydi. İğ-
renerek başımı arkaya çevirdim -bitişik duvarda ona benzer bir
sanat eseriyle burun buruna geldim, bu kez de sanki bir kâbustan
fırlamış gibi bana uzanan on tane el vardı. Bunları kim yapıyor-
du? Güven almak için Harold'a uzanıp, "Bu harika... değil mi Ha-
rold?" dedim.

Fakat Harold heykelin suratına mutsuz mutsuz inliyordu ve
ona hak veriyordum.

"Korkma, korkma" dedim. "Sanat eseri bunlar."

Harold bana çaresiz bir bakış atarken adeta, "Beni nereye ge-
tirdin böyle?" diyordu ve hem onu, hem kendimi yatıştırmak için
onu okşadım.

"Paltonu alayım mı?" dedi Matt ve paltomu ona verdim, söyleyecek pozitif bir şey aradım, çabaladım. Gözümün yan bakışında bir başka heykel gördüm, o da sanki bir kuzgunu resmediyordu. Tamam, bir kuzgunu kaldırılabildim. Heykele doğru gittim, iltifat vari bir şey söylemeye niyetliydim ki, baktım kuzgunun ağzında insan dişleri görölüyordu.

Kendimi tutamadan çığlığı bastım ve elimle ağzımı kapattım.

"Ne oldu?" Matt paltolarımızı dolaba koyarken kafasını kaldırıp baktı ve dolap öylesine belirsizdi ki, dikkatimi çekmemişti. "İyi misin?"

"Evet!" Kendimi toplamaya çalıştım. "Ben sadece... sanat eserlerine tepki veriyorum. Vay canına! Gerçekten de... Sana mı ait?" Anı bir umutla, bunların ev arkadaşına ait olduğuna tutundum ama Matt'in gözleri parladı.

"Evet. Hepsî Arlo Halsan?" dedi, sanki bu adı tanıyor olabilmişim gibi. "Ben pek sanat meraklısı değilim ama bir galeride onun eserlerini gördüm ve şöyle oldum, bu sanatçıyı *anlıyorum*. Aklımı başımdan aldı. Yatak odamda bir eseri daha vardır" diye ekledi coşkuyla. "Tüysüz bir kurt."

Tüysüz bir kurt mu? Tüysüz bir kurt bizim seks yapışımızı mu izleyecek?

"Harika!" dedim boğuk bir sesle. "Tüysüz bir kurt! Müthiş!"

Matt dolabı kapattı, yine fark etmediğim başka bir kapıyı açtı çünkü burada her şey öylesine tek tip, öylesine pürüzsüz ve tek renkti ki. "Gel, benim çocuklarla tanış" dedi ve beni kapıdan içeri soktu.

İlk dikkatimi çeken mekânın kocamanlığıydı. İkincisi de her şeyin siyah ya da gri oluşuydu. Beton zemin, siyah duvarlar, metal panjurlar. Siyah deri koltuklu bir oturma alanı vardı; üstlerine bilgisayarlar dizilmiş üç çalışma masası ve tavandan sarkan bir kum torbası, ki şu anda sırtı bize dönük, şortlu, kaslı bir adam kum torbasını yumrukluyordu.

Deri koltukların birinde kot pantolonlu ve kayak kadar büyük spor ayakkabılı bir genç oturuyordu. Kulaklık takmış ve büyük bir dikkatle bilgisayar oyunu oynuyordu. Kafamı ekrana çevirdim ve -o da ne, *dev* gibiydi.

"Ava, Nihal -Nihal, Ava" dedi Matt tanışırma babında ve Nihal kısaca elini kaldırdı.

"Selam" dedi ve bana tatlı bir tebessüm çaktı, arkasından ek-randaki tabancayla ateş açmaya geri döndü.

"O da Topher" dedi Matt, kum torbasını yumruklayan çocuğu gösterip. "TOPHER!"

Topher yumruklamayı kesip bize döndü ve içimde bir sevinç uyandı. Nihal sıksa ve gayet geleneksel görünümlüken Topher insanı kendine çekiyordu. Kaslı adaleliydi ve suratlı...

Eh. Ben 'çirkin' kelimesini kullanmayı sevmem. Ama bu çocuk çirkindi. Yüzü o kadar çirkindi ki, neredeyse bir daire tamamlanı-yordu. Gözleri çukura kaçmıştı. Kara kaşları çalı gibiydi. Cildi bo-zuktu. Yine de insanı çeken bir yana sahipti. Orada spor şortuyla kan ter içinde sadece dikilirken bile şahsiyet yaylıyordu üstünden.

"Merhaba" dedi çatlak bir sesle ve eldivenli elleriyle kulakları-nı işaret etti. "Kulaklık."

"Memnun oldum!" dedim zayıfça, çocuk kum torbasını döv-meye geri dönerken. Ardından yer seviyesinde bir şey dikkatimi çekti ve inanamayarak bakakaldım. Beton zeminin üstünde bir çeşit robot bize doğru yaklaşıyordu. Hani insanların evlerini silip süpürenlere benzeyen. Fakat bu robot bira kutusu taşıyordu.

Harold da robotu benimle aynı anda fark etti ve delirmiş gibi havlamaya başladı. Robota saldırmasın diye tasmaını yakaladım ve ikimiz de gözlerimiz yuvalarından fırlayarak robotun Nihal'e doğru süzülmesini izledik.

"Eminim Harold buna alışır" dedi Matt.

"İyi de bu ne?" dedim hayretler içinde kalarak.

"Robot." Matt omuz silkti. "Birkaç tane aldık. Birisi bira için, biri pizza, biri cips..."

"İyi de neden?" dedim iyice küçük dilimi yutarak ve Matt sanki soruyu anlamamış gibi bana baktı.

"Hayatı kolaylaştırıyor?" Omuz silkti. "Gel de odamı gör, son-ra sana bir içecek getiririm."

Matt'in odasının duvarları siyahtı, zemin gri betondur ve yata-ğının üstünde tüysüz bir kurt heykeli asılıydı, ki Harold'ın eşya-

larını bavuldan çıkarırken heykele bakmamak için kendimi çok zorladım. (Neden *tüysüz*?)

Harold'un yatağını ve battaniyesini serdim, hepsinin üstüne esansiyel yağlar püskürttüm. Matt bir kadeh şarap ve bir birayla içeri girince, "Pijama partisine hazırız!" diye coşkuyla bağırdım.

"Benim ailemde, köpeklerin yatak odasına girmesi yasaktır" diye karşılık verdi Matt ve kahkaha attım çünkü ne kadar kuru bir espri anlayışı vardı. Ancak ayağa kalkıp kışlarının çatık olduğunu görünce yüreğim daraldı. Espri değildi ki. Ciddi söylemişti. *Ciddi* miydi?

"Harold hep benimle aynı odada oturur" diye açıkladım, kaygılarımı saklamaya çalışarak. "Benimle uyumazsa, kendini yalnız hisseder."

"Mutfakta gayet iyi olur bence" dedi Matt, sanki ben konuşmamışım gibi. "Yatağını oraya koyabilirsiniz, çok rahat eder. Değil mi Harold?"

Mutfakta mı? Kim ailesinin sevgili bir ferdiyi mutfakta uyuturdu?

"Bence etmez aslında" dedim. Rahat bir şekilde gülümsemeye çalıştım, ancak hiç ama hiç rahat değildim. "Beni özler. İnler. Olmaz. Durum... anlarsın ya. Durum bu. Üzgünüm."

Üzgün değilim, diye sessizce ekledi gözlerim.

Matt, Harold'ı tepeden tırnağa süzdü, köpek yatağını ve tekrar beni süzdü. Hâlâ gülümsüyordum fakat çenem kasılmıştı, ellerim yumruk şeklindeydi. Yani işin özü, bu kuralda pazarlık yapamazdık. Bence Matt de bunu fark etti.

"Tamam" dedi sonunda. "O zaman..."

"Bir şey olmaz" dedim çabucak. "Hiçbir şey olmaz. Orada olduğunu ruhun bile duymayacak."

Harold'ın her zaman gece uykusuna kendi yatağında başladığından ama gecenin bir yerinde yorganın altına yanuma girdiğinden bahsetmeyecektim. O engeli de zamanı gelince aşarız.

"Banyodaki çekmecelerden birine birkaç eşyayı koydum" dedim neşeli neşeli, konuyu değiştirerek. "Soldakine."

"Güzel." Matt kafa salladı. "Genevieve de hep o çekmeceyi kullanırdı..." Birden dilini tuttu ve çırtılı bir sessizlik oldu, bu sırada zihnimde uğultular yükseldi.

Bir Genevieve mi varmış?

Tabii ki zamanında bir Genevieve vardı. Tabii ki Matt'in bir geçmişi vardı. Biz yetişkin insanlarız; mazimiz var. Gerçek soru... bu mazi hakkında neler bilmek isteriz?

Matt bana temkinli bir bakış atıyordu, şimdi nefes aldı.

"Genevieve benim eski..."

"Evet!" Lafını kestim. "Anladım. Kız arkadaşın. Geçmişin var. İkimizin de var."

Matt ve Genevieve. Hayır, kulağa çok boktan geliyor. Matt ve Ava daha güzel.

"Ama ben şöyle düşünüyorum" diye devam ettim Matt, kızın yatakta ne kadar iyi olduğu gibisinden hayatı kolaylaştırmayacak bir şeyler yumurtlamadan önce. "Şanslıydık. Büyülü, şahane bir baloncunun içinde tanıştık. Birbirimizin hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Bavulumuz yoktu. Yükümüz yoktu" diye altını çizdim. "Yaşadığımız bu çağda ve bu zamanda, bu kıymetli bir hediyedir. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım" dedi Matt.

"Genevieve hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok" dedim, fikrimi iyice vurgulayarak. "Genevieve beni ilgilendirmiyor! Hiç umurumda bile değil! Sen de Russell hakkında bir şey bilmek zorunda değilsin."

"Russell mı?" Matt dondu. "Russell da kim be?"

Ah, tamam. Belki Russell'ın adını anmasam daha iyiydi.

"Önemi yok!" Elimle kenara itme hareketi yaptım. "Tarihten bir yaprak! Bavul! Biz bavulları açmıyoruz. Tamam mı? Bizim ilişkimizde sadece kabin valizi taşıyor." Yürüyüp yaklaştım, Matt'in tam önünde durdum ve o güçlü, yakışıklı, dürüst çehresini inceledim. "Bu bizim" diye mırıldandım. "Şu anda, tam burada. Tek önemli olan da bu." Dudaklarımı usulca onun dudaklarına sürttüm. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Matt tatlı tatlı gözlerini kırıştırdı. "Ve evet, şanslıydık." Harold bize doğru yaklaşınca Matt elini uzatıp onun başını okşadı. "Sana gelince" diye hitap etti Harold'a, şakacaktan azarlar gibi, "horlamasan iyi edersin."

"Horlamaz" diye ciddiyetle Matt'in içini rahatlattım. Ki doğruydı. Uykuda iniltiler çıkarmak horlamak değildir, tamamen farklı bir ses türüdür. Matt'i tam tekrar kendime çekip öpmek üzereyken telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Sinir olarak dilini damağına sürttü ve, "Kusura bakma" dedi. "İş. Sakıncası yoksa? Sen rahatına bak..."

"Sorun yok!" dedim. "Konuşmana bak!"

Matt telefonu açarken ben de ana oturma odasına geçip umutla etrafıma baktım.

Siyaha alışmaya başlamıştım bile. Yine de belki ortamı canlandıracak birkaç canlı renkli aksesuar tavsiye edebilirdim. Evet! Mesela bir battaniye. Matt'in birkaç battaniye ve yastığa ihtiyacı vardı.

Topher şimdi şortunun üstüne kapüşonlu giymişti, masalardan birine oturmuş, gözlerini kısarak ekrana bakıyordu.

"Selam Topher" dedim, gülümseyerek ona yaklaşıp. "Doğru düzgün tanışmadık. Ben Ava, bu da Harold. Seni daha iyi tanımak için sabırsızlanıyoruz."

"Ah, tamam." Topher bir an kafasını kaldırıp baktı. "Sizinle tanışmak güzel. Ama benden hoşlanmayacaksınız. Bilginize."

"Senden hoşlanmayacak mıyım?" Kahkaha attım. "Neden ki?"

"İnsanlar hoşlanmaz benden."

"Gerçekten mi?" Onun oyununu oynamaya başladım. "Neden olmasın?"

"Hiç haz edilmeyen duygularım vardır. Melankoli. Kıskançlık. Öfke. *Schadenfreude*." Ani bir enerji patlamasıyla klavyeyle bir şeyler yazdı. "Arh, anlarsın ya. Pisliğin tekiyim."

"Eminim değilsindir."

"Öyleyim, öyleyim. Kötü kalpliyim ben. Sokakta gördüğüm dilencilere para vermem."

"Hayır derneği kurdun" diye belirtti Nihat, yanımdan yürüyüp kendi masasına giderken. "Topher saçma sapan zırvalar" diye ekledi bana. "Sen ona hiç kulak asma."

"Kızlarla tanışmak için hayır derneği kurdum" dedi Topher hiç istifini bozmadan. "Kızlar yardım işlerini severim. Bahse girerim, sen de hayır işlerini seviyorsundur, Ava." Çukura kaçmış

gözleriyle beni şöyle bir süzdü. "Tabii ki seviyorsun. 'Ah, hayır işi. Ben hayır işine bayılırım. Hadi gel seks yapalım, çünkü hayır işlerine bok gibi para akıtıyorsun.'"

"Kiminle seks yaptın?" diye sordu Nihal ilgiyle.

"Kimle seks yaptığımı biliyorsun" diye cevap verdi Topher kısa bir aradan sonra. "Kalbimi kırdığını da biliyorsun. O yüzden gündeme getirdiğin için sağol."

"Ah, onunla." Nihal yüzünü buruşturdu. "Affedersin. Bayağı zaman önceydi yalnız" diye ekledi, bana fısıldayarak. "Belki başka birisini kastediyorsundur diye düşündüm."

Topher kafasını kaldırıp ona pis bir bakış attı. "Atıştırmalık robotunu yeniden yüklememiz lazım."

"Sende sıra" dedi Nihal çekingence.

"Siktir ya." Topher, Şekspiryan bir çaresizlik seviyesine çıkarak elini masaya indirdi. "En berbat ev işi. En berbat."

Dalga mı geçiyordu, psikoz mu geçiriyordu, anlayamadım. Belki ikisi birdendi.

"En kötü ev işi mi?" Hesap sorar gibi kurcaladım. "Bir robotu atıştırmalıklarla doldurmak?"

"Evet, tabii ki" dedi Topher, cep telefonu alıp kaşlarını çatarak bir şeyler yazdı. "Bir makine ne kadar kullanışlı ve yardımcıysa, ben o makineye bir şey yapmak zorundayım, o kadar sinirleniyorum. Mesela temiz bir bulaşık makinesini boşaltmak. Sırf makineyi boşaltmamak için bulaşıkları elde yıkıyorum ya sen?" Yüz ifadesi aniden berraklaştı. "Nihal, seni yalancı göt, sende sıra." Telefonunu Nihal'e doğru çevirip gösterdi. "Kayıt tutuyorum. Sende. Sıra."

"Bulaşık makinem yok" diye bilgi verdim.

"Tamam." Topher kafa salladı. "Eğer bir gün alırsan, ilk bir hafta seveceksin. Ondan sonra da onu kanıksayacaksın ve ona en ufak bir bakım ve ilgi göstermen gerektiğinde şikayet edeceksin. İnsanoğlu nankör pisliğin tekidir. Benim işim insan doğası üstüne" diye ekledi. "Bil diye söylüyorum."

"İnsan doğası mı?" Merakla baktım ona. "Ne iş yapıyorsun?"

"Anket yaparım." Topher masasındaki üç bilgisayarı işaret etti. "Fikir beyan edilen anketler. Bakış açılarını toplarım, sayıları

dizerim ve siyasetçilere ve şirketlere insanların ne düşündüğünü söylerim. Ve hiç güzel değildir. İnsanlar iğrenç. Ama sen bunu zaten biliyorsundur.”

“İnsanlar iğrenç değildir!” diye inatla karşı çıktım. Şaka yaptığının farkındaydım. (Bence şaka yapıyordu yani.) Yine de daha pozitif bir bakış açısı araya sokmam gerektiğini hissettim. “Etrafta gezip insanlar iğrenç dememelisin. Çok depresif! Pozitif düşünmek zorundasın!”

Topher eğlenmiş gibi baktı bana. “Sen hayatında kaç kişiyle anket yaptın, Ava?”

“Ben... yani...” Kekeleydim. “İnsanlarla konuşuyorum doğal olarak...”

“Bende veriler var.” Bilgisayarlardan birini sıvazladı. “İnsanlar zayıf, ikiyüzlü, mutaassıp, tutarsız... insanlardan utanç duyuyorum. Doğal olarak kendimi de bu sınıfa sokuyorum. Nihal, şu siktüğimin robotunu dolduracak mısın, doldurmayacak mısın?”

“Bir e-posta atmam lazım” dedi Nihal, uyumlu bir kararlılıkla. “Bir dakika sonra yaparım.”

“Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordum Nihal’e.

“Nihal, Apple’ı yönetiyor, sadece bunu söylemeyecek kadar mütevazı” dedi Topher.

“Böyle demeyi kessene, Topher” dedi Nihal kızara bozara. “O kadar kıdemli değilim. Ben şey gibiyim... Şey değil...”

“Ama Apple’da çalışıyorsun.”

Nihal başıyla onayladı, ardından kibarca, “Sen ne iş yaparsın, Ava?” diye sordu.

“Ben Brakesons adlı bir şirkete ecza ve ilaç kopyaları yazıyorum” diye açıkladım. “İlaç ve tıbbi malzeme üreten bir şirket.”

“Brakesons’ı biliyorum.” Nihal başını salladı.

“Ama ayrıca aromaterapi işine girmek istiyorum ve bir roman yazmaya başladım” diye ekledim, “yani... bilirsin. Aynı anda birkaç şey. Kendimi zorlamayı severim.”

“Harika” dedi Nihal utangaçça, sonra kulaklığını takıp yazmaya geri döndü. İki adam da işlerine kendilerini kaptırmıştı, ben de şimdi ne yapacağımı bilemedim. Ama birden, ani bir hareketle

Topher sandalyesini geri itti.

"İyi ya" dedi. "Robotu ben dolduracağım. Nihal, bana bir böbrek borçlusun."

Sert adımlarla mutfağa doğru yürürken Matt yatak odasından tekrar çıktı, başı öne eğikti.

"Selam!" dedim, geri dönmesine açıklamak istediğimden daha fazla rahatlayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Ah." Matt bir gayret içinde bana odaklandı. "Evet. İçkin duruyor mu? İyi misin? Bizim çocuklar sana iyi bakıyor muydu?"

"Evet!" dedim. "Harika vakit geçiriyorum!"

Matt'ın cevap vermesini bekledim fakat fark ettim ki, beni duymamıştı bile. Stresli görünüyordu. Aman Tanrım, işyerinde kötü bir şey mi olmuştu?

"Ne iş yaptığını duymayı çok istiyorum" dedim cesaret vericesine. "Hadi oturalım mı? Yoksa... sana masaj yapayım mı?"

"Affedersin." Matt alnını ovuşturdu. "Hayır, iyiyim. Sadece... düşünmem gereken birkaç şey var. Bana bir on dakika verebilir misin?"

"İstedğin kadar" dedim, güven verici ve teskin edici konuşmaya çalışarak. "Ben burada mutluyum. Kendimi oyalarım."

Ne yapsam diye etrafa bakınırken üstü yazılarla dolu bir beyaz tahta dikkatimi çekti. Ne olduğunu görmek için yaklaştım -sonra donakalarak baktım. En tepeye büyük harflerle PİÇLİK TABLOSU yazılmıştı. Altındaysa bir liste sıralanıyordu -*Topher*, *Nihal*, *Matt*- ve her birinin puanları diziliydi. Nihal 12'deydi, Matt 14'te ve Topher 31'de.

Nihal bu tabloya uzun uzun baktığını gördü ve kibarca kulaklıklarını çıkardı.

"Piçlik Tablosu nedir?" diye sordum aynı afallamayla.

"Eğer birisi tam bir piçlik yaptıysa ya da sinir bozucu davranırsa, tabloda bir puan alır. Kaybeden her ayki içkileri alır. Her zaman Topher olur" diye ekledi. "Ama bu tablo olmasaydı, Topher bin kat beter olurdu."

"Bir dakika Nihal" dedim çabucak, kulaklığını tekrar takamadan. "Ben senin bir piçlik yaptığını hayal edemiyorum."

"Ah. Yaparım ben de" dedi ciddi ciddi.

"Ne mesela?" diye ısrar ettim. "Bir örnek ver."

"Topher'a yeni kazağın bok gibi görünüyor dedim." Gözlüğün arkasından gözleri hınzırca parladı. "Gerçekten çok üzüldü. Çok para bayılmıştı o kazağa. Bana altı puan attı. Ama sahiden bok gibiydi."

Kulaklığını tekrar takıp bilgisayarda yazmaya başladı. Şu anda odayı bayağı bir keşfetmiş durumdaydım, o yüzden oralandaki siyah deri bar taburesine oturdum ve cep telefonumu karıştırdım. Sarika elbise alışverişine çıkmıştı ve mağazanın soyunma kabininden 16 tane mesaj yollamış, fikrimi soruyordu, o yüzden resimleri inceleyip düşüncelerimi yorum olarak yazdım.

Kısa siyah olan muhteşem!!! Mavi boncuklu fena değil ama kol kısmı bir tuhaf mı? Altına hangi ayakkabı?

Tüm bu süre içinde Matt'e bakış atıp duruyordum. Kazık gibi ayakta dikilmiş, telefonunda bir ekran kaydınyordu ve surat asıyordu. Sonunda hareket etti ve masasına yaklaşmasını bekledim. Fakat evin içinde gizli duran bir başka dolaba yürüdü, dolabı açtı ve içinden...

Ne? Midem kasıldı. Bu kesinlikle şey olamaz-

"Hey Matt!" dedim gelişigüzel. "O ne?"

"Sopa." Matt görebilmem için kaldırdı. "Golf sopası. Düşünmeme yardımcı olur."

Golf mü?

Dilim tutularak onu seyrederken Matt sakın sakın iki golf topu çıkardı, daha önce dikkatimi çekmeyen siyah koltukların arkasında kalmış uzun yeşil halıya koydu. Topları yapay bir golf deliğine doğru itti, kolları çatıktı, derin düşüncelere dalmış halde bir çeşit makinenin topu ona geri yuvarlamasını bekledi. Sonra topa tekrar vurdu. Ve tekrar.

"Sen savaş sanatlarıyla ilgilisin sanıyordum, Matt!" dedim yumuşak bir dille konuşmaya çalışarak. "Golfe değil."

"İkisine de ilgi duyuyorum" dedi Matt sağa sola bakıp.

"İkisine de!" Kadehimi daha sıkı tuttum. "Ne... harika! Çok iyi. Yani bütün hobiler iyidir."

"Matt'ın bütün ailesi golfe düşkündür" dedi Nihal, gürültü çıkarmadan deri koltuklardan birine gelip başka bir bilgisayar oyununu koyarken. "Sizin aile saplantısı gibi bir şey, değil mi Matt?"

"Saplantı denemez" dedi Matt, ufak bir kahkahayla. "Ama sanırım bayağı ciddiye alırsın. Arneannem Avusturya kadınlar şampiyonuydu zamanında ve abim profesyonel oldu. O yüzden."

Şarabımı tükürdüm, sonra bunu örtbas etmek için öksürmeye başladım. Bunu şimdi mi öğreniyordum?

"Hiç bahsetmemiştin" dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Ne komik, değil mi? Birlikte onca zaman geçirdik ve sen hiç golften söz etmedin! Bir kere bile!"

"Ah" dedi Matt, hiç orali olmadan omuz silkerek. "Hı. Herhalde hiç konusu açılmadı."

Nihal bana kibarca, "Sen oynar mısın?" diye sordu.

"İli..." Yutkundum. "Cevap hayır olurdu..."

"Madam." Topher'ın derin sesi arkamdan yaklaşıp lafımı kesti. "Gözün gönlün açılsın."

Arkamı döndüm ve kendime hakim olamadan çığlık attım. Elinde beyaz bir servis tabağı ve içinde de dört parça çiğ, kırmızı, titrek et duruyordu. O leş gibi et kokusu burnuma çarptı. Kan sızıdığını gördüm.

"Biftek gecesi" diye açıkladı Topher. "Hangi kesimi seçersin? Az pişmiş tercih edersen diye tahmin ediyorum?"

"Acaba... acaba şu şeyi önümden çeker misin?" diyebilirdim ancak, alıp fırlatmak isteyerek.

"Ah, Ava vejetaryen" dedi Matt, sopayı topa yaklaştırp. "Size söylemeliydim."

"Vejetaryen!" dedi Topher aniden durup. "Tamam." Etlere tekrar baktı. "O zaman... orta pişmiş mi olsun?"

Şaka mıydı bu? Çünkü iğrenç et rayihası hâlâ burnumdaydı ve o etler bir zamanlar hayvandı.

"Sorun yok, ben sebze yerim" dedim cılız bir sesle.

"Sebze." Topher dumura uğramışa benziyordu. "Tamamdır. Evet. Sebze." Düşündü. "Bizde onlardan var mıdır?"

"Bezelye var biraz" dedi Nihal muğlakça, gözleri ekranda.

"Gerçi Nuh Nebi'den kalma."

"Sen öyle diyorsan." Topher, Nihal'e doğru yürüdü. "Tamam, Nihal, hangisi?" Nihal'in etleri görebilmesi için servis tabağını indirdi -ve bir kahve beyaz karışımı oldu, yere sürten pati sesleri eşliğinde yaklaştı.

Aman Tanrım. Hayır.

"Harold!" diye çığlık attım ama Harold çoktan odanın diğer ucuna uçmuş, kanlar akan çığ et ağzında koşuyordu.

"Hey, ne oluyor?" Topher servis tabağına bakakaldı, artık ortasında üç parça et kalmıştı. "Bu köpek etlerimden birini mi çaldı? Onu görmedim bile."

"Ne?" dedi Matt, sopasını bırakıp inanamayarak kafasını kaldırdı.

"Bilmiyorum nereden furladı" dedi Topher, bomba düşmüş gibi donakalmıştı. "Tam bir füze misali."

Hepimiz Harold'a baktık, o da yaramaz bir kafa tutuşla bizi süzdü, sonra dünyanın en mutlu köpeği gibi etin üstüne kapandı. "Otlar beslenmiş, kuru bekletilmiş, bir fileto et bu" dedi Topher, Harold'a bakarak. "Kredi çekip almışım."

"Affedersin" dedim çaresizce. "Sana... ücretini ödeyebilir miyim?"

"Eh, seninkiydi" dedi Topher. "O yüzden, sen bilirsin. Harold'la aranızda anlaşın."

Harold etin kalanlarını mideye indirirken Nihal kahkahalarla gülmeye başladı ve çok şirin bir manzaraydı. Yüzü bir bebek gibi buruştu ve gözlük camları buğulandı.

"Topher, öyle bir ödün koptu ki" dedi neşeyle. "Topher'ın asla ödün kopmaz" diye ekledi. "O et parçasına değdi."

"Ödüm falan kopmadı." Topher eski duruşunu tekrar takındı.

"Sen var ya..." Nihal aniden durdu çünkü kapı aşağıdan çalınmıştı. "Kim geldi?"

"Ben bakarım" dedi Matt, interkorna doğru koşup. "Kargodur herhalde. Kim o?" Çırtırlı, duyulamayan bir cevap çıktı ve Matt ekran görüntüsüne dikkatlice baktı. "Merhaba? Kim o? Duyamıyorum..." Derken yüzü değişti. "Ah." Yutkundu. "Anne. Baba. Selam."

Aman-Tanrım, aman-Tanrım! Heyecandan ne yapacağımı şaşırdım. Ve gergindim. Hatta bir miktar hiperaktiftim. Matt'in annesiyle babası yukarı çıkıyordu ve aşırı dramatize etmek istemekle beraber, onlarla tanışmak hayatımın en büyük anlarından biriydi.

Çünkü diyelim ki, Matt ve ben sonsuza dek birlikte kaldık. Sadece bir an *farz edelim*. O zaman... onlar yeni ailemdi! Ömrümün sonuna kadar hayatımın bir parçası olacaktı! Birbirimize lakaplar takacak, kendi aramızda şakalarımız olacaktı ve muhtemelen onların ufak tefek işlerine koşacaktım, Matt ve benim doğacak çocuklarımızın tuhaflıklarına birlikte gülecektik.

Kahretsin. Bir saniye. Şarap kadehimi sıkarak düşüncemi burada durdurdum. Matt çocuk sahibi olmak istiyor muydu? Ona daha sormamıştım.

Bu farkındalık aklıma durdurdu. Bu konu neden hiç gündeme gelmemişti? Çocuğu var mı diye sorduğumda 'hayır' cevabını vermişti. Ama o soru başkaydı. Belki çocuğu yoktu çünkü dünya nüfusunu artırmama yemini etmişti. Ya da kısırdı. (Eğer öyleyse, evlat edinme ya da koruyucu ailelik düşünür müydü? Çünkü ben bunlara dünden razıydım.)

Bunun cevabını tam şu anda öğrenmek zorundaydım. Matt hemen yanımda, telefonunda bir şey okuyordu ve onu kolundan tuttum.

"Matt!" Oturma alanından korkunç hole onu çektim ve sesimi alçalttım. "Bir saniye! Sana acilen bir şey sormam lazım."

"Ah." Endişelenmiş gibiydi. "Ne oldu?"

"Çocuk istiyor musun?"

Matt donakaldı. "Ne istiyor muyum?"

"Çocuklar diyorum! İstiyor musun?"

"Çocukları!" Matt kekeleyip kaldı. Birisi kulak misafiri olacak diye korkarak oturma alanına baktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Bunu şimdi mi yapacağız?" diye fısıldadı. "Hiç zamanı değil..."

"Tam zamanı!" Biraz delirmiş gibi karşı çıktım. "Tam da zamanı işte! Çünkü müstakbel bebeklerimin babaanne ve dedesiyle tanışmak üzere olabilirim!" Ön kapıyı gösterdim. "Babaanne ve dede! Bu büyük bir olay, Matt!"

Matt tam anlamıyla dut yemiş bülbüldü. Mantığımı takip edemiyor muydu? Gayet net ve anlaşılırdım.

"Eğer çocuk sahibi olmak istemiyorsan..." Cümlelerin ortasında durdum çünkü şuracıkta, şu anda bir ikilem yüzeye çıkıyordu.

Matt'i seviyorum. Onu *seviyorum*. Afallamış suratına bakarken ona karşı başımı döndüren aşırı bir sevgi ve şefkat duydum. Eğer çocuk sahibi olmak istemiyorsa, hatta evlat edinmek ya da koruyucu ailelik yapmak, o zaman kendi nedenleri olacaktır. Ben de bunlara saygı duyarım. Ve başka bir yaşam biçimi kuranız kendimize. Belki seyahat ederiz... ya da bir eşek barınağı kuranız ve eşekler bizim çocuklarımız olur...

"Çocuk sahibi olmak istiyorum." Matt'in sesi düşüncelerimi kesti. "Gelecekte. Anlarsın ya." Bir tuhaf görünerek omuz silkti. "Teoride."

"Ah!" Rahat bir oh çektim. "Ah, istiyorsun! Eh, ben de istiyorum. Günün birinde" diye netleştirdik. "Gelecekte çok ileride. *Şimdi* değil." Bunun ne kadar gülünç bir kavram olduğunu göstermek için kahkaha atmama rağmen zihnimde Matt'in baba olmuş, her iki koltuk altında birer ikiz bebek tuttuğu görüntüsü canlanıyordu.

Belki bu düşüncüyü onunla şimdi paylaşmazdım.

"Tamam." Matt yüzümü inceledi. "Peki, bu konuşma tamamlandı mı?"

Mutlu mutlu güldüm. "Evet! Her şeyi açık açık belirtmek iyidir bence, sen ne dersin?"

Matt cevap vermedi. Bunu bir evet olarak kabul ettim. O sırada silik bir *din* sesi geldi ve kasıldım. Asansör yaklaşıyordu! Geldiler!

"Annenle baban nasıl insanlar?" diye yumurtladım Matt'e. "Bana hiçbir şey anlatmadın! Hadi, çabuk, ayrıntıları ver hemen."

"Annemle babam mı?" Matt allak bullak olmuştu. "Onlar... Görürsün."

"Görürsün mü? Hiç yardımcı değildi."

"Onlara yemek mi pişirsek?"

"Hayır, hayır." Matt hayır anlamında kafa salladı. "Sadece tiyatroya giderken uğrayıp bir şey bırakacaklar." Duraksadı. "Hatta, sen onlarla tanışmak istemiyorsan, yatak odasına durabilirsin."

"Yani saklanayım mı?" Matt'e bakakaldım.

"Sadece istersen diye sordum."

"Tabii ki istemem!" dedim hayretler içinde. "Onlarla tanışmaya can atıyorum!"

"Eh, sadece bir dakika duracaklar –ah, buradalar işte" diye ekledi asansör kata varınca.

Matt evin ön kapısına giderken benim beynim vızır vızırdı. İlk beş saniye çok önemliydi. İyi bir izlenim bırakmalıydım. Annesinin çantasına iltifat edecektim. Yok, ayakkabılarına. Yok, çantasına.

Kapı ardına kadar açılınca karşımıza bir adamla kadın çıktı, ikisi de çok şık giyinmişti ve uzun boyluydu. (Matt yanılmamış.) Matt'e sarılmalarını izlerken beynim detayları işliyordu. Babası yakışıklıydı. Annesi bayağı resmiydi –baksanıza eldivenli bir eliyle nasıl da hafiften sarılıyordu oğluna. Pahalı ayakkabılar. Hoş, bordo bir deri çanta. Sarı gölgeli saçlar. Yoksa saçlarına mı iltifat etseydim? Yok, fazla kişisel olurdu.

Sonunda Matt dönüp beni çağırdı.

"Anne, baba, tanıştırayım, Ava. Ava, bunlar da annemle babam John ve Elsa."

"Merhaba!" dedim duygusal bir boşalımla. "Ayakkabınıza ve çantanıza bayıldım!"

Bir dakika. Çok yanlış çıktı. İkisi birden söylenmez ki. Birisini seçersin.

Elsa biraz şaşırmıştı ve ayakkabılarına doğru baktı.

"Yani... çantanıza" diye düzelttim aceleyle. "Harika bir çanta. Sapına baksanıza!"

Elsa boş boş çantasının tutma yerine baktı, sonra Matt'e dönüp sordu, "Bu kim?"

"Ava" dedi Matt, gergin bir sesle. "Söyledim işte. Ava."

"Ava." Elsa elini uzattı ve tokalaştık, bir saniye sonra da Joha ayrışını yaptı.

Elsa'dan, "Siz iki çifte kumrular nerede tanıştınız?" türü ya da hatta "Ah, sen ne tatlısın?" türü bir şey söylemesini bekledim, Russell'ın annesi öyle yapmıştı. (Russell'ın annesi zaten Russell'dan çok daha iyi biriydi.)

Ancak Elsa tam aksine beni sessizce süzdü, sonra Matt'e dönüp, "Genevieve sevgilerini yolladı" dedi.

Minik bir şok yıldırım çarptı fakat gülümseyerek örtbas ettim. Genevieve sevgilerini mi yollamıştı?

Yani, Genevieve'in sevgilerini yollaması yasak değildi. Tabii ki değildi. Ama, ne bileyim. Nasıl olurdu?

"Anladım." Matt gerilmişti.

"Buluşup öğle yemeği yedik" diye ekledi Matt'in annesi ve tebeşümümü iyice genişletmek için kendimi zorladım. Öğle yemeği yemekleri iyi. Son derece rahatım bu konuda. Herkes birbiriyle arkadaş olmalı.

"Harika!" diye bağurdum, tehdit altında hissetmediğimi kanıtlamak için ve Elsa bana garip bir bakış attı.

"Tartışacak konumuz çoktu" diye devam etti annesi Matt'e hitaben, "ama önce izin ver sana şunu göstereyim."

Çantasından yepyeni sert kapaklı bir kitap çıkardı. Üstünde bir bebek evi fotoğrafı vardı ve kitabın adı *Harriet Evi ve ben: Kişisel Yolculuğum*'du. Aile işini destekleme fırsatını ânında yakaladım.

"Vay canına!" diye sevinçle konuştum. "Ben de Harriet'in Evi'ni çok severdim!"

Elsa bir miktar ilgiyle bana döndü. "Sende de Harriet'in Evi var mıydı?"

"Şey... hayır" diye itiraf ettim. "Ama arkadaşlarımda vardı."

Elsa'nın yüzündeki ilgi ânında öldü ve kadın tekrar Matt'e döndü. "Matbaadan az önce aldık." Parlak kapağa hafifçe vurdu. "Senin de görmeni istedik, Matthias."

"Biz çok memnun kaldık" diye lafa girdi John. "Harrods ile görüşmeler yapıyoruz, özel edisyon hakkında."

"Doğru." Matt kitabı aldı. "Güzel çıkmış."

"Ben de okumak isterim" dedim coşkuyla. "Eminim çok ilginçtir. Kim yazdı?"

"Genevieve" dedi Elsa boş boş, sanki barızmış gibi.

Genevieve mi?

Matt kitabın arkasını çevirdi ve otuz yaşlarında, nefes kesici bir kadın kitabın arka kapagından bana baktı. Uzun sarı saçlıydı, mavi gözleri ısl ısl ıslı ve güzel, elegan ellerini çenesinin altına koymuştu.

İçimden şöyle bir yutkundum. Genevieve bu muydu? Derken fark ettim, Harriet'in Evi internet sitesinde bir resmini görmüştüm ancak adını not etmemiştim. O zaman da, "Ne güzel kızmış" diye düşündüğümü hatırladım.

"Vay canına." Rahat ve umursamaz konuşmaya çalıştım. "Harika. Demek Genevieve sizin için çalışıyor?"

"Genevieve, Harriet'in Evi markasının büyükelçisidir" dedi John ehemmiyetle.

"Marka elçisi mi?" diye tekrar ettim.

"Büyük bir hayran" diye mırıldandı Matt bana. "Oyuncakların hâlâ koleksiyonunu yapar. Harriet'in Evi konferansında öyle tanışmıştık. Bu onun bayağı, anlarsın ya, bayağı hayatı."

"Bizim için yaptığı çalışmalar harika. Tam anlamıyla *harika*." Elsa ondan sanki NATO'da çalışan bir uzlaşmacı gibi söz etmişti.

"Matthias, bence sen de Genevieve'i arayıp tebrik etmelisin" dedi Matt'in babası ağırlığını koyarak. "Bizim için kıymetli bir değer." Matt bir an tepki vermedi. Sonra kafasını bile kaldırmadan, "Bence hiç gerek yok" dedi.

Babasının yüzü kasıldı ve bana bir bakış attı. "Bize bir dakika müsaade eder misin, Eva?"

"Ah" dedim şaşırıp. "Tabii. Elbette."

"Ava" diye düzeltti Matt babasını, sinir olarak. "Adı *Ava*."

Dairenin içine doğru girdim ve ara kapı kapandı. Boğuk bir konuşma başladı ve kafamı çevirdim, kulak kabartma dedim kendime. Gerçi Elsa'nın cümlesinin başlangıcını duymamak elde değildi, "Matthias, benim kanımca..."

Onun kanısınca neydi?

Neyse. Beni ilgilendirmezdi.

Bir-iki dakika sonra kapı tekrar açıldı ve üçlü içeri girdiler. Elsa kitabı kucağında tutuyordu, böylece Genevieve'in suratı bize doğru parlıyordu, daha da ışıltılı ve güzeldi. Matt stresli görünüyordu ve benimle göz göze gelmiyordu.

"İyi akşamlar!" Topher mutfak kapısının eşiğinden seslendi ve tokalaşmak üzere elini uzattı.

"İyi akşamlar, Topher" dedi John da ona selam vererek.

"Yemeğe kalacak mısınız?"

"Hayır, kalmayacaklar" dedi Matt, babası ağzını açmadan. "Hatta, sizin gitmeniz gerekmiyor mu? Gösteriyi kaçırmayın."

"Çok vakit var" dedi Elsa. Çantasını oradaki bir bar taburesine koydu ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. "Sana özellikle göstermek istediğim fotoğrafı arıyorum" diye ekledi Matt'e. "Genevieve'in çok tatlı bir çocukluk fotoğrafı."

Sayfaları ileri geri çevirmeye devam etti ve "Ah, işte buldum" dediği sırada canla başla kazıma sesi duydum. Kafamı çevirdiğimde Harold'ın uzaklardan bize doğru koştuğunu görmemle birlikte ânında dehşet içinde kafama dank etti. Kadının çantasını kapacaktı.

Harold çantalara takıktır. Nefret eder çantadan. Onun suçu değil –bence yavruyken el çantalarıyla travmatik bir deneyimi olmuş ve bunları düşman görüyor. Elsa'nın çantasını kapıp kaçmasından önce üç saniyem vardı.

"Affedersiniz!" diye nefessiz kaldım. "Pardon, bu benim köpeğim ve çantanızı oradan almanız iyi olur... Çabuk!"

Çaresizce çantaya atladım ama aynı zamanda Elsa da korumao bir edayla çantasına yaklaştı ve ne oldu *anlamadım* fakat bir cart sesi geldi ve...

Tanırım.

Her nasılsa, öne atılırken kitaba takılmıştım ve sert kapağın dışındaki ceket kapak yırtılmıştı. Tam Genevieve'in suratının ortasından.

"Genevieve!" Elsa histerik bir çığlık attı, sanki kızı şahsen saldırmışım gibi kitabı hızla önüne çekti. "Ne yaptın sen?"

"Çok özür dilerim." Dehşetten buz keserek yutkundum. "İstemeden oldu... Harold, hayır!"

Harold dişlerini çantaya takmadan çantayı tabureden aldım. Elsa tekrar dehşete uğrayarak nefesini tuttu ve çantayı benden hızla aldı ve hem çantayı, hem kitabı, koruyucu bir şekilde göğsüne bastırdı.

Bir an hiç kimse konuşmadı. Genevieve'in tek gözü doğrudan bana bakarken diğer gözü yırtık kâğıt parçasında öne doğru sallandı. Mantıksız olduğunu biliyorum ama sanki Genevieve kitabın arasından beni görebiliyordu. Biliyordu. *Farkındaydı.*

Matt'e baktım, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Öfkeden tepesinin taşı mı atmıştı, eğleniyor muydu, yoksa neydi anlayamadım.

"Eh" dedi Elsa sonunda kendini toparlayıp. "Gitmemiz lazım. Bunu burada bırakıyorum." Kitabı yüksek bir rafa koydu.

"Tanıştığımıza çok sevindim" dedim zayıfça. "Özür dilerim şey için... Affedersiniz." Elsa ve John bana bakarak kasıntı bir şekilde burnunu çekti ve Matt onları uğurlarken ben de kederle çöktüm. Hayatımın en kötü üç dakikası olmalıydı bu.

"İyi işti" dedi Tophier arkamdan ve dönüp bakınca çok eğlenerek beni süzdüğünü gördüm. Genevieve'in yırtık suratını işaret etti. "Eski sevgiliyi parçala. Her zaman iyi bir ilk hamledir."

"Kazara oldu" diye kendimi savundum ve Tophier kaşlarını kaldırdı.

"Kaza diye bir şey yoktur" dedi gizemli bir ses tonuyla. "Harold ile ikinizin bir ekip olarak çalışması da çok hoşuma gitti bu arada" diye ekledi, daha düz bir sesle. "Sen alanda güvenliği sağlıyorsun; o dalıyor. Tereyağından kıl çeker gibi. İyi iletişim."

Harold ve benim 'iletişim' kurduğumuz fikrine gülümsemeden edemedim. Fakat Tophier'ın, kitaba bilerek saldırdığım söy-

lentisini çıkarmasına izin veremezdim. Ben kitapları severim! Kitapları kurtarıp evime alırım!

"Bir kitaba hayatta zarar vermezdim" dedim taş kesilerek. Genevieve'in parlak yırtık yüzüne tekrar baktım ve sanki gerçek bir yaralanmamış gibi suratımı buruşturdum.

"Günümüzde estetik cerrahi harikalar yaratıyor" dedi Topher, bakışımı takip ederek ve kendime rağmen yarım ağızla güldüm.

"Sadece kitaba zarar verme meselesi değil. Ayrıca... anlarsın işte. Matt'in anne babasıyla ilk tanışmamdı ve bu şekilde bitti. İnsan iyi niyetli olabilir, çok iyi niyetli olabilir fakat yine de..." Umutsuzluk içinde bir nefes verdim.

"Dinle Ava" dedi Topher, daha ciddi bir sesle ve bana bir tavsiye ya da nazik sözler söyleyeceğini bekleyerek kafamı kaldırıp baktım. "Mesele şu." Durdu, düşüncelere daldı. "Makarnayı sebzeden sayar mısın?"

On Bir

İki saat sonra daha pozitif bir bakış açısına sahiptim. Akşam yemeğimizi yemiştik (ben bezelyeli makarna yedim ve güzeldi), Harold'ı gece yürüyüşüne o mahallenin parkına götürmüştük. Şimdiyse yatakta oturmuş, diğerlerinin bana WhatsApp'tan yolladığı soru yağmurunu okuyordum:

Nasıl gidiyor????

Evi nasıl???? Ayrıntılar lütfen!!!

Bir an düşündüm, sonra şöyle yazdım:

Harika! Dairesi çok güzel. Gerçekten havalı!

Gözlerim tüysüz kurta doğru kaydı ve ürperdim. Matt'in tuhaf sanat eserlerini düşündüm taşındım ve stratejime karar verdim: Bunlara bakmayacaktım. Bu dairenin içinde gözlerimi tüysüz kurt ve korkunç kuzgun ve diğerlerine çevirmeden gezinip dolaşmayı öğrenebilirdim. Elbette öğrenebilirdim.

Bu korkunç sanat eserlerini WhatsApp'ta anlatmak manasızdı, negatif duyulurdu. Onun yerine şöyle yazdım:

Çok endüstriyel. Ev arkadaşları harika. Ve anne babasıyla tanıştım!!!

Cevaplar ânında düşmeye başladı:

Anne babasıyla mı????!!!

Vay, amma hızlısınız!!!

Kafamı kaldırıp bakınca Matt'in yatak odasına girdiğini gördüm, telefonumu kaldırıp ona gülümsedim.

"İyi misin?" dedi.

"Evet! Şahane!"

Konuşmayı sürdürmesini bekledim ama sürdürmedi ve ikimiz de sessiz oturduk.

Matt hakkında dikkatimi çeken bir şey, uzun süren sessizlik anlarından gayet memnun olmasıydı. Yani ben de sessizliği severdim tabii. Sessizlik harikadır. Huzur doludur. Bu hengameli modern yaşamda sessizlik hepimizin ihtiyacıdır.

Ama aynı zamanda bayağı da sessiz.

Boşluğu doldurmak adına tekrar WhatsApp'ı açtım ve Nell'in son yorumunu okudum:

Anne babası nasıllar?

Hemen cevap yazdım:

Müthiş!!!

Sonra başka ayrıntı sorulmadan WhatsApp'ımı kapatıp tekrar Matt'i süzdüm. Beynimin içinde kelimeler fokur fokurdu. Hayat teorilerimden biri şudur: Beyninizdeki kelimeleri dışarı salmamak sağlıksızdır. Yoksa orada topaklanırlar. Artı, anlarsınız ya, *birisinin* konuşması gerekti.

"Demek Genevieve, hı?" dedim öylesine. "Hikâye nedir?"

"Hikâye mi?" Matt hemen savunmaya geçti. "Hikâye yok."

"Matt, bir hikâye olmalı" dedim, sabırsızlığımı saklamaya çalışarak. "Her çiftin bir hikâyesi vardır. Birlikteydiniz –sonra ne oldu?"

"Ah, tamam. Şey... Peki. Evet. Birlikteydik." Matt durdu, sanki Genevieve ile ilişkisini en iyi ifade etme biçimini arıyordu. Sonunda bir nefes alıp devam etti, "Sonra ayrıldık."

İçim içimi yiyordu. Bu kadar mıydı?

"Daha fazlası olmalı" diye tutturdum. "Kim bitirdi?"

"Hatırlamıyorum" dedi Matt, gafil avlanmış gibi. "Gerçekten. Sanırım karşılıklı oldu. İki yılı geçti, ondan sonra başka bir kız arkadaşım oldu, o da başka bir çocukla çıktı... Sadece tesadüfen Harriet'in Evi'nin muazzam bir hayranı, o yüzden, anlarsın ya. Hâlâ ortalarda."

"Tamam. Anladım." Bu yeni bilgiyi sindirdim. İki yıl önce ondan ayrılmış. Güzel. Ama ondan sonra başka bir kız arkadaşı mı olmuş?

"Sadece meraktan soruyorum" dedim gelişigüzel, "diğer kız arkadaşından ne zaman ayrıldın? Genevieve'den sonrakinden? Hatta adı neydi?"

"Ava..." Matt nefes verdi, yanıma gelip yüzüme baktı. "Bunu yapmayacağımızı sanıyordum? Ne oldu bizim 'sadece el valizi' ilişkimize? Ne oldu 'bu baloncuğun içinde kalalım'a?"

İçimden geldiği gibi, "Genevieve o baloncuğun içine bodoslama düştü, bu oldu!" diye karşılık vermek istedim. Fakat onun yerine gülümsedim, "Tabii ki. Haklısın. Oralara girmeyelim" dedim.

"Biz buradayız" dedi Matt, ellerimi alıp sıktı. "Tek önemli olan bu."

"Kesinlikle." Başımınla onayladım. "Biz birlikteyiz. Son."

"Genevieve için hiç endişelenme" diye ekledi Matt ne olur ne olmaz ve ânında tekrar sinir oldum. Bunu söylemek zorunda mıydı? Birisine endişelenme dediğiniz anda endişelenir. Doğanın kanunu bu.

"Endişelenmiyorum" diye gözlerimi devirdim.

Arkamı döndüm, endişesizliğimi sergilemek adına karmaşık bir yoga duruşu yaptım ve Matt tekrar odadan çıktı. Birden yüksek bir çok feryadı duydum. Matt tekrar yatak odasının kapısında belirdi, elinde yırtık pırtık bir poplin kumaş tutuyordu.

"Ava" diye başladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama galiba Harold gömleklerimden birini ele geçirmiş ve..." Lime lime parçalanmış gömleği gösterince yüzümü buruşturdum.

"Of Tanrım, özür dilerim. Söylemeliydim baştan, Harold erkek gömleğine gerçekten takıktır. Erişemeyeceği yerde tutulmalıdır yoksa onların canını çıkarır."

"Erkek gömleği mi?" Matt dumura uğradı.

"Evet. Çok zekidir" diye ekledim, gururumu saklayamadan. "Benim giysilerimle bir erkek giysisi arasındaki farkı ayırt edebiliyor. Beni koruduğunu sanıyor. Değil mi Harold?" diye sevgiyle ona dönüp ekledim. "Sen benim baş koruyucum musun? Çok akıllı bir çocuk musun?"

"İyi de..." Matt kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Affedersin, Harold'ın el çantalarına takık olduğunu sanıyordum. Şimdi de gömlek mi diyorsun?"

"İkisine de" diye açıkladım. "İkisi farklı. Çantalardan korkuyor. Onlara saldırıyor çünkü yavruyken içinde el çantası olan travma-

tik bir deneyim yaşamış. Oysaki gömleklerde, sadece kendi alanını belirliyor. Hani evini koruyor. Şey gibi, 'Al sana, gömlek! Patron benim!' diyor."

Harold'a doğru bir bakış attım, o da sanki "Beni çok iyi anlıyorsun!" der gibi inceden onaylayıcı bir iniltiyle inledi.

Matt parçalanmış gömleğine, sonra Harold'ın enerjik suratına, son olarak bana baktı.

"Ava" dedi. "Harold'ın yavruyken el çantasıyla travmatik bir deneyim yaşadığını kesinkes biliyor musun? Yoksa onun davranışını maruz görmek için bunu uydurdun mu?"

Harold'ın gıyabında kendi içimde tüylerim diken diken oldu. Neydi bu böyle, İspanyol Engizisyonu mu?

"Eh, elbette Harold'ın kurtarılmadan önce yaşadığı berbat, istismar dolu hayata dair ayrıntılı notlara sahip değilim" dedim, biraz alaycı bir sesle. "Elbette zamanda geri yolculuk yapamam. Ama öyle öngörüyorum. Gayet açık."

Harold, pırıl pırıl zeki bakışlarıyla bir bana bir Matt'e bakıyordu ve konuşmayı takip ettiğini biliyordum. Bir saniye sonra Matt'e doğru gitti ve umut dolu, özür dileyen gözlerini kaldırıp baktı, kuyruğu yavaşça yere vuruyordu. Matt'in yüzü yumuşadı ve bir saniye sonra iç geçirdi.

"Tamam. Her neyse. Zarar vermek istememişti."

Eğilip Harold'ın başını okşadı ve tekrar yüreğim eridi. Tam Matt ile aramda minicik dikenler çıktı derken... bir şey oluyordu ve birbirimizin kaderi olduğumuzu hatırlıyorduk.

Matt'e doğru yürüdüm, kollarını geniş, sert göğsüne sardım ve onu kendime çekip uzun uzun, sevgiyle öptüm. Birkaç dakika sonra Matt bir tekmeyle yatak odasının kapısını kapattı. Çok geçmeden giysilerimiz yerdeydi ve tam olarak neden birbirimizin kaderi olduğumuzu hatırlıyordum.

* * *

Ancak saat sabaha karşı beş sularında Matt'in yatağının ve benim birlikteliğimizin kader olmadığını anlamış bulunuyordum.

Dünyanın en kötü yatağıydı. Matt bunun üstünde nasıl uyuyabiliyordu? Nasıl?

Sabaha karşı dört sularında yaşanan Harold dramından beri uyanıktım, yani Harold sarılmak için her zamanki gibi yatağa atlamıştı. Hiç büyütülecek bir durum değildi. Fakat Matt uyandı ve "Ne oluyor be?" diye bağırdı, uyku mahmuru haliyle Harold'ı aşağı itmeye çalıştı. Sonra Harold tekrar yatağa atladı ve Matt ba-yağı sert bir sesle, "Yatağına git, Harold!" dedi.

Bunun üstüne ben de, "Ama her gece sonunda benimle aynı yatakta uyur!" diye ağzımdan kaçırdım ve Matt küçük dilini yutarak, "Ne? Bana hiç söylememiştin!" dedi.

Yani geri dönüp düşününce, gecenin bir vakti, ikimiz de uyku sersemi ve huysuzken, Harold üstüne tartışıyor olmamız ideal değildi. Harold'ı kendi yatağında uyutmayı denedik ama inledi, uludu ve bizim yatağıma atlayıp durdu, Matt sonunda dayanamayıp, "İyi tamam. Bir gece yatakta. Artık uyuyabilir miyiz tekrar?" diye kestirip attı.

Ancak artık o noktada Harold son derece zıpır ve oyuncu bir havaya girmişti. Ki onun suçu yoktu. Kafası karışmıştı, değişik bir yerdeydi.

Her neyse. Nihayet uyudu. Matt de uyudu. Ama ben hiç uymuyordum. Karanlıkta gözlerimi dikmiş, Matt bu berbat, bu habis yatağa nasıl tahammül edebiliyor diye merak ediyordum.

Şilte taş gibi sertti -hatta buna şilte demeye dilim varmıyordu, tahta kalas desem yeri-ydi. Yastık sertti. Yatak örtüsü ise hayatımda örtündüğüm en incecik varla yok arası nesneydi. Ne zaman kıpırdasam hışı hışı ediyordu.

Örtüyü üstüme sarmayı denedim, gözlerimi kapatıp uykuya dalmayı... ama olmadı. İnsanı ısıtıp koza gibi saran tatlı, yumuş yumuş bir yorgan değildi. İncecikti, parlaktı ve dost canlısı değildi.

Harold ayaklarımı ısıtıyordu ama vücudumun geri kalanı donuyordu. Sadece yatak örtüsü de değildi, bütün oda böyleydi. Çok soğuktu. Yanımda getirdiğim pamuklu pijamaları giyiyordum ama hâlâ titriyordum. Vücut ısısından faydalanmak için

Matt'e sokulmaya çalıştım ama uykusunda mırıldanıp yuvarlandı, ve onu tekrar uyandırma riskini göze alamadım.

Evin bir yerinde bir duvar saatinin tiktaklarını duyabiliyordum. Aşağıdaki Londra sokaklarından ara sıra bir siren sesi geliyordu. Matt'in nefesini duyabiliyordum, alıyordu... veriyordu... alıyordu... veriyordu. Cep telefonuma bakmaya ya da ışığı açıp kitap okumaya cesaret edemezdim. Hatta kımıldamaya bile cesaret etmedim. Mutlu mutlu uyuyan birinin yanında gözünü kırpmadan uzanmak *eziyetti*. Bir *işkenceydi*. İlişkilerin bu yanını unutmuştum.

İtalya'da böyle değildi, diye surat asarak düşündüm. Manastırdaki o aşırı büyük kral boyu yatak hayatımda uyuduğum en konforlu şilteydi. Yorgan muhteşemdi. Matt ile ikimiz uyuduğumuzda uygundu. İkimiz de derin uyumuştuk.

Gözlerimi kapatıp bir gevşeme meditasyonuna başlamaya çalıştım. *Başım ağırlaşıyor... Omuzlarım ağır...* Ama o sırada Matt uykusunda sayıklayıp yana döndü, hışırdayan örtüyü de çekip beni buz gibi odada çıplak bıraktı ve neredeyse çılgık atıp saçımı başımı yolacaktım. Tamam, buraya kadar, yetti artık. Ben kalkıyordum.

Dikkatlice, yavaş ve minik hareketlerle yatağın kenarından sıyrılarak ayağa kalktım. Matt'e şöyle bir bakıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra odadan dışarı sıvıştım. Şansıma yerler gıcırdamıyordu, buranın tek artı yanıydı.

Parmakucunda mutfığa girdim, ışığı yaktım ve kendime rahatlatıcı bir fincan çay yapmak için su ısıtıcının düğmesine bastım. Gecenin bir vakti çay içip yanında bisküvi yemeden olmazdı fakat dolapları karıştırınca kavrulmuş fıstık ve cips dışında atıştırılacak hiçbir şey bulamadım. Bisküviler neredeydi? Herkesin mutfığında bisküvi vardır. Kimsenin mutfığında bisküvi olmadığı olmaz.

Bir dolabı, ardından diğerini tüketirken arayışım acil bir telaşa dönüştü. Pes etmeyecektim. Bir yerlerde bisküvi olmak zorundaydı. Tek istediğim bir yulaflı bisküvi, diye mırıldandım kendi kendime sinirlenerek, ketçap şişeleri ve fırında pişmiş fasulye

konservelerinin arkasını kurcalayarak. Ya da bir kremalı bisküvi. Ya da bir tereyağlı bisküvi, kakaolu, her neliyse...

Derken içi tonikle dolu, olmadık bir dolabı araştırırken zevkle nefesimi tuttum. Evet! Bir kutu çikolatalı kurabiye! Kime ait oldukları umurumda değildi, ev arkadaşı kuralları hiç umurumda değildi, bir fincan çayımı, iki çikolatalı kurabiyemi alıp tam şu anda buraya oturacaktım ve kimse beni durdurmayacaktı.

Teneke kutuyu aldığımda ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Bunlara ihtiyaç duyuyordum. İki çikolatalı kurabiyecik yiyebilirim, Matt'i daha çok sevecektim ve belki o da bunu bilmeliydi. Kutunun kapağını yerinden çıkarırken parmaklarım heyecandan titriyordu –ama dehşetle donakaldım. Nasıl yarı... Ne?

İnanamadım, ağzım açık kaldı. Teneke kutu, birbirine dolanmış cep telefonu şarj aletleriyle doluydu. Çikolata yoktu. Çikolata yoktu.

"Hayırrı!" diye inledim kendimi tutamayıp. "*Hayır yaaaa!*"

Çaresiz bir çabayla şarj aletlerini tezgâha boşalttım, bir ihtimal bunlar sadece üst tabakadır diye ama çikolatalı kurabiyeden eser yoktu. Tek bir kırıntı yoktu.

Şimdiyse öfkem iyice fokurdamaya başlamıştı. Hangi manyak, kafadan çatlak insan üstünde *çikolatalı kurabiye* yazan bir teneke kutuya *şarj aletlerini* doldururdu? Buna akıl oyunları oynamak denirdi, aynen. Bunun adı 'gaslighting'di, psikolojik manipölasyondu bu.

"Ava." Matt'in sesini duyunca yerimden sıçradım ve kafamı kaldırıp bakınca onu mutfak kapısında, uykulu gözlerle bana bakan buldum. Saçları havaya kalkmıştı, yüzünde çarşaf izi vardı ve panik içindeydi. "Ne oldu?"

"Yok bir şey" dedim, hafif gergin bir sesle. "Uyandırdıysam özür dilerim. Sadece... Bunun içinde çikolatalı kurabiye var sandım."

"Ne?" Matt şaşkınlık içindeydi, sonra gözleri kutuya takıldı. "Ah. Ona şarj aletlerimizi koyuyoruz."

"Ya gerçekten mi?" dedim ama Matt tam ayılmamıştı, o yüzden ses tonumu fark etmedi.

"Neden sabahın beşinde ayaktasın?" Endişeli bir halde içeri girdi.

"Uyuyamadım."

"Eh." Yüzünü ovuşturdu. "Ne derler, köpeği yatağına alırsan..."

"Harold yüzünden değil!" diye karşı çıktım heyecanla. "Harold problem değil! Problem oda! Buz gibi!"

"Buz gibi mi?" Matt şoka girdi. "Benim odam mı?"

"Evet, senin odan! İglu sanki! Ve yatağın..." Matt'in kaygılı yüzü gözüme çarptı ve kendimi dizginledim. "Sadece... ne bileyim. Benimkinden farklı."

"Anladım" dedi Matt, bunu sindirerek. "Öyledir bence de." Yaruma gelip kolunu bana doladı. "Ava, gel sana sıcak bir banyo hazırlayayım. Ne dersin?"

"Evet, iyi olur" diye itiraf ettim. "Harika olur hatta. Teşekkür ederim."

Çayımı yatağa getirip oturdum, Harold'ı okşadım, onun varlığıyla sakinleştim ve suyun küvete dolma sesini dinledim.

"Banyon hazır" dedi Matt sonunda, pijamalarımı çıkardım ve bu umutla çoktan keyfim yerine geldi. Matt'in küveti genişti ve baygın bir banyo yağı kokusu alabiliyordum.

"Çok teşekkürler" dedim Matt'e müteşekkik olarak ve mis kokulu suya girip oturdum. Sonra ılık su cildime değince aniden nefesim kesildi. Bu ne ya böyle?

"Affedersin!" diye kederle bağırdım. "Bu... Bu hiç..." Küvetin içinde ayağa kalktım, üstümden sular akıyordu. "Oda sıcaklığında bu! Burada donarım ben! Kusura bakma."

"Oda sıcaklığı mı?" Matt'in ağzı açık kalmıştı. "Sıcak bu su!" Kolunu suya soktu. "Sıcak!"

Bana yanıldığımı mı söylüyordu? Kendi vücut ısım hakkında?

"Benim için yeteri kadar sıcak değil." Sesimin yine gergince yükseldiğini duydum. "Ben gerçekten sıcak su seviyorum."

Bir an için nefes nefese birbirimize baktık. Her şey neredeyse... dişe diş gidiyordu. Derken sanki bunun ayırdına varmış gibi, Matt kolunu banyodan çıkarıp bir adım geri attı, kolunu kuruladı.

"Hiç kendimizi parçalamayalım" dedi dikkatlice. "Sen suyu doldur, Ava, istediğin sıcaklıkta ayarla."

"Tamam" dedim ben de bir o kadar dikkatli. "Teşekkürler."

Küvetten çıktım, büyük bir havluya sarındım, banyo suyunun yarısını boşaltıp içini sıcak suyla doldurdum. Akan su sesi haricinde sessizdik. Biz sessizlik konusunda iyiye benziyorduk.

Elimi ileri geri sokup suyu çalkalarken hoşuma gitmeyen bazı fikirlerin zihnime dolmasına izin verdim. Matt benim için kusursuz erkekti, biliyordum, öyle olduğunu biliyordum ama hayatının bazı açıları vardı ki... neydi? Negatif değildi kesinlikle ama... zorlayıcıydı. O garip sanat eserleri. Golf. Et yemesi. Anne babası.

Matt'e doğru bir bakış attım, o da kara kara düşünüyordu. Eminim o da benimle benzer düşüncelerdeydi. Muhtemelen şu anda, "Meğerse vejetaryenmiş ve köpeği gömleğimi parçaladı. Ayrıca Japon punk sevmiyor. Bu ilişkiyi yürütebilir miyiz?"

Bu düşünceyle nahoş bir biçimde dürtüldüm. İngiltere'ye döneli birkaç gün olmuştu ve şimdiden süphelerimiz mi vardı?

Musluğu kapatırken dürtülerime yenilip, "Matt?" dedim.

"Efendim?" Temkinli bir şekilde baktı ve belli oluyordu, onun da aklından aynı şeyler geçiyordu.

"Dinle. Birbirimize karşı dürüst olmak zorundayız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Başıyla onayladı.

"Durum... Birkaç engelle takıldık. Ama başarabiliriz. İlişkimizi sürdürebiliriz. Sonuçta birlikte taşlardan bir kule inşa ettik, hatırladın mı? Kayalıklardan aşağı atladık. İkimiz de dondurma seviyoruz. Harika bir ekibiz!"

Ona umut dolu, yüreklendiren bir tebessümle güldüm ve yüzü değişti, sanki hoş anılarla canlandı.

"Ben de sürdürmek istiyorum" dedi kararlılıkla. "İnan bana, Ava. İstiyorum."

Matt sürdürmek istiyordu. Ben sürdürmek istiyordum. O halde sorun neydi? Beynim hayal kırıklığı içinde vızır vızır çalıştı.

"Ancak sanırım benim hayatım senin için yabancı bir ülke gibi" diye ekledi Matt ve beynimde bir şimşek çaktı.

Yabancı bir ülke. Aynen. Matt'i keşfedilmeyi bekleyen, yepy-

ni bir ülke olarak gördüğümü hatırladım. Eh, i te şimdi ke fediyordum. O da  yle.

“Aynen bu i tel” dedim canlanarak. “  te olaylara aynen bu gözle bakmalıyız!”

“Ne gözle?” Matt beni takip edemiyordu.

“ ki farklı ülke gibiyiz biz” diye açıkladım. “Adı Ava-diyarı ve Matt-diyarı olsun. Birbirimizin kültürlerine uyum sağlamalıyız. O yüzden mesela Matt-diyarında  okolatalı kurabiye kutusunun içinde şarj aleti saklamak son derece mantıklı bir şey. Oysaki Ava-diyarında bundan ceza yersin. Sadece birbirimiz hakkında öğrenmeliyiz” diye altını çizdim. “ ğrenmeli ve birbirimize alı malıyız. Anlıyor musun?”

“Hımmm.” Matt birkaç saniye sessiz kaldı, sanki bunları kafasında evirip çevirdi. “Matt-diyarında” diye önerdi, “köpekler yerde uyur.”

“Tamam.” Boğazımı temizledim. “ ey... birbirimizin adetlerini nasıl ve nerede kabul edeceğimize karar vermek zorundayız. Biz... eee... müzakerelerde bulunacağız.” Havlumu açıp köpek konusunu dağıtmaya çalıştım. “Ancak bu esnada, seni en önemli adetlerimden biriyle tanı tırayım. Ava-diyarında banyo suyu bu sıcaklıkta olmalı.”

Küvetin içine girip derim suya cevap verirken keyifle i  geçirdim. Su sıcaktı. Yenileyiciydi. Adamakallı banyoydu. Matt yaklaştı, suyun sıcaklığını  l t  ve gözleri yuvalarından fırladı. “Ciddi misin? Bu banyo değil ki. Cadı kazanı.”

“ stersen sen de girebilirsin.” Ona sırtıttım ve bir saniye sonra ti  rt yle boksırını çıkardı. Suya dikkatlice ayağını sokarken sa iden acı çekiyor gibiydi.

“Bunu anlamıyorum” dedi. “Bunu hiç anlamıyorum. Ah!” diye bağırdı oturunca. “Yandım!”

“Beni seviyorsan banyo suyumu da seviyorsun” diye takıldım ve ayak parmaklarımla göğsünü gıdıkladım. “ u anda Ava-diyarındasın. Keyfini  ıkar.”

On İki

Yaklaşık üç hafta geçti ve Matt'in banyosunda duş alırken derin düşüncelere dalmıştım. *Kötü* anlamda değil. Tanım, hayır. Tabii ki öyle değil. Sadece düşünceliydim işte.

Matt'i zihnimde canlandırdığım zaman adeta kafamda iki tane adam çıkıyordu. Bir Dutch vardı, İtalya'da âşık olduğum adam. Keten pijamalı, buğulu bakışlı ve genel bir yapılı seksi marangoz ustası havasındaki kişi. Bir de Matt vardı, her sabah kalkan, takım elbisesini giyen ve Harriet'ın Evi oyuncak bebeklerini satan, eve gelip golf toplarını deliğe atan Matt.

Bu ikisi aynı insandı. Uzlaştırması zor olan kısım buydu.

Dutch hâlâ ara ara belirliyordu; hâlâ oradaydı. Çoğu akşam yatmadan önce birlikte tai chi yapmaya başladık, benim fikrimdi. Matt'e kadim savaş sanatlarını öğrenmek istediğimi söyledim, sadece kimseyle dövüşmeyecektim. Dolayısıyla tai chi mükemmel çözümdü ve manastırdan verilen o üstü dize kadar uzun bol pijamalarımızı giyip yapıyorduk. (Bu da benim fikrimdi.) Şahane bir YouTube videosunu takip ediyorduk ve Harold bazen bize eşlik ediyordu –en azından deniyordu– ve çok eğleniyorduk. İkimiz de bu on dakika boyunca birbirimize gülümsüyor, yanlış yapınca kahkahalarla gülüyorduk. Eğlenceliydi. Matt'i gevşetiyordu. Birbirimize uyumlanmamızı sağlıyordu. Tam olmamız gereken gibiydik.

O yüzden bu iyiydi. Seks, hâlâ harikaydı. Geçen gece Matt bana kayak yapmayı öğrenen arkadaşının uzun hikâyesini anlatırken o kadar espriliydi ki, gülmekten nefessiz kalıp öleceğim zannettim. Matt gevşediği zaman komik biriydi.

Ancak her saniye tai chi yapamazdık. Ya da seks ya da komik hikâyeler anlatamaz ya da dünya yansa umrumuzda olmazmış gibi sokaklarda el ele romantik romantik dolaşamazdık. (İki kez yaptık.) Sorun şuydu ki, bir de hayatla başa çıkılıyordu. Gerçek hayatla.

Artı tarafta, Matt-diyarına daha fazla alışıyordum. Artık oturduğu çirkin binaya suratımı buruşturmadan yaklaşabiliyordum, kendi içinde büyük bir ilerlemeydi bu.

Gelgelelim. Adil düşünen ve önyargısız bir insan olarak –ki kesinlikle öyleydim– benim hayatım ne kadar düz ve öğrenmesi kolaysa, onunkisi işkence çektiren bir labirentti. Ne zaman bir yerlere varıyormuş gibi hissetseniz, kendinizi kocaman bir hendekten atlamakla burun buruna kalmış buluyordunuz, ki bu hendek genellikle aile şirketi biçiminde çıkıyordu. *Tanrım*, her şeyin içindeydi. 143'ten fazla ülkede varlığını sürdüren uluslararası bir oyuncak firması nasıl özel hayatımıza bu kadar dahil olabiliyordu?

Tamam, tam olarak bunu kastetmiyordum. Kastettiğim, Matt neden bu kadar çok çalışmak zorundaydı?

Harriet'in Evi hakkında daha fazla bilgiye ulaştıkça daha fazla ikilemde kalıyordum: statüsüne karşı huşu ve saygı ile Matt'in anne babasının idare şekline karşı hüsrân. Matt'i her gece aramak gibi patolojik bir ihtiyaca sahiptiler. Minicik kararları bile ondan geçiriyorlardı. Yolladıkları her bir e-postayı ona okutuyorlardı. Ona insanları yemeğe çıkarttırıyorlardı. Kazık gibi takım elbiseler giydiriyorlardı çünkü 'gelenekleri' buydu.

Çok eski usuldüler, orası su götürmez bir gerçektir. Harriet'in Evi internet sitesini biraz karıştırdım ve prensip gereği, 'gelenek' kelimesi her bir cümlemin içinde geçmeliydi, tabii eğer içinde 'miras' yoksa. Ayrıca Warwick ailesinin 'dünya çapındaki Harriet'in Evi hayranlarına olan adanmışlıklarından asla yorulmayacakları' da ehemmiyetle üstünde durulan bir başka noktaydı.

Yani kendilerini adanmışlıklarına hayranım. Matt'in güçlü iş ahlakına hayranım. Aile sadakatine hayranım. Hatta yeni 'Eko-Savaşçı Harriet' oyuncak bebeğine bile hayranım, geçen gün örneğini görmüştüm. Hayranlıkla doluydum!

Sanırım yokluğunu hissettiğim şey, Matt'ten herhangi bir coş-
kıydı. Ne zaman onu Harriet'in Evi konusuna çekmeye çalışsam,
bana kısacık, işlevsel cevaplar veriyordu. Ki anlayabiliyordum:
Yorgundu, zaten bütün gün işte bunu konuşmuştu. Ama yine de.
Beden dili de öyleydi. Tüm resim öyleydi. Yani karışık sinyaller
alıyorum diyebilirim.

Kısacası bir zorluk buydu. Bir diğeri ise Matt'in golf makine-
siyle geçirdiği zaman miktarıydı. (Oldukça çoktu.) Üçüncüsü tüm
eğitimlerime ve teşviklerime rağmen vejetaryen olmaya dair sıfır
ilgi göstermesiydi. Hatta sıklıkla, "Ögle yemeğinde ne yedin?"
diye sorduğumda ve "Tofu yedim ve nefist!" cevabını bekledi-
ğimde sanki barizmiş gibi "Burger" diyordu.

Ayrıca -bu daha yeni bir konu- biraz dalgın ve düşünceliydi.
Sorun nedir diye sorduğumda cevap vermiyordu. Suskunlaşıyor-
du. Sanki bir taş dönmüşüyordu.

Tam aksine bense asla taş değildim. Benim işim hayatımızın
içine işlemiyordu. Garip sanat eseri zevklerim yoktu, dairem anti-
sosyal hava ısısında değildi. (Fark etmeyeceğimi sandığı anlarda
kaloriferin derecesini düşürdüğünü biliyordum.)

Ben de kusursuzum ayaklarına yatmayacaktım. Eminim o da
bazen Ava-diyarını zor buluyordu. Mesela... Matt bayağı düzen-
li biriydi. Bunu yeni idrak ediyordum. O bayağı derli topluydu,
bense bayağı dağınıktım. O yüzden cep telefonunu batik işlerimin
altına gömmüşsem mesela, garip bir gerginlik yaşamıyor değil-
dik. (Batik diye yeni hobime başladım da. Harika! Batik minderler
yapıp Etsy'de satacağım.)

Cidden ama, kılı kırk yarararak zihnimde her şeyi taradığımda
tek düşünebildiğim bunlar çıkıyordu. Hayatım hakkında söyleye-
bileceğim başka hiçbir negatif yan yok. Benim harika bir hayatım
var! Şahane, insanı buyur eden, sıcacık bir dairem var. Harissa
salçası ve bamya gibi yaratıcı malzemelerle yemekler pişiriyorum.
Matt bana geldiğinde hiçbir zaman iş görüşmesi yapmıyorum
ya da golf oynamıyorum. Hoşsohbetim. Bizimle alakalıyım. Geçen
akşam sırf ikimize özel bir aromaterapi yağı yapmaya karar ver-
dim. Bir sürü farklı esansiyel yağı ona koklatıp her birine verdiği

tepkileri yazdım, hangi yağ ne için diye açıkladım, zaten hiçbir fikri yoktu. Müzik çalıyorduk, kokulu mumlar yakmıştık, Harold müziğe eşlik edip şarkı söylüyordu ve her şey... yumuşacıktı. Çok tatlıydı.

Bunun zıttı olarak dün gece Matt geç saatlere kadar telefondaydı. Sert hışırdayan o aptal yatağına hâlâ alışmamıştım, o yüzden gözümü bile kırpmadım. Bir de sabahın köründe bir kickboks seansı vardı, o yüzden altı buçukta yataktan apar topar kalkıyordu. Gayrımedeniydi. Hayatta hiçbir şey sabahın altı buçuğunda bir yere koşturmayı içermemeliydi.

Duşumu bitirip giyinirken içimi kemiren bir kurt daha hissettim, Genevieve. Onu Google'dan aramayı bırakamıyordum, hata olduğunun farkındaydım ama son derece *Google'lanabilir* biriydi. Her daim Instagram'da şirin bir şeyler yapıyordu ya da YouTube kanalında yeni çıkan Harriet'in Evi parçasını tanıtıyordu. Artı Matt'in telefonda anne babasına ondan bahsettiğine kulak misafiri olmuştum. Altını çize çize, "Baba, *Genevieve*'i dinlemelisin. O *anlıyor*" diyordu mesela. Bu da durup gözlerimi kırıştırmama sebep oluyordu.

Sonrasında ona soracaktım hatta. Diyecektim ki, "Nedir Genevieve'in bu kadar bilge olduğu konu?" Gelişigüzel bir gülüşle. Fakat sonra paranoyak gibi konuşmuş olacağıma kanaat getirdim. (Gelişigüzel bir gülüş bile çaksam.) O yüzden hiç kurcalamadım.

Derken dün Genevieve ve Matt'in bir oyuncak fuarında sunum yaparlarken çekilmiş eski bir videosuna rastladım, üç yıl öncesindendi. Ve içim içimi yedi çünkü aralarındaki kimya olağanüstüydü. Birlikte son derece rahat ve özgüvenliyidiler, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı ve Genevieve, Matt'in dizine hafifçe vurup duruyordu. Sanki aralarında muazzam bir çifte ait o inanılmaz seks kıvılcımı çakıyordu.

Videoyu iki kez izledim, sonra kapattım ve kendime bir konuşma yaptım. Onların ilişkisinin sona erdiğini kendime hatırlattım. Yangın sönmüşken eski bir kıvılcımdan ne olurdu?

Fakat sonra aklıma birisinin kamp ateşinin söndüğünü *zannettiği* ve dikkatini vermeden yürüyüp gittiği zaman başlayan o kor-

kunç orman yangınları aklıma geldi... aaa sönmemiş! Kıvılcım hâlâ yanıyormuş!

Bu içimi kemiren düşünce hâlâ buradaydı. Yalnız bunların hiç-birisini Matt'e söyleyemezdim elbette. Eger konuyu gündeme getireceksem, çaktırmadan yapmalıydım.

Belki o hüneri şimdi kullanırdım.

"Matt" dedim, egzersiz giysileriyle yatak odasına girmesiyle birlikte, "seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam. Peki." Her sabah yaptığı gibi baldır esnetme hareketlerine başladı. "N'oldu?"

"Evet" diye başladım. "Romantik bavulları açmamaya karar vermiştik ve bence doğru karardı. Yani, Tanrım, Matt, eski sevgililerini öğrenmek gibi bir arzum yok. Hiç." Onlar hakkında ne kadar az şey bilmek istediğimi göstermek adına elimi salladım. "Aklımdan geçen son şey bu, inan bana öyle!"

"Peki" dedi Matt tekrar, kafa karışıklığı içinde. "E onlardan hiç bahsetmeyelim öyleyse. Halloldu."

"Ancak o kadar kolay olmuyor, değil mi?" diye çabucak devam ettim. "Eğer birbirimizi yuvarlak hesap tanıyacaksak, o zaman bağlama ihtiyacımız var."

"Öyle mi?"

"Bence öyle" dedim kararlı bir şekilde. "Bir parça romantik bağlam. Sadece bilgi anlamında. Daha bütün bir resim için."

"Hı hı" dedi Matt, daha az coşkulu görünerek.

"O zaman aklıma yeni bir fikir geldi" diye sürdürdüm.

"Tahmin ettim" diye mırıldandı Matt, çok zor duyabileceğim bir sesle.

"Ne?" Gözlerimi kıstım.

"Yok bir şey" dedi hemen. "Hiç. Fikrin neymiş?"

"Manastırda yaptığımız şeyi yapmamız. Eski sevgililerimiz hakkında birbirimize bir soru sorabiliriz. Yani beş soru" diye hızla düzelttim. "Beş."

"Beş mi?" Matt hayretler içinde kaldı.

Şöyle karşı çıkmak istedim, "Beş de ne ki, benim elli tane sorum var!" Fakat bunun yerine, "Bence bu mantıklı. Ben başlanmı!" diye

ekledim o itiraz edemeden. "İlk soru: Genevieve ile ilişkin ne kadar ciddi idi?"

Matt dut yemiş bülbül gibi göründü, sanki ona sicim teorisini üç kelimede anlat demişim gibi.

"'Ciddi' kelimesiyle neyi kastettiğine bağlı" diye cevapladı sonunda.

"Mesela... burada kalır mıydı?"

"Bazen."

Birdenbire bunu zaten bildiğimi hatırladım ve sorumu ziyan ettiğim için kendime küfrettim.

"Ne sıklıkta?"

"Haftada iki kere filan."

"Peki ya sen..." Duraksadım. "Ona seni seviyorum demiş miydin?"

"Hatırlamıyorum" dedi Matt kısa bir duraklamadan sonra.

"Hatırlamıyor musun?" dedim inanamayarak. "Ona onu sevdiğini söyleyip söylemediğini hatırlamıyor musun?"

"Yo."

"Eh, tamam. Peki o..."

"Soru hakkın bitti" diye lafımı kesti Matt ve öylece bakakaldım.

"Nasıl yani?"

"Beş soru sordun. Konuşma kapandı."

Sinirlenerek kafamda soruları geri saydım. Bir... iki... of, tanrı aşkına, haksızlıktı bu. Doğru düzgün beş soru değildi bunlar. Ama Matt'i tanyordum. Sözünün adamıydı. Oyunu doğru oynamıyordum, yoksa bir daha asla yapmazdı.

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Sende sıra. İstedikini sor."

"İyi." Matt düşündü. "Russell ile ilişkiniz ne kadar ciddi idi?"

"Of Tanrım." Soruyu kafamda düşünmeden önce bir nefes verdim. "Nereden başlasam? Onu seviyor muydum? Ona sevdiğimi söylüyordum ama o zaman aşkın ne olduğunu biliyor muydum? Garip bir ilişkiydi bizimkisi. Çok harika biri diye karşıma çıkmıştı, çok kibardı, çok, ne bileyim, *ilgiliydi*. Harold'ı severdi... Dairemi severdi... Bana bir sürü sevgi dolu uzun e-posta atardı... Beş ay boyunca her şey çok güzeldi. Ama sonra, sonunda..."

Sustum çünkü beni nasıl yokmuşum gibi silip attığına girmek istemiyordum, hatta ne yaptığını anlamamın ne kadar uzun sürdüğüne de. Bulunabilecek her türlü bahaneyi bulmuştum. Ve *hâlâ* bile anlamış değilim, nasıl "Sen benim ruh eşimsin, Ava, senin her şeyin o kadar mükemmel ki düşündükçe ağlamak istiyorum..." diyen birinden, beni hayatından atmış, ben yokmuşum gibi yaşayan birine dönüşmüştü. (Çaresizlikten annesini bile arayıp kadını delirttiğimi, sonunda Polonyalı temizlikçi numarası yapan ben olduğumu anlayışını da hatırlamak istemiyordum.)

"Hıh." Matt'ın sessizliği bir dakika sürdü, bunu sindirdi. "Sende kalıyor muydu?"

"Hayır" dedim kısa bir duraklayıp. "Hiç kalmadı. Kalmak isterdi ama işleri o kadar yoğundu ki... Yani, bu bir sonraki adım olurdu."

"Hi" dedi Matt tekrar. Egzersiz giysilerini sessizce çıkardı ve onu izlerken merakım iyice şahlandı. Arpacı kumrusu gibi düşünen yüzüne bir gölge düşmüştü. Ne düşünüyordu acaba? Bana ne soracaktı? Sonra havluya uzandı.

"Tamam, ben duşa giriyorum. Pikniğe gitmek için kaçta evden çıkıyoruz?"

"Ne?" Suratına bakıyordum. "Diğer üç sorunu?"

"Ah, doğru ya" dedi Matt sanki unutmuş gibi. "Onları da bir ara sorarım."

Banyoda gözden kayboldu ve arkasından kalakaldım, du-dağım uçuklamıştı, biraz da bozulmuştum. Üç sorusu daha vardı! Daha fazlasını öğrenmek için nasıl yanıp tutuşmazdı? Benim Genevieve'le ilgili hâlâ bin tane soru vardı kafamda.

Huzurum kaçmış halde oturma alanına geçtim. Bugün hiçbir sıkıntı yaşanmaması gerekiyordu. Matt'i, Maud'un pikniğinde arkadaşlarımla tanışmaya götürecektim ve her şeyin harika, mutlu ve kusursuz olması gerekiyordu.

Yani, her şey zaten harika, mutlu ve kusursuzdu, diye hatırlattım kendime. Keşke şu Genevieve hiç aklıma girmeseydi.

O sırada Nihal ve Topher'ın mutfakta kahvaltı ettiğini fark ettim ve kafamda bir ampul yandı. Hızlıca onlara yaklaştım, ne olur ne olmaz, omzumun üstünden de baktım.

"Günaydın Ava" dedi Nihal kibarca, kâseye gevrek koyarken.

"Günaydın." Ona aşırı candan bir gülüşle güldüm. "Günaydın, Topher. Dinleyin..." Sesimi alçalttım. "Size çabucak bir şey darırsam, Matt'e söylemeseniz olur mu?"

"Hayır" dedi Topher, hiçbir fedakârlığa girmeksizin. "Sıradaki soru?"

"Ah, lütfen" diye ısrar ettim. "Kötü bir şey değil. Sadece biraz daha bilgi almak istiyorum..." Sesimi alçalttım. "Genevieve hakkında. Ama eski sevgililerimizden bahsetmeme kararı aldık. Yani, hiç bahsetmeme."

"Eh, aptalca bir fikir" dedi Topher, gözlerini devirdi ve iç geçirdim.

"Olabilir ama biz öyle yapıyoruz. Dolayısıyla Matt'e soramam. Ama bilmek zorundayım..." Durdum ve yüzümü ovuşturdum.

"Neyi?" dedi Topher, hafiften ilgisi uyanmış gibiydi ve Nihal süt kutusuna uzanan eliyle donup bekledi.

İçimin içimi yediğini hissettim çünkü şimdiden paranoyak gibi ve komik hissediyordum ama öte yandan, birisiyle de bunu paylaşmak zorundaydım.

"Matt, Genevieve'i ne kadar seviyordu?" diye fısıldadım.

O videoyu gördüğüm andan itibaren içimde yükselen, en derin korku buydu: Benim asla anlayamayacağım ya da asla aşık atamayacağım bir umutsuz aşk yaşamışlardı. Ve kız geri dönecek ve Matt'e bir çeşit büyü yapacaktı.

Topher, "Sevmek mi?" diye boş boş tekrar etti.

"Sevmek?" Nihal yüzünü buruşturdu. Bir saniye sonra sütünü koymaya devam etti ve sabrım taşmaya başladı. İkisi de soruyu cevaplamaktan kaçmıştı.

"Evet?" dedim biraz sabırsızca.

"Yani, aşk..." Topher alak bullak olmuştu -sonra suratı beraklaştı. "Bence aşk alakasız bir konuydu derdim. Matt'in eski sevgililerini deşmeye başlayacaksan, asıl endişelenmen gereken Sarah'dır derim."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım. "Sarah kim?"

"Matt'in Genevieve'den sonraki kız arkadaşı. Mantıksız. Hiç haber vermeden ofise çıkagelirdi. Senin sorunun o."

"Sorun mu?" diye tekrar ettim, canım yanarak. "Benim bir sorunun yok!"

"Var, yoksa mutfığa gelip bizi sorguya çekmezdin" dedi Topher, tartışılmaz bir mantıkla.

"Sarah, Anvers'e taşınmamış mıydı ama?" diye lafa girdi Nihal. "Ve başka birisiyle çıkmaya başlamadı mı?"

"Hiçbir şey ifade etmez" diye karşılık verdi Topher. "Biliyorsun, bir defasında beni arayıp onun mesajları iletildi mi diye Matt'in telefonunu kontrol etmemi istemişti. Psikopat."

"Peki ya Liz'e ne dersin?" diye önerdi Nihal. "Onu hatırlıyor musun?"

"Altı üstü bir-iki hafta sürdü." Topher omuz silkti. "Çok yoğun bir-iki hafta..." Hatırlayıp gülmeye başladı.

Liz mi? Matt'in kaç tane kız arkadaşı olmuştu ya?

"Matt'in her bir eski sevgilisini dinlemek zorunda değilim!" dedim, olduğumdan daha rahat bir tavırla. "Sadece şeyi merak ettim, Genevieve acaba..."

"Senin için bir tehdit mi?" diye tamamladı Nihal.

"Evet."

"Her şey mümkündür." Nihal özür diler gibi bir ifade yaptı. "Gönül rahatlığıyla 'yüzde yüz hayır' diyemem."

"Nihal, amma moronsun" diye kestirip attı Topher. "Genevieve, Ava için bir tehdit değil."

"Ava'ya Sarah'dan daha büyük bir tehdit değil" dedi Nihal olumlu tarzıyla.

Tamam, Ava için tehdit tabirini duymadan da yaşayabilirdim.

"Genevieve spot ışıkları altında" diye üsteledi Nihal, parmaklarıyla sayarak. "Herkes onu seviyor. Harriet'in Evi hayran tabanı çok büyük" diye ekledi bana. "Bayağı manyakça."

"Evet, orası doğru" diye sonuca vardı Topher bana dönerek. "Bir grup gözü dönmüş Harriet'in Evi hayranı var ki, Genevieve'in kitaptaki suratını yırtın diye seni rahat rahat linç ederlerdi."

"Gerçekten mi?" dedim kaygıyla.

Birden öfkeli bir Harriet'in Evi hayran güruhunun ellerinde yabalar ve tırmıklarla bana doğru koştuğunu hayal ettim.

"Artı, Matt'in anne babası Genevieve'e tapıyor" diye ekledi Topher. "Ama onu zaten biliyorsun."

"Ah, evet" diye ciddiyetle onayladı Nihal. "Cidden Matt'in anne babasını etkilemeye çalışmalısın, Ava. Matt onların korusuna çok değer verir."

"O kitabı yırtmak... anlarsın ya." Topher aniden kahkahayı bastı. "Talihsizdi."

Bu konuşmada sınırlarım yıpranmıştı.

"Biliyor musunuz, kendimi hiç daha iyi hissetmiyorum sayenizde!" dedim hafif tiz bir tonda ve iki adam da dumura uğradı.

"Ah. Affedersin" dedi Topher, Nihal'e bir 'a-oo' bakışı atarak. "Yanlış anlamışız. Sen buraya kendini daha iyi hissetmek için mi gelmiştin?"

"Konu tanımının bu olduğunu fark etmemişiz" dedi Nihal nazikçe. "Bilgi istiyorsun sandık."

Pes ettim. Matt'in neden ev arkadaşları dışı değildi?

"Eh, neyse, sağolun. Lütfen eski sevgililerini sorduğumu Matt'e söylemeyin" diye ekledim kapıya doğru bakış atıp. "Bavulsuz bir ilişki yaşamaya çalışıyoruz."

"Öyle bir şey yoktur" dedi Topher ânında. "Var olmadı."

"O zaman sadece el valizi" diye netleştirdim ve Topher havlar gibi kocaman bir kahkaha attı.

"İmkansız. Otuzlu yaşlarında sadece el valizi olan bir ilişki yaşamazsın. Olsa olsa altı-fazladan-ağır-bavul-ve-hepsi-de-kilosunurunu-geçip-ceza-ödeyecek ilişkisi yaşayabilirsin."

"O senin fikrin" dedim hiç istifimi bozmadan.

"Herkesin fikri bu" diye onayladı. "Nihal, Shreddies'i bitirdin mi? Çünkü bitirdiysen, on piçlik skoru başarıma sana, piçin daniskası."

Tanrım, yorucu bir adamdı. İnsafsızdı. Matt onunla nasıl birlikte yaşıyordu?

* * *

Yatak odasına geri d6nerken Topher'ın kitabı yırtma konusundaki s6zleri hââl kulağımda çınliyordu. Kitaplığa doğru bir bakış attım ve Harriet'ın Evi kitabının bozulmuş kopyasını gördüm. Yırtık görünmüyordu ama oradaydı ve Elsa'nın canhıraş çığığını kulağımdaydı.

Matt'ın anne babasıyla yaptığım bu rezalet başlangıcı nasıl telafi edecektim? Konuyu ne zaman Matt'e açsam, muğlakça, "Ah, önemli değil, unutmuşlardır" diyordu. Ama ben daha çok Topher'a inanmaya meyilliydim. Elsa bir şeyi unutan bir kadına benzemiyordu. Muhtemelen şu anda Ava bez bebeğine iğneler batırıyordu.

YouTube'da bir göz farı sürme videosu seyrederек sinirlerimi yatıştırmaya karar verdim. Bu videoyu bitirdiğimde ve üç farklı kontür çekme teşebbüsünde bulunduğumda (felaketti), saçlarımı yaptığım da pikniğe gitmeye hazırdım ve moralim yükselmişti. Camdan dışarıya baktım, güneş parlıyordu ve iyice neşem yerine geldi.

Bavulu boş ver sen. Genevieve ya da Sarah ya da diğerinin adı neyse, onları boş ver. Ben şimdiye odaklanacaktım. Bize.

"Matt nerede, Harold?" dedim ve Harold ağzında sosisli rulo ya benzer bir yiyecek le yatağın altından çıktı. Kahretsin. Bunu nereden almıştı?

Aman neyse, bilmek istemiyordum.

"Ye bitir!" diye emrettim kısık sesle. "Delili ortadan kaldır! Matt, hazır mısın?" diye seslendim daha yüksek bir sesle.

Çantamı aldım, oturma alanına çıktım. Matt'i orada Topher'ın çalışma alanındaki ekrana pür dikkat bakarken buldum.

"Yüzde kırk iki" diyordu Matt. "Kahretsin. İnanılmaz."

"Ben bildim" dedi Topher sakın sakın, kolasından bir yudum içip. "En başından bildim."

"Niha l, yüzde kırk iki!" diye seslendi Matt odanın diğer ucuna.

"Vay canına" dedi Niha l, atıştırmalık robotuyla oynarken kibarca kafasını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Oy kullanma niyetleri hakkındaki yeni anket" dedi Matt, hââl Topher'ın omzunun üstünden ekranı seyrederек.

Matt, Topher'la birlikte işini konuşmaya bayılıyordu. Hatta bu

senaryo Matt-diyarında daha yaygındı: Matt ve Topher ekranlara odaklanmış, sanki Kardashianların yeni bölümünü tartışır gibi yüzdelik dilimleri tartışıyorlardı, Nihal de sessiz sessiz robotuyla uğraşırdı. Atıştırmalık robotlarını satın alıp onlara uygun hale getirenin Nihal olduğunu öğrendim ama şimdi daha hurs yapmış ve sıfırdan bir robot tasarlıyormuş.

“Nasıl gidiyor?” dedim kibarca, Nihal’le göz göze gelip.

“Ah, gerçekten iyi gidiyor” dedi Nihal, ilgimi görüp canlanarak. “Hareket eden bir kolu olacak. Tam dönebilen.”

“Harika!” dedim teşvik ederek. “Ne yapacak?”

“Sen ne yapmasını istedin?” diye cevap verdi Nihal, dikilerek. “Sen bir robot satın alıyor olsaydın, Ava, hangi fonksiyonu arardın?”

Ona doğruyu söyleyemedim –yani hayatta kendime robot alamayacağımı– o yüzden muğlakça geçiştirdim, “Bilmem! Bir düşünürüm.”

Robot işi bana yabancıydı doğrusu. Bir evcil hayvanınızın olması gibiydi. Ama evcil hayvan istiyorsanız, köpek alın. *Köpek.*

“Bu gidişi koruyamazlar” diyordu Matt, dilim tablosunu dik katlice incelerken. “Diğer anketler ne diyor?”

“Diğer anketler mi?” Topher bozulmuş gibiydi. “Siktir lan. Diğer anketler mi? Sadece bizim anket değerli.” Cep telefonuna göz attı. “Bak? *The Times* yayınlamış bile.”

Topher’ın şirketi her zaman gazetede çıkıyordu. Aslında öğrendiğime göre, bayağı büyük bir isimdi. Büyük bir ekibi vardı ve önemli insanlar üstünde bayağı etkiye sahipti. Gerçi üstündeki yırtık pırtık tişörtüyle ona baksanız hiç öyle demezdiniz.

“Siyasete atılmayı düşündün mü, Topher?” diye sordum çünkü geçen gün aklımdan geçmişti. “Çok ilgili görünüyorsun.”

Matt ânında koptu ve Nihal’in de neşeyle burnunu çektiğini duydum.

“En son seçimlerde Topher parlamentoya girmeye aday olmuştu” diye anlattı Matt. “Bağımsız aday olarak.” Cep telefonundan bir görüntü çıkarıp gösterdi ve tekrar kıkırdadı. “Al.”

Cep telefonunu önüme çektim ve bir seçim posterini gördüm. Topher’ın bir fotoğrafı (pek hoş çıkmamıştı), sanki herkesten sıdık

sıyrılmış gibi pis pis bakıyordu. Altında da şu slogan yazıyordu: *Daha iyi, daha seksi bir Britanya için.*

Kıkırdamaya başladım.

"Daha iyi, daha seksi bir Britanya mı?" Topher'a döndüm. "Kampanya sloganın bu muydu?"

"Kim her şeyin daha iyi, daha seksi olmasını istemez ki?" diye kendini savunarak karşılık verdi Topher. "Bir kişi söyle."

"Kaç oy aldın?" diye sordum, Topher cevap vermeden surat astı, ekrana döndü ve öfkeyle yazmaya başladı.

"Şşş! Oyları hatırlatma" dedi Matt fısıldıyormuş taklidi yaparak, parmağını boynunun altından geçirdi ve bana komik bir şekilde suratını ekşitti.

"Affedersin! Peki, eee... siyasi eğilimin neydi?"

"Çok fazla ve karmaşıktı" dedi Topher, tuşlamaya ara vermeden. "Spektrum içindeki çeşitli politik ideolojiden ilham aldım."

Matt, "Bazıları bayağı zorlayıcıydı" diyerek bana göz kırptı.

"Vizyon gerekiyordu" diye cevap verdi Topher taş gibi. "Oy verenler bunlara hazır değildi."

"Eh, bir sonraki sefere şansın daha yaver gitsin" dedim diplomatik bir edayla. "Aptal seçmenler. Matt, çıkmamız lazım. Hadi Harold!"

Matt ceketini alıp Topher ve Nihal'e, "Görüştürüz" dedi ve tam dışarı çıkarken Nihal birden haykırdı, "Hey çocuklar! Sayaç!"

Sanki askeri bir kırmızı alarm emrine cevap verir gibi Matt önünde Topher'ın çalışma alanına geri koştu.

"Yükleniyor" dedi Topher acil acil. "Hadi piç kurusu... işte."

Topher ve Matt sessizlik içinde ekrana baktı, Nihal de tüm dikkatiyle cep telefonuna bakıyordu. Seyretmeyecektim. Reddediyordum. Hayatımda gördüğüm en aptalca takıntıydı bu. Üçü de dünya çapındaki internet kullanıcıları sayısına kafayı takmıştı. Canlı bir internet sayacından izlenebiliyordu. Ara sıra bu sayaç anahtar bir rakama ulaşıyordu ve hepsi yan yana dikilip rakamların tekrar değişmesini soluğunu tutarak izliyordu.

Sayaç 4.684 milyara ulaştığında oradaydım ve her şeyi bana açıkladılar. Tam anlamıyla sersemlemiş halde orada dikildim ve

hep birlikte sayacın 4.683.999.999'dan 4.684.000.000'a dönüşünü izledik. Çocukların üçü birbirine çaktı. Nihal tezahürat bile yaptı.

Şimdi de yine gözleri ekrana kenetlenmişti. Dünya üzerindeki internet kullanıcıları sayısı. Yani, neden ki? Çok garipti. Çok sıradandı.

"Evet!" Rakam yine bir dizi sıfıra yuvarlanınca Topher patladı. Matt'e çaktı, arından Nihal'e çaktı, Nihal de bu sırada bu rakamın ekran görüntüsünü Instagram'dan paylaşıyordu.

"Yaşasın!" dedim ben de kibarca. "Çok eğlenceli. Tamam, çikalım mu artık?"

"Tabii" dedi Matt. Sonra beni ilk kez fark etmiş gibi göründü. "Vay canına, Ava, harika görünüyorsun!"

"Teşekkürler" dedim, beni tepeden tırnağa süzerken kızardım. "Sen de öyle."

Çıktığım erkeklerin aksine Matt'in bana bir bakışı vardı ki, beni *sahiden* fark ettiğini anlardım –sadece eylemleri yüzeysel yapmıyordu. Sahiden odaklanıyordu. Bana gözleriyle ufak mesajlar yolluyordu, ben de ona yolluyordum. Leziz, sessiz bir konuşma gibiydi.

Sevgi dolu, kararlı bakışında kendimi kaybederken çok gülünç hissettim. Genevieve hakkındaki tüm endişelerim dağıldı gitti. O endişeler sadece *benim* kafamdaydı, dedim kendime, oysaki bu adam *buradaydı*. Benimleydi. Önemli olan buydu.

Maud'ların oradaki parkta buluşup piknik yapacaklık ve birkaç sokak kala Matt'e arkadaşlarımı tanıtmaya koyuldum.

"Maud'a alışırsın" dedim cesaretlendirici bir şekilde. "Önemli olan nokta, ona evet deme."

"Evet mi demeyeyim?" Matt şaşkın şaşkın kaşlarını çatı. "O ne demek?"

"Senden iyilik isteyecektir" diye açıkladım. "Çok cazibeli yaklaşıp. Sen de hepsine evet demek isteyeceksin ama hayır demek zorundasın. Anladın mı? Hayır de. Yoksa onun kölesi haline gelersin."

"Anladım." Matt, Maud ihtimalinden biraz paniğe kapılmış gibi görünüyordu, o yüzden çabucak devam ettim.

"Nell biraz... kendi karakterinde işte. Kendi görüşleri vardır. Sarika ise tam bir mükemmeliyetçi. Ama hepsini severim, sen de sevmek zorundasın. Anlaşmanın bir parçası onlar."

"Merak etme, orası bayağı aşikâr" dedi Matt, yamuk bir gülüşle ve ona şaşkın şaşkın baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, arkadaşlarınla gece gündüz WhatsApp'tan mesajlaşıyorsun, Ava." Kaşlarını kaldırdı. "Hiç kimse onların anlaşmanın bir parçası olduğunu gözden kaçıramaz."

Bu yorumu sindirirken sessizlik içinde yürüdük. Bana biraz abartılı geldi bu. Gece gündüz mü? Sahi mi?

"Arkadaşlarımla WhatsApp'tan konuşmamla ilgili bir sorunun mu var?" dedim sonunda.

Anlaşmazlık yaşamak istemiyordum. Öte yandan, netleştirmemiz gereken bir noktaydı, özellikle de pikniğe ulaşmadan evvel.

Çünkü arkadaşlarım arkadaşlarımdır, beni seviyorsan, onları da seviyorsundur.

"Tabii ki hayır" dedi Matt ve anlam yüklü bir sessizlik oldu. "Ama..." diye ekledi ve aniden nefesimi tuttum. Arada bir 'ama' olduğunu anlamıştım zaten.

"Evet?" dedim kısaca, arkadaşlarım ve aramızdaki bağ ve desteğimiz ve onun da dostluğa değer verdiğini zannetmemle ilgili altı sayfalık konuşmamı hazırlıyordum. Arkadaşlarım benim yavru kaplanlarımdı ve kocaman bir kükremeye atlamaya hazırdım, ola ki...

"Belki seks yaparken yazmazsın?" dedi Matt ve neye uğradığımı şaşırarak Matt'e baktım. Seks mi? Neden bahsediyordu? Seks yaparken WhatsApp'ta yazışmıyordum ki!

"Yapmıyorum zaten" diye karşı çıktım.

"Yapıyorsun."

"Seks yaparken asla WhatsApp'ta mesajlaşmam! Ben öyle biri değilim!"

"Biz en son seks yaparken" dedi Matt sakinlikle, "sen ara verdin ve WhatsApp'tan bir mesaj gönderdin.

Ne? Beynimi zorladım, hatırlamaya çalıştım, derken aniden yanaklarım kızardı. *Kahretsin*. Yapmıştım. Ama iki dakikacık. Sarıka'ya değerlendirmede bol şans dilemek zorundaydım. Matt fark etmez sanmıştım.

"Doğru" dedim uzun bir beklemeden sonra. "Bunu unutmuşum. Affedersin."

"Sorun değil." Matt omuz silkti. "Ben sadece... sınırlara inanırım."

Dalga mı geçiyordu?

"Ah, doğru ya" diye yapıştırmadan edemedim. "O yüzden gecenin on birinde iş görüşmeleri yapıyorsun. Çünkü çok harika sınırlar koymuşsun."

Matt irkildi, alını kırıştı. Sessiz sessiz yürümeye devam ettik, ben derin nefesler alıp zihnimi açmaya çalıştım.

"Tamam" dedi Matt sonunda. "Tuşe. İşi biraz dizginlemeye çalışırım."

"Eh, ben de seks yaparken cep telefonumu kapatırım" dedim, muazzam bir taviz veriyormuşum havasında. Sonra ağzımdan çıkan kulağım duyunca ne kadar itici olduğunu fark ettim. Birden kafamda bir görüntüm canlandı, tam seksin ortasında Twitter'da geziniyordum, bayağı iğrençti. (Özellikle de *Farkındalıklı Seks* diye bir kitap almışken, bir ara okumalıyım onu da.)

"Telefonumu kapatırım" diye tekrar ettim, "büyük bir ünlü haberi patlak vermemişse. Tabii ki." Matt'e şaka yaptığımı gösteren minik bir mimikle sırttım. "Affedersin, kusura bakma, o zaman pek çok görevi aynı anda yaparım. Bir elim muhakkak boşta olup..."

Matt dalga mı geçiyorum diye emin olmak için bana şöyle bir baktı ve ifadesi değişti, kahkahayı bastı.

"Anlaştık" dedi. "O zaman sen de benim kriket maçının sonucunu kontrol etmeme aldırılmazsın?"

"Tabii ki hayır."

"Ya da *Baba II*'yi izlememe?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. Matt'in elini sıktım, o da benim elimi sıkı ve birden gevşedim çünkü baksanıza! Empati ve mizahla, farklılıklarımızın üstesinden geliyorduk. Sonuç olarak her şey yolundaydı.

"Ava, kavga etmek istemiyorum" dedi Matt, adeta zihnimi okuyarak. "Arkadaşlarınla tam uyumu yakalamak istiyorum. Senin için önemli olduklarının farkındayım."

"Öyleler." Başımınla onayladım. "Yıllar içinde çok zor zamanlar geçirdim. Sarika'nın annesiyle sorunları var ve Nell'e gelince..." Sustum. "Bazı... şeyler oldu."

Şimdilik başka detay vermeye cesaret edemedim. Nell'i carum kadar çok severdim ama bunca yıllık arkadaşlıktan sonra bile, hâlâ bazen insana çıkışınca korkunç olabiliyordu. Ayrıca birisinin onun özeline izinsiz girdiğini hissederse, o kişinin vay halineydi. Ya da kendini incinebilir hissediyorsa. Bir de hep tutarlı biri değil-di. (Bunun için onu suçlayamazdım ama gerçek buydu.)

Neyse, en iyisi risk almamaktı. Nell, kendi zamanı geldiğinde Matt'e ne anlatmak isterse kendi anlatırdı.

Artık neredeyse parktaydık ve diğerlerini görmeden evvel Matt ile aramızdaki her şeyin tam anlamıyla güvenli olduğundan emin olmak istedim. Burada bir şey kanıtlamam gerektiğini hissediyordum. Mutlu bir çift olarak yanlarına gitmemizi istiyordum –hayır, buna *ihtiyacım* vardı. Huzurlu, keyifli bir çift. Mutlu, keyifli, birbiriyle çok uyumlu bir çift.

“Matt” dedim çabucak. “Kafanı kurcalayan başka bir şeyler yok, değil mi? Bizimle ilgili. Mesela düzeltmemiz gereken falan birtakım küçük pürüzler?”

Sessizlik oldu, ardından Matt, “Hayır, yok tabii ki” dedi. Yüz ifadesini görmedim çünkü karşıdan karşıya geçiyorduk ve Matt arabaları kontrol ediyordu fakat sesi içtendi. Düşündüm. “Ya sen?” diye sordu, suratı hâlâ başka tarafa çevrili halde. “Tartışmak istediğin herhangi bir... eee... mesele?”

Bu ihtimale heyecanla kucak açıyor gibi değildi. Her ne kadar *Buz gibi soğuk yatak odası* meselesi zihnimden geçse de, şimdi oraya girmeyecektim.

“Yok!” dedim neşeyle. “Yani... Anlarsın ya. Minicik, saçma şeyler. Konuşmaya geçecek... Yok. Hiç.” Kolumu omzuna attım. “Gerçekten hiçbir şey yok.”

* * *

Parkın içi piknikçilerle ve frizbilerle oynayan ailelerle doluydu. Diğerlerini bulmamız biraz zaman aldı ama birden Nell’in pembe saçları gözüme çarptı ve bağırdım, “İşte Sarika ve Nell orada!”

Beni duyamayacak kadar uzaktaydılar fakat sanki medyum gibi ikisi de dönüp el salladılar, sonra açıktan açığa merakla Matt’e gözlerini dikip baktılar.

“Neden kendimi mahkeme karşısına çıkmış gibi hissediyorum?” dedi Matt gergince gülerek.

“Mahkemede değilsin!” diye ona güvence verdim. (Doğrusu, bir bakıma öyleydi.)

“Sen bana iyi bakarsın, değil mi Harold?” dedi Matt ve güldüm.

"Merak etme! Neyse, zaten arkadaşlarımla tanıştın ve herkes seni seviyor."

Matt'ın telefonu çaldı ve arayanın adını görünce yüzü bir an taşa dönüştü, demek ki istendi. "Cevap verme" demek istedim ama demedim, çünkü bu kavgayı daha önce etmiştik.

"Affedersin" dedi. "Pardon. Babam arıyor. Açmam lazım. Me-sele... Affedersin. Hemen dönerim."

"Merak etme" dedim cömertçe çünkü aslında, Sarika ve Nell ile iki dakika yalnız kalmak bana da fena gelmezdi. Matt telefonda konuşarak uzaklaşırken ben de çimenlerin üstünde onlara doğru yaklaştım, sevinçten havalarda uçuyordum. Yeni harika erkeğim ve en yakın kızlarım, güneşin altında hep birlikteydik. Daha iyisi var mıydı?

"Selam!" Sarika'ya sımsıkı sarıldım, sonra Nell'e sarıldım.

"Nereye kayboldu?" diye sordu Nell derhal. "Kaçtı mı?"

"Telefonu çaldı. Sen nasılsın?" Otomatik olarak yüzünü sü-züp bir acı ya da yorgunluk belirtisi aradım ama rahat rahat gül-lümsedi. "Harikayım! Yüzde yüz." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Sarika'ya diyordum ki, tam üç ay oldu... Eh, herhangi bir semp-tom yaşamayalı. Üç ay, Ava. Yani... kim derdi ki? Belki de engel-li park alanımı sonunda Sweetman dallamasına verirdim."

Yüzünde umut parlıyordu ve bu onu son derece kırılgan gös-teriyordu, midem buruldu. Nell normalde umutlanmazdı. Hasta olduğundan beri umutlanmıyordu. Yaşam felsefesini 'idare edile-bilir kötümserlik' olarak tanımlardı. Eğer böyle görünüyorsa, sa-hiden de bir virajı aldığına inanıyor olmalıydı.

"Nell, muhteşem haber!" Elimi kaldırıp ona çaktım.

"Biliyorum. Bayağı havalı. Neyse, ben ve sıkıcı sağlığımdan bu kadar bahsetmek yeter" diye ekleyiverdi. "Şu kıza aşk hayatı-nı sorsana." Sarika'yı dürttü, Sarika saçını arkaya attı ve halinden çok memnundu.

"Daraltılmış listem üç erkeğe düştü" dedi. "Hepsi de seçilebi-lir. İkisi IT'ci, birisi muhasebeci, hepsi doğru maaş aralığında."

"Üç seçilebilir aday!" Yüreklandiren bir sesle bağırdım. "Hari-ka! Hepsi metro istasyonuna on dakika mesafede oturuyor mu?"

diye ekledim, Nell'in gözlerinin içine bakarak.

"Tabii ki" dedi Sarika, şaşırarak ve dudaklarını ısırırdım.

"Çok iyi! Eee, hepsiyle tanışacak mısın?"

"Önce birkaç filtreden geçireceğim" dedi Sarika düşünceli düşünceli. "Süreci maksimum seviyeye ulaştıracağım. Kulvarın sonunda kim kalacak, göreceğim. Belki bir tanesi sıyrılır."

"Açlık Oyunları'ndaki gibi" diye önerdim ve Sarika gözlerini kıstı, şaka yapıp yapmadığımdan emin değildi. Doğrusu, ben de şaka mı yaptığımdan emin değildim. Birdenbire bu üç zavallı adamın üç kaidenin üstünde durduğunu, Sarika'nın onlara fırlatacağı bir sonraki ateş bombasını beklediğini gözümde canlandırdım ve kahkahalarla gülme dürtüsü duydum.

Ama gülmemeliydim. Sarika'nın tarzı buydu. Ona uyuyordu.

"Aferin sana" dedim teşvik edercesine. "Eminim mükemmel erkekle buluşacaksınız."

"Yeri gelmişken..." Sarika alaycı alaycı kaşlarını kaldırdı. "Senin mükemmel erkeğin nasıl?"

"Mükemmel" dedim huzur dolu bir tebessümle. "Yani... aşağı yukarı."

"İşte burada" diye belirtti Nell, Matt çimenlerde bize doğru yürürken. Telefonunu kaldırmış, yüzü açık ve hevesliydi ve koltuklarını kabardı çünkü, eh, şuna baksanıza. Metro istasyonundan on saat uzakta otursaydı bile, benim kusursuz erkeğim olurdu.

"Selam" diye Sarika ve Nell'e hitap etti. "Sizinle tekrar tanışmak ne güzel."

Sarika ile tokalaştı, sonra Nell onu kendine çekip sarıldı ve Sarika da altta kalmamak için Matt'i yanaklarından öptü.

"Hepimize ilham kaynağı olduğunuzun farkındasınız, değil mi?" dedi, ikimize hitaben. "Tatilde tanıştınız, birbiriniz hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz, resmen yabancıydınız... Ve karşımızdasınız! Mükemmel çift!"

"Biliyorum!" dedim, sevgiyle Matt'e bakarak. "Çok şahane değil mi?"

"Bazı insanlar çıkacağı kişiyi bulmak için mantıksal, bilimsel usülle saatler ve paralar harcıyorlar" diye devam etti Sarika.

"Ama siz ikiniz birbirinize rastladınız. Bir randevu mucizesisiniz!"

Matt'i yakından inceledi, bir cevap vermesini bekledi... ve birden çaktım. Sarika harika, cömert bir insandı fakat bu haliyle bile, bir kusur bulmak için *geberiyordu*. Çünkü bizim aşk hikâyemiz, onun randevulaşma teorilerini çürütüyordu ve Sarika hep zeki taraf olmaya alışkındı.

"Evet, sahiden de bir mucize" dedim, Matt'i kendime çekerek ve kolumu beline dolayarak. "Sarika, online dating'e meraklı" diye ekledim Matt'e. "Algoritmanın gücüne inanıyor. Ama ben inanmıyorum. Yani, dürüst olalım, benim profilimi bir arkadaşlık sitesinde görseydin, bana mesaj atar mıydın?" Sözcükler daha ağzımdan çıkarken Matt'in bu soruya cevap vermesini istemediğini fark ettim. "Aman neysel" Aceleyle lafı kapattım ve Matt nefes aldı. "Belki atardın, belki atmazdın, orası artık bizimle alakalı değil. Çünkü biz buradayız. Bizi bir araya getiren şey bir bilgisayar değil." Minicik bir tebessüm ettim. "Herhangi bir yabancıнын yazdığı bir kod tarafından yönlendirilmedim. Kendi içsel, doğal kodum beni yönlendirdi. *İçgüdülerim*." Kalbime yumruk attım. "İçgüdülerim bana Matt'in benimle uyuştuğunu söyledi ve doğru çıktı!"

"Yani çorbada minik sinekler yok?" Sarika alaycı konuştu fakat ciddi ciddi öğrenmek istediğini hissettim. "Ufukta kara bulutlar gözükmüyor?"

"Sıfır" dedim, bilmiş bilmiş konuşarak. "Masmavi bir gökyüzü."

"Olağanüstü" dedi Sarika, hiç ikna olmayarak. "Sen de katlıyor musun, Matt?"

"Yüzde yüz" dedi Matt ânında ve ona olan aşkı çağladı. "Birçok ortak yanımız var, Ava ve benim. İkimiz de şeyi severiz..." Durup doğru kelimeleri aradı. "Keyif aldığımız şey..." Tekrar durdu, duvara toslamıştı.

Sinir olmaya başladım çünkü ikimizin de sevdiği bir tane şey aklına gelmiyor muydu? O kadar çoktu ki! Seks vardı... sonra...

"Tai chi!" diye ânında hatırladım. "Her gün birlikte tai chi yapıyoruz."

"Evet." Matt gevşedi. "Tai chi. Ava'nın fikriydi" diye ekledi. "Harika fikirlere sahip. Muhakkak bir plan bulur."

"Senin de harika fikirlerin oluyor" diye hemen karşılık verdim ama Matt başını iki yana salladı.

"Ben senin kadar yaratıcı değilim. Ava ile tanıştığım için çok şanslı biriydim" diye sadıkça bitirdi konuşmasını. "Hayatımın en güzel günü."

Sarika bunun karşısında buğulu bir tebessümle yumuşadı. (Bu kadar lafına aldırmanın, aslında gizli bir romantiktir.)

"Çok hoş. Kafanı nasıl yaraladın bu arada?" diye ekledi, Matt'in alındaki bandaja bakarak.

"Ah." Matt kederle gülüp bir eliyle bandaja dokundu. "Ava'nın dairesinde bir sürü şey kafama düştü. Evi bayağı kalabalık ve her tarafta ıvır zıvır dolu. Bir dresuara çarptım ve bir tomar boyama paleti ve fırça kafama indi."

"Ufak bir kesikti" diye savunmaya geçtim ve Matt başıyla onayladı.

"En azından bu defa acile gitmek zorunda kalmadım" dedi ve Sarika ile Nell onu gözlerini kocaman açarak dinledi.

"Acile mi?" diye tekrar etti Nell.

"Ah, anlatmadım mı?" dedim kaçamakça. "Matt benim evime ilk geldiğinde ufak bir kaza geçirmişti."

"Ava'nın 'kurtarılmış sandalyesine' oturdum ve sandalye göçtü" diye açıkladı Matt ve Nell eliyle ağzını kapatarak güldü.

"Üzıldüm" dedi. "Matt, bir içki al. Şimdi, gelelim büyük soruya" diye ekledi ona bir bardak Cava koyarken. "Harold ile iyi geçiniyor musunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sarika ve Nell'in, Matt'in cevabını beklediğini görebiliyordum.

"Harold kendine has bir karakter" dedi Matt. "Kesinlikle bir karakter."

"Senin köpeğin var mı?" diye sordu Sarika.

"Hayır ama ailem köpek bakar." Tekrar durdu. "Gerçi bizim ailede biz köpekleri tam anlamıyla eğitiriz. O yüzden. Biraz farklıdır."

Nell ve Sarika'nın gözlerinin yuvalarından fırladığını gördüm.

"Harold eğitilmiş zaten!" diye savunmaya geçtim. "Oturuyor, duruyor... bazen..."

"Harold eğitilmiş mi?" Matt kahkaha atarak tekrarladı. "Dalga mı geçiyorsun? Ben gerçek anlamda eğitilmiş köpekten bahsediyorum. Benim ailemin köpeklerini görseydin anlardın."

"Ne eğitimi alıyorlar?" diye şüpheyile sorguladı Nell ve benim tarafımı tuttuğu için kalkıp ona sarılmak istedim. "İp üstünden mi atlıyorlar?"

"Sahiplerine medeni eşlik eden arkadaş oluyorlar" dedi Matt rahatlıkla ve içimde yine sinir olma hisleri çıktı çünkü benim 'sahip' kelimesini sevmediğimi bilirdi.

"Bence mesele iletişimde, eğitmekte değil" dedim, sıkıntısız konuşmaya çalışarak. "Ayrıca ben Harold'ın sahibi değil, arkadaşım." Eğilip Harold'ın kafasını okşadım fakat yine biraz sinir bozucu bir şekilde o kalkıp Matt'e sokuldu.

"Biraz eğitim ona iyi gelirdi" dedi Matt, sanki ben konuşmamışım gibi. "Ama harika bir çocuk, Harold. Değil mi oğlum?" Sevgiyle Harold'a döndü. "Yatağa girmene izin verdiğime inanamıyorum. Köpekler yatağa girmemelidir." Kafasını kaldırıp Sarika ve Nell'e baktı. "Neyse, evet. Harold ve ben bağ kurduk. En çok da evdeki iki etobur olduğumuz için" diye ekledi neşeyle ve Sarika'nın çenesi yerlere düştü.

"Sen et mi yiyorsun?" Kafasını bana çevirdi. "Ava, bize sanatçı ruhlu, vejetaryen bir marangoz bulduğunu söylemiştin!"

"Adı Jean-Luc'tu hani" diye ekledi Nell haince sırtarak.

"Jean-Luc olayı bir yanlış anlamaydı" dedim kabarak. "Herkes yanlış anlama yaşayabilir."

"Ben et yiyen bir kapitalistim" dedi Matt gur bir sesle. "Affınıza sığınırım" diye ekledi, hiç af dilemeyerek.

"Ama vejetaryen olma yolundasın" dedim hâlâ rahat konuşmaya çabalayarak. "En azından sen ciddi ciddi düşünüyorsun."

"Yo." Matt başını iki yana salladı ve tepem attı, bastramadım bu hissi. Nasıl bu kadar dar fikirli olabilirdi? Gezegenimiz hakkında anlattıklarımızın birini bile mi duymadı?

Ansızın Nell ve Sarika'nın beni mercek altına aldığını fark ettim ve çabucak yüzüme aşk-sarhoşu gülüşünü yapıştırdım.

"Neyse canım" dedim hemen, "büyütmeye değmez."

"Büyütmeye değmez mi?" Nell küçük dilini yutmuştu. "Et senin için büyütmeye değmez bir mesele mi?"

"Değil" dedim gardımı alarak. "Değil. Biz birbirimize âşığız." Matt'i tekrar tuttum. "Detaylarda boğulmayalım."

"Peki" dedi Nelli şüpheli görünerek. "Eh, hadi bunun şerefine o zaman."

Kadeh tokuşturduk, sonra ben, "Maud bir dakika sonra burada olur. Ben vejetaryen mini dürümlerimi hazırlayayım."

"Yardım edeyim mi?" dedi Matt hemen ve diğerlerine bir zafer bakışı atmadan edemedim, "Gördünüz mü, ne kadar yardımcı?" diyen bir bakış.

"Merak etme" dedim sevgiyle. "Sen kızlarla sohbet et. Ben bir dakikada bitiririm."

Piknik örtümü Nell'inin yanına serdim, Tupperware kaplarımı çıkardım ve ince kesilmiş sebze dilimleri ve baharatlı sostan oluşan mini dürümlerimi hazırlamaya koyuldum. Matt ve kızların sohbeti kulağıma çalınıyordu fakat işime o kadar konsantre olmuştum ki, tek kelime duymuyordum, ta ki Sarika inanamayarak, incecik bir sesle "Golf?" diye haykırıncaya dek, eminim bütün park duymuştu.

Ah kahretsin. Oraya nereden geldiler? Şimdiyse Sarika golf oynayan birisiyle çıktığına inanmadığını söylüyor ve abarttıkça abartıyordu. Matt'e golften bahsetme diye tembih etmeliydim.

Yani son derece olağan bir şekilde, "Bu arada senin golf sevdiğini kızlara hiç anlatmayalım" deyivermeliydim.

Derken kendimi tuttum. Hayır. Saçmalama. Arkadaşlarıma yalan söylemek istemiyordum. Elbette. Fakat onların bir adli tip çalışanı kadar ayrıntıcı olmaları ve hakkımda bu kadar çok şey bilmeleri sinirimi bozdu.

Dürümleri bitirip ayağa kalktım, bacaklarımı salladım ve Nell'in sesi havada gezindi:

"Hayır, Ava, sanat eserlerini hiç anlatmadı."

"Daireni tarif etti" diye araya girdi Sarika. "Harika bir yere benziyor. Ama sanat eserlerinden hiç söz etmedi."

"Gerçekten mi?" diye cevapladı Matt, şaşkınlık içinde. "Ah, ben bayağı ciddi bir koleksiyonerim. Özellikle bir sanatçının eserlerini alıyorum. Tam bir dahi. Çalışmaları evin her yerinde."

"Hangi sanatçı?" diye öğrenmek istedi Nell ve Matt, "Arlo Halsan" dedi.

Nell ve Sarika aynı saniye telefonlarını çıkardı. Google'dan arayacaklarını biliyordum ve birden gözüm dönmeye başladı. Sanat konusunu açmak zorunda mıydılar?

"Ava!" Nell azarlar gibi konuştu, ayağa kalktığını görünce. "Bize Matt'in sanat koleksiyonerliğinden hiç bahsetmedin! Muhteşem değil mi?"

"Ah! Evet!" Yanlarına geçerken coşkulu olmaya çaba gösterdim. "İnanılmaz eserler."

"Hangisi en sevdiğin eser, Ava?" Matt hevesle bana döndü. "Daha önce hiç sormadım sana."

Donakaldım.

"Şey... karar vermek zor" dedim sonunda. "Hepsi çok..."

"Aman Tanrım" dedi Sarika, telefonu birdenbire tüysüz kurt ve rahatsız edici gözsüz surat heykellerini yüklerken. "Vay anasını." Kafasını kaldırıp bana baktı, dudakları seğirdi ve ben de çaresizce baktım. "İnanılmaz doğru kelimeymiş."

"Tanrım!" Aynı imgeler belirince Nell telefondan büzüşerek uzaklaştı. "Çok..." Doğru kelimeyi aradı. "Aynısı."

Matt heyecanla, "'Kuzgun 3' heykelini ara" diye önerdi. "O eser koridorumda duruyor. Açık arttırmadan almıştım. Çok para verdim ama... bekle de gör."

Sarika ve Nell Google'dan ararken sessizlik oldu, sonra Sarika boğuk, patlama gürültüsüne benzer bir ses çıkardı, bunu çabucak öksürüğe çevirdi. Nell resmen küçük dilini yutmuş vaziyette ekrana baktı, sonra kafasını kaldırıp baktı ve candan bir tonla, "Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum" dedi.

"Aynen öyle, değil mi?" dedi Matt, gözleri coşkuyla parlayarak.

"Gaganın içinde insan dişleri mi var?" Sarika ödü patlamış gibi ekrana bakakalmıştı.

"Sen bunun hakkında ne düşünüyorsun, Ava?" dedi Nell canlanarak ve içimden ona küfrettim.

"Eh." Burnumu ovuşturup oyalandım. "Sanatı severim. Evet."

Sarika yine burnundan bastırılmış bir kahkaha attı ve Nell dudaklarını ısırды. Derken aklına bir fikir geldi.

"Hey, Matt, çocuklar için cips alacaktım ama unutmuşum. Sen alabilir misin? Girişin orada küçük bir büfe var."

"Tabii" dedi Matt rahatça, Sarika'nın uzattığı beşliği geri itti. "Birazdan dönerim."

Uzun adımlarla yürüyüp gitti, kızlar onu bir an seyretti ve derhal bana döndüler.

"Golf mü?" Sarika histerik bir tınıyla sordu. "Golf? Matt, senin golf hakkındaki görüşlerini biliyor mu, Ava?"

"Senin sanat zevkin hakkında en ufak bir fikri olmadığı belli" dedi Nell aniden gülererek. "Yoksa bu ucube şeyleri beğendiğini mi söylüyorsun?"

"Kesin ya" diye terslendim. "Ne alakası var."

"Ona karşı biraz daha dürüst olman gerekmez mi sence de?" Sarika birden ciddileşti. İyi niyetle söylediğini biliyordum ama şimdi ilişki söylevi dinleme havamda değildim.

"Hayır!" dedim. "Yani öyleyim!" Kendimi tutamadan birden ağzım yırtılırcasına esnedim ve Nell beni dikkatlice süzdü.

"Ava, tatlım, sen bayağı kötü görünüyorsun, yanlış anlama ama. Acaba bir virüs mü kaptın, hasta mı oluyorsun?"

"Hayır." Duraksadım. "Sadece..."

"Ne?" diye üsteledi Nell.

"Matt'in evinde uyuyamıyorum" diye itiraf ettim. "Yatak odası buz gibi. Ve yatağı da bir kalas sertliğinde."

"Ona yatağının kalas sertliğinde olduğunu söyledin mi?" diye sorguladı Nell.

"Evet. Ama o çok rahat diyor ve neden bahsettiğimi hiç anlamıyor." Arkadaşlarıma bakınca inadımın biraz törpülendiğini hissettim. "Bakın, Matt ve ben uyumluyuz. Gerçekten uyuyuyo-

ruz. Sadece orta yolu bulmamız gereken bazı alanlar var.”

“Ah, Ava.” Sarika gülerek kolunu bana doladı. “Sen çok tatlısın. Eminim yürüteceksiniz ama inkâr içinde ortada dolaşırsan olmaz.”

“Eğer sanat eseri koleksiyonu en kötüsüyse, o kadar da feci değil.” Nell omuz silkti.

İkisi de çok hoş ve destekçiydiler, birden onlara tam içimi dökme isteği duydum.

“En kötü şey o değil” diye itiraf ettim. “En kötü şey, anne babasıyla tanıştım ve benden nefret ediyorlar.”

(En kötü şeyin, eski kız arkadaşına Google’dan bakıp durmam olduğunu itiraf edemezdim. Bu hiç havalı bir davranış değildi.)

“Senden nasıl şimdiden nefret edebilirler?” Sarika şoka girdi, o yüzden onlara kitabın, Genevieve’in suratının ortadan ikiye yırtilışının hikâyesini anlattım ve ikisi de deli gibi gülmeye başladılar.

“Komîğimize gitmesine sevindim” dedim asık suratla.

“Kusura bakma” dedi Sarika sakınleşerek. “Ama cidden, Ava, kendini bazı durumlara düşürüyorsun.”

“Ya eski kız arkadaşı?” dedi Nell, gözlerini kısarak. “O bir pürüz mü?”

“Bilmiyorum. İki tane eski sevgili var aslında. Belki de üç. Ama Genevieve aile şirketinde çalışıyor. Matt’in annesi babası onu çok seviyor.”

“Aman, anne babasını at çöpe” dedi Nell gümbür gümbür. “Hiç aldurma sen onlara. Daha kibar olamıyorlarsa, sen de onlarla haşır neşir olmayı reddet.”

Öte yandan Sarika hayır anlamında başını sallıyordu.

“Kötü strateji. Ava, Matt’e senin hakkında şikayet etmelerini istemezsin, aranızda bir taş koyar. Ben tam tersini yap derim. Anne babasının kalbini kazan. Etkileyicilik kampanyasına başla.”

“Ava neden etkileyicilik kampanyası sürdürmek zorunda olsun?” dedi Nell savaşı bir tavırla ve Sarika iç geçirdi.

“Mecbur değil. Sadece pratik bir yol düşünüyorum.”

Nell gözlerini devirdi. “Tam bir *avukatsın*” dedi ve Sarika sırıttı çünkü Nell ile ikisi bu tartışmayı yılda üç defa yapardı. (Genellik-

le de Nell'in, Sarika'ya işini ve boktan patronlarını bırakması ve direnmesi bağlamında olurdu. Sarika ise onun tavsiyesini kulak arkası eder, işinde kalır ve maaşına zam alırdı.)

"Ava, Matt'in anne babası seni sevecek" diye devam etti Sarika, elini kolumun üstüne koyarak. "Seni daha tanımıyorlar. Onlarla biraz zaman geçirmen lazım. Matt bir daha annelerini ziyarete gittiğinde sen de ona eşlik et. Onlarla bağ kur. Ve Harold'ı yanına alma."

"Sarika haklı" diye destekledi Nell. "Harold'ı yanına alma. Bana bırak."

"Ama..."

"Harold'ı alırsan, bu iş biter." Sarika pat diye lafı ağzıma taktı. "Eski sevgilinin suratını ortadan ikiye yırtmak kötü mü sanıyorsun? Öğle yemeğini mideye indirsin de gör."

"Ya da insanların ayakkabılarını" dedi Nell.

"Ya da ateş pahası kaz tüyü yorganlarını."

İkisi de bana inatçı bakışlar attılar, kollarımı göğsümde bağladım, mantıklı bir noktaya parmak bastıklarını itiraf etmek istemedim.

"Önce davet edilene kadar bekleyelim, olur mu?"

"Neyse, Matt çok tatlı" dedi Sarika destekleyici bir şekilde. "O bizim hakkımızda ne düşünüyor?"

"Ah, sizi seviyor" diye otomatik olarak cevap verdim ve birden çimenlikte bize doğru yaklaşan Matt'e baktım. Kucağında on paket cips tutuyordu ve yanında Maud yürüyor, onunla çok iyi tanıdığım huyuyla maksatlı bir biçimde konuşuyordu.

"Aman Tanrım" dedim. "Maud onu esir almış."

"Hay aksi" dedi Nell.

"Hı hı" dedi Sarika dudağıru ısırarak.

"Ona hayır demesini tembih ettim" dedim. "Söyledim! Ama baksana, başını evet anlamında sallıyor!"

"Zavalılık" diye kahkaha attı Sarika. "Hiç şansı yoktu." Matt, resmen Maud'un etki alanındaydı. Yani herkes Maud'un etki alanına girerdi, muhteşem bakır kızılı saçları, ıslıl ıslıl gözleri ve size önünde kendinizi özel hissettiren tarzıyla etkisini kullanırdı. Matt

başını hâlâ emme basma tulumba gibi sallıyordu ve Maud onun kolunu yakalamıştı, yaklaştıkları sırada Maud'un o özgüvenli, insanın içine işleyen sesiyle, "Çok teşekkür ederim" dediğini duydum. "Tam bir yıldırınsın, Matt. Yani depo şirketine telefon edersin, değil mi?"

"Eee... sorun değil" dedi Matt, hafif şaşkınlık içinde.

"Sen bir meleksin." Maud ona kirpiklerini kırptırdı. "Şimdi, söyler misin, tanıdığın milletvekili var mıdır? Çünkü..."

"Maud!" Neşeyle lafını kestim. "Doğum günün kutlu olsun!"

"Ah, teşekkürler" dedi Maud, sanki bu selamlama tam bir sürpriz biri olmuştu. "Ne güzel bir gün."

"Çocuklar nerede?" diye sorguladı Nell ve Maud belli belirsiz etrafına bakındı.

"Buradaydılar... Şimdi, Matt, buradan aklıma geldi, acaba elektrikli çim biçme makinen var mıdır bir ihtimal?"

"Hayır, yok" dedim çabucak. "Matt, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Matt'i biraz kenara çektim ve kararlı bir sesle, "Maud'a hayır demek zorundasın, hatırladın mı?" dedim. "Bu konuyu ele almıştık."

"Birisi benden bir iyilik istediğinde kalkıp düpedüz 'hayır' diyemem" dedi Matt kaşlarını çatarak. "Ben düzgün bir insanım."

"İşte seni bu şekilde ele geçiriyor!" diye karşı çıktım. "Kendini düzgün bir insan gibi hissetmene neden oluyor, minnettar bir ifadeyle kirpiklerini kırptırıyor ve... bom. Tutulmuşsun. Maud'u severim ama bu doğru."

Matt eğilip beni öptü.

"Endişen için teşekkürler" dedi. "Ama ben kendime bakabiliyim."

On Dört

Meşhur son sözler. Tam tahmin ettiğim üzere, iki saat sonra, Matt tam anlamıyla beyni dönüş haldeydi. Maud için neler yapmayı kabul etti, orasını *Tanrı* biliyordu ama Maud onu tekeline almış, “Sana ayrıntıları mesaj atarım” gibi şeyler söylüyor ve kargo paketleriyle ilgili Royal Mail fişlerini eline tutuşturuyordu. Aralarında geçen en son konuşmada ‘pasaport ofisi’ ve ‘okuldan çocukları alma’ ve ‘*ne kadar nazıksın*’ tabirlerini duyduğumdan emindim.

Eh, zamanla öğrenirdi.

Piknik örtülerimize iyice yayılmış, Cava’nın son damlalarını tüketiyorduk. Maud’un çocukları sonunda piknik yapan başka bir aileden yiyecek tırtıklamaya çalışırken keşfedildi ve bize iade edildiler. Şimdi, Matt’in savaş sanatları çalıştığını duydukları için ‘kung fu’ yumruklarıyla ona saldırıyorlardı.

“Seni döveceğim!” diye bağırdı Bertie, Matt’e yüzüncü kez.

“Yapma Bertie’ciğim” dedi Maud, bir saniye şöyle bir bakıp. “Matt, kusura bakma, savaş sanatlarına hayran da.”

“Sorun yok” dedi Matt mülayim bir şekilde, gerçi Bertie ona kickboks yapmaya hazırlanırken büzüştüğünü gördüm.

“Buldum.” Nell, telefonda kafasını kaldırıp Matt’e hitap etti. “*Harriet’in Evi’nin temel sorunları: Feminist bakış açısı*. Bu bir blog sayfası. Gördüğümü hatırlıyordum işte. Okudun mu?”

“Hatırlayamadım maalesef” dedi Matt, hepten dumura uğrayarak. Nell ile ikisi bütün öğleden sonrasını Harriet’in Evi’ni münazara ederek geçirdiler -en azından Nell ona ne kadar ataerkil ve kadın düşmanı olduğunu söyledi ve Matt ara sıra, “Yeni bir feminist bebek koleksiyonu çıkardık” gibisinden cevaplar

iletti, ki bunlar Nell'i bir nebze bile yavaşlatmadı.

"Kızlığın kapitalist, istismarcı bir versiyonuna kim kanar?"
Nell çatık kaşlarla dışından okudu. "Hangi saçmalık mimarların böylesine yanlış yönlendiren bir fantezi dünyası yaratabilir?"
Makaleyi okumalısın Matt" diye ekledi, ona telefonunu uzatarak.
"Bayağı güzel."

"Anladım" dedi Matt, telefonu almaya yeltenmeden. "Evet. Belki sonra. Offf!"

Bertie göğsüne olağanca gücüyle vurdu ve nihayet Maud sesini yükseltti.

"Bertie! Matt'e saldırmayı kes! Sakın... Yapmamalısın..." Bir yudum daha Cava içti, sonra derin mi derin bir iç geçirdi. "Of Tanrım. Bugün doğum günüm."

Nell ve Sarika ile göz göze geldik çünkü Maud'un doğum gününde hep ayrısı olurdu. Sarhoş olurdu, suratı düşerdi, yaşının geçtiğini söylemeye başlardı ve genellikle bir taksinin arka koltuğunda ağlayarak son bulurdu.

"Çok yaşlandım" dedi, tam vakti gelmiş gibi. "Yaşım geçti. Diğer şişe nerede?"

Ayağa kalkınca dolgu topuklarıyla tehlikeli bir şekilde sallandı ve oturduğu yerde sessiz sessiz tahminimden daha fazla kafayı bulduğunu fark ettim.

"Maud, yaşlı değilsin" diye içini rahatlattım her zamanki gibi. Fakat o beni duymazdan geldi, her zamanki gibi.

"Biz ne zaman bu kadar yaşlandık?" dedi sonuncu Cava şişesini alıp dramatik bir şekilde elini sallayarak ve şişeden bir fırt çekerek. "Nasıl? Farkında mısınız yok olup gideceğiz?" Gözlerini kıştı. "Görünmez kadınlar olacağız, her birimiz. Gözardı edilmiş ve küçümsermiş." Bir yudum daha içti, elini sallayıp hepimizi kapsadı. "Yaşadığımız toplumun sefil hikâyesi işte bu. Ama ben görünmez olmayacağım, tamam mı?" Birdenbire tutkuyla bağırdı, elindeki şişeyle sağı solu işaret etti. "Ben gözden kaybolmayı reddediyorum! Ben görünmez olmayacağım!"

Gülümsememi tutmak için dudakımı ısırdım çünkü Maud istese de daha az görünmez olamazdı, upuzun gür saçları ve pem-

be mor çiçek desenli uzun elbisesi vardı. Kalkık elindeki Cava şişesi de cabasıydı. Hatta yan tarafta piknik örtüsünde oturan grup dönmüş, bizi seyrediyordu.

"Ben varım" diye haykırdı, daha da tutkuyla. "Ben varım. Tamam mı? Varım."

Matt'e doğru bir bakış attım, o da kafayı yemiş gibi Maud'u izliyordu.

"Kusura bakma" diye fısıldadım hızlıca. "Uyarmalıydım. Maud her doğum gününde sarhoş olup konuşma yapar. Onun huyudur. Merak etme."

"Ben varım!" Maud'un sesi iyice ayyuka çıkmıştı. "BEN VARIM!"

"Bağırmayı keser misin lütfen?" Yanımızdaki piknik örtüsünden bir ses geldi ve kafamı çevirince çizgili bluzlu bir kadının kıyanan bakışlarla Maud'u süzdüğünü gördüm.

"Arkadaşımun canı isterse bağırma hakkı var" diye itiraz etti Nell hemen. "Bugün doğum günü."

"Çocuklarımızı korkutuyorsunuz" diye ısrar etti kadın, iki yaşlarında görünen, örtünün üstünden gözleri pörtlemiş Maud'u seyreden iki çocuğu işaret ederek. "Ayrıca parkta alkol yasak değil mi?"

"Çocuklarınızı mı korkutuyoruz?" diye tepesinin taşı atarak çıkıştı Nell. "Güçlü ve harika bir kadının varlığını haykırmasını dinlemenin neresi korkutucu? Ben size asıl korkutucu olanı söyleyeyim -eşitsizlik dolu toplumumuz. İşte bu korkutucu. Politikacılarımız. Onlar korkutucu. Çocuklarınız bir şeyden korkmak istiyorsa, onlardan korksunlar."

İki yaşındaki kıza sert sert baktı, kız da Nell'in öfkeli suratına bir an baktı ve göz yaşlarına boğuldu.

Bu arada Maud da yandaki piknik örtüsüne doğru sendeledi ve suratını kadının suratının dibine getirecek kadar eğildi.

"Bugün doğum günüm" dedi yavaş yavaş, tane tane. "Ve bu bok gibi... ödümü patlatıyor."

"Sarhoşsunuz siz!" diye alevlendi kadın, geriye doğru kaçıp elleriyle küçük çocuğunun kulaklarını kapattı.

"Ah, lüt-fennn" dedi Maud, bizim battaniyeye doğru geri ge-

lip. "Siz hayatınızda hiç sarhoş olmadınız mı? Ah, bu arada aklıma geldi. Matt, senden *miininicik* bir iyilik isteyeceğim..."

Matt içgüdüsel olarak gerileyip ayağa kalktı. "Ben Harold'ı biraz yürüyüşe çıkaracağım" dedi Maud'dan gözlerini kaçırarak. "Biraz hava alsın."

"Kung fu!" Bertie ona bir kickboks yumruğu indirdi ve Matt yüzünü ekşitti, sonra Harold'ın tasmaını tuttu.

"Başka ne korkutucu biliyor musunuz?" Nell söylenmeye devam ediyordu. "Global çapta gerçeklerin inkârı. *İşte bu* korkutucu." Matt'e döndü. "Bak sana ne diyeceğim Matt..."

"Ben Harold'ı yürüyüşe götürüyorum" diye aceleyle Nell'in lafını kesti. "Birazdan dönerim" diye ekledi bana. "Sadece... mola-ya ihtiyacım var. Hadi gel Harold."

O kadar hızlı adımlarla yürüyordu ki, Harold ona yarı koşarak yetişebildi. Bir yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra dönüp bize doğru baktı, sonra tekrar önüne baktı ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Matt iyi mi?" diye sordu Sarika, benimle birlikte Matt'i izliyordu.

"Herhalde" dedim düşünceli düşünceli. "Yani biz biraz fazla ortamı doldurabiliyoruz, galiba. Hepimiz bir aradayken."

"Ben bir *kadınım*, tamam mı?" Maud yine parktaki genel nüfusa hitap ediyordu, kollarını dramatik jestlerle sallıyordu. "Ruhu olan. Ve bir kalbi olan. Ve libidosu olan. Benim libidoma *ölün* be."

"*Libido* nedir?" diye sordu Bertie ilgiyle ve Sarika ile göz göze geldik.

"Tamaaam" dedi Sarika. "Bu kadar konuşma yeter. Kahvesi olan var mı?"

* * *

Yalvar yakar Maud'a iki espresso, arkasından bir termos dolusu su içirdik. Ama bir parça dil dökme ve bir parça tehdit savurduk -daha önce yapmıştık- ve çok geçmeden Maud ayrılmıştı. Hediyelerini açtı, her birine sırayla ağladı ve bize sarıldı. Kâğıtları

geri dönuştürmek için topladık, sonra Sarika doğum günü pastasını çıkardı, evine yakın olan o hoş, çok pahalı pastaneden almıştı.

"Matt'i beklemeliyiz yalnız" dedi etrafına bakınarak. "Sence çok uzaklaşmış mıdır?"

"Gideli bayağı oldu" dedim, birden ne kadar zaman geçtiğinin bilincine varıp. Ufka doğru gözlerimi çevirdim ve birdenbire kaygıldım. Çünkü Matt, Harold'ı da yanına almıştı. Ya Harold'ın başına bir şey geldiği için geciktiyse?

Kötü bir şey. Of Tanrım. Lütfen. Hayır.

Ayağa kalktım, kalabalık parkı gözlerimle tanyor, kafama üşüşen korkutucu görüntüleri durdurmaya çalışıyordum. Matt'e mesaj atmalıydım. Onlarla birlikte gitmeliydim. Şey yapmalıydım...

"Matt!" Sarika'nun sesiyle çıldırmaş düşüncelerimden uyandım ve nefesim kesilerek arkamı döndüm -sonra karşımdaki manzarayı görünce tekrar nefesimi tuttum. Matt yaklaşıyordu ama yüzü ve tişörtü çamur içindeydi. Harold yanındaydı, hâlâ tasmalıydı ama o da çamur içindeydi.

"Ne oldu?" Hemen onlara doğru atıldım. "Harold iyi mi?"

"Harold iyi" dedi Matt, garip bir sesle.

"Şükürler olsun." Yere yığılıp biricik Harold'ımı öpücüklerle boğdum. Ardından, tekrar kafayı çalıştırdım, Matt'e doğru baktım ve, "Bir dakika. Sen iyi misin?" diye sordum. Ayağa kalkıp kılığını kıyafetini bir daha inceledim. Yanağında yeni bir sürtünme izi vardı, yakasından kuru bir dal çıkıyordu ve hali perişandı. "Ne oldu?" diye tekrar sordum.

"Bir olay çıktı" dedi Matt kısaca. "Bir Great Dane ile."

Dehşet içinde, "Aman Tanrım!" dedim. Şu Great Dane cinsi köpeğe karşı büyük bir öfke duymaya başladım. Gözümdeki resim canlıydı, köpeğin canavar gibi çenesi ve katil içgüdüleri ortadaydı. "Harold'a mı saldırdı? Ne olduğunu bana tamı tamına anlatman lazım..."

"Great Dane'in hiçbir suçu yoktu" dedi Matt, lafı ağzıma tıkarak. "Harold... Harold gibiydi."

Hı, anladım.

Bir an kalakaldım. Belki de ne olduğunu tamı tamına bilmek

istiyordum o zaman. Harold'a bakışlarımı çevirdim, her zamanki zıpır, hunzır ifadesiyle bana bakıyordu.

"Harold." Azarlar gibi konuşmaya çalıştım. "Matt'i çamur mu yaptın sen? Yaramazlık mı yaptın?"

"Yaramazlık' çok hafife almak olurdu" dedi Matt ve daha fazla anlatacakken telefonu çaldı.

"Pardon" dedi, ekrana bakıp. "Açmam lazım. Uzun sürmez."

"Şu köpeğin haline bak" dedi Nell, Matt uzaklaşırken. "En ufak bir pişmanlık yok." Abartılı bir Cockney aksanı takındı.

"Ben değildim, memur bey. Diğer adam başlattı."

"Kapa çenen!" dedim biraz kızarak. "Harold öyle değil!"

"Harold tam öyle" diye kıkırdadı Sarika.

"Benim gibi kanuna kurala uyan bir vatandaş mı, memur bey?" diye devam etti Nell kendini kaptırıp. "'Kamuya açık yerde olay mı çıkaracağım. Ben ki sessiz sakın yaşar giderim. Söylüyorum size, karşı taraf başlattı.'"

Kaşlarını kornik bir şekilde iyice kaldırdı ve itiraf etmek zorundaydım ki, Harold'un en cin gözlü ve masum halini andırıyordu. "Ah, selam, Matt" diye ekledi ve kafamı kaldırıp bakınca Matt'in bize yaklaştığını gördüm. Yere otururken küt diye indi ve birkaç saniye hareketsiz kalıp gözlerini boşluğa dikti.

"Gömleğin için özür dilerim" dedim suçluluk duyarak ve Matt ayıldı.

"Ah. Olsun." Yakasındaki kuru dal parçasına uzandı, bir an dalgın dalgın dala baktıktan sonra onu yere fırlattı. "Dinle Ava. Ayın onunda brunch için rezervasyon yaptığımızın farkındayım ama yine annemler telefon etti. Aynı gün evlerinde büyük bir toplantı düzenliyorlar. Tarihini değiştirtmeye çalıştım ama..."

"Hafta sonu mu?" dedi Nell, nötr ses tonuyla konuşmaya dikkat ederek.

"Hafta sonu çok sık aile toplantısı yaparız" dedi Matt. "Ofisten uzakta. Daha özel olur herhalde."

"Eh, merak etme" dedim destekçi bir biçimde. "Branç sadece bir fikirdi. Sen annenle babana git, olsun..." derken aniden durdum çünkü hem Sarika'nın, hem Nell'in, Matt'in arkasında bana

tuhaf tuhaf kaş göz yaptıklarını gördüm.

Şey demiyorlardı kesin...

Kendimi onun evine *davet ettiremezdim* ya. Ettirebilir miydim? Ettirmeli miydim? Sarika şu anda kollarını deli gibi çırpıyor ve canla başla Matt'i işaret ediyordu. Her an yanlışlıkla kafasına bir darbe indirebilirdi.

"Peki... eee... belki ben de seninle gelirim!" diye ekledim utan-
gaç bir telaşla. "Annen babanla adamakıllı tanışırım!"

"Ne yaparsın?"

Matt tek kelimeyle küçük dilini yutarak bana bakakaldı. Hiç de coşkulu değildi. Artık teklifi yaptığıma göre geri adım atamazdım.

"Ben de gelebilirim!" diye tekrarladım, kendinden emin ko-
nuşmaya çalışarak. "Toplatruza katılmak için değil elbette ama
kahveye falan. Aileni daha yakından tanımak için. Anlarsın ya,
onlarla bağ kurmak için."

"Onlarla *bağ* kurmak mı!" Matt kahkaha atarak tekrar etti, ki
biraz garipti ama şimdi irdelemeyecektim.

Dikkatim birden Harold'a parmağıyla sertçe işaret eden ve
parmağını gurtlağının altından geçirme hareketi yapan Nell'e kay-
dı. Ah doğru ya.

"Harold'ı da getirmem" diye ekledim çabucak. "Evde kalır."

"Gerçekten mi?" Matt yeni bir hayret yaşıyordu. "Annemle
babamın evine yol uzun sürüyor, Ava. Bütün gün onu evde yal-
nız mı bırakacaksın?"

"Nell'in yanında kalabilir. Nell, Harold'ı sana bırakmamın sa-
kıncası olur muydu?"

"Tabii ki hayır" dedi Nell. "İyi düşündün, Ava."

Matt hiçbir şey demiyordu. Gözleri uzak düşüncelere dalarak
kahvesini yudumladı, üçümüz ise merakla onu izledik. Derken,
sanki uyanır gibi nefes verdi.

"Eh, madem istiyorsun" dedi sonunda.

Önerime biraz körleşmiş gibi görünüyordu. Cidden, bu kadar
büyütecek ne vardı ki? Altı üstü anne babası, ailesinin evi ve
şirketi falan. Eğlenceli olacak! Yani, eğlenceli olabilir.

Yani, olabilir belki.

On Beş

Pozitif, pozitif, pozitif! İki hafta sonra M4 otoyolunda ilerlerken neşemi yüksek tutmaya kararlıydım. Güneş parlıyordu, iyi görünüyordum ve Sarika'nın oradaki o pastaneden üstü sırf badem kaplı en muhteşem pastayı almıştım. Çok güzel bir karton kutuda, bagajda duruyordu ve pastayı her düşündüğümde ağzım sulanıyordu. Matt'in anne babası kesin bayılacaktı.

Cazibe ve bağ, bugünkü mantramdı. *Cazibe ve bağ*. Her şey iyi olacaktı.

Negatiflere gelince... Hangi negatiflere? Yoktu ki!

Eh, tamam, bir-iki şey belki. Minicik pürüzler. Birincisi uyku, gerekten. Uykuya ihtiyacım var. *Uykuya ihtiyacım vaaaar*. Çocuk yapma konusunu en baştan gözden geçirmeye başladım hatta. İnsanlar nasıl bebek yapıp hiç uyku uyumayıp *ölmeden* yaşayabiliyor?

Matt'in yatağına karşı neredeyse fobi geliştirdim. Yemin ederim, orada uyuduğum her gece daha sertleşip daha kalaslaşıyordu. Uzanıp tavana gözlerimi dikiyordum, Matt'in uykuya dalmasını bekliyor, sonra biraz şekerleme yapıyordum ve sabaha karşı üçte perişan halde uyanıyordum. Harold bile o yatakta beni rahatlatamıyordu.

Kısmen, ne zaman orada kalsak, Matt'in ayaklarının dibinde uyuduğu için.

Bu da... anlırsınız ya. Çok tatlıydı. Elbette.

İtiraf ediyorum ki, orada ilk uyandığımda ve Harold'ı yatağın diğer ucunda, benim yerime Matt'e sokulmuş gördüğümde şaşırmıştım. Ancak kendimi kesinlikle reddedilmiş filan hissetmedim. Benim canım Harold'cığım istediği yerde uyuyabilirdi.

Gelgelelim, uykusuzluğuma derman olmuyordu bu. Şu anda sırayla birbirimizin evinde kalıyorduk ve ara sıra da ayrı uyuyorduk. Dün Matt'e hep benim evimde kalalım diye önerdim. Yani bana taşsın anlamında değildi de, sadece... Her neyse. Olmadı. Matt kalakaldı ve şimdiki düzenimizin gayet iyi işlediğini ifade etti.

Dolayısıyla uyku, bir problem. Sanırım yüzeye çıkan bir-iki mesele daha oldu. Baştan hiç tahmin etmediğim bir-iki sinir bozucu durum. Mesela, Matt benim evimdeyken hiç rahatlayamıyor. Durmadan etrafta gezinip bir kusur buluyor. Benim hiç dikkatimi çekmeyen şeylere bakıyor. Kablolar riskli. (Diyor.) Kalorifer peteklerinden birinin tesisatçının elinden geçmesi lazım. (Diyor.)

Ve şu güvenlik takıntısı beni delirtiyor. Hâlâ yangın çıkış merdiveninin önündeki güzeller güzeli arka kapıyı diline pelesenk etmiş, sırf ahşap doğramasının tahtaları biraz yumuşamış diye. Hırsızlara davetiye diyor. En son benim evime geldiğinde bizim bölgedeki suç işleme oranlarını açıklamaya başladı. Ya kapıyı yenilememi ya da bin bir tane asma kilit ve sürgü almamı istiyor ki, görüntüyü mahvederdi bunlar.

Hatta biraz sabrımı taşırdığı oldu. Dedim ki, "Bak Matt, sen anlamıyorsun. O kapının asıl maksadı, istediğin zaman evden çıkabilmek. Yangın merdivenlerinde oturup gün batımını izleyebilir, saksafon çalabilirsin ve önden on iki tane asma kilit açmak zorunda değilsin."

Buna istinaden benim saksafon mu çaldığımı sordu, ki konu bu değildi. Ben tabii ki saksafon çalmıyordum, bu sadece bir örnekti.

Her neyse. Sonra alışverişe gittik ve bu da pek parlak geçmedi. Kolay olur zannetmiştim. Birlikte markete uğrarız. Kileri doldururuz. Bitti gitti! Başka çiftleri süpermarkette alışveriş yaparken görmüştüm. Sakin sakin ürünleri market sepetine koyarlardı. Gamsızca sohbet ederlerdi. Birbirlerine, "Yumurtaları ben alayım mı?" gibisinden şeyler söylerlerdi.

Birbirlerinin seçtikleri ürünlere sanki Channel 5'ta *Britanya'nın En Garip Market Sepeti Seçimleri* adlı bir televizyon programı izliyormuş gibi gözleri yuvalarından fırlayarak bakmazlardı.

Eğer 'Benim alışveriş zevklerim' ve 'Matt'in alışveriş zevkleri' üzerine bir Verun şeması çizilecek olsaydı, sanırım geri döndürülmüş tuvalet kâğıdı ve dondurmada keşişirdik. Hepsi bu olurdu.

Yani Matt çok saçma şeyler alıyordu. Öyleydi. Berbat işlenmiş kahvaltılık gevrekler. Organik olmayan elmalar. Kutulanmış meyve suları. (*Kutu meyve suyu.*) Her şeyi dışarı çıkarıp yerlerine başkasını koymak zorunda kaldım. Ve içinden şöyle düşünüyordum, "Bedenine neler soktuğunu hiç umursamaması ne kadar trajik..." Birdenbire Matt şarap reyonunda uyandı. Her zamanki beyaz şarabımı market sepetine koymuştum. Etiketinde o kadın resmi olan (adını hatırlamıyorum). Matt'in beti benzi attı.

"Hayır" dedi şişeyi çıkararak. "Hayır. Yok, hayır."

"Nesi var ki?" dedim horozlanarak.

"Şarapta ucuza kaçma. Baktan bir şey içeceğine hiç içme daha iyi."

"Ucuza kaçmıyorum!" diye karşı çıktım. "O güzel bir şarap!"

"Güzel bir şarap mı?" Matt kulaklarına inanamıyordu. "Güzel şarap?"

Her neyse. Biraz tartıştık. Ve hararetli bir kavga ettik. 'İyi şarap' konusunda hemfikir değilmişiz meğerse. Bir de 'elzemler' sınıfına girenler hakkında. Bir de beslenme ilkeleri hakkında. O noktada Matt'in 'kefir' kelimesini hayatında hiç duymamış olduğu ortaya çıktı. Artık kefir duymayan kalmış mıydı?

Derken et reyonunun önünden geçtik ve orada olanların üstüne zihnimle bir örtü çektim. Aşırı stresliydi. Ve kasap gülmekten yerlere yatmak zorunda değildi çünkü hiç komik değildi.

Yani, tamam. Alışverişimizi eve getirdik. Akşam yemeğimizi pişirdik. Fakat hiç... Sanırım İtalya'da Dutch'a ilk göz koyduğumda hayal ettiğim gibi değildi. Pespembe pırl pırl hisler içindeydim. Gün batımında romantik romantik öpüştüğümüzü görüyordum. Süpermarketin ortasında dikilmiş, yoğurt şöyle müdir, böyle midir diye çemkirdiğimizi görmemiştim.

Aslında bir yandan, her çift bazı konularda çemkirirdi, değil mi? Kendi kendime bu düşünce yağmurunu durdurmak adına bunu söyledim. Dış çıkarma sıkıntılarıydı bunlar. Hâlâ yolumuzu buluyorduk.

Ayrıca birçok nadide, hassas zamanımız da olmuştı. Matt'ın geçen akşam İtalya'daki gibi Bellini içebilmemiz için eve şeftali suyu getirmesi. Büyüdü o. Ya da dün sabah Harold omzuna çıkmışken tai chi yapışı, sırf beni güldürmek içindi. Ya da Nihal'in işlere canı sıkıldığında Matt'ın ona, "Ava seni neşelendirir, şampanyadan daha iyidir" demesi o kadar sevgi doluydu ki, gözlerimi yaşartmıştı.

Bu hatırayla birlikte şefkatle ona baktım ve Matt bana göz kırptı, tekrar dikkatini yola verdi. Ne kadar sorumluluk sahibi bir şofördü, bayılıyordum, hiç Russell gibi değildi, o kadar paldır küldür kullanıyordu ki, ödüm patlardı.

İşte bu yüzden biz uyumluyuz, dedim kendi kendime kararlılıkla. Çünkü paylaştığımız değerler vardı. Birbirimizin can güvenliğini umursuyorduk. Matt arabayı dikkatli kullanıyordu ve ben ona her gün zerdeçal takviyesi veriyordum. (Şüpheliydi ama ikna etmiştim.)

Yani her şey yolundaydı. Berkshire'da güzel kırsal bir yerdedik. Matt'i seviyordum, o beni seviyordu ve tüm ihtiyacımız olan buydu. Sevgi.

Minik bir göbekten geçerken yeni Apple Mac reklamını gördüm ve ilgiyle gözlerimi diktim.

"Bilgisayarımı güncellesem mi acaba?" diye dalgın dalgın sesli düşündüm. "Tanrım, şu ağaçların güzelliğine bak" diye ekledim, orman alanına yaklaşıncı. "Bunlar ne ağacı?"

Matt cevap vermek için nefes alırken tırnaklarımın birinin kırık olduğu dikkatimi çekti. "Sıçtım" diye bağırdım. "Tırnağım. Ah, buradan aklıma geldi, daha önce bahsettiğim fikrim hakkında ne düşündün?"

"Fikrin mi?" Matt afalladı.

"Anlarsın ya!" dedim biraz sabırsızlıkla. "İş fikrim. Güzellik endüstrisine giriş yapmak."

"Ava..." Matt arabayı emniyet şeridinde çekip suratıma baktı. "Cidden seni takip edemiyorum. Bilgisayarından mı bahsediyorum, ağaçlardan mı, tırnağından mı, yoksa yeni iş fikrinden mi?"

"Hepsinden birden tabii ki" dedim şaşırarak.

Sahiden, sorun neydi? Gayet nettim işte.

"Anladım" dedi Matt, bezgince. "Hepsinden. Anladım." Yüzünü ovuşturdu, sonra, "Benzin almam gerek" dedi.

"Bir dakika." Onu kendime çekip sarıldım, gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm ve gevşediğimi hissettim. İşte. İşte bu. Bazen sadece onun kokusuna ihtiyaç duyuyordum. Dokunuşuna. Güçlü göğsüne ve kalp atışlarına ve sırtımı okşayan eline. İtalya'da âşık olduğum her şeye.

Ayrıldık ve Matt bana birkaç saniye sessiz sessiz baktı, ben de ne düşünüyor diye merak ettim. Gerçekten romantik bir şeydir diye umdum ama sonunda nefes alıp, "İstersen hâlâ pub'da da oturabilirsin" dedi.

Matt'ın son birkaç gündür gündemindeki düşünce birden fikrimi değiştirmem ve bu ziyaretten caymamdı. Hatta Wi-Fi ve televizyon olan, bütün öğleden sonrası boyunca oturup takılabileceğim bir pub'ı bile bana tarif etmişti. Şaka yapıyormuş ayaklarındaydı ama bence yarı ciddiydi. Sanki bunca yol tepip anne babasıyla tanışmayacakmışım gibi.

"Hiç şansı yok!" dedim kararlı bir şekilde. "Yapıyorum bunu. Ve sabırsızlanıyorum!"

* * *

Evet. Vay canına. Ev büyüktü. Yani kocamandı. Ve çirkindi. Matt'ın dairesinin çirkin olduğu gibi değil, farklı bir çirkinlikteydi. Devasa demir işlemeli giriş kapısından bakınca içeride kuleler, geniş çimenlikler ve iki kapalı pencereyi saran garip kiremit bir duvar gördüm. Hepsi birleşip muazzam etkileyicilikte bir eve dönüşüyordu, Viktorya döneminde suç işlemiş çocukların koyulduğu bir ıslahevi görevi de görebilecek kapasitedeydi.

"Affedersin" dedi Matt, demir kapılar açılırken. "Açılması yıl sürer."

"Olsun" dedim, koltuğa sinerek. Birdenbire, gülünç bir şekilde, kaçma dürtüsü duydum. Bu evde hiçbir arkadaş canlısı görüntü yoktu. Fakat tam aksine başımı dik tuttum ve azimle, "Müthiş bir ev!" sesim.

"Eh" dedi Matt, sanki daha önce bu evin üstünde hiç düşünmemiş gibi. "Ofisler de içinde" diye ekledi kısa bir aradan sonra. "O yüzden."

"Hummm." Başımınla onayladım.

Matt arabayı derli toplu bir şekilde evin arka tarafına bir Mercedes'in yanına park etti ve çakıl taşlı garaj yolundan mutfak kapısına doğru yürüdük. İhtiyar bir uşağın yaklaşıp, "Matt Efendi!" diye heyecanla konuşmasını bekler gibiydim. Fakat Matt beni kocaman, düzenli mutfaktan geçirdi, pasta kutusunu oradaki tezgâha koydum ve geniş koridora çıktık. Yerler fayanstı, tepemizde vitraydan cam bir kubbe yükseliyordu ve içerisi pırl pırl cam vitrinlerle doluydu.

"Vay canına!" diye bağırdım. "Bu tam şeye benziyor..." Dilimi tuttum çünkü kabalık etmek istemezdim.

"Müzeye" diye bitirdi Matt benim yerime. "Hı hı. Hadi devam et, bak istersen." Vitrinleri gösterdi.

En büyük vitrine yürüdüm, içinde vintage bir Harriet'in Evi ve bir sürü Harriet karakter bebekleri duruyordu, hepsine de 1970 *Hostes Harriet* ve 1971 *Jimnastikçi Harriet* gibi etiketler basılmıştı.

Vitrinlerin çoğunun içinde Harriet'in Evi örnekleri sergileniyordu, ancak içlerinden birinde kıvrımlı pembe-ve-yeşil porselen duruyordu. Bu porselene baktım ve Matt beni takip etti.

"O annemin aile şirketi" diye açıkladı. "Annem yarı-Avusturyalıdır."

"Ah, evet" dedim, golf oynayan anneannesini hatırlayıp. "Ama aksanı yok."

"Hayır, annem İngiltere'de büyümüş. Ama Avusturyalı kuzenlerimiz var. Porselen şirketini onlar yönetiyor. Annem kurulda" diye ekledi. "Eskiden İngiltere ayağının müdürüydü."

"Sanırım bunları gördüm." Varaklı desenli tabaklara bakarak alnımı kınıştırdım. "Harrods ya da o tarz bir yerde?"

"Evet." Matt omuz silkti. "Görmüşsündür. Çok... anlarsın ya. Büyüktür. Babamla öyle tanışmışlar zaten, bir ihracat konferansında. Annem porselen satıyormuş, babam bebek evi."

"Ne kadar... görkemli!" dedim. Doğruydı. Muhteşem süslü ve dantelliydi. Ve bir sürü yerinden altın varak kıvrımlar geçiyordu.

Matt tepki vermedi. Porselenlere pek bayılıyorsa benzemiyordu. Hatta hiçbir şeye bayılıyorsa benzemiyordu. Buraya vardığımızdan beri omuzları düştü, yüzü taş gibi dondu.

"Çok gururlu olmalısın!" diye onu coşturmaya çalıştım. "Bütün bu oyuncak bebekler... meşhur porselen takımları... nasıl bir miras! Bu ne..." Etiketini dikkatlice okudum. "1982 yılında Prenses Margaret tarafından kullanılan somon tabağı! Vay canına! Ne kadar..."

1982 yılında Prenses Margaret tarafından kullanılmış bir somon tabağı üzerine söyleyecek başka söz bulamadım. Zaten somon tabağı diye bir şeyin varlığını ilk kez duyuyordum.

"Mmm" dedi Matt, sıfır hevesle porselen vitrinini süzerek.

"Bu ne peki?" dedim neşeyle, pembeler saçmayan tek dolaba doğru yaklaşırken. "Ödüller mi?" Gümüş kupalar, kutulu madalyalar ve çerçeveli fotoğraflarla dolu raflara göz gezdirdim.

"Evet." Matt hepten ağırlaşmıştı. "Dediğim gibi, anneannem zamanında Avusturya kadınlar şampiyonuydu. Abim de profesyonel oynuyor. Sanırım spora düşkün bizim ekip."

Gözlerimi sessizce fotoğraflarda gezdirdim. 1960'lar stili saçların kabark bir kadının golf sopasını savururken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Kayak takımının grupça çekilmiş fotoğrafları, artı yelkenli bir teknede bir adamın siyah beyaz bir fotoğrafı. Ardından ergenlik ve yirmili yaşlarda olan bir gencin daha modern fotoğrafları geliyordu ya golf sopasını sallarken ya da kupasını alırken. Yakışıklıydı, biraz Matt'e benziyordu ama daha iri yapılıydı ve daha az çekiciydi. Gülüşü bana göre fazla yılışıktı. Bu Matt-çakması diye karar verdim.

"Abin mi?" Resimlerden birini işaret ettim.

"Evet, Rob. Şu anda Amerika'da. Golf kulübü zincirlerinin başında. Robert Warwick Golf and Leisure. Başarılı" diye ekledi, kısa bir aradan sonra.

"Harika" dedim kibarca. Gümüş çerçevelerin arasında Matt'in bir fotoğrafını aradım ama bulamadım. Matt'in resmi neredeydi? Bir tane muhakkak olmalıydı. Neredeydi?

"Matthias!" Arkamızda gevrek bir ses duyduk ve dönünce Elsa ile karşılaştım. Her tarafı yaprak desenli bir elbise, sade topuklu ayakkabı giymiş ve mat pembe ruj sürmüştü.

Saçları güzeldi, diye düşündüm, Matt'i öpüşünü seyrederken. Hakkını yiyemezdim. Göz kamaştırıcıydı. Fiziki de hoştu ve yüzü güzeldi. Hatta kadının her şeyi hoş ve tatlıydı. Bana bakışı hariç, husumet kıymıkları fırlatıyor gibiydi.

"Tekrar merhaba Ava" dedi doğal bir sesle. "Bize katılabilmene çok memnun olduk. Köpeğin yok mu bugün?"

Alaycı bir şekilde saçlarını kaldırdı, o yüzden kendimi sıkıp gülümsedim. "Hayır, onu evde bıraktım."

"Kitaplarımız güvende yani umarım!" Hafif bir kahkaha attı, ona katılmaya çalıştım fakat yanaklarım alev alevdi.

"Umarım. Bir kez daha kitap için özür dilerim..."

"Merak etme." Elegan elini şöyle bir salladı. "Altı üstü yerine konamaz bir ilk edisyondu."

"Anne" dedi Matt ve Elsa yine kahkahasını çınlattı. "Ufak bir şaka carum! Matthias sana evi gezdiriyor gördüğüm kadarıyla?"

Cazibe ve bağ, mantrası zihnimden geçti. Çabuk. İltifat babında bir şey söyle.

"Matt bana bu şahane vitrinlerinizi gösteriyordu" dedim yağlayıp ballayarak. "Nefes kesici. Oyuncak bebek evleriniz olağanüstü!"

"Çocukken sende bir Harriet'in Evi olmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum?" Elsa beni soğukkanlı bir şekilde ölçüp biçti.

Sonsuza dek bunu yüzüme vuracaktı, değil mi?

"Olmasını isterdim" dedim ciddiyetle. "Sadece maddi gücümüz yetmemişti."

Elsa'nın yüzü hafiften dondu ve hatamı fark ettim. Şimdi de sanki onun şirketi kötü kalpli ve elitmiş, fiyat politikası sömürgeciymiş gibi konuşmuştum. (Ki bu arada, öyle. Harriet'in Evi fiyatları dudak uçuklatır. Geçen gün gittim baktım. Bir 'Harriet'in Çanta ve Atkısı' setine on beş pound istiyorlar. *On beş pound*.)

"Porselenleriniz çok güzel." Hızlıca yeni konuya geçtim. "Ayrıntılar! O fırça darbeleri!"

"Porselenlere ilgi duyar mısın, Ava?" dedi Elsa. "Sen de toplar mısın?" İçime işleyen bakışlarını üstüme dikerek başını yana eğdi.

Toplar mıym? Herhalde IKEA'dan 'tıkla ve al' tarzı bir toplamayı kastetmiyordu.

"Yani... bilirsiniz işte. Tabaklarım var." Kekeledim. "Fincan tabaklarım da... Vay canına, şu fotoğraflar." Hemen spor vitrinine doğru adım attım ve kupaları, madalyaları hayranlıkla gösterdim. "Ailenizdeki bunca şampiyon!"

"Evet, başarılarımızla gurur duyarız" dedi Elsa gözleri hepsini şöyle bir tarayarak.

"Ancak Matt'in fotoğrafını göremedim aralarında" diye ekledim hafifçe.

"Ah, ben spor şampiyonu değildim de hiç" dedi Matt, zerre kadar bir beklemenin ardından. "Rob'un aksine."

"Matthias hiç profesyonel oynamadı" diye ekledi Elsa gevrek gevrek. "O rekabetçi hurs onda yoktu. Oysaki Robert daha on üç yaşındayken scratch golfçüydü. Onun çok özel olacağını hepimiz biliyorduk, değil mi Matthias?"

"Tabii" dedi Matt, gözleri uzaktaki bir noktaya takılıp kalmış halde.

"Matt de golf oynuyor ama?" dedim neşeyle. "Onun golf oynarken fotoğrafını çekmişsinizdir? Ya da savaş sanatları yaparken. Bir tanesini buraya sığdırabilirsiniz." Cam raftaki bir boşluğa yardımsever bir edayla dikkat çektim ve Elsa'nın burun delikleri açılıp kapandı.

"Anladığımı sanmıyorum" dedi, kaskatı bir gülüşle. "Burası profesyonel sportmenlik vitrini. Bunlar *turnuva* yadigârları. Matt hiçbir zaman bu seviyede yarışmadı."

Turnuva yadigârı mı? Ben ona okkalı bir yadigâr verirdim de...

Birdenbire burnumdan soluduğumu fark ettim. Cazibeli ya da bağ kurmak için pek ideal sayılmazdı.

"Size pasta getirdim" dedim, vitrine arkamı dönerek. "Mutfakta, bir kutuda. Çok hoş bir pastaneden aldım..."

"Çok kibarsın" dedi Elsa dalgın bir tebessümle.

Ses tonuyla her şeyin nasıl olduğunu tam zıttı anlama gelmesini sağlayabiliyordu?

“Matthias, tam şimdi Genevieve ile konuşuyordum” diye devam etti, “bu öğleden sonraki toplantımıza Skype’tan katılacak. Hafta sonunu bize feda etmesi çok cömertlik. Sence de öyle değil mi?” Elsa’nın kıymuk inceliğinde kısılmış gözleri birdenbire bir cevap beklercesine bana çevrildi.

“Evet!” dedim gerginçe irkilerek. “Hakiki bir cömertlik.”

Matt bana hafiften hayretler içinde kalan bir bakış attı ve gülümsemeye çalıştım. Ancak birdenbire kendimi salak gibi hissettim. Neden bunu dedim ki? Neden Matt’in eski kız arkadaşını göklere çıkarıyordum, daha bir kere bile tanışmamıştım üstelik? Elsa yüzündendi. Bana kara büyü yapmıştı.

Derken dehşet içinde bu düşüncelerimi yakaladım. Hayır. Kes şunu. Elsa benim müstakbel kayınvalidem ve birbirimizi seveceğiz. Sadece ortak bir alan bulmamız gerek. Bir sürü ortak yönümüz vardır muhakkak. Mesela...

Bak. Küpe takmış, ben de küpe takıyorum. Bu bir başlangıçtır.

“Evet” dedi Matt. “Bir içki alalım mı?”

“Evet” diye çaresiz bir sesle atıldım. “Yani... neden olmasın?”

On Altı

Hadi ama. Elsa ile ortak nokta bulabilirim. Hatta Matt'in bütün ailesiyle. *Bulabilirim.*

Bir saat geçti ve sahte gülücükler saçmaktan yanaklarım ve elmacık kemiklerim ağrıyordu. Elsa'ya gülümsedim. John'a gülümsedim. Harriet'in Evi'nin baş finans müdürü olarak tanıştığım Walter'a gülümsedim, solumda oturuyordu. Matt'in dedesi Ronald'a gülümsedim. Hatta bomboş havaya bile gülümsedim ki, kimse bana şöyle bir bakıp beni melankolik bir meymenetsiz zannetmesin.

Çok parlak bir yemek masasında oturuyorduk, bol kıvrımlı porselenler, kristal kadehler ve bir sessizlik atmosferi hakimdi. Bu insanlar hakikaten çok konuşkan değildi.

Elimden geleni yaptım. Kaşıklardan tutun da, top ekmeklere kadar her şeye iltifatlar yağdırdım. Ancak her bir sohbet çabam ya sessizliğe erdi ya da Sohbet Çarıçesi gibi görünen Elsa konuyu başkasıyla değiştirdi. Bunu iki şekilde yapıyordu. Dudaklarını sıkarak başıyla onaylama hareketi vardı ve herkesi susturuyordu. Ya da şöyle, "Benim kanımca..." ki onun dilinde "Kapa çeneni" şeklinde tercüme edilebileceğini fark ettim.

John'a işler nasıl gidiyor diye sordum ama Elsa ânında lafımı kesti: "Benim kanımca..."

Bunun üstüne John peçetesini açıp şöyle bir silkeledi ve garip bir gülüşle, "Öğle yemeği sofrasında iş konuşulmaz!" dedi.

Ardından Matt babasına şöyle dedi: "Baba biliyor musun, o Amerika rakamları doğru olamaz..." Elsa ise ona pis pis baktı ve o hain dudaklar sıkılı, kafa sallamasını yaptı.

İyi. Benim yanımda iş konuşmayın. Anladım. Gerçi o ne sa-
nıyordu ki? Duyduğum her şeyi doğruca e-postayla *Financial Times*'ın Oyuncak Bebek Evleri editörüne mi yetiştirecektim?

En azından yemekler lezzetliydi. Yani benim dünyamda, seb-
zeler. Benden başka herkes tavuk yiyordu ama Elsa benim veje-
taryen olduğumu unutmuştu, o yüzden tepeleme doldurduğum
havauçları çiğniyordum.

"Çok leziz!" dedim doksan beşinci defa ve Elsa bana buz gibi
bir tebessüm attı.

Roland'a dönerek kibarca, "Toplantıya gidecek misin?" dedim,
John ile İngiltere Bankası'nın müdürü hakkındaki konuşmalarını
henüz bitirmiş, önüne dönmüştü.

Ronald hayır anlamında başını salladı. "Ben emekliyim carım"
dedi.

"Ah, öyle mi" dedim, emeklilik hakkında söyleyecek bir şeyler
bulmaya çalışarak.

"Emeklilik de çok... eğlenceli olmalı?"

"O kadar eğlenceli değil" dedi Ronald. "Son günlerde pek değil."

Öylesine karamsar konuşmuştu ki, içim sızladı. Matt'in aile
fertleri içinde, insani bir yan sergileyen ilk kişiydi.

"Neden?" diye sordum nazikçe. "Güzel hobilerin yok mu?
Golf mesela?"

"Ah..." Uzun, derin bir nefes verdi, sanki sönen bir balon gibi.
"Evet, golf..." Mavi gözleri uzaklara daldı, sanki golf hayatıyla hiç
alakalı bir şey değildi. "Doğrusu hayatım, yakın zamanda bir dert
yaşadım."

"Dert mi?" Yaşlı adama bakakaldım.

"Çok kötü. Çok utanç verici... Benim kadar eğitimli bir ada-
mın... eski bir finans müdürünün..." Cümlesini bitirmedi, gözleri
buğulandı. "İnsan kendini aptal gibi hissediyor, biliyor musun.
Yaşlı bir salak gibi. Yaşlı salağın teki."

"Yaşlı salağın teki olmadığımıza eminim!" dedim dertlenerek.
"Şey ne..." Yine de soruyu tamamlamadım çünkü burnumu sok-
mak istemezdim. "O dert bitti mi bari?"

"Evet, bitti ama etkisi benimle kaldı, anlıyor musun?" dedi

sesi titreyerek. "Benimle kaldı. Sabahları uyanıyorum ve düşünüyorum... 'Ronald, seni yaşlı salak.'" Gözlerimin içine baktığında gözleri yaşarmıştı. Hayatımda hiç bu kadar kederli bir çehre görmemiştim. Dayanamadım.

"Ne olduğunu bilmiyorum" dedim, gözlerimden empati alevleri yükselerek. "Ama şunu söyleyebilirim, yaşlı bir salak değilsiniz."

"Sana ne olduğunu anlatacağım" dedi Ronald. "Anlatacağım." Dehşet içinde gözünden bir damla yaşın masa örtüsüne damladığını gördüm. "Kandırıldım, biliyor musun..."

"Ronald, gerçekten!" diye lafımızı kesti Elsa'nın sesi, canlı ve gevrekli, ikimizi de yerinden sıçrattı. "Benim kanımca..."

"Ah." Ronald ona suçlu gibi bir bakış attı. "Ben de tam şey diyordum... yanımda oturan Emma'ya..."

"Benim kanımca" diye tekrar etti Elsa, bitirici bir tavırla, "Ava'nın ilgisini çekmez. Ava" diye belirgin bir şekilde üstüne bastırdı.

"Ava." Ronald yerin dibine girdi. "Ava, Emma değil, özür dilerim."

"Olsun!" dedim. "Ve ilgimi çekiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ancak..."

"Talihsiz bir hadiseydi." Elsa'nın ağzı iyice sıkıldı, sanki feruarını çekmişti.

"Baba, olan oldu, bitti geçti, artık yoluna devam et" dedi John, hafiften robotsu bir tınıyla, sanki bu sözleri daha önce defalarca söylemişti.

"Ama buna izin verilmemeli" dedi Ronald kederlenerek. "Bunu yapamamaları lazım!"

Elsa, John ile göz göze geldi.

"Şimdi, Ronald" dedi. "Geçmişe takılıp kalmanın faydası yok. John'un dediği gibi, unutulup gitmesi en iyisi." Tabakları toplamak için ayağa kalktı ve hemen ona katıldım.

İki tane sebze servis tabağını mutfığa taşıırken pastane kutusu gözüme çarptı, hâlâ tezgâhta duruyordu ve yardımsever bir tavırla, "Açayım mı bunu?" diye sordum.

"Ah, sanmıyorum" dedi Elsa, pastaya boş boş bakıp. "Evet, ben kahve yapacağım. Sporcu musun, Ava?" diye ekledi su ısıtıcı-

yı doldururken ve öksürerek zaman kazandım. Ben kesinlikle bir sporcu değildim. Ama burası sporcular merkeziydi.

"Yoga seviyorum" diye öne sürdüm sonunda. "Bir de Matt ile tai chi'ye başladık."

"Yoga hakkında bilgim az" dedi Elsa düşünceli düşünceli. "Ama eminim çok zorlayıcı bir spordur."

"Evet" dedim emin olmadan. "Gerçi tam olarak spor demedim, daha çok bir..."

"Yarışlara katılır mısın?" Sözümlü kesti ve şaşkınlık içinde ona baktım. Yogada yarışmak mı?

"Yoga aslında şey değildir..." diye başladım. "Öyle bir şey var mı acaba?"

"Ah işte." Elsa cep telefonuna hızlı hızlı yazarken kafasını kaldırıp baktı. "Burada Londra'da düzenlenen yoga şampiyonaları var. Hazırlanıp yarışmalısın bence. Linki Matthias'a gönderirim." Benji çelik gibi bir bakışla süzdü. "Eminim en yüksek seviyesini pratik etmek istersin."

"İl..." Yutkundum. "Ben o yüzden yoga yapmıyorum ama... olabilir!" diye ekledim, kaşlarını çatışını görünce. "Evet! İyi fikir!"

Elsa'nın kahve yapışını izlerken çekingence ekledim, "Müsadenizle soruyorum ama Ronald'ın başına gelen olay neydi?"

Bir sessizlik oldu, arkasından Elsa, "Talihsiz bir hadise" dedi. Bana iğrenir gibi bir tebessüm çaktı. "Bundan bahsetmeyiz. Sakıncası yoksa kupaların olduğu tepsiyi alabilir misin?"

Söz dinleyerek uslu uslu onu takip ettim ve tekrar masaya otururken kapının eşiğinde çok güzel, atletik bir Doberman Pinscher belirdi. Aman Tanrım. Ne kadar muhteşem bir köpekti.

"Mouser!" Matts gülümseyerek ona selam verdi. "Babamın köpeklerinden biri" diye açıkladı ve rahatlayarak güldüm. Nihayet! Ortaklık kurabileceğim bir şey! Mouser ile tanışıp onu okşamak için can atıyordum -sadece garip bir şekilde olduğu yere mıhlamış gözüküyordu.

"Neden içeri girmiyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Buraya girmesi yasak" dedi Matt.

"Yemek odasına girmesi yasak mı?" dedim afallayarak.

"İzinli olduğu bölgeler var" diye açıkladı Matt ve dehşetimi saklamaya çalıştım. *Bölgeler* mi? Bana sorarsanız, hainlik gibi geliyordu. Sanki bir distopya filminden gelen bir uzay gemisi gibi. Mouser'a anlayışla gülümsedim, köpek hâlâ eşikte duruyordu. Mouser bir kere havladı ve John hemen kaşlarını çatı.

"Mouser, evet" dedi. "Uslu dur. Yere yat."

Mouser ânında yere uzandı. Küçük dilimi yutmuş halde bakakaldım. Hayatımda hiç böyle bir köpek görmemiştim. Robot köpekti.

"Adı neden Mouser?" diye sordum. "Fare yakaladığı için mi?"

"Hayır, *Mauser*. Tabanca adı olan" dedi Matt ve kahve fincanım dehşetten elimden düşecekti az kalsın. Tabanca mı? Köpeklerin adı ateşli bir silahtan mı geliyordu?

"Mauser sağlıklı görünüyor" dedi Walter, bütün yemek boyunca neredeyse tek kelime etmemiştir.

"Ava'nın da köpeği var" dedi Matt, Walter'a, Walter da minicik bir ilgiyle bana kaşlarını kaldırdı.

"Ah, öyle mi?"

"Beagle cinsi" dedim hevesle. "Kurtarılmış beagle. Otoyolun kenarında bulunmuş." Her zamanki gibi, Harold'dan her bahsettiğimde olduğu gibi sesimden sevgi fışkırmaya başladı. "Çok... bir fotoğrafı görmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler" dedi Walter kısaca ve John sandalyesini arkaya itti.

"Matthias, Walter, bence artık işe koyulalım."

"Tabii" dedi Matt, fincanda kalan kahveyi bitirip. "Sen iyi olacak mısın, Ava?"

"Ben Ava için bir şeyler ayarlarım" diye araya girdi annesi, ben cevap veremeden. "Sen geç, Matthias. Birazdan size katılırım."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi Walter bana ve bir şekilde gülümseyebildim.

"Ben de!"

John, yanında Walter ve Matt ile odadan çıktı.

Mauser resmen adımlarıyla bir uyumda onları takip etti ve gişlerini izlerken zihnimde Darth Vader film şarkısını çaldığımı fark ettim. Tanrım, umarım kimse duymuyordur.

“Ronald, masaj uzmanının birazdan burada olur” diye ekledi Elsa ve Ronald ayağa kalktı.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Ava” dedi ve kısaca kolu-mu sıktıktan sonra odadan çıktı.

“Ava” dedi Elsa, buz gibi gülüşüyle, “maalesef bizim toplan-tımız biraz uzun sürecek. Ancak dilersen havuzu kullanabilirsin. Kapalı havuz” diye ekledi. “Havuz binasını bahçede bulabilirsin.”

Şaşkınlık içinde kaldım. *Havuz* mu? Bir havuz olmasını beklemi-yordum. “Müthiş!” dedim. “Sadece... Yarımda mayo getirmedim.”

“Binanın içinde misafirlerimiz için yedek mayolarımız var” dedi Elsa. “İstedğini seçersin.”

“Teşekkür ederim!”

Elsa’ya tekrar güldüm, ona karşı antipatim eridi. İşte bak ha-limize. Ortak noktamız buydu. Yüzme! Sporcu olmayabilirdim ama onların en iyileriyle bir havuzun içinde süzülebilirdim. Büt-tün öğleden sonra havuzun içinde yayılır, gevşerdim ve sonra öğle yemeğinde yemediğimize göre beş çayında pastadan bir di-lim alabilirdim.

“Ah, seni uyarmalıyım” diye ekledi Elsa, kapıya varınca. “Tey-zem Sigrid ve kuzenim Greta, Avusturya’dan arkadaşlarıyla zi-yarete geldiler ve burada kalıyorlar. Onlara rastlayabilirsin. Çok tatlıdırlar!”

“Ne güzel!” dedim mutlu mutlu. “Belki önce bahçede bir yü-rüyüş yaparım.”

“Nasıl istersen, rahatına bak” dedi Elsa, camlı kapılara doğru elini sallayarak ve neredeyse arkadaş canlısı gibi konuşmuştu. İnanamıyordum. Bu ziyaretin yönü yüzde seksen değişmişti!

* * *

Bahçe bayağı büyük ve karmaşıktı, duvarlarla ayrılmış bölüm-ler, meyve bahçeleri ve diğer çimenliklere benzeyen çimenlikli alanlar mevcuttu. Geri dönüş yolunu ararken Sarika ve Maud ile WhatsApp’ta C vitamini serumu hakkında hararetli bir tartışma-ya çekilmiştim, böylece bir banka oturup yazdım. Havuz binasını

bulana kadar aradan epey zaman geçmişti, önü camlı, ahşap bir binaydı burası.

Havuz nefes kesiciydi, masmavi ve pırl pırlı, tıpkı şık bir oteldeki gibi. Bir sürü şeşlong ve hatta bir buhar odası ve sauna da vardı. Etrafıma bakınca heyecanla havaya yumruk attım. Matt neden bana bunları en baştan anlatmamıştı? Tam tipik bir hareket.

Derken sesler duydum. Sesi takip ederek bir perdenin içinden geçtim ve yüksek sesle, Almanca sohbet ede ede giyinen bir grup kadına rastladım. Kırklı yaşlardaydılar ve birisi daha ileri yaşıyordu. Ben içeri girince hepsi şaşırarak kafasını kaldırıp baktı ve utanışa elimi kaldırdım.

"Merhaba" dedim. "Ben Matt'in bir arkadaşıyım. Ava."

"Merhaba!" dedi kısa kıvrıkcık saçlı, atletik görünümlü bir kadın gülerek. "Ben Greta, Elsa'nın kuzeniyim. Bu Heike, Inge ve Sigrid" Yaşlıca kadını işaret etti. "Annem. Kocalarımızla birlikte ziyarete geldik, birazdan onlar da burada olacak. Kısa bir İngiltere turu düzenleyeceğiz. Araba seyahati."

"Birkaç gün burada kaldıktan sonra Stratford'a gideceğiz" diye lafa girdi Heike. "Stratford'a hiç gitmedim." Şıp diye bonesini taktı. "Yüzmeye hazırım" diye ekledi neşeyle. "Başlasın bakalım."

"İngilizceniz çok iyi" dedim hayranlıkla.

"Hayır, hayır" diye tevazu gösterdi Heike. "Elimizden geleni yapıyoruz ama ne yazık ki eksikiz."

Dalga mı geçiyordu?

"Almanca'da ne yazık ki eksikim tabirini kesinlikle kullanamazdım" dedim açıksözlü bir şekilde. "Sıfır ihtimal. O yüzden siz kazandınız."

Bütün kadınlar kahkaha attılar ve birbirlerine tatlı tatlı baktılar, içim ısınıverdi hemen. Bu insanlar iyiydi!

"Havuz çok güzel" dedim, üstümdekileri çıkarmaya başlayarak.

"Evet!" dedi Greta neşeyle. "Yüzmek için sabırsızlanıyoruz. Orada görüşürüz."

Hepsi havuza doğru gözden kaybolurken ben de 'Misafirler için' yazan sepetten bir mayo aldım. Mayoyu giyerken sahiden

kendi kendime gülümsüyordum çünkü bugünden hiç beklemediğim bir şey gerçekleşiyordu. Matt'in akrabalarıyla havuzda yayılarak geçirilen rahat bir öğleden sonrası! Şezlonglara uzanıp ayaklarımızı uzatabilirdik. Ya da belki de kenara oturup parmaklarımızı suya batırır ve havadan sudan sohbet ederdik. Belki Ronald'ın başına gelenleri bana anlatırlardı.

Gelgelelim, dışarı çıktığımda kimse şezlonga yayılmıyor ya da parmak uçlarını suya sokmuyordu. Bütün kadınlar canla başla yüzüyordu. Yani, cidden yüzüyorlardı. Düz kulaç. Geri geri kulaç. Havuzun içi sanki Olimpiyat'a hazırlanan bir grubun dersiydi. Hatta Sigrid bile profesyonel görünen bir kelebek stiliyle yüzüyordu, kadın en az yetmiş yaşındaydı. Kimdi bu insanlar böyle? Ben nutkum tutulmuş halde orada dikilirken Greta havuzun bana yakın kenarına ulaştı ve kafasını kaldırıp gülümsedi.

"Su insanı canlandırıyor!" dedi. "Hadi atla!"

"Tamam." Duraksadım. "Siz hepiniz... gerçekten iyi yüzücülersiniz."

"Yüzme takımında tanıştık" dedi Greta neşeyle.

"Gerçi tekniğimiz eskisi gibi değil!"

O konuşurken Heike havuzun kenarına yıldırım hızıyla yaklaştı, suyun altında takla attı ve tam ters yöne doğru kulaç atmaya başladı.

"Düzenli yüzer misin?" diye sordu Greta kibarca.

"Şey." Yutkundum. "Suyun üstünde durabilirim..."

"Tadını çıkar!" dedi ve sonra ustaca kulaç atarak suya girdi. Ben de dikkatlice merdivenlerden inerek havuza girdim, su tahminimden daha soğuktu ve yavaş yavaş köpekleme yüzdüm. Bir anda çabucak Inge'nin önünden çekildim çünkü kolları suya girip çıkan pistonlar gibi hareket ediyordu. Aman Tanrım, bu insanlar var gücüyle kulvarları turlarken ben suda süzülemezdim. Burası otoyoldan farksızdı. Belki bu günlük bu kadar yüzme bana yeter diye karar verdim. Belki biraz buhar odasına ve saunaya geçerim dedim. Gevşetici şeyler.

"Buhar odasına gidiyorum!" dedim Greta'ya, havuzun sonunda durunca ve neşeyle evet anlamında kafasını salladı. Havlular-

dan birini alıp taş zeminde yalınayak buhar odasına yürüdüm ve içeri girer girmez, bütün kaslarımın çözüldüğünü hissettim. Böylesi daha iyi. Hayat işte *budur*.

Gözlerimi kapattım ve buharların beni çevrelemesini bekledim. Bugün yaşanan tüm garip anlardan başım dönüyordu, Prenses Margaret'ın 1982 yılında kullandığı somon tabağından tutun da, gözü yaşlı zavallı Ronald'a kadar. Bir süre sonra neredeyse başım önüme düşüyordu ve uyukluyordum. Ancak tekrar sesler duyunca başımı kaldırdım. Greta ve diğer kadınlar. Havuzdan çıkmışlardı ve yanlarında kalın erkek sesleri de duydum, kocaları olmalıydı. Gidip merhaba demeliydim.

Greta ile arkadaş olmanın iyi bir stratejik hamle olduğuna kanaat getirmiştim. Hatta bütün gruplarıyla. Çok tatlı insanlara benziyorlardı (Elsa'dan bin kat tatlıydılar) ve aileye harika bir giriş kapısıydı. Nereye kaybolmuşlardı? Sağa sola baktım ve saunanın kapısının önünde iki çift parmak arası terlik gördüm.

Tabii ya! Oh, daha da iyi. Birlikte sauna paylaşmaktan daha bağ kurduran bir eylem olabilir miydi?

Havlumu vücuduma sarıp saunanın kapısını açtım ve sıcak hava suratıma çarptı. İçeri bir adım attım ve dumura uğradım.

Hepsi içerideydi. Bütün kadınlar en azından. Havlularının üstünde oturuyor ve arkadaşça tebessümlerle kafalarını çevirmiş bana bakıyorlardı ve -hepsi cırlıçıplaktı. Çıplak. Anadan üryan. Gözüme çarpan göğüsler, göbekler ve... aman Tanrım.

Şimdi ne yapacaktım? Ne? Benim de mi çıplak olmam gerekiyordu?

"Kapıyı kapat!" diye bağırdı Greta, el kol işareti yaparak, ben kafamı toplayamadan kapıyı kapattım.

"Otur, otur" diye ekledi Heike, bankta yer açarak, bunu yaptığı sırada damarlı memeleri sağa sola sallanarak.

Hayır. Kadının memelerine bakma. Ya da...

Aman Tanrım, dur. *Sakın* bakma. Gözlerimi hızlıca Heike'den kaçırdım, bu kez de Inge'nin soluk meme uçlarıyla burun buruna geldim, tam göz seviyemdeydiler. Dehşetle başımı çevirdim, bu kez de çalı gibi bir pubik kıl öbeğini incelemeye koyuldum.

Hayır. Hayıııır.

Tamam. Sakin ol. Kısacası bakacağım hiçbir yön güvenli değildi. O yüzden gözlerimi kapıya dikecektim. Evet. Yüzümden terler damlıyordu, ki saunanun sıcaklığıyla alakası yoktu, safi strestendi.

Çıksa mıydım acaba? Peki ya o zaman kaba görünürsem?

Greta, "Havlunun üstüne otur, Ava" diye beni teşvik etti ve özene bezene havlumu tahta parçalarının üstüne serdim. Havluya otururken Sigrid'in beni uzaktan büyük bir ilgiyle izlediğini fark ettim.

"Neden mayoyla oturuyorsun?" diye kibarca sordu. "Kasıklarından utanıyor musun?"

Ben ne?..

Nasıl yani?

"Hayır!" dedim tiz bir sesle. "Yani... Sanmıyorum... Tanırım. Ben gerçekten hiç... Ah burası da amma sıcakmış..."

Gevelemelerim saunanun kapısının açılmasıyla bölündü. Üç adam içeri daldılar, bellerinde havlularıyla ağızları kulaklarındaydı.

"Henrik!" diye bağırdı Greta. "Matt'in arkadaşı Ava."

"Merhaba Ava!" dedi Henrik neşeyle. Cevap verme sırası bendeydi fakat dilim tutulmuştu. Dehşetten felç geçiriyordum. Adamlar havlularını çıkarmakla, kılı göğüslerini, bacaklarını ve... sergilemekle meşguldüler. Yok artık, şey yapmayacaklardı... Yok, yapmazlardı... Kesin şey yapmazlardı...

Aman Tanrım. Evet, yapıyorlardı. Üçü de.

Kapıya bak, Ava. Gözler kapıda.

Başım tam ileriye sabitlenmişti. Bakışlarım tahta parçalarına kenetlenmişti. Az önce gözüme çarpan Henrik'in şeyinin görüntüsünü zihnimde kapatmaya çalışıyordum...

Yani, yan yorum olarak, Greta'nın yaşam sevinci nereden geliyor belliydi... Hayır. Hayır.

Düşünme bunları, Ava. Bakma hiçbirine. Sadece... dur.

Havlumu avucumun içinde sıkıyordum ve ellerimdeki tendonlar belirginleşmişti ve Greta'nın dikkatinden kaçmadı.

"Ava, sen iyi değil misin?" dedi endişeli bir sesle. "Çok fazla mı sıcak geldi? Saunaya alışkın değilsen, abartmamanda fayda var."

"İyiym!" dedim. "Sadece... sanırım şeye alışkın değilim..."

Cümleyi havada bıraktım ve derin bir nefes aldım. Temize çıkmak en iyisiydi. "İngiltere' de biz pek... Biz mayomuzu giyiyor."

Greta'nın gözlerinden hemen anlaşılmış bir bakış geçti.

"Tabii ki!" diye bağırdı. "Tabii!" Diğerlerine Almanca hızlı hızlı bir şeyler söyledi ve hepsi de, erkekler de dahil, heyecanla konuşmaya başladı.

"Özür dilemeliyiz!" dedi Greta canlı bir sesle. "Zavallı Ava. Bu sana çok garip gelmiş olmalı! Bize göreyse bu son derece normal. Düşünsene, Henrik! Mayolu insanlar görme beklentisiyle saunaya giriyor. Fakat çınlıplak bedenler görüyor!"

Kolunu saunayı kapsayacak şekilde şöyle bir salladı ve kendini tutmadan bakışını takip ettim ve...

Tamaaam. Hepsini gördüm. Gördüğümü geri alamam.

"Tam bir yanlış anlama" dedi Henrik şen şakrak bir edayla. "Çok komik."

"Biz bunu yer içeriz artık!" Greta kafa salladı, sonra göğüsleri birbirine çarparak bana döndü. "Doğru mu bu deyim, 'yer içeriz'?"

"Eh... sanırım" dedim, meme uçlarını görmemeye çabalayarak. "Ya da 'Yemeğe çıkarız' daha doğru olabilir -ah!" Henrik takım taklavatı sağa sola sallanarak ayağa kalkınca ağzım açık kaldı.

"Elsa ve John da birazdan geliyorlar bu arada" dedi Greta'ya, sohbet havasında. "Sauna bayağı dolacak!" Sözleri zihnime işlediği anda donakaldım. Elsa ve John...

Ne?

Senaryonun bütün dehşetini kavramamsa birkaç saniye daha sürdü. Müstakbel kayınvalidem ve kayınpederim? Saunada? Çınlıplak? Ayaklandığım gibi yüreğim ağzımda atarak havlumu kaptım, yüzümden aşağı oluk oluk ter akıyordu.

"Hepinizi görmek harikaydı" diye kekeledim. "Yani, hepinizle tanışmak. Yani... Ama sanırım benim sauna kotam doldu. O yüzden... eee... size iyi eğlenceler!"

Bacaklarım titreye titreye oradan çıktım. Hızlı bir şekilde üstümü değiştirmem lazımdı. Elsa ya da John'u çıplak görmeye hiç ihtiyacım yoktu. Önceliğim buydu.

Bir duşa girip şipşak duş aldım ve ıslak mayoyu kullanılmış mayo sepetine attım. Sonra bir çırpıda üstüme geçirdim ve yan panik halinde havuz binasından dışarı fırladım. Patikadan ileri aceleyle ilerlerken Matt'ın ev yönünden bana yaklaştığını gördüm ve hızımı arttırıp ona yetiştim.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. "Tahminimden daha erken bitir..."

"Aman Tanrım" diye lafı ağzına tıktım. "Aman Tanrım, Matt. Beni uyarmalıydın!"

"Ne?" Matt şaşkınlık içinde kaldı.

"Saunaya!" diye yarı fısıldadım, yarı cıykladım. "Akrabaların oradaydı! Çıplak!"

"Ah, doğru ya." Anlayarak yüz ifadesi rahatladı. "Evet."

Daha fazla yorum yapmasını bekledim ama bu kadardı sanki. Tek diyebileceği bu muydu?

Tamam, ilgiye muhtaç bir insan değildim ama kanımca, "Evet, doğru ya, evet" şu duruma yetecek yanıt değildi.

"Çıplak" diye altını çizerek tekrar ettim. "Saunada çıplaktılar. Hepsi. Hani insan bir konuşma yapmadan önce derler ya, 'Hepsini çıplak hayal edin, özgüven kazanırsınız?' Eh, külliye yalanmış! Kazanmuyorsun!"

"Avusturya geleneğidir." Matt omuz silkti.

"Ama benim geleneğim değil! Kafayı yiyecektim! Şey oldum, 'Aman Tanrım, her şeyi görebiliyorum...' Neler gördüğümü bilmek istemezsin" diye anlamlı anlamlı bitirdim. "Bilmek istemezsin."

Matt kahkaha attı ve ona ters ters baktım. Bir de komiğine mi gitmişti? "Yoksa sen mi şaka olsun diye yaptırın?" diye suçladım onu.

"Hayır!" Hayretler içinde kaldı. "Ava, orada senden başka birileri olacağını bilmiyordum. Saunaya gireceğin aklıma gelmedi... unuttum işte. Ben o kadar alışkınım ki, unuttumum. Hem gerçekten" diye ekledi, annesiyle babası yaklaşırken sesini alçaltarak, "o kadar büyütülecek bir durum mu?"

"Ne?" diye başlarken durdum. Elsa ve John işitebilecekleri kadar yaklaşmıştı ve Elsa bana hitap ediyordu:

"Merhaba Ava. Güzel yüzdün mü?"

"Harikaydı, teşekkürler" diye kibar bir gülüşle cevapladım.

"Havuzunuz çok güzelmiş!"

Ancak Elsa bana bahçeden bahsetmeye başladığında beynim çalkalanıyordu. "O kadar büyütülecek bir durum mu?" Matt ciddi miydi?

On Yedi

Bir saat sonra arabaya bindiğimizde patlamak üzereydim. Hatta patlıyordum. Zihnimde inişi bekleyen uçaklar gibi farklı argümanlar dönüyordu. Öncelikle, Matt çıplak sauna hakkında beni uyar-mamıştı. Sonra aşın tepki verdiğimi iddia etmişti. Sonra, çay saatinde annesiyle babasına Harold'ın eğitime ihtiyacı olduğunu söyledi, üstelik de böyle demesinden hoşlanmadığımı *bilmesine* rağmen.

Arkasından, tam bunun şokunu atlatırken annesiyle babası Genevieve adlı dünyanın sekizinci harikası üzerine yarım saatlik bir söylev çektiler Genevieve'in üç dergi kapağında çıktığını biliyordum. Televizyon belgeseli çekeceğini biliyordum. Aldığı bütün hayran e-postalarını cevaplaması için iki tane asistanı olduğunu da biliyordum.

Ve tamam, evet, Matt konuyu değiştirmeye çalıştı ama belki *yeterince çaba göstermedi*.

Aman Tanrım, peki o pasta olayı neydi?

Arabaya bindiğimde ve Matt'in anne babasına el sallarken nefes nefeseydim.

"Çok teşekkürler!" diye camdan dışarı seslendim. "Çok eğlendim. Harika bir gündü!"

"Evet" dedi Matt, dönmek için arabayı geri vitese takarken. "Nasıl geçti senin için?"

Sorusu bile sinirlerimi zıplattı. O nasıl geçtiğini *sanıyordu*?

"Ah, 'harika kadın Genevieve' testimden A alacağım için sevinçten havalara uçuyorum" dedim, anne babasına camdan tatlı tatlı gülümsemeye devam ederek ve Matt iç çekti.

"Biliyorum. Özür dilerim. Annemle babam işte... Unutamıyorlar."

Arabayı birinci vitese taktı ve lastiklerin altından çakıl taşı fırlatarak gazladık. Giriş kapılarından dışarı çıkmamızla beraber ikimiz de nefesimizi verdik.

"Fakat bunun haricinde her şey yolundaydı?" dedi Matt birkaç saniye sonra. Çok şekerdi dememi beklediğinin farkındaydım. Ben de öyle demeliydim, bunu da biliyordum. Ama diyemedim. Gergin ve yay gibiydim.

"Genevieve ve çıplak sauna ve Harold'ı aşağılamam haricinde muhteşemdi" dedim, sesimdeki kinayeli tona hakim olamadan.

"Harold'ı aşağılamak mı?" Matt'in nutku tutuldu. "Harold'ı nasıl aşağılamışım?"

"Eğitilmeye ihtiyacı var dedin."

"Eğitilmeye sahiden ihtiyacı var" diye cevap verdi Matt ve sigortam attı.

"Hayır yok! Ayrıca neden benim getirdiğim pastayı açmadılar?"

"Ne?" Matt afallamıştı. "Ne pastası?"

Ne pastası mı?

"Bir pastaneye gidip o pastaya servet harcadım ve kutuyu mutfakta bıraktılar!"

"Ah."

"Sonra çayın yanında sadece bisküvi servis ettiler ve içimden durmadan, 'Pasta ne olacak? Neden pastayı yemiyoruz?' diye düşünüp durdum."

Matt bana temkinli bir bakış fırlattı. "Herhalde sonraya sakladılar. Bence aşırı tepki gösteriyorsun."

"Belki" dedim asık suratla. "Ama nedeni belli." Birdenbire bitkinliğin üstüme çöktüğünü hissedip yüzümü ovuşturdum. "Matt, beni dinle. Benim evime taşınmak zorundasın. Ben senin evinde bir gram uyku uyumuyorum."

"Senin evine taşınmak mı?" Matt kulaklarına inanamıyordu. "Ne? Hayır. Kusura bakma ama hayır."

"Ama benim dairem daha olanaklı. Daha konforlu. Daha buyur edici."

"Daha buyur edici mi?" Matt inanamayarak tekrarlamakla kaldı. "Ava, senin dairen bir mesuliyet! Her yerden... çiviler çıkıyor,

bir yerlerden kafana bir yığın şey düşünüyor, hiçbir zaman kavanozların kapaklarını tam kapatmıyorsun...”

Küçük dilimi yutarak baktım. *Kavanozlar*? Bu nereden çıktı? *Kavanozlar*? Kendimi savunmak için ağzımı açtım fakat Matt sanki baraj kapakları açılmış gibi devam etti.

“Her tarafta kahrolası ‘kurtarılmış bitkiler’ duruyor... senin ‘kurtarılmış yatağında’ uyumak imkânsız...”

“En azından benim dairemin bir karakteri var!” diye yapıştırdım. “En azından tek renk beton bir kutudan ibaret değil.”

“Karakter?” Matt yine inanamayarak kısa bir kahkaha attı. “Senin evin tıklım tıkış! Karakteri bu! *Kurtarılmış kitaplar* mı? Kitap kurtarma diye bir akım yoktur, Ava. Çöplere ev sahipliği yaparak asil bir davranışta bulunmuş oluyorsun.”

“Çöp mü?” Tepemin taşı atarak bakakaldım.

“Evet, çöp! Kimse 1963 yılında basılmış, *Görsel Çizimli Karnabahar Rehberi*’ni satın almak istemiyor, neden biliyor musun? Kurtarılması gereken, sevilmemiş bir cevher olduğu için değil. Bektan bir kitap olduğu için.”

Bir an şok geçirdiğimden konuşamadım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bu arada, *Görsel Çizimli Karnabahar Rehberi* diye bir kitabım yoktu.

“Yani özetle, benim dairemde nefret ediyorsun?” Sakin konuşmaya çabaladım.

“Nefret etmiyorum.” Matt sinyal verip şerit değiştirdi. “Bence güvenli değil.”

“Yine mi aynı konu. Sen takıntılısın!”

“Hayatıma yara bere almadan devam etmek istiyorum, hepsi bu!” dedi Matt aniden alevlenerek. “Tek istediğim bu. Evine her adım atışımda bir yerim yaralanıyor ya da kahrolası yukka bitkisi üstüme düşüyor ya da gömleğim Harold tarafından parçalanıyor. Seninle çıkmaya başladığımızdan beri altı tane yeni gömlek almak zorunda kaldım, biliyor muydun?”

“Altı mı?” Anlık bir duraksama yaşadım. Fark etmemiştim. Bana sorsanız olsa olsa... üç tanedir derdim.

“Seni seviyorum.” Matt birden bezgin konuşmaya başladı.

"Ama bazen senin hayatın benden nefret ediyormuş gibi hissediyorum. Saldırıya uğramış gibi hissediyorum. Arkadaşların... Yabancılar... Biliyor musun, Nell bana her gün Harriet'in Evi'ni yerden yere vuran bir makale yolluyor. 'Harriet'in Evi neden kadın düşmanıdır.' 'Neden bütün feministler Harriet'in Evi'ni boykot etmelidir.' Tanrı aşkına, altı üstü bir oyuncak bebek evi şirketi. Kusursuz olmayabiliriz ama şeytan da değiliz."

Hafiften beynim döndü çünkü bunun da farkında değildim -ama Nell öyle biriydi işte.

"Sana saygı duyduğunu gösterir bu" diye savunmaya geçtim. "Nell sadece beğendiği ve saygı duyduğu insanlar için mücadele eder. Bu bir iltifat. En azından meşgul oluyor! En azından seni görmezden gelmiyor! Baban bana hiçbir şey demedi, bütün yemek boyunca! Tek kelime etmedi!" Sesimin tizleştiğinin farkındaydım ama tutamadım. "Dairem mükemmel olmayabilir ama en azından zevkli döşenmiş! En azından benim evimin her yerinden robotlar çıkmıyor!"

"Robotların nesi sorunlu?" diye çıkıştı Matt.

"Saçmalar! Ergen işi! Kim atıştırmalıklarını önüne bir robot tarafından getirir ki? Sanat zevkine gelince..."

Sustum çünkü sanat konusuna değinmek istememiştim. Araya yağmur damlaları düşmeye başladı ve bir saniye için, ikimiz de ağzımızı açmadık.

"Ne olmuş sanat zevkime?" dedi Matt tekdüze bir sesle ve bir an sus pus kaldım. Ne diyebilirdim? Geri adım mı atsaydım?

Hayır. Nell ve Sarika haklıydı. Dürüst olmak zorundaydım. İnkâra son.

"Üzgünüm Matt" dedim, camdan dışarıya bakarak. "Ama senin sanat eserlerini rahatsız edici... ve garip buluyorum."

"Garip," diye tekrar etti Matt, kırılmış ve acıklı bir sesle. "Çağımızın en büyük, en çok alkış toplayan sanatçılarından biri, 'garip'."

"Harika biri olabilir. Ama eserleri yine de garip."

"Genevieve öyle düşünmüyordu" dedi Matt içimi kesen bir sesle ve içimden nefesimi tuttum. Aman Tanrım. Şimdi sıra bundaydı, değil mi?

"Eh, Russell da benim kurtarılmış yatağıma bayılırdı" dedim ayrı tavırla, "ve benim sağlam olmayan pencerelerimi severdi ve Harold'ı aynen olduğu gibi tatlı bulurdu. İşte."

Matt kırmızı ışıkta durdu ve uzun bir sessizlik oldu. Çizgileri yeniden çekiyoymuşuz gibi hissediyordum.

"Hani Russell senin evinde hiç gece kalmamıştı?" dedi Matt sonunda başını oynatmadan.

"Kalmadı zaten."

"Kurtarılmış yatağında hiç uyumadıysa eğer, nasıl sevebilirdi?"

"Şekerleme yapmıştı" dedim başım dik. "Ve çok rahat bulmuştu."

"Hiç yatıya kalmaması tuhaf biraz" diye üsteledi Matt.

"Kalamıyordu, çalışma saatlerinden dolayı..."

"Zırva. Beş aylık bir ilişkide hiç kimse 'yatıya kalmaz' olamaz. Adamla hiç tanışmadım ama tahminimce senin hayatındaki hiçbir şey hakkında bir fikri olmayışın sebebi tahminimce, hiç sallamamasıydı. Umrunda değildi ki, o yüzden sana duymak istediğin şeyleri söylüyordu. Seni kandırmış, Ava. Fark şu ki, ben seni kandırmıyorum. Ben umursuyorum. Ve dürüst davranıyorum."

Sözleri içime oturarak bakakaldım. Matt'e, Russell hakkında tek kelime bile etmemeliydim.

"Ya sahi mi?" Sonunda bir cevap bulabildim. "Demek öyle düşünüyorsun, hı?"

"Evet. Böyle düşünüyorum."

"Eh, sana bir soru sorayım o zaman. Sen Genevieve'in, senin sanat eserlerini beğendiğini nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi..." derken Matt birden onu çektiğim tuzağı fark edip sustu. "İlgi gösterirdi" diye ekledi taş gibi. "Birlikte sergilere giderdik. Hakiki bir takdir sergilerdi."

Seninle oynamış, Matt!" Hafifseyen bir kahkaha attım. "Genevieve'in Instagram sayfasını inceledim, stilini gördüm ve şu kadarını söyleyeyim, senin sanat zevkinden samimi bir şekilde hoşlanmıyordu. Kimse hoşlanmıyor ki! Arkadaşlarım..."

"Ah, arkadaşlarına geri döndük" dedi Matt, kalbi kırılmış, öfkeli bir bağınışla. "Tabii ki döndük. Yunan trajedisi korosu. Hayatında onlara danışmaya ara verdiğin bir beş dakikan oluyor mu hiç?"

"Beş dakika mı?" Başımı iki yana salladım. "Sen de her şeyi abartıyorsun."

"WhatsApp bağımlısı" dedi Matt. "Bu abartı değil."

"Eh, aptal bir... internet sitesi sayacına bağımlı olacağıma, WhatsApp bağımlısı olmayı yeğlerim!" dedim sesim çatlayarak. "Dünya üstündeki internet kullanıcıları sayısı mı, Tanrı aşkına?"

"Ne varmış?"

"Garip!"

"Desene benim hayatımdaki her şey 'garip'" dedi Matt, elleriyle direksiyonu sıkarak. "Genevieve bunu da garip bulmazdı."

"Eh, Russell da benim arkadaşlarımı severdi!" diye öfkeyle çıktım. "Bir şey daha söyleyeyim mi hatta? Russell vejetaryendi. Sense vejetaryen olmayı denemedin bile..."

"Ben hiçbir zaman vejetaryen olduğumu söylemedim" diye sözümü kesti Matt.

"Söyledin demiyorum ama biraz gayret gösterebilirdin..."

"Neden?" dedi Matt ve saçını başını yolarak çılgınlık atmak istedim. Bunu nasıl sorabilirdi?

"Çünkü *olmalısın!* Çünkü olacağını söylemiştin! Çünkü bilimsel kanıtların gösterdiğine göre..."

"Ava, sana şu anda söylüyorum" dedi Matt dümdüz bir sesle, "ben hayatımda hiçbir zaman vejetaryen olmayacağım. Eti azaltmak, olabilir, sorumluluk sahibi seçimlerle satın almak, olabilir, tamamen eti bırakmak, asla. *Asla*" diye tekrarladı ve nefesimi tuttum. "Ben et yemeyi seviyorum."

Suratıma tokat atılmış gibi oldum. Birkaç saniye nefes bile alamadım.

"Tamam" dedim sonunda. "O zaman... buraya kadarmış, öyle mi?"

"Bilmiyorum." Matt'in yüzü gerildi. "Öyle mi Ava? Bu senin için bir çeşit anlaşma bozan kural mı?"

"Hayır!" dedim şaşırarak. "Ben anlaşma bozan kurallara inanmam."

"Çünkü daha İtalya'dayken haber verebilirdin" diye devam etti Matt insafsızca. "Tek diyeceğim bu. Vejetaryen olmak aranan bir nitelikse bana baştan haber verebilirdin."

"Eh, sana da aynısını sorabilirim!" diye çıktım. "Benim vejetaryen olmam senin için anlaşma bozan bir kural mı? Çünkü eşit biçimde, sen de bana haber verebilirdin."

"Saçmalama" dedi Matt sinir bozucu bir şekilde. "Öyle olma-
dığını biliyorsun."

Birkaç dakika boyunca çıtımız çıkmadı, yağmur damlaları arabanın tavanını dövdü. Kırgınlıklar, arabanın içinde bir şimşek çakması gibi hissediliyordu. Dayanamıyordum. Biz nasıl bu hale gelmiştik? Biz *neden* bu haldeydik?

Puglia'daki yamacın başında dikilirken oysaki ne kadar mutlu-
yduk. Gözlerimi kapatarsam, kendimi orada buluyordum, çevre-
mizde zeytin ağaçları, başımda bir taç, aşk ve iyimserlik doluyum.

Sonra gözlerimi açtım ve buraya, yağmur ve sefaletle geri döndüm.

"Yani İtalya'da söylediklerinden pişman mısın?" diye sordum omuz silkererek.

"İtalya'da ne dedim ki ben?" Matt, M4 otoyolundaki gecikmele-
ri açıklayan elektronik bir tabelaya gözlerini kısarak baktı ve yüzü-
mü ateş bastı -nasıl hatırlamazdı? Onun için önemli değil miydi?

"Ah, affedersin, unutmuşsun." Sesim alaycılıkla doluydu. "Belli ki senin için o kadar önemli değilmiş. Şöyle dediğini san-
mıştım, 'Ben bu kadını kalıcı olarak seviyorum' dediğini *sanmış-
tım* ya da belki de 'Zeytinyağını uzatır mısın?' demiştin."

"Tabii ki bundan pişmanlık duymuyorum" dedi Matt hiddet-
lenerek. "Elbette benim için önemliydi. Neye gönderme yaptığını
anlamamıştım. İtalya'dayken bir sürü şey söyledim. Her zaman
zihnini okumamı bekliyorsun..."

"Beklemiyorum!"

Bir sessizlik daha oldu, üstüne Matt nefes verdi.

"Bak, Ava, bizim konuşmamız lazım. Adamakıllı. Bu sadece...
Bir şeyler içmeye gidelim mi, ne dersin?"

Ben cevap veremeden telefonuma yeni bir WhatsApp mesajı
geldi ve otomatik bir hareketle açp baktım, bu esnada Matt'in yü-
züne inanamayan, acılı bir tebessüm iyice yayıldı.

"Al işte, yine. Arkadaşlarınla çene çal sen. Daha büyük önce-
likler. Merak etme, Ava, ben yerimi biliyorum."

Yüzüm yine kızardı çünkü arı bir tepkiydi bu. Eğer daha iyi düşünüyorsa, açmazdım. Fakat artık ekran önümdü ve...

Of Tanrım.

Sarika'nın cümlesini okuyunca yüreğim daraldı. Bir an tepki veremedim. Ama sonunda başımı kaldırıp konuştum, "Nell'in evine gitmem lazım. Beni oraya götürür müsün lütfen?"

"Ne?" Matt inanamayarak kahkaha attı. "Cevabın bu mu? Ben sana bir şeyler içmeye gitmeyi teklif ediyorum, köprüler kurmaya çalışıyorum, bu konuda eyleme geçmeye çalışıyorum... sense Nell'in evine gitmek istediğini mi söylüyorsun? Ava, beni umursamamakla suçluyorsun ama asıl sen..."

Matt konuşmaya devam etse de, pek işitmiyordum. Beynim ikiye bölünmüştü. Ona söyleyemedim, Nell'in izni olmadan hiçbir zaman insanlara anlatmazdım ama bu durum farklıydı, Matt bilmeliydi, haberi olmak zorundaydı...

"Nell hasta." Lafının ortasına bodoslama girdim.

"Hasta mı?" Matt'in savaşı ses tonu geri çekildi ve bana kararsız bir bakışla geri döndü. "Nasıl yani... Bir şey mi oldu?"

"Aslında sana söylemeyecektim şeyden önce... Yani insanlara kendi açıklamayı seviyor ama... Neyse." Derin bir nefes aldım. "Nell lupus hastası. Böyle. Durum... durum bu işte. O yüzden oraya gitmem lazım."

"Lupus mu?" Matt kafasını kısacık bir an bana çevirdi, tekrar önüne çevirdi. "Ama... Kahretsin ya. Hiç bilmiyordum. Yani, hiç şey gözüküyor... Hiç tahmin etmezdim."

"Biliyorum. O yüzden bu kadar zor zaten. Hastalık gelip gidiyor. Gerçekten iyi bir dönemden geçiyordu, o yüzden..."

"Lupus." Matt hâlâ biraz şokta gibiydi. "Hayatta... Yani, ciddi bir hastalık mı?"

"Evet. Yani, ciddi olabilir. Duruma göre değişiyor." Hüsrân içinde nefesimi verdim.

Kısa konuştuğumun farkındaydım. Hatta öfkeli. Ama Matt'e öfkeli değildim, yerin dibine batası lupusa öfkeliydim. Hastalığa. Bütün boka. Bütün boka.

"Tamam" dedi Matt uzun bir sessizlikten sonra. "Anladım."

Uzanıp bir elini elime koydu ve sıkıca tuttu. Ben de onun elini sıkıttım, istediğimden daha sert sıkıttım ve hiç bırakmak istemediğimi fark ettim. Böyle kaldık, birbirimizin elini sıkı sıkıya tuttuk, ta ki Matt vites değiştirmek zorunda kalınca elimi bırakana dek.

"Ben ne yapabilirim?"

"Sarika, hastalığın nüksettiği ağır bir döneme girdiğini söyledi. Birimiz onun yanında kalmaya çalışıyoruz ve sıra bende. O yüzden beni oraya bıraksan yeter. Teşekkürler."

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık, sonra Matt, "Anlatsana biraz. Ya da dur, nefesini tüketme" diye çabucak düzeltti. "Ben google'dan bakarım. Neyse."

"Sorun değil" dedim kuru kuru. "Bir milyon tane semptomu var, o yüzden Google'larsan kafan karışır. Otoimmün hastalığı. Birçok şekilde seyredebiliyor. Nell birçok farklı sıkıntı yaşadı. Eklemeleri... kalp sorunları. İki sene önce bağırsaklarından ameliyat olmak zorunda kaldı. Eğlenceli değil."

"Hastanede yatması gerekmiyor mu?" Matt panikliyor gibiydi.

"O noktaya varabilir. Nell bundan nefret ediyor gerçi. Evde kalmayı seviyor. Bu dönemlere girdiği zaman yanında olmaya çalışıyoruz. Hani dikkatini dağıtmak, eşlik etmek, ihtiyacı olan eşyasını getirmek, bunun gibi şeyler."

Sessizlik oldu, Matt'ın tüm bunları sindirdiğini fark ettim. Sonunda, "Çok zorlayıcı bir sürece benziyor" dedi.

"Evet." Minnettar bir şekilde başımı ona çevirdim çünkü tam üstüne basmıştı. "Zorlayıcı. Ve Nell son zamanda çok daha iyi gözüküyordu." Hüsranımın patlamasına engel olamadım. "Anlıyor musun? Aylardır hastalık nüksetmemiştir. Hepimiz sandık ki... Umutlandık... Haksızlık..." Nell'in parktaki halini arımsadım, hiç huyu olmayan bir iyimserlik içindeydi, sesim çatladı. "Sıçayım ya."

"Ava, üzölmeye hakkın var" dedi Matt kibarca.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Kafayı yeme iznim yok. Nell'in kuralı bu."

Sesim yumuşadı. Matt'e doğru şöyle bir bakınca tek hissettiğim sevgi oldu. O gıcık, öfkeden zıplatan sorunlarımın hepsi eriyip yok oldu. İki dakika önce birbirimize bas bas bağırırken her

şey çok önemliydi ama şimdi neden bu kadar stres yaptığımı hatırlayamıyordum. Hatta kendimden utanıyordum. Matt ve ben acı çekmiyorduk, hasta değildik, mücadele etmiyorduk. Biz şanslı insanlardık. Bunun üstesinden gelebilirdik.

Nell'in adresini Matt'in navigasyon aletine yazarken Matt sessizce sordu, "Ne kadar zamandır hasta?"

"Beş yıl önce teşhisi kondu. Ondan önce de hastaydı ama kimse ne olduğunu anlamıyordu."

Bir süre sessiz kaldım ve Nell'in hastalanıp durduğu, ne olduğunu kimsenin çözemediği o nefret edilesi, karmakarışık yılları hatırladım. O cevval, enerjik Nell'in yorgun olması o kadar zıttı ki. Fakat günlerce yatakta yatar, ağrıdan kolunu kıpırdatamazdı, doktoru ona anksiyete, virüsler ve kronik yorgunluk sendromundan bahsedirdi. Nell öfkeyle çaresizlik arasındaki sarkaçtaydı. Hepimiz öyleydik.

Derken bir gün teşhis kondu ve ne olduğunu bilmek neredeyse bizi rahatlattı ama korkuttu da. Çünkü artık gerçek bir şeydi. Gerçek bir *hastalık*.

"Ve hepiniz sırayla ona bakıyorsunuz?" Matt'in parametreleri belirlemeye çalıştığını gördüm.

"Bakmak gibi değil aslında. Sadece, yanındayız. Sadece biz de değil" diye çabucak ekledim. "Annesi sık sık onda kalır, gerçi kanlı bıçaklı gibidirler. Nell'in abisiyle karısı da var, hoş, onlar Hastings'de yaşıyor, o yüzden..."

"Anladım. Peki ortada bir erkek var mı? Ya da kız arkadaş?" diye çabucak ekledi.

"Teşhisi konduktan sonra birkaç erkekle çıktı. Ama hiçbirisi kalıcı olmadı. Nell üst üste planları iptal etmek zorunda kalınca sıkıldılar." Omuz silktim. "Yani, zor bir durum."

"Eminim."

"Sana daha önce söylemedim çünkü Nell..." Duraksadım. "İnsanların gereğinden önce öğrenmesinden nefret eder. Ama şimdi öğrenmek zorundaydın. Yani bir gün zaten öğrenecektin." Ön camdaki silceklerle gözlerimi sabitleyip durdum, sonra ekledim, "Bu hayatımın bir parçası, Nell'in hayatının da."

"Orası anladım." Matt başıyla onayladı ve yolun sonuna kadar sessizlik içinde oturduk. Kötü, toksik bir sessizlik değil ama, huzurlu bir sessizlikti. Aramızdakileri düzelttik mi, emin değilim ama en azından silahlarımızı bırakıp bir mola vermiştik.

Nell'in apartmanının önüne yanaşınca, Matt, "Ben de geleyim mi?" dedi fakat hayır anlamında başımı salladım.

"Girmesen daha iyi. Nell yalnızlığını önemser."

"Ama bir şey yapmak istiyorum." Matt dertlenmişti. "Ava, yardım etmek istiyorum..."

"Ettin bile. Beni buraya getirdin. Gerçekten." İçini rahatlatmak için başımla onayladım. "Buradan sonrası bende."

"Tamam." Motoru kapattı, yüzünü ovaladı, sonra bana döndü. "Bak. Sen gitmeden önce... seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim? Ya da yemeğe. Hadi yemeğe çıkalım. Randevumuz olsun" diye ekledi, sanki doğru kelimeyi sonunda bulmuş gibi. "Doğru düzgün bir randevuya çıkmadık. Çok komik."

"Çıkmadık sahiden, değil mi?" Gülümsedim. "Uçurumdan denize atlamayı saymazsan."

Bu sözleri söylerken çok uzun zaman öncesinde kalmış o günün görüntüsü zihnimde dans etti ve birden karnımda bir sancı gibi o günü özledim. Her şey o plajdayken ne kadar basitti. Güneş tepemde parlıyordu, saçlarım tuzlu ve yanımda aşırı çekici, mükemmel bir erkek. Güneşlenme ve öpüşme haricinde hiçbir şey yoktu. Hayatın geri kalanı yoktu. Hain, dağınık, pis kalles hayat aramıza girmiyordu.

Gerçek değildi, farkındaydım, farkındaydım bunun.

Ama gerçekler bazen zor. Gerçek, gerçekten zor.

"Denize atlamak demişken..." Matt düşüncelerimin akışını kesti ve nereye varacak diye anlamak için kafamı kaldırıp baktım. Sonra, ben şaşkınlıkla izlerken arabanın kapısını açıp indi. "Burada bekle" diye ekledi.

Bagajı açtığını ve içini karıştırdığını duydum. Sonra bagaj tekrar kapandı ve Matt sürücü koltuğuna oturdu, elinde kocaman bir paket vardı.

"Bu senin için" diyerek paketi kucığıma koydu. "Bir hediye.

Ne zaman vereceğimden emin değildim, o yüzden... Neyse. Dikkat et, ağırdır."

Dalga geçmiyordu: İçinde her ne varsa, bir tondtu.

"Ne bu?" dedim şaşkınlıkla.

"Aç da gör."

Matt'e afallamış gibi bakışlar atarak kahverengi kâğıdı soydum, içindeki hava kabarcıklı plastiği çıkardım, en alttaki pelür kâğıdını da çekince nihayet...

"Aman Tanrım" diye nefesim kesildi. Boğazım düğümlendi birden. İnanamıyordum.

Çakıl taşı kulesi elimdeydi. İtalya'da plajda yaptığımız kule. Bir şekilde üst üste tutturulmuşlar ve sade bir ahşabın üstüne yerleştirilmişler, hayatımda gördüğüm en güzel nesne olmuşlar. Gözlerimle taşları süzerken bir an için oraya ısındım, o zeytin ağacının delik delik gölgesinin altında, güneş ışığı ve romantizm sarhoşuydum.

"Sanat zevkimizin pek benzer olmadığını bilincindeyim" dedi Matt kuru kuru. "O yüzden beğenir misin, bilemedim. Ben beğeniyorum..."

"Bayıldım." Gözlerim yaşararak yutkundum. "Çok sevdim, Matt. Mükemmel. Ve bu biziz, bizden bir hatıra... Nasıl yaptın bunu?" İnanamayarak başımı yana çevirdim. "Bu nasıl buraya geldi?"

"Çaktırmadan geri döndüm" dedi Matt, halinden memnun bir ifadeyle. "Ertesi sabah o senaryoları yazarken gittim. Araba kiraladım, plaja sürdüm."

"Odamda yazacağım demiştin!"

"Hı hı." Sırıttı. "Beyaz bir yalandı. Oraya geri döndüğümde kule yerinde duruyordu. Kurşun kalemle numaralandırdım, yanında geri getirdim, internetten bir heykeltıraş buldum... Büyütmeye gerek yok."

"Büyütmeye gerek var" dedim, çakıl taşlarını okşayarak. "Çok büyütlecek bir mesele bu. Çok teşekkürler..." Birden sesim titredi. "Matt, ne diyeceğimi bilmiyorum. Sana bağırdığım için özür dilerim. Bana ne oldu anlamadım."

Gerçekdişiydı. Bir saniye önce avaz avaz bağınsıyorduk, şim-

diyse neredeyse gözlerimden yaşlar akacaktı çünkü hiç kimse benim için bu kadar sevgi dolu bir jest yapmamıştı.

"Ben de özür dilerim" dedi Matt boğuk bir sesle. "Ayrıca sana bir şey için teşekkür etmek istiyorum. Geçen gece bana o aromaterapi yağlarını koklattın ya hani? İtiraf ediyorum ki, şüpheciydim. Saçmalık olduğunu düşünüyordum. Fakat bana ofis için yaptığın o yağ karışımı..."

"Beğendin mi?" Hevesle kafamı kaldırdım.

"İşyerindeyken şakaklarıma sürdüm, aynen dediğin gibi. Ovuşturup yedirdim. Ve güzel. Bir fark yaratıyor." Omuz silkti. "Daha gevşek hissediyorum."

"Çok sevindim!"

Çakıl taşı kulesini bir daha okşadım ve Matt elini uzatıp dokundu. Parmaklarımız birbirine değdi ve dikkatlice birbirimize gülümsedik.

"Kendimi hiç aromaterapi yağı kullanan bir adam olarak hayal etmezdim" dedi Matt birden, sanki konuşmak için üstün çaba harcıyordu. "Ya da İtalya'dan bir torba dolusu taş taşıyacak. Sen keşke yanımıza alabilsek diyene kadar aklımın ucundan geçmezdi. Ama ikisini de yaptığıma memnunum. O yüzden..." Doğru sözcükleri arar gibi tereddütte kaldı. "Ufkumu genişlettiğin için teşekkür ederim sanırım."

"Eh, sana da dileğimi gerçekleştirdiğin için teşekkürler" dedim, parmaklarımı sıkıca çakıl taşlarına sararak. "Bayağı etkileyici bir süpergüç."

"Süper güçlerim yok" dedi Matt, biraz düşündükten sonra. "Varmış numarası yapmayacağım. Ama... seni bir akşam çıkarmak isterim."

Yüzü tam yüzüme dönüktü, kara gözleri ciddiydi. Vejetaryen ya da mükemmel olmayan veya hayatımdaki her şeyle çok iyi geçinmeyen bu nazik, karmaşık adam, hayatta tahmin edemeyeceğim derecede düşünceliydi. Ve aşırı yakışıklıydı. Ve garip sanat zevki onun suçu değildi.

"Seninle bir akşam çıkmak isterim" dedim ve usulca eline dokundum. "İsterim."

Sessizce Nell'in odasına girdiğimde yatakta kamburunu çıkarmış, çok aşına olduğum hareketle top gibi kıvrılmıştı ve dudaklarını ısırırdım.

Nell bana bir defasında, "Ağrı, yatağa girebileceğin en romantik olmayan partnerdir. *Sikici*" demişti. Birkaç dakika sonra, boğuk bir sesle, "Sanki pezevenğin teki bir çekiçle bütün eklemelerimi dövüyor gibi" demişti ve o gün bugündür böyle kafamda canlanıyordu. Acının, betini benzini solduruşunu görmüştüm. Nell'i ufalttığını, onu sadece kendine ve işkencecisine ait özel bir yere çektiğini gördüm, ilaçlar tesir edene kadar. Tesir ederlerse.

"Selam" dedim yavaşça ve Nell kısacık kafasını çevirdi. "*Sikici* nasıl? Aldı mı bir şeyler?"

"Evet. Oraya yaklaşıyor" dedi Nell, konuşmakta bile zorlanarak.

Kötü olduğunu anladım çünkü bir şeyler okumaya bile başlamıyordu. Elleri şişmişti, dikkatimi çekti. Genellikle şişerlerdi. Cildi leke leke olurdu; parmakları uyuşurdu. Sıklıkla iPad kullanamazdı, hatta uzaktan kumanda bile büyük bir mücadeleye dönüşürdü.

Ama bunların hiçbirisine değinmedim. Hepimiz, Nell'in, kırdayamayacak haldeyken bile hastalığından bahsetmekten kaçınmasını temel alarak bir kısa not sistemi geliştirdik. Tıbbi profesyonellere pek uyumuyor ama biz dördümüz buna alıştık. Ve 'Oraya yaklaşıyor' cümlesinden bundan bahsetmek istemediğini anladım.

"Harika." Yatağının yanına oturup telefonumu açtım. "Senin için yeni bir macera buldum." Süper dramatik bir ses takındım. "*Zombinin Öpücüğü*."

Nell'in dikkatini başka yere çekme yöntemim ona sesli kitap okumaktır ve en son bulduğumuz janr da korku romanlarıydı. Bazıları bayağı iğrençti -*Kana-bulanmış Gelin* özellikle bayağı travmatikti- ama Nell hoşuna gittiğini söylüyordu.

"Şahane." Nell'in sesi yorganın altından geliyordu. "Bir dakika, dur. Matt'in anne babası nasıldı?"

"Ah." Dikkatimi tekrar Matt'in anne babasının evine götürdüm. "İyi idi. Biraz garipti. Bilirsin işte."

"Ama iyi geçti?"

"Çıplak sauna haricinde iyi geçti. Tamam, birinci bölüm." Nefes aldım, okumaya başlayacakken göz ucuyla yorganın titrediğini gördüm.

"Nell. Of Tanrım..."

Telefonumu elimden bırakıp ayağa kalktım ve mideme yumruk yemiş gibiydim. Lütfen ağlıyor olmasın. Bu harika, güçlü Nell'in yere serilmiş halini görmeye dayanamıyorum. Artı, o ağlarsa, ben de ağlarım... sonra bana bağırır...

Fakat yorgan katmanlarının üstünden korka korka bakış atınca ağlamadığını, kahkahalar attığını gördüm.

"Zombinin Öpücüğü'nü durdur" dedi, ağırlı kıkırdamaların ortasında durup yüzünü bana çevirdi. "Ava, orada bırakamazsın. Ne çıplak saunası, hu?"

On Sekiz

Dört akşam sonra, Matt ve ben dışarı çıktık. Covent Garden'da vejetaryen bir restoran seçmiştik ve sanki gerçekten ilk randevumuzmuş gibi ayrı ayrı gelmeye karar vermiştik. Tam dakik geldim ama öyleyken bile Matt çoktan masadaydı ve onu görünce aşkım kabardı. Tam oydu işte, erkenden gelmişti.

Ayağa kalkıp beni selamladı, yanağımdan hafifçe öptü. Garson sandalyemi çekti ve Matt ile neredeyse gergin bir beklentiyle birbirimize gülümsedik.

"Çok hoş olmuşsun" dedi Matt, elbisemi gösterip.

"Sen de öyle." Gıcır gıcır mavi gömleğine baktım.

"Ah, teşekkürler. Yeni aldım." Bir şey ekleyecekti ama durdu.

"Ne?"

"Hiç." Başını hızlıca salladı. "Ne içmek istersin?"

Neden konuyu değiştirdi?

"Of Tanrım" dedim, aniden kafama dank ederek. "Yeni bir gömlek almak zorunda kaldın çünkü Harold eski gömleğini mahvetti. Affedersin." Dudağıma ısırıldım ve Matt hemen başını iki yana salladı tekrar.

"Hayır! Onu demeyecektim... Zaten yeni gömleğe ihtiyacım vardı. Nell nasıl?"

"Daha iyi." Gülümsedim. "Yani iyi değil ama anlarsın işte. İlerleme kaydetti."

"Müthiş. Menü güzelmış" diye ekledi, kararlı bir coşkuyla ve yine içimden aşkım kabardı. Harold'ın gömleğini yırtmasından şikayet etmiyordu ve vejetaryen yemeklere pozitif yaklaşıyordu. Gerçek bir çaba sarf ediyordu. Ben de aynısını yapmalıydım.

"Bana golf öğretmek ister misin?" dedim acil bir dürtüyle ve Matt kalakaldı.

"Golf mü öğrenmek istiyorsun?"

"Eee..." Saçıma arkaya atıp zaman kazandım. Belki 'istemek' fazla güçlü bir kelimeydi. Ama Matt ile bağ kurmak istiyordum ve önyargılarımı aşmak istiyordum. Artı, belki de doğuştan yetenekliydim. Kim bilir?

"Evet!" dedim azimle. "Yeni ortak hobimiz olabilir! Ekose çorap alırım kendime."

"Ekose çorap şart değil." Matt sırttı. "Ama evet, eğer istersen sana öğretebilirim." Matt konuşurken cep telefonu titreşti, birisi aradı ve Matt arayan numarayı görünce hafif yüzünü ekşitti. "Affedersin. Babam. Ona yemeğe çıkacağımı söylemişim ama..." Nefes verdi. "Meşgul olduğumu hatırlatmak için bir mesaj atacağım hemen."

Matt mesajını gönderirken garsonumuz masaya yaklaştı ve içkilerimizi sipariş ettik. Sonra ikimiz yine yalnız kalınca nefesimi aldım çünkü söyleyecek önemli sözlerim vardı.

"Matt" diye başladım. "Bence konuşmamız gerek. Açıksözlü olabilir miyim?"

"Açıksözlü?" Matt telaşlandı.

"Dürüst" diye düzelttim. "Doğrucu. Şeffaf. Hatta belki dobra." Bir an düşündüm, sonra geri adım attım. "Yok, dobra değil. Ama diğerleri."

Matt gittikçe temkinli görünmeye başladı.

"Sanırım" dedi sonunda.

"Tamam. İşte mesele. Nereden baksan altı hafta oldu."

"Ne altı hafta oldu?" Matt bomboş baktı ve sabrım taşı, bastırmaya çalıştım. Ama cidden ya. Neden bahsettiğimi zannediyordu acaba?

"Biz" dedim sabırla. "Biz."

"Anladım." Matt bir an düşündü, sonra, "Ben daha uzun dedim" diye öne sürdü.

"Evet, altı hafta. Benim Matt-diyarına, senin de Ava-diyarına alışmamız için altı haftamız oldu. Ve bence sen de onaylarsın ki, ilerleyişimiz..." Durdum, doğru kelimeyi aradım. "İniş çıkışlıydı."

Matt nefesini verdi, sanki 'iniş çıkışlıdan' daha kötü bir kelime bekliyordu.

"Aynen" diye başırı salladı.

"Bazen aramızdaki her şey harikaydı. Ancak bazen de..." Yine durdum, eski acılı yerleri değmek istemedim. "Ama ne var biliyor musun? Hiç şaşırtıcı değil, çünkü altı hafta nedir ki! Ben artık her şeyi anladım! Muhteşem bir kitap okuyorum."

Çantamdan son birkaç gündür incelediğim kitabı çıkardım. Google'dan hızlı bir araştırmanın sonunda sipariş etmişim ve sahiden, her şeyi açıklığa kavuşturmuştu! Kitabın içi fosforlu kalemle çizilmiş satırlar, faydalı bulduğum ipuçlarını not ettiğim Post-it'lerle doluydu ve Matt'in okuması için can atıyordum."

"*Yabancı bir Ülkede*" diye kapaktaki ismi okudu Matt. "*Yeni bir ülkeye ayak uydurmanın yolları.*"

"Bak!" dedim, coşkuyla sayfaları karıştırarak ve Matt'e bölüm başlıklarını göstererek. "*Birinci Bölüm: Demek yeni bir ülkeye alışsınız! İkinci Bölüm: İlk birkaç günün şoku. Üçüncü Bölüm: Garip yeni adetlere alışmak. Gördün mü? Bizimle ilgili olabilir!*"

"Evet." Matt hafif şaşalamıştı. "Fakat ilişkiler üstüne bir kitap değil."

"Yabancı bir ülkede ekspat olmak üstüne" diye açıkladım. "E biz de yabancı ülkelerde ekspat değil miyiz? Matt-diyarı ve Ava-diyarı. Aynı şey!"

Sayfaları daha hızlı çevirince *Yedinci Bölüm: İlk cazibe solunca* kısmına geldim. Fakat çabucak sayfayı çevirdim çünkü bu bizimle ilintili değildi.

"Neyse" diye kararlılıkla devam ettim, "bu kitabın içindeki her şey bana hitap etti. Şu anda bizim deneyimlediğimiz şeyin adı *kültür şoku*. Sadece adapte olmalıyız. Hatta belki bunun ne kadar zor bir iş olduğunu hafifsedik. Şunu dinle..." Sayfaları karıştırdım, doğru Post-it'i buldum ve sesli okudum: "*Kültürler arası küçük farklar, beden dilinden yiyecek seçimine kadar her şey, rahatsız edici olabilir. Kendinizi sık sık şöyle düşünüürken bulabilirsiniz, 'Neden?'*"

"Bir bira..." Garson lafımızı böldü. "Bir ekstra buğday çimi şotlu, fermente kombucha kokteyli?"

"Şahane!" Garsona gülümsedim. "Teşekkürler!"

Garson yanımdan ayrılınca Matt sessizce önündeki Budweiser şişesinden fasulye filiziyle süslenmiş, yeşil, köpüklü içkime baktı.

"Evet" dedi sonunda. "Bu tecrübeyi paylaşabilirim."

"Eh, kitabın dediğine göre, anında sonuç almayı bekleme. İklimle ayak uydurmak en az altı ay sürüyormuş. Şerefe." Kadehimi kaldırdım.

"Şerefe. Altı ay mı?" diye ekledi birasını yudumladıktan sonra.

"En az." Başımınla onayladım. "Ayrıca açık fikirli, meraklı olmalısınız, yeni edindiğiniz vatanın tuhaflıklarını kucaklayabilmelisiniz diyor... Başka..." Kitabı tekrar açıp sayfalarını karıştırdım. "Bu yeni ülkeyi önceden dikkatlice araştırın... Yok, burası değildi..."

"Eh, onun için artık geç!" dedi Matt kısa bir kahkahayla.

"İşte şurası." Tekrar sesli okudum. "*Yeni kültürünüzü ne kadar keşfeder ve içine dalarsanız, o kadar çabuk adapte olursunuz. Gördünüz mü?*" Carlanarak ona doğru eğildim. "*Keşfet ve içine dal.*"

"Tamam." Matt yine temkinliydi. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Anlarsın ya! Birbirinizin hayatının farklı yönlerini keşfedin. Ben senin Londra bölgelerini keşfedeceğim... sen de benim. Ben golfü keşfedeceğim... sen de mesela... eee... astrolojiyi."

Matt'ın yüzünde okunamaz bir ifade dalgalandı.

"Tamam" dedi ve tekrar birasını yudumladı.

"Ancak asıl nokta şu, yargısız olmamız gerek" diye ekledim doğrulukla. "Dinle: Yeni kültürünüzün bazı öğelerine alışkın olmaya bilirsiniz. Hatta belki zevkinize hitap etmezler. Ancak kendinizi önyargılar ve hükümlere saptırmayın. Anlayışınızı ve empatinizi genişletin." Pırıl pırıl parlayarak kafamı kaldırıp baktım. "İlham verici değil mi? Anlayış ve empati."

"Bay Warwick?" Garsonumuz tereddütle masamıza yaklaştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama restoranımızın sabit hatından size bir telefon geldi."

"Telefon mu geldi?" Matt afalladı.

"Büyük Bay Warwick'ten."

"Babam mı?" Matt şaşkınlık içindeydi. "Asistanıma nerede yemek yiyeceğimi sormuş ve numarasını almış olmalı."

"Belki de acil bir durumdur" dedim birden korkarak. "Belki dedene bir şey olmuştur."

"Tamam, gidip öğreneyim bari. Affedersin." Matt sandalyesini arkaya itip peçetesini masaya attı. Uzun adımlarla yürüyüp giderken ben de Maud'un saçını ne renk boyaması gerektiği konusunda süren WhatsApp sohbetine bir cevap yazma fırsatı buldum fakat Matt tepesinde şimşekler çakarak geri dönünce hemen telefonumu sakladım.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Babam bir konuda fikrimi almak istemiş." Oturup birasından bir fırt çaktı.

"İyi de meşgul olduğunu biliyordu."

"Hı hı" diye kestirip attı Matt. Tartışmayı kapatırcasına menüyü açıp okumaya başladı.

Hem sinirli gibi konuşuyordu, hem de bundan bahsetmek istemiyordu ve bu ikisi en berbat kombinasyondur. Ben kendi menümü önüme açtığımda burnumdan soluyordum. Tamam farkındayım, büyük aile şirketi, kocaman küresel bir marka falan filan, her neyse ama Matt'in annesiyle babası ona sanki kendi mallarıymış gibi davranıyordu. Bu hafta iki kere Geoff'u gönderip en beklemediği zamanda onu evden aldırıldılar, tıpkı havaalanından aldırıldıkları gibi. Geoff, Matt'in özel şoförü değilmiş, benim ilk başta sandığım gibi. Sadece Matt'in anne babası için çalışıyor ve onlar ne derse yapıyor.

Matt, Geoff'un yerli yersiz kapıya dayanışını sorgulayınca annesi hemen savunmaya geçti ve "onun hayatını kolaylaştırmaya çalıştıklarını" söyledi. (Kadının sesini Matt'in cep telefonundan duyabiliyordum.) Oysaki bana bayağı kontrolcü bir hareket gibi görünüyor. Durmadan aramaları, beklenmedik zamanlarda damdan düşmeleri. Sırlar nerede hani?

"Biraz garip" diye tekrar konuya girdim. "Sırf bir konuda fikrini almak için seni restorandan aramaları."

"Hı hı" diye tekrar etti Matt, kafasını bile kaldırmadan. "İşte annemle babam böyledir."

Bir süre suskun oturduk, ancak beynim vızır vızırdı. Bu noktadayız o zaman. Kültür  oku bu. Şimdi ben, Matt-diyarının zevkime hitap etmeyen bir özelliğiyle burun burunaydım, içimden düşünüyordum, "Neden?" Fakat Matt kabullenmi  gibi görünüyordu. Bu dünyada böyle davranışlar mı sergiliyorlardı? Ben mi  nyargılıydım? Ele tirmek yerine anlamaya mı  alı malıydım?

Evet! Kararımı verdim.  ine dalmalı ve anlayış ve empatiyle birlikte  glenmeliydim.

"Matt" diye duyurdum kararlı bir sesle. "Senin ofisini ziyarete gelmek istiyorum."

"Ofisini mi?" Matt neye uğradığını çağırdı.

"Tabii! Seni seviyorum ama ne i  yaptığını bilmiyor gibiyim!  yerini görmek, seni  alı yorken görmek, bu yanını da tanımak istiyorum. Seni anlamak."

"Fuara gelebilirsin" dedi Matt isteksizce. "Ofise gelmekten daha ilginç olabilir.    hafta sonra yapılacak. Bir konferans salonu kiralıyoruz, Harriet'ın Evi hayranları dört bir yandan toplanıyor, bir gösteri programı oluyor... Eğlencelidir."

 ylesine yavan bir sesle "Eğlencelidir" demişti ki, kakhahalarla gülmek geldi içimden. Fakat bu anlayış ya da empati olmazdı.

"Harika!" dedim. "Fuara gelmekle ba larım. Sen de bunun karşılığında bana içim hakkında ne istersen sorabilirsin." Elimle masayı kapsayan cömert bir jest yaptım. "Ne istersen. Bir milyon tane sorun vardır!"

"Eee... tabii" dedi Matt. "Beynim şu anda bombo " diye çabucak ekledi beklediğimi görünce. "Aklıma gelince haber veririm."

"Tamam, şey, aklıma bir fikir daha geldi" diye enerjik bir havayla  steledim. "Hadi arkada larımızı bir araya getirelim. Onlar için bir parti verelim ve birbirleriyle kayna sınlar!"

"Olabilir." Matt   pheli görünüyordu. Cidden.  u sürece biraz dahil olmaya çabalaması lazımdı.

Y reklendirmek için, "Ya sen?" diye sordum. "Birbirimizin iklimlerine ayak uydurmamıza yardım olacak fikirlerin var mı?"

"Ava..." Matt çok üstüne geliniyormu  gibi görünerek birasını yudumladı. (Ki babasının yüzündendi, benimle alakası yoktu.)

"Bilmem. Tüm bunlar bana aşırı kafa patlatmak gibi geliyor. Şey yapsak olmaz mı... anlarsın ya. Akışına bıraksak?"

"Hayır! Aktif eylemlerde bulunmalıyız!" Kitabı açıp bir alıntı yaptım. "*Kültür şoku karşısında bir köşeye sinmeyin, kendinizi cesurca içine atın. Ancak o zaman başarıma şansınız olabilir.*"

Kelimelerin önemini belirtmek için parmağımla üstüne bastım, sonra kitabı çat diye kapattım ve kokteyimdən büyük bir yudum aldım. Bu sözcükleri söylemek bile bana cesaret verdi. Kendimi cesur bir şekilde Matt'in işlerine atacaktım. Ve anne babasına. Ve golf. Umanım onlar da buna hazırdır.

* * *

İkimiz de tatlı istemediğimiz için akşamın hâlâ aydınlık, yumuşak havasında restorandan çıktık. Havada neredeyse bir İtalya ılıklığı mevcuttu ve her bir pub'ın dışında grup grup insanlar dikiliyordu, küçük meydanda bir müzisyeni dinleyen bir gruh vardı. Gruhun bağırışları ve nefeslerinin kesilmesiyle o tarafa doğru çekilip yürürken Matt'in telefonunun cebinde titrediğini duydum ve yüzüne yine o taşınmış ifade oturdu.

"Telefonunu düşünme" dedim elimden geldiğince nazıkçe. "Covent Garden'dayız, çok güzel bir gece. Hadi eğlenelim. *Eğlenmek.* Hatırladın mı?"

Sözlerim Matt'i sinir etmiş olacaktı ki, "Ben zaten eğleniyorum!" diye çıktı.

"Tabii tabii" diye hızla geri adım attım. "Sadece şey demek istedim... anlarsın ya... gevşeyelim. Keyfimize bakalım."

"Gönüllü!" Sokak göstericisinin güçlü sesi kalabalığın üstünden yükseldi. "Cesur, gözükkara bir gönüllü istiyorum... Yok mu gelen?" diye ekledi, kalabalıktan gergin kahkahalar çıkınca. "He-piniz mi ödleksiniz?"

"Ben!" Matt birden elini kaldırarak bağırdı. "Ben yaparım!"

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Biraz yaşa" dedi ve bana göz kırıp göstericiye doğru hızlı adımlarla gitti. Neşeli neşeli karşılıklı konuşmalarını şaşkınlık

içinde seyrettim. Bu tür şeylerde gönüllü olmak benim kitabında yazan *eglence* anlayışının tam zıttıydı.

“Bayanlar ve baylar, cesur gönüllümüz... Matt!” diye haykırdı gösterici ve herkes alkışladı. Matt bana sırtıırken ben de gülmeye başladım. Ben bundan nefret edebilirdim ama Matt orada olmaksan, seyircilere alkış tutmalarını söyleyen, sağlık güvenlik şakalan yapan, fosforlu pembe şortlu ve kulaklıklılı mikrofonlu bir adamın yanında dikilmekten keyif alıyordu.

Gösterinin ne olduğuna dikkatimi vermemiştim, o yüzden ne yapılacağını bilmiyordum. Akrobasi miydi? Ya da komedi? Şapkaların kullanıldığı, içimi tuhaf edecek bir şeyler hayal ediyordum. Derken gösterici Matt’e talimatlar yağdırmaya başladı ve aletlerini çıkarırken oyunun ne olduğu anlaşıldı –ve yüzümdeki tebessüm dondu. Gerçek miydi bu? Bu gösterici sahiden Matt’in eğik bedeninin tepesinde alevli meşaleleri jonglör gibi sallamaya mı niyetliydi? Matt de bunu kabul mu ediyordu?

Kabul etmekle kalmıyor, kahkahalar atıyordu. Göstericinin, vasiyetini yazdın mı, cenaze ayarlamalarını yaptın mı gibi esprilere katılıyordu da. Yerde oturmuş, herkese el sallıyordu. İzleyenler de alkışlıyor, tezahürat yapıyordu.

Donakalmış halde izledim, gösterici alevleri yaktı. Şaka yapmıyordu: Gerçek ateşti bu. Midem büzüştü; izleyemiyordum bile. Ama izlememek de olmazdı. Sonunda nefesimi tutup parmakları arasında seyrederek orta yolu buldum. Aman Tanrım...

Heyecanlı bekleyiş sonsuza dek sürdü sanki. Neyse nihayet, dayanılmaz bir hazırlık konuşmasından sonra, gerçek oyun başladı –alevler içindeki meşaleler vızır vızır döndü ve alkış kıyamet koptu. Gösteri biter bitmez her şey barizdi: Tabii ki adam Matt’in üstüne alev alev bir meşaleyi düşürüp onun yanmasını izlemeyecekti. Ancak hal böyleyken bile, rahatlamamla dizlerimin bağı çözüldü.

“Bayanlar baylar, Matt’e kocaman bir alkış!” diye gürledi gösterici ve sonunda sesimi kaçığı yerden çıkarıp ben de bağurdım ve ıslık çaldım.

Matt seyircilerin arasında yanıma tekrar döndüğünde kızarmıştı, haftalardır görmediğim kadar çok gülüyordu.

"Şahane!" dedim, ona sarılıp, adrenalinden kalbim çıkacaktı. "Muhteşemdi!"

"Karşı koyamadım." Bana otuz iki dişiyle sırttı. "Şimdi sende sıra."

"Hayır!" Gerçekten dehşetle geri kaçtım. "Asla!"

"İlgilenirsen, şimdi bir elektrikli testereyle jonglörlük yapacakmış?" diye dümdüz bir suratla sordu Matt ve yüzümü görünce gülmeye başladı.

Sırf şu tecrübe sonunda bir şekilde başka birine dönüşmüştü. Gözünün içi parlıyordu, sesi hafiflemişti. Taşımaz değildi, şakacıydı. İşte o oyuncu, gamsız Dutch'ım geri döndü, diye birden farkına vardım. Onu ne kadar özlediğimi hiç anlamamışım meğer.

"Hey, bak, gelato!" diye bağırardım, birden meydanın kenarındaki tezgâhı görünce. "Bildğin İtalyan dondurması. Hadi sana ödül olarak bir nocciola alalım."

"Sana da bir stracciatella" diye bana katıldı Matt şen şakrak ve kol kola girip o tarafa doğru yollandık.

Yürürken beynim dönüyordu. Matt kişiliğinin ne kadar çok değiştiğinin farkında mıydı? Londra'dayken gamsızlığının ne kadar azaldığının bilincinde miydi? Konuyu gündeme getirmek istedim ama nasıl dile getirecektim? "Sen bazen taş dönuşüyor-sun" diyemezdim ya. Pozitif bir dil kullanmak zorundaydım.

"Sen gevşeyince ve işi düşünmek zorunda kalmayınca her şey müthiş oluyor" dedim, dondurma sırasına girerken.

"Hi hi." Matt rahat rahat başıyla onayladı.

"Dürüst konuşabilir miyim, Matt?" diye üsteledim. "Bence biraz daha fazla uzaklaşmaya çalışmalısın. Endişelerini atmalısın."

"Bence iş konusu herkesi bezdiriyor" dedi Matt, bir sessizlikten sonra. "Kusura bakma, bazen anti-sosyal oluyorum."

İçimde bir hüsrân düğümü oluştu. Karşı çıkmak istedim, "Antisosyal olman değil, daha fazlası var" ama aynı zamanda bu ruh halini bozmak da istemiyordum. Çok hoş bir akşamdı, güzel güzel yemeğimizi yemiştik, şimdi dondurma alıyorduk. Matt'in yüzü pırıl pırıldı ve canlanmıştı; son derece mutlu gözüküyordu. Bunun üstüne limon sıkmaya hiç niyetim yoktu.

Bana stracciatella k lahımı uzatırken tatminle i  çektim.

"Sırf bilmen için söylüyorum, dondurma Ava diyarında inanılmaz önemlidir."

"Matt diyarında da aynen" diye karşılık verdi sırtarak. "Hatta bizde Ulusal Dondurma Günü kutlanır. Yılda    kez."

"Muhteşem!" dedim hayranlıkla. "Bu geleneği Ava-diyarına da tanıtmalıyız. Bir dakika, ben öderim" diye ekledim ciddile erek, Matt c zdarına uzanırken. "Sen yemeği  smarladın."

Parayı uzattım, sonra bir duvar bulup oturduk ve dondurmalarımızı yalayarak yürüyüp geçen insanları seyrettik. Bir bardan müzik sesi geliyordu, göstericinin kalabalığından kahkahalar yükseliyordu. Gökyüzü koyu maviydi ve meydanın dört bir yanında minicik        parlıyordu. Büyüleyici bir manzaraydı.

"Para demi  ken" dedi Matt o anda. "Sana ne zamandır soracęım, Ava –yaptığın o freelance için parasını aldın mı?"

Neden bahsettiğini   zmem birkaç saniyemi aldı ama sonra anımsadım. Birkaç ay önce bizim oradaki bağımsız bir eczanenin el ilanlarının metnini yazmıştım –sonra haftalar geçtikten sonra faturalandırmadığımı fark ettim. Faturayı eczaneye gönderirken Matt yanımdaydı ve sanırım bunca zaman sonra onu hatırlamıştı.

"Hayır" dedim muğlakça. "Ama sorun yok. Daha o kadar zaman olmadı."

"Eh, bir ayı geçti" diye karşı  ıktı Matt. "Hem o zaman bile zaten zamanı geçmişti. Pe ine d  melisin."

"D   eğim." Omuz silktim. "Eminim onlar da ilgileniyorlar."

"Gerekirse onları tehdit et" diye ekledi Matt.

"Tehdit mi edeyim?"   ke olarak güldüm. "Hepimiz karate sava  sı değiliz!"

"Sava  cı olmak zorunda değilsin ama sen onlar için bir şey yaptın, sana parasını ödemeleri gerekir, hakkın bu. Bence sen bazen çok..." Matt lafını ortada bırakıp ba ını iki yana salladı. "Hayır. Affedersin. Yanlış zaman, yanlış yer. Boş ver."

"Neyi boş vereyim?" dedim, merakım iyice kabarak. "Ne düşünüyorsun? Söylesene."

"Önemi yok. Akşamın tadını çıkarmalıyız." Kollarını iki yana açtı. "Burası ne kadar güzel. Yemeğimiz gerçekten çok keyifliydi."

Şimdi burada oturup gerisini duymadan durabileceğimi mi sanıyordu sahiden?

"Matt, çok geç!" diye çıktım. "Bilmek istiyorum! Her ne diyeceksen söyle, yoksa başının etini yerim."

Sessizlik oldu, meydanda patlayan bir başka kahkaha duyuldu. Kafamı çevirince göstericinin şimdi de bir polise kafa tuttuğunu gördüm, izleyenlerse yerlere yatıyordu. Hop. Ne oldu acaba, merak ettim.

Ardından Matt nefes verdi ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Bir saniye önce bana dürüst bir yorum yaptın, Ava. Şimdi ben de sana karşı dürüst olabilir miyim?" Sözcüklerini yumuşatmak istercesine elimi elinin içine aldı. "Bazen -sadece bazen- insanlar hakkında fazla iyimlersin. Ve durumlar hakkında."

Kalakaldım. Fazla iyimser mi? Öyle bir şey mi var?

"İyimserlik iyidir" diye karşı çıktım. "Herkes bilir!"

"Aşırıya kaçan hiçbir şey iyi değildir" diye cevap verdi Matt. "Her şeyin içindeki en iyiyi görebilmeni seviyorum, Ava. Gerçekten. En sevdiğim özelliklerinden birisi bu. Ama herkes bazen gerçeklerle uğraşmak zorundadır. Aksi takdirde... Kırgınlık yaşama riskini göze alır."

Güçendiğimi hissettim. Gerçeklerden haberdarım, teşekkür ederim. Ve tamam, bazen gerçeklerden tarafa bakmamayı seçiyor olabilirim. Ama nedeni, bazen gerçekler, hayatın kendisinden daha düşük seviyede kalıyor.

Güz ucumla göstericinin öfkeli, katı el kol hareketleriyle eşyalarını topladığını gördüm. İşte. Gerçekler oradaydı, tüm boktanlığıyla. Alkışların ve ışıkların patladığı o neşeli an değildi, polisin gelip seni dünyaya geri döndürdüğü andı.

Dondurma külahımı dişledim ve Matt'e külahın üstünden baktım. "Gerçekler zor" dedim, sanki onun suçuymuş gibi.

"Evet." Matt başıyla onayladı.

Russell'ın yapacağı gibi bir espri patlatmadı. Ya da bana salak olduğumu söylemedi. Ya da dikkatimi dağıtmaya çalışmadı. Be-

nimle ve düşüncelerimle birlikte sabırla oturmaya hazırdı. Bunda iyiydi de, bunu fark ettim.

“Faturanın peşine düşeceğim” dedim bir süre sonra.

Matt hiç konuşmadan elimi avucunun içinde daha çok sıkı ve içime ılık bir his yayıldı. İlk âşık tutkunun akkoru değil, belki ikincil sevginin sıcaklığıydı bu. Sağlam sevginin. Bir insanın dışı-ru olduğu kadar içini de bilmenin getirdiği sevginin.

Bu adamı o olduğu için ve o olmasına rağmen seviyordum. Hepsi bir aradaydı. Umarım o da beni böyle seviyordu.

On Dokuz

Partiyi bir hafta sonra düzenlemeye karar verdik ve o esnada Matt'in hayatını keşfetme coşku-m bir nebze sön-müştü.

Kendimi gözüpek bir şekilde golf dünyasına atmaya çalıştım. Fakat pek iyi sonuçlanmadı. Hatta öncesinde bayağı bir gaza gelmiş-tim. Bütün gıcık insanlarla başa çıkmaya hazırlıklıydım. Kurallara uymayı kafama koymuş-tum. Golf kulübünün barında dikilmeye, insanlarla par sayıları ve birdie skorları hakkında laflamaya razıydım.

Ancak hiçbirine ulaşamadım çünkü bir golf kulübünün yakınından bile geçmedik. Benim için en zorlu mücadelenin, insanlar ya da kurallar ya da hatta golf giysileri bile olmadığını, golf topu-na vurmak olduğunu gördük. Bu imkânsız-mış meğerse.

Matt beni golf arabasıyla gezilen bir alana götürdü, bir kova top ve bir golf sopası verdi, hızlıca öğretti. Topa vurmaya çalıştığım ilk birkaç sefer muhtemelen ıskalayacağımı ama ondan sonra her şeyin düzene gireceğini açıkladı.

Hiçbir şey düzene girmede. O kahrolası topların her birini dik-katlice hedef aldım ve hepsini kaçırdım. Hepsini! Göz doktorun-da test mi yaptırmalıydım? Ya da belki kollarımı muayene ettir-meliydim?

Son derece utanç vericiydi. Özellikle de başarısızlığım-a dikkat kesilen birkaç golfçü durup beni izlemeye başlayınca. Ardından içlerinden biri Matt'in, Rob Warwick'in kardeşi olduğunu şaktı ve bir arkadaşlarını yanlarına çağırdılar. Hepsi durumu çok komik buldu. Kovadaki sonuncu topa geldiğimde iddiaya tutuştuklarını duyabiliyordum. Artık o noktada suratım pancar kırmızısı olmuş-

tu, nefes nefeseydim ve sonuncu topa vurmayı kafama öyle bir koymuştum ki, aşırı enerjik bir şekilde kolumu savurdum. Yani topu ıskalamakla kalmadım, golf sopasını yere sapladım ve o esnada resmen omzumu çıkardım.

Artık golfçülere daha büyük saygı duyduğumu söylemeliyim. Çünkü yaptıkları eylem –topu saha içinde vurmak ve hiç ıskalamamak– benim gözümde artık insanüstü bir nitelik.

Matt eve dönüş yolunda bana tekrar denemek ister miyim diye sordu. Ben de şimdilik tai chi ile kalsak daha iyi olur dedim. Orada bıraktık.

Dolayısıyla golf biraz bozgun oldu. Ardından o gece kavga ettik çünkü Matt benim evimi ‘toplamaya’ karar verdi ve kitabım için olmazsa olmaz notların bazılarını elden çıkardı. *Hayati* öneme sahip notları.

“Yırtık pırtık Posti-it’lerdi” dedi, ona hesap sorunca da. “Haftalardır suratlarına bile bakmıyordun.”

“Ama bakacaktım!” dedim tepemin taşı atarak. “Romanım için çok önemliydim!”

İtiraf etmeliyim ki, tepemin taşı atmıştı. O notların hepsi Clara’nın Lancashire’daki yetiştirilişiyle ilgiliydi ve merdaneli çamaşır yıkamayla ilgili nefis bir anekdot bulmuştum ve artık asla hatırlayamayacaktım.

“Doğrusunu istersen, roman fikrinden caydın zannetmiştim” dedi Matt omuz silkerek ve şok geçirdim.

“Caymak mı? Matt, bu *devam eden bir süreç*.”

“Hı hı.” Bıkkınlıkla beni süzdü. “Ama tek cümle bile yazmıyorsun.”

“Çalışıyorum, Matt, işe gidiyorum” diye hatırlattım sinir olarak.

“Anladım.” Matt kafa salladı. “Oysaki bu hafta yazmak istediğin *diğer* kitabı dilinden düşüremedim. Sanırım kafam karıştı. Affedersin.”

Önce neden bahsettiğini anlayamadım. Diğer kitap? Sonra alnımdaki kırışıklıklar düzeldi. Benim kariyer portfolyomu takip edememesi onun hatası değildi.

"O kitap değil, *podcast*" diye açıkladım kibarca. "Tamamen farklı bir mecra."

Aslında *podcast* fikrim beni çok heyecanlandırıyor. Etsy batık sayfamdan ilham aldığım bir el işi konuşmalarına başlamak istiyordum. Diğer el işi yapanlarla görüşecektim ve projelerimizin hayatımızı nasıl güçlendirdiğinden bahsedecektik. Sadece ekipmanı alıp kurmam ve *podcast*'in adının ne olacağına karar vermem lazımdı.

"Yeri gelmişken" diye ekledim sağa sola bakınarak, "batıklarım nerede?"

"Koltuğun altındaki çiğnenmiş paçavrayı mı kastediyorsun?" dedi Matt ve yine köpürmeye başladım çünkü horlayan dil nereden çıkmıştı?

(Koltuğun altındaydı. Doğrusu, Harold biraz çiğnemişti ama düzeltirdim.)

(Ayrıca: Batık işlerime vakit bulmak zorundaydım çünkü malzemeler çok pahalıya patlamıştı ve beş yastık satın planım vardı ancak henüz bir tane bile yapmamıştım.)

Her neyse. Boş verelim bunları. Golf ufak bir ayrıntıydı. Herkes ufak tefek atıştırdı. Müthiş anlar da yaşanmıştı. Mesela bu sabah daha ileri seviye tai chi rutini denemeye çalıştık ve kotardık! Arkasından Topher bize farklı zamanlarda tai chi yaparken çektiği videolarımızı gönderdi, hepsini birleştirip arkasına 'Eye of the Tiger' şarkısını koymuştu. Gerçekten komikti, hatta durup durup izliyordum.

Ancak hepsinin içinde en pozitif şey, bu gece içki partimizi yapmanızdı! Matt'in evinde yapmaya karar vermiştik ve kâselere çips doldururken, ortalıkta koştururken çok heyecanlıydım.

"Nihal" dedim, çalışma alanına oturup kulaklıklarımı taktığını görünce. "Birazdan partinin başlayacağını farkındasın, değil mi?"

"Tabii." Başını sallayıp ekrana gözlerini kısarak baktı. "Hemen gelirim."

Nihal klavyenin tuşlarında yazmaya başlarken ben de Matt'in evini renklendirmek için getirdiğim bir resmi astım. Benim evim-

deki posterin ta kendisiydi, ipek ta yapraklı ve *Bütün iekleri koparabilirsiniz ama baharın gelmesini önleyemezsiniz* mesajlı olan.

Piçlik Tablosu'nun hemen yanına koydum, çünkü tablo tek kelimeyle irenti. Özellikle de birisi en alta yeşil kalemle *Siktir G Toph* yazdığı için. Yeni eklentime hayranlılıkla bakmak için bir adım gerileyince Nihal'in okuduğunu fark ettim.

"Ne diyorsun?" diye sordum. "ahane bir poster değil mi? erevesindeki iek yaprakları gerçek ipekten."

"Kafam karıştı" dedi posteri inceleyerek. "'Bahar' kelimesiyle bitkilerin yeşerdiği mevsimi mi tanımlıyorsun?"

Sabrım taşar gibi oldu. Al bir tane de buradan yak.

"Eh" dedim rahatça tebessüm ederek. "Bence bu gerçekten..."

"nk çiçekler bakımından, eğer yeryüzündeki bütün biyosistemi ortadan kaldıracak olsaydın..."

"Biliyorum!" diye lafı ağzına tıktım, l arılar mevsuzu açılmadan. "Tozlaşmadan haberim var. Mesaj gerçek anlamda değil, sadece duvarına asacağın güzel, ilham verici bir şey. Piçlik Tablosu'ndan daha iyi, itiraf et" diye eklemeyen edemedim.

"Ben Piçlik Tablosu'nu seviyorum" diye cevap verdi Nihal.

"Gözüne hoş göründüğünü söyleyemezsin" diye itiraz ettim. "Bakması güzel olamaz."

"Benim için öyle" dedi Nihal. "Bana huzur veriyor."

Bana uysal uysal baktı ve o mlayım tabiatlı, zekâ dolu yüzüne biraz hüsrân, biraz sevgiyle baktım. Matt'den de daha gerçek anlam saplantılı yaşamasına rağmen, Nihal'e bayağı ısınmuştum.

"Tamam, evet, parti başlamak üzere" dedim. "Arkadaşlarım her an kapıyı alabilir."

"Evet, ben de katılacağım" dedi Nihal, yine gözlerini işine dikerek. "Onlarla tanışmayı ipele çekiyorum" diye ekledi nazikçe. Mutfağa geri dönüp etrafıma baktım. Matt nereye kaybolmuştu? Burada bir etkinliğin ev sahibi olduğumuzun farkında değil miydi? Biliyorum ben biraz gariptim ama bu küçük toplantıdan dolayı içimde bir gerginlik yok değildi. İki dünyamızın bir araya geldiği geceydi bu –ya biz yağ ve suysak? Ya herkes kavg ederse?

Sonunda Matt'in izini sürdürdüm, banyosundaydı. Lavabonun kenarına ilişmişti, cep telefonu kulağına yapıştı ve stresli görünüyordu. Kim arıyor diye sormama gerek yoktu. Ya da konu nedir diye. Göz göze geldik, kol saatimi işaret ettim ve yüzünü buruşturdu.

"Tamam, baba, bak... Hı hı. Biliyorum. Kapatmam lazım. Bunu sonra konuşalım. Baba, telefonu kapatmam lazım. Evet. Evet, biliyorum. Sonra konuşacağız. Hoşçakal." Sonunda telefonu kapattı.

"Affedersin" dedi ağır bir sesle. "Sadece..." Derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Tanrım. Gözlerimin önünde yine taş dönişüyordu işte.

"Ne oldu?" diye sordum çünkü empati kuran ve destekleyici bir yaklaşımla Matt'in işi hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyordum. "Yine mi Japonya'daki lunapark?"

Harriet'in Evi, Japonya'da yeni bir lunapark kuruyordu ve her gün yeni bir kâbus yaşanıyor gibiydi. Sırf Matt'in konuşmalarına kulak misafiri olarak bile Japonya'daki işe alım yasaları hakkında hayatım boyunca edineceğimden daha fazla bilgi edindim, inşaatta yaşanan genel engelleri saymıyorum bile. (Benim anladığım: Hiçbir zaman orada bir şey inşa etmeyin.) Bir araziden su pompalamak üzerine bir destan yazıldı ve o konuda birkaç yardımcı fikir geliştirdim ama o dosya kapanmışa benziyordu.

"Annemle babam oraya gidip inşaatın başında durmamı istiyor" dedi Matt tekdüze bir sesle ve çılgın bir an, "Neyin başında durmanı?" sorusu zihnimden geçse de, ne olduğunu kavradım.

"Eh, mantıklı olabilir aslında" dedim bir süre sonra. "Gidip bir ziyaret etmelisin."

Ancak Matt başını iki yana salladı. "Tüm süre boyunca. Altı ay, inşaat bitene kadar. Gerçi pratikte bir yıl sürer, daha da uzamazsa."

"Bir yıl mı?" Yüzüne baktım. "Japonya'da bir yıl?"

"Onlar da haklı." Matt yorgun yorgun kafasını kaşıdı. "Alanda birisi lazım. Onların tuttuğu adamı aşılıyor bu sorumluluk."

"Peki neden o kişi sen olmak zorundasın?" dedim üzüntüyle. "Peki ya geri kalan işlerin ne olacak?"

"Diğer her şeyi Japonya'dan yönetmemi istiyorlar. Projenin el-den çıktığından endişeleniyorlar. Aileden birisinin orada olmasını istiyorlar."

"Sen ne cevap verdin?" Dehşet içinde Matt'e baktım.

"Ben yapmayacağım dedim. Başka birisini bulmak zorundayız."

"Başka birisi seçeneği var mı?"

Matt cevap vermedi, midemin sıkıştığını hissettim. Matt'in dünyasıyla empati kurmaya çalıştığımın farkındaydım ama empatim tükenmeye başlıyordu.

"Matt, şunu söyler misin" dedim bir dürtüyle. "Sen bu çalıştığın işte mutlu musun?"

"Tabii ki mutluyum" dedi Matt, gözünü bile kırpmadan. Kol saatine baktı. "Hadi gidelim."

"Hayır, bir dakika." Elimi koluna koydum. "Ciddiyim. Sanki sen iki farklı insanmışsın gibi hissediyorum. Bazen hayat dolusun, eğlencelisin ve gülüyorsun. Mesela geçen hafta Covent Garden'a çıktığımız akşam, ne harikaydı! Ama diğer zamanlar, hatta çoğu zaman, doğrusunu söylemek gerekirse..." Dudağımı ısırdım. "Sen başka biri gibisin."

Matt sınırı bozularak, "Ava, neden bahsediyorsun?" diye cevap verdi. "Ben aynı kişiyim."

"Değilsin! Benim İtalya'da tanıştığım adam uyumluydu. Rahattı. Fakat geri döndüğünden beri sen..."

"Sefil bir gıcıkım" diye doldurdu boşluğu Matt.

"Hayır!" dedim çabucak. "Sefil bir gıcık değil ama..."

"Sorun yok." Omuzlarını düşürdü. "Sefil bir gıcık olduğumun farkındayım. Eh, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Ava. Tatil bir çıkıştı. Dutch uydurmaydı. Güneş parlarken, herkes tatlı bir adam olabilir." Kendini işaret etti. "Ama gerçek ben bu-yum."

Öylesine bezgin görünüyordu ki, dayanamadım.

"Sen bu değilsin" diye tutkuyla karşı çıktım. "Olmadığını biliyorum. Eğer sefil bir gıcıkсан, mutsuz olduğun için öylesin. Belki hayatında değişmesi gereken bazı açılar vardır."

"Benim hayatımla sorunların olduğunun farkındayım, Ava"

dedi Matt, yüzü gerilerek. "Bunu ziyadesiyle belli ettin."

Sabırını taşıarak, "Ben senin hayatını severdim, seni mutlu etseydim!" diye patladım. "Ama seni böyle içine kapanmış, böyle kablasmış görünce... Sadece eldeki delillere bakıyorum, Matt" diye ekledim, İtalya'da neler dedigini hatırlayarak. "Ben sadece tam karşında gördüklerimden bahsediyorum."

Matt cevap vermedi, böylece dikkatlice elimi omzuna koydum.

"Senin *en iyi* hayatını yaşamanı istiyorum" dedim sevgi dolu bir sesle. Fakat bunun onu duygulandıracağını sanmakla, fena ya-nıyordum. Matt yüzünü ekşitti.

"En iyi hayatımı yaşamak," diye tekrar etti iğneleyici bir şekilde. "Ne kadar inanılmaz derecede yorucu. Sorun şu ki, Ava, ben ortalamayla-hayal kırıklığı arasındaki hayatımdan memnunuzum. O yüzden kusura bakma."

Konuşmayı burada bırakmalıydım. Ancak bir çaba daha göstermeden duramayacaktım, bir şekilde Matt'e işleyen sihirli düğmeyi bulmayı umdum.

"Matt, sen neden Harriet'in Evi'nde çalışıyorsun?" diye sordum kibarca. "Sevdiğin için mi?"

Matt kaşlarını çatarak baktı, sanki bu soruyu zihnen tam işleyemedi.

"Birisi yapmak zorunda" dedi. "Ben başa geçtiğimden beri yıllık kârımız arttı. On başka alana daha yayıldık. İletişim gelişti. Birtakım aksaklıklar vardı, onları düzelttim." Sanki bütün konular kapsanmış gibi konuşmasını tamamladı.

"Anladım." Başımı salladım. "Hepsi harika. Fakat hiçbirisi senin hakkında değil, değil mi? Hiçbirisi senin mutluluğunla ilgili değil. Senin *tatmininle*."

"Tanrı aşkına." Matt sabrının sonuna gelmişti. "Çalışmak bu. İş işte."

"Bu senin hayatın!"

"Evet, Ava. *Benim* hayatım."

Sanki bir uyarı gibi dişlerini sıkarak konuştu ve irkildim. Eğer biraz daha üstüne gidersem, büyük bir kavga kopacaktı, tam diğerleri gelirken.

"Tamam." Kırıldığını saklamaya çalışarak gülümsedim. "Eh, ben gidip misafirlere hazırlanayım."

Banyodan çıktığımda midem çalkalanıyordu ve Topher'ı aramaya başladım. (Ne kadar çaresiz olduğum buradan anlaşılır.) Topher'ı kendi odasında, yoga matında mekik çekerken buldum, her zamanki gibi siyah şort ve tersten giyilmiş tişörtüyleydi.

İki dakika sonra bir içki partisine katılması gerektiğine düşünmeyecektim. Doğrudan sadede gelmek istedim.

"Matt'in annesiyle babası bir yılığına Japonya'ya gitmesini istiyor" dedim, Topher'ın yatağına oturup.

"Şaşırmadım" dedi Topher, mekikler arasında.

"Matt gitmek istemiyor ama görünüşe göre, başkası yok."

"Pinti göt oldukları için" dedi Topher iki nefes arasında ve nefesi kesildi. "Tabii ki başkasını almak istemezler, Matt'in kabilresinde birisini almazlar. O organizasyon için Matt gereğinden fazlasını yapıyor. Japonya'daki inşaat projesinin başında durması için birisine mi ihtiyacınız var? Aaa, ne diyeceğim? Gerekli personeli işe alın. Gerekli personeli siktığimin işine alın."

Topher'ın sesinde gerçek bir öfke duydum ve şaşırarak bakakaldım.

"Sence Matt işinden keyif alıyor mu?" diye cesaret edip sordum.

"Tabii ki hayır" diye cevap verdi Topher, o kadar hızlıydı ki gözlerimi kırıştırdım.

"Hiç mi?"

"Ah, herkes gibi onun da başarıları var. Şirket içinde ailesiyle gurur duyuyor. Ama genelde, derinde bir yerde, tatmin memnuniyet ve mutluluk. Hayır."

"Şirkete katıldığından beri kârın arttığını söylüyor."

"Evet, neyse." Topher matında oturma pozisyonunu aldı ve beni garip garip süzdü. "Şunu anlayan lazım, Matt için bu iş bir iş değil. Bir cevap."

"Neye cevap?" dedim şaşırarak.

"Rob Warwick'in abisi olma kâbusuna." Topher yana dönüp yüz üstü şnav çekmeye başladı. "Matt ömrü boyunca golf şampi-

yonunun abisi olmak zorunda kaldı. Kendini her zaman yetersiz hissetti."

Gözümde birden o spor ödülleri ve fotoğraflarla dolup taşan cam vitrin belirdi. Matt'e bundan hiçbir zaman bahsedememiş-tim. Aşırı hassas bir konuydu. Aşırı narindi.

"Rob nasıl biri?" dedim merakla. "Tanıştın mı sen?"

"Birkaç kere" dedi Topher tıknafes. "Bayağı dayanıksız biri. Çakalın teki. Golf konusunda muhteşem, hakkını yiyemem." Tekrar mata oturdu ve ensesini havluyla sildi. "Matt nihayet Harriet'in Evi'ne katıldığında ailenin kurtarıcısı oldu. Övgüler aldı. Hâlâ övgüler, onaylar alıyor, Rob'dan bir tık üstte... Farkında olmasa da, bunları bırakamıyor. Biliyorsun, orijinalinde Harriet'in Evi'ne iki yıllığına katılacağını söylemişti?" diye ekledi Topher, kafasını kaldırıp bakarak. "Sorunlarını çözmek, sonra çıkıp kendisi için bir iş yapmak istemişti."

"Gerçekten mi?" Topher'a bakakaldım.

"Altı yıl önceydi." Topher omuz silkti. "Bayatladı. Övgüler her yıl azalıyor, anne babası Matt'i kanıksadı... ama o hâlâ kalıyor. Ben ona kendim iş teklif ettim" diye ekledi Topher. "Ama onlarla aşık atamam."

"Sen ona iş mi teklif ettin?" Yine bakakaldım.

"Ortaklık hatta. Hem de kaç kere. Onun iş becerilerinden fay-dalanabilirdim. Çok yetenekli, yaptığımız işe ilgi duyuyor..."

O konuşurken Matt gözümde canlandı, Topher'ın çalışma ala-nında onun yanında oturuyor, ikisi canla başla, tutkuyla konuşı-yorlar ve meşguller. Matt'in, Topher'ın yanında gece yarılarna kadar oturmak ve rakamlardan bahsetmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Tabii ki birlikte çalışmalıydılar.

"Elbette her seferinde beni geri çevirdi" diye ekledi Topher ve sesi sıradandı ama sanki hafif bir kırgınlık sezdim.

Tanrım, Matt'in anne babasının hesap vermesi gereken çok şey vardı. Topher'a soracağım daha çok soru aklıma geldi ama tam şu anda kapı çaldı ve heyecan-ve-panik karışımı hissettim. Birisi geldi!

"Ben açarım!" Matt odarun dışından seslendi ve Topher'a dön-düm.

"Partiye geliyor musun?"

Topher hevesizce iç geçirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet! Gerçekten!"

"Ben özümde antisosyal biriyim" dedi Topher hevesini söndürerek. "Daha önce de belirttiğim gibi, insanlar benden hoşlanmaz."

"Ben senden hoşlanıyorum."

"Sen Matt'le çıkıyorsun. Zevksizsin."

"Yine de gelir misin?" dedim sabırla ve Topher gözlerini devirdi.

"Tamam. O feminen kurnazlıklarınla beni gebert."

"Feminen kurnazlıklarımı kullanmadım!"

"Odama gelip şahsen sormak feminen kurnazlıklara girer" dedi Topher, barizmiş gibi. "Matt ve Nihal olsa mesaj atardı. Hoş, onlar çağırmazdı bile, çünkü benim münzevi olduğumu bilirler."

"Orada görüşürüz" dedim kararlılıkla ve aceleyle dışarı çıktım.

Matt'i ön kapıda buldum, bir saniye sonra Nell, Maud ve Sarika asansörden indi, hepsi parti giysilerini giymiş, ayaklarında topuklularla beni heyecanla ve sevinçle selamladılar.

"Geldik!"

"Geldiniz!"

"Matt! Evine bak!"

Girişte birbirimize sarılıp öpüşürken alkol kokusu aldım ve Maud özellikle kikir kikirdi. Önden bir altlık yapmışlardı demek. (Hafiften keşke ben de yapsaydım diyordum.)

"Sürprizi tahmin et?" diye duyurdu Maud heyecanla. "Sarika'nın yeni erkeği yolda. İlk randevularını sizin partinizde yapacaklar."

"Gerçekten mi?" Sarika'ya döndüm.

Dünün büyük WhatsApp heyecanı, Sarika'nın kısa listesini nihayet bütün kriterlerine uyan tek adama indirgediğini duyurmasıydı ve çıkma teklif etmek için onunla iletişime geçeceğini söylemişti. Ama onunla bu kadar çabuk tanışacağımı hiç beklemiyordum!

"Sorun yok, değil mi Ava?" diye ekledi Sarika. "Kızlar pub'dayken ona mesaj atturdular ama evet demesini beklemiyordum..."

"Tabii ki sorun yok!" dedim. "Harika! Adı ne demiştin?"

"Sam" dedi Sarika sevgiyle, telefonundan Uzakdoğulu bir erkeğin fotoğrafını açtı. "Hong Kong'da büyümüş ama sonra Harvard İşletme okumuş, perküsyon çalıyor ve bütün yiyecek tercihlerinin her biri benimkiyle uyumlu. Her bir seçim!" Sarika'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Tam anlamıyla uyumlu eşiz!"

"Nerede oturuyor?" diye sordum yaramaz yaramaz ve Nell koptu.

"Golders Green metro istasyonuna beş dakika mesafede" dedi Sarika, başını dimdik tutarak. "Dalga geçebilirsin ama ben bu adamı tanıyorum. Hangi podcastleri dinlediğini biliyorum, aya gidecek olsa zaman kapsülüne neler koyacağını biliyorum. Her bir seçimimle ayrı fikirdeyim."

"Eh, şahane." Sarika'ya sarıldım. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Herkesin paltosunu ve çantasını deri pufa attım, bunun üstüne Matt palto dolabını açtı ve hepsini astı.

Ah doğru ya. Evet. Palto dolabı nedense hiç aklıma gelmiyordu. Hatta varlığını unutmuştum.

"Vay canına" dedi Sarika, ellerini uzatarak heykeli hissederek. "Bu... Kanlı canlı halde daha da... zorlayıcıymış." Tiksintisini yenmeye çalıştığını gördüm ve minnettar bir şekilde ona gülümsedim.

Dün küçük bir WhatsApp yazışmasında onlara Matt'in sanat eserleri hakkında ne kadar hassas olduğunu anlattım. Bütün ekip bunu anladıklarını söylediler ve pozitif yaklaşacaklarına söz verdiler. Ancak burada oldukları andan itibaren herkesin mücadele ettiğini görebiliyordum. Maud içeri girer girmez, iki defa heykele baktı ve Nell'in bir-iki kez burun kıvrıldığını gördüm.

"Kesinlikle zorlayıcı" dedi Maud. "Ama zaten sanat dediğin zorlayıcı olmalı biraz" diye ekledi çabucak.

"Sahiden öyle" dedi Nell, gerilmiş gözsüz surata doğru yürüyerek, sonra aniden arkasını dönerek. "Yani kuzgun çok..." Kelime bulamadı. "Ve bu alan muhteşem."

Bir anda herkes alan konusunu kaptı.

"Alan." Maud şevkle başını salladı. "Şu alana bakın!"

"Müthiş bir alan!" diye ekledi Sarika.

"Eh, girsene" dedim, onları ana oturma alanına soktum ve herkese şampanya koydum. Tam kadehlerimizi tokuştururken Nihal çekine çekine yaklaştı. Saçlarını dümdüz taramıştı, kravat takmıştı ve on iki yaşında gibi görünüyordu.

"Nasılsınız" diye herkesle tanıştı ve resmi bir şekilde toka yaptı, "ben Nihal."

"Nihal!" Maud gözleri ilgiyle parlayarak üstüne doğru sokuldu. "Sen bilgisayar uzmanısın!"

"Evet" dedi Nihal. Ardından cevabını yeniden düşündü. "Uzman' biraz muğlak bir terim. Hangi tanımda kastettiğine bağlı..."

"Ne kadar zekisin" dedi Maud nefes nefese ve ona göz kırptı.

Nihal şaşırmıştı. "Bilgisayar bilgisine sahip olmak esasında zekâ demek değildir" dedi kibarca. "Yalnızca edinilen verileri uygulama..."

"Eh, bana sorarsan, olağanüstü" diye sözünü kesti Maud, sallaları akarak. "Olağanüstü. Becerilerine hayranım. Çok kullanışlı."

"Ava" diye kulağıma fısıldadı Sarika. "Nihal'ı, Maud'a karşı uyardın mı?"

"Aman Tanrım." Endişeyle ona baktım. "Hayır."

"Eh, söyle hemencik!" dedi bıyıkaltından.

"Nasıl söyleyeyim?" diye fısıldadım. "Parti atmosferini bozar!"

"Mecbursun! Zavalılık savunmasız!" Beni dürtükledi ama çok geçti.

"Nihal" diyordu Maud aşırı cazibeli tavrıyla. "Bizim eve gelip benim bilgisayarına bir göz atabilir misin acaba? Nesi bozuk anlamıyorum ve sen çok zeki olduğun için eminim halledebilirsin."

En göz kamaştırıcı gülüşünü ona çaktı ve Nihal birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Maud" dedi usulca, "sen Ava'nın arkadaşısın ve çok hoş birisine benziyorsun, o yüzden tabii ki sana yardım etmek isterim. Ancak bence rican hiç münasip değildi, çünkü iki dakika önce tanıştığımızı göz önünden ayırmayalım. Dolayısıyla bu seferlik seni geri çevireceğim maalesef. Özür dileyerek." Tatlı bir tebessümle güldü.

Maud'un ağzı yavaşça açıldı ve yanakları pembe oldu.

"Ah" dedi sonunda. "Ah. Tabii. Ben... özür dilerim!" Şampanyadan kocaman bir yudum içti ve yanında oturan Sarika'nın gülmekten iki büklüm olduğunu hissettim.

"Hepsini geri alıyorum, adam dahi" diye mırıldandı. "Ne iş yapıyor demiştin, Appie'ı mı yönetiyordu?"

"Gecikmeden ötürü özürlerimi sunarım." Konuşmayı tanıdık bir ses bölünce hepimiz kafamızı çevirdik.

Topher'ın iri yarı, güçlü, çirkin bedenine alışmıştım. Fakat onu arkadaşlarımdan gözünden taptaze görünce ne kadar gelenek dışı görüldüğünü bir kez daha fark ettim, etli, çukurlu suratı ve çalı gibi kaşları vardı. Görünüşe göre tişörtünü çıkarıp düzünden giymişti, parti için bu kadar taviz vermişti ama hâlâ siyah şort ve spor ayakkabı giyiyordu. Yaklaşırken Maud, Nell ve Sarika'ya ters ters baktı.

"Merhaba Ava'nın arkadaşları" dedi.

"Bu Nell, Maud, Sarika" dedim her birini sırayla işaret ederek. "Topher."

"Siz de mi vejeteryensiniz?" diye sordu Topher ve ânında Nell'in gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım çıktı.

"Evet cevabını verseydik ne düşünürdün?" diye yapıştırdı, en kavgacı tavrıyla.

Topher kara kaşlarından birini kaldırdı. "Doğruyu ister misin?"

"Tabii ki doğruyu isterim." Nell çenesini sıkarak ona hesap sordu. Her zamanki savaşçı haliyle dikilmişti ve içimi bir sıkıntı kapladı. *Dakika bir gol bir*, tartışma mı başlayacaktı?

"Ne önemi var ki?" diye neşeyle araya girdim. "Her neyse... Shetland midilli hakkındaki haberi okudunuz mu?"

Nell de, Topher da beni hiç umursamadı. Hatta kimse beni umursamuyordu.

"Tabii ki doğruyu isterim" diye tekrar etti Nell ve Topher'ın yüzünden muzip bir ifade geçti.

"Tamam." Omuz silkti. "Doğrusu şu ki, hangi cevabı verirseniz verin ben içimden, 'Muhabbet konusu açmak için bu başlığı

tükettiğime göre, sırada ne var?' diye düşünecektim. Ben sosyal biri değilim" diye ekledi Matt'ten bir kadeh şampanya alarak. "Üstünüze alınmayın."

Nell'in yüzünde hafiften bir takdir ifadesi dalgalandı. Bu cevabı hiç beklemediği ortadaydı.

"Ben de sosyal değilimdir" diye cevapladı minicik gülerek. "Üstüne alınma."

"Hımm." Topher kuşkuluydu. "Ben 'sosyal' değilim derken, bu adamlar haricinde hiç kimseyi görmeden bir hafta çok rahat yaşarım demek istiyorum." Matt ve Nihal'i gösterdi.

"Ben bazen bir ay boyunca evden dışarı adımımı atmam" diye cevap verdi Nell ve Topher onu yeni bir ilgiyle süzdü.

"İnsanlardan nefret mi ediyorsun?"

"Açıkçası çok sayıda insandan nefret ediyorum." Nell başını salladı. "İnsanlar boktan."

"Evet. Katlıyorum." Topher ona kadehini kaldırdı.

"Ayrıca, lupus hastasıym" diye ekledi gayet sıradan bir tavrıyla.

"Ah." Topher bunu sindirdi, yüzü ifadesizdi ama derin gözle rinin Nell'in yüzünü yoğun bir bakışla süzdüğünü gördüm. "Berbat."

"Evet."

Küçük dilimi yutmuştum, diğerlerinin de öyle olduğunu anladım. Nell hiçbir zaman insanlara lupus hastası olduğunu ilk tanış tığında söylemezdi. Neler oluyordu?

"Lupus hakkında hiçbir bilgim yok" dedi Topher sonunda. "Ama nahoş bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Kötü anları var." Nell başıyla onayladı.

"Nihal, sen neden hâlâ siktiğimin lupusuna tedavi bulmadın?" Topher birdenbire suçlayıcı bir ses tonuyla Nihal'e seslendi.

"Birçok nedenden ötürü tıbbi araştırma alanında değilim" dedi Nihal sabırla.

"Böyle bahane olmaz." Topher, tekrar Nell'e döndü. "Çok özür dilerim. Hepsi ev arkadaşımın suçu. Tembel piçin teki." Durdu ve ekledi, "Eee, tam yerine uygun bir soru. Kederlerini tekilaya boğmana izin var mı?"

Yirmi

Herkes çabucak sarhoş oldu. Sadece tekiladan değil, biraz garip kızlar-ve-erkekler titreşimleri de etkili oldu: Benim arkadaşlarımla Matt'in arkadaşları birbirlerini ölçüp biçiyordu. Sanki hepimiz yine okul diskosuna gelmiş gibiydik.

Kırk dakika sonra Maud bir sandalye tepesinde her zamanki sarhoş konuşmasını yaparak görünmez bir kadın olmayı reddediyordu. Topher ve Nell hararetli bir konuşmanın ortasındaydı. Nihal, Sarika'ya robotunu gösterip hava atıyordu. Bu arada Matt ve ben de Matt'in yeni atkısını Harold'ın dişlerinden kurtarmaya çalışıyorduk.

"Çok yanıliyorsun, çok çok yanıliyorsun" diyen Nell'i duydum. "Gelmiş geçmiş en kötü teori bu."

"Kaç teori içinden peki?" diye bilmek istedi Topher.

"Bütün teoriler içinden!" diye yapıştırdı Nell. "Bütün. Teoriler. İçinden."

"Şimdi neyi konuşuyorlar acaba?" diye mırıldandı Matt bana.

"Hiçbir fikrim yok" diye mırıldandım. "Küresel ısınma mı? Ekonomi mi? Tatlı çörek yapımı mı?"

"Harold seni hergele" diye bağırды Matt sabrı tükenip, Harold atkısı çenesinde tutarak muzaffer bir edayla kaçarken. "Tamam, yetti artık. Harold da Piçlik Tablosu'na gidiyor."

"Ne?" Yarı kaha kaha atmak, yarı üzölmek arasında ona baka kaldım. "Hayır!"

"Gidiyor valla" diye tekrar etti Matt kararlılıkla. Tablonun yanına hızlı adımlarla gitti ve listeye 'Harold' maddesini ekledi, sonra da altına kocaman bir çarpı attı.

"Haksızlık bu!" Kalemi elinden almaya çalıştım. "Harold piç değil."

"Tanıdığım en büyük piç!" diye atladı Topher. "Kabul et, Ava. Tek yaptığı bize karşı planlar kurmak ve hergelelik yapmak. Köpeklerin Bond kötü adamı o."

"Hiçbir zaman da üzgün değil" diye öne sürdü Nihal.

"Doğru" dedi Topher, adeta mahkemeye savını sunar gibi. "Sıfır nedamet, kendi zararına olacak kadar akıllı..." Harold atkısız bir halde yeniden aramıza katıldığında son derece şen şakrak, zıp zıp zıplayan ve masum bir köpekken Topher ona gözlerini kıstı. "Dünyayı ele geçirmeye dair şeytani planın nedir, köpecik? Sakın öyle bir planın yokmuş gibi yapayım deme."

"Tamam millet!" Sarika birden telefonundan kafasını kaldırıp bağırdı. "Sam geldi."

"Sam!" diye heyecanlandı Maud, kollarını hevesle sallayarak, sanki Sam erkeklerden oluşan bir müzik grubuydu ve Maud da on dört yaşındaydı. "Sam gelmiş! Yaşasın!"

"Aman Tanrım" dedi Sarika, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakarak. "Maud, ne kadar içtin?"

"Çok değil" dedi Maud hemen. "Ondan... daha az." Topher'ı işaret etti.

Sarika odadaki en ayık kişiydi ve hepimizi gözleriyle tarayınca birden yüzündeki korkuyu gördüm. Yani, ilk randevuyu hepimizle bir arada yapmak biraz hırslı bir girişimdi.

"Sam feminist mi?" diye öğrenmek istedi Maud, hâlâ sandalye tepesinden odaya hitap ederek. "Çünkü değilse, o zaman..."

"Evet, tabii ki bir feminist" dedi Sarika sabırsızca. "Maud, in o sandalyeden. Sakın Sam'den bir iyilik isteme. Ve sakın garip davranmayın" diye ekledi, elini şöyle bir hepimize doğru havada gezdirerek. "Bu herkes için geçerli. Nazik olun. Şey olun... anlarsınız ya. Normal."

"Normal!" Nell kahkahadan kırıldı.

"Tamam, o zaman normalmiş gibi yapın. Ben aşağı iniyorum. Birazdan dönerim." Hepimize pis bir bakış attı. "Kapıyı tıklatırım."

Sarika gözden kaybolunca hepimiz suçlu çocuklar gibi bakiştık.

"İçkileri tazelemek gerek" dedi Topher sonunda. "Sonra da bize bu karakterin kim olduğunu anlatman lazım." Mutfağa gitti, elinde yeni bir şişe tekilayla geri döndü. "Tamam, dökül" dedi kadehimi doldururken. "Sam kim?"

"Tek bildiğimiz, Sarika için kusursuz erkek adayı olduğu" diye açıkladım. "Sarika onunla internette tanıştı."

"Gelmiş geçmiş en can alıcı eleme sürecinden sonra" diye yorum yaptı Nell.

"Tanrım, evet." Başımda onayladım. "Berbat! Yani..." Sağa sola bakındım. "Yabancı Ofisi sınavlarından daha beterdi."

"NASA'da işe girmek Sarika ile çıkmaktan daha kolaydır" diye teyit etti Maud.

"Ama Sam başardı" dedim. "Bütün diğer adayları geçti. Aranan her türlü özelliği karşılıyor. Her birini!"

İçimden öyle geldi ki, bu çocuk eve girdiği anda sırf bu süreçten sağ çıktığı için ona kocaman bir alkış koparmalı, hatta bir kupa vermeliydik.

"Hangi özellikleri arıyordu?" diye sordu Topher.

"Ah, bir milyon tane" dedim. "Ekledikçe ekledi. Aşırı uzun boylu ya da dansçı olamazdı, petrol kuyusunda çalışamazdı... ya da vejetaryen olamazdı... Başka?" Kızlara baktım.

"Çevre ve sosyal medya ve Ed Sheeran ve Marmite hakkındaki fikirlerinin Sarika'nunkiyle birebir örtüşmesi şarttı" dedi Nell, alnını buruşturarak. "Ah, bir de saç yıkamayla ilgili bir soru vardı. Sarika temiz saç hastasıdır."

"Metro istasyonuna on dakika mesafede oturmalıydı" diye araya girdi Maud, gülmekten yerlere yatarak.

"Evet!" diye heyecanlandım. "En büyük takıntılarından biri. İssiz yerlerde oturan adamlardan da ona illallah gelmişti."

"Vay canına" dedi Nihal, tüm bunları sindirerek. "Metroya on dakika. Ed Sheeran. Marmite. Bayağı... seçiciymiş."

"Seçici değil" dedim, hemen arkadaşımı savunarak. "Sadece gerçekçi. Onun teorisi şu, en baştan temel atmada ne kadar çok emek verersen, başarı şansın o kadar yükselir."

"Sence haklı mı?" dedi Topher, kapı tıklatılırken.

"Bilmem" dedim, kıkırdayarak. "Sanırım birazdan öğreneceğiz."

Matt kapıyı açtığında hepimiz gözlerimiz yuvalarından fırlamış halde, bir resepsiyon komitesi misali holü seyrediyorduk. Harold koş a koş a aramıza katıldı ve sanki onun fikri de önemliymiş gibi iki kere havladı.

"Evet, millet... Tanıştırayım, Sam!" dedi Sarika, hayatımda gördüğüm en temiz, en parlak saçlı çocuğu içeri sokarak. Yüzü tatlıydı, Sarika'nın gösterdiği fotoğraftan çok daha yakışıklıydı ve gülüşü çok canlar yakardı.

"Merhaba" dedi çocuk, elini kaldırıp bizi selamlayarak. "Ben Sam."

"Matt" dedi Matt tokalaşarak.

"Ben Maud" dedi Maud, saçını arkaya savurup baştan çıkarcı bir gülüş çakarak. "Muhasebecisin, değil mi Sam. Ne tesadüf. Çünkü benim de..."

"Tesadüf çünkü hiçbir muhasebecilik işimiz yok" diye sertçe lafını kesti Nell. "Hiç. Değil mi Maud? Merhaba, ben Nell."

"Nihal" dedi Nihal çekingence.

"Selam, Sam" dedi Topher. "Tanıştığınıza memnun oldum. Biz de tam Marmite'tan bahsediyorduk. Şeytan icadı resmen, değil mi?"

"Asla!" dedi Sam, gülümseyen gözlerini açarak. "Ben Marmite'a bayılırım."

"Yani siz *Marmite sevenler* misiniz?" Topher, onu ve Sarika'yı beğenmeyerek süzdü. "Eh birbirinizi bulmanıza şaşmamalı. Dünyada son kalan iki kişisiniz. Midemi bulandırıyor sunuz."

"Tekila alsana!" diye çabucak ekledim Sam'e, Topher karşısında biraz afallamış görünüyordu, haklı olarak. "Ben Ava."

"Tabii" dedi ve dairenin içine göz gezdirdi. "Şahane sanat eserleri bu arada. Ah, müthiş bir robot" diye ekledi, Nihal'in son icadını görüp. "Ve söylemek zorundayım ki... ne harika bir köpek."

* * *

Yarım saat sonra gerçek ortaya çıktı: Sam mükemmeldi. Tek kelimeyle mükemmeldi. Sarika çıkma kraliçesiydi ve hepimiz havlu atmalıydık.

Sam espriliydi, zekiydi, elbette Sarika'dan hoşlanıyordu ve ilginç ancak zevkli görüşleri vardı. Perküsyon çalmaya dair çok tatlı bir coşkuya sahipti ve fitti çünkü Everest dağına tırmanmıştı. (Ya da Everest'in bir yamacına. Her neyse.)

Partinin yavaşlamış, oturulan kısmına ulaşmıştık. Her an birisi pizza ya da Hint yemeği sipariş etmeyi teklif edebilirdi. Maud, Matt'e Harriet'in Evi hakkında sorular soruyordu çünkü -tam Maud işte- Harriet'in Evi'nin esasen ne olduğunu yeni çıkmıştı, beş dakika önce öylesine Genevieve'in kitabını ele almıştı.

"Ah, şu bebek evleri!" diye bağırdı şaşkınlıkla. "O bebekler! Biliyorum bunları! Hakikaten meşhurlar!"

"Maudie, bunca zamandır neden bahsettiğimizi zarnediyordun?" dedi Nell, hoş bir sabrı tükenmişlikle ve Maud belli belirsiz, "Ah, ne bileyim. Ben hiçbir şeyin ismini bilmem" dedi.

Şimdi Matt'in yanında oturmuş, "Peki perdeleri kim seçiyor?" ve "Bebeklerin saç rengine nasıl karar veriyorsunuz?" gibi sorular soruyordu ve Matt sabırla hepsini yanıtlıyordu, dudağını ısırırdı.

"Hey, Ava." Nell kulağına fısıldadı. "Sam tam bir yıldız, değil mi?"

Fark ettirmeden yanına yanaşmıştı ve başıyla Sam ve Sarika'nın yan yana oturduğu, kafa kafaya vermiş, alçak sesle konuştukları yeri gösterdi.

"Bence muhteşem" dedim bıyıkaltından. "Bahse girerim, yemek de yapıyordur."

"Tabii ki yapıyor!" dedi Nell gözlerini devirerek. "Dalga mı geçiyorsun? Sarika on tane yemek kriteri koydu. Adam risotto pişiremiyorsa..." Parmağını gırtlığından geçirdi. "Anlaşma bozulur."

"Risotto!" dedim gözlerim kocaman açılarak. "Sertmiş."

"Al sana Sarika" diye karşılık verdi Nell. "Ne istediğini biliyor. Risotto yapabilen bir erkek."

İkimiz de dönüp tekrar mutlu çifti süzdük ve Sam'in Sarika'ya iyice sokulduğunu gördüm. *Bahse girerim, Ottolenghi'nin ne olduğunu biliyordur*, diye düşündüğümü yakaladım, sonra bu düşün-

ceyi çabucak başka köşeye ittim. Matt ve benim ilişkimiz daha farklıydı. O kadar tencere kapak değildik. Daha çok...

Şey. Tencere de değildik, kapak da.

"Yani nişanlıydık ama çok kısa süreliğine..." Matt'in sesi odanın içinde kulağıma çalındı ve kaskatı oldum. Ne? Nişan mı? Ne anlatıyordu bakayım?

"Nişanlı!" diye ilgiyle bağırdı Maud. "Ava senin önceden nişanlandığını bize hiç söylememişti."

"Eh" dedi Matt, yerinde rahatsızca kırmıldanarak. "Sadece... Yani aslında 'Nişan' fazla abartı bir tabir oldu..."

Gözlerimi kırptırmaya başladım, zihnim düşen bu bombayı işlemeye çalışıyordu. Nişan mı? Matt nişanlanmış mıydı? Birdenbire Matt'e, Genevieve ile ilişkisinin ne kadar ciddi olduğunu sorduğumu ve verdiği cevabı anımsadım: "'Ciddi' kelimesiyle ne kastettiğine bağlı."

Cevabı nasıl bu kadar olabiliirdi? Nişanlanmak ciddiye binmesi demekti!

Tamam, onunla konuşmak zorundaydım. Derhal.

"Ah, Matt!" dedim ayağa fırlayıp. "Sana şeyi hiç anlatmadım... hani önceden sorduğun şeyi. Hani konuşmamız gereken o çok önemli özel meseleyi?"

Matt başını çevirince ona korkunç hançerler fırlatan bakışlarını gördü ve beti benzi attı.

"Anladım." Yutkundu. "Şey meselesi."

"Şimdi yapalım mı?" Ona kara kara güldüm. "Aradan çıksın?" Kolunu çektiştirmeye başladım, Matt de istemeye istemeye kalktı. "Bir saniye sonra döneriz" diye ekledim Maud'a omzumun üstünden. "Sadece özel bir..."

"Şey" diye tamamladı. "Hı hı. Anladım."

İkimiz de yatak odasına girip kapıyı sapasağlam kapatana kadar bekledim. Sonra Matt'e döndüm.

"Nişan?"

"Sadece yirmi dört saatliğine" dedi Matt çabucak. "Yirmi dört saatten bile kısaydı."

"Genevieve'le?"

"Evet."

"Bana söylemedin?"

Matt hayretler içinde bana baktı. "Hayır! Neden söyleyeyim? Eski bavulları açmıyoruz, hatırladın mı?"

"Bazılarını açıyoruz!" diye patladım. "İçerik çıkarıyoruz! O ekstra beş soruyu yaptığımız gün bana söylemen lazımdı. O zaman."

"İyi de sen bana, 'Hiç nişanlandın mı?' diye sormadın?" dedi Matt, bön bön bakarak ve saçını başını yolmak istedim.

"Tamam." Sakin sakin konuştum. "Baştan başlayalım. Demek Genevieve ile nişanlandınız?"

"Hayır!" Matt yumruğunu başına götürdü. "Yani, evet, gerçek anlamıyla şöyle, bana evlenme teklif etti ve hayır demem çok zordu. Dolayısıyla birkaç saatliğine evet, nişanlıydık. Ben ondan ayrılanı kadar. Ama hepsi buydu. Yani gerçekten buydu. İlişki bitti."

"Anladım." Hâlâ tiknefestim, savaşıma duruşunu takınmıştım fakat sıradaki hamlemi düşünemiyordum. Çünkü durum benim hayalimde kurguladığım kadar fesat değildi. (Genevieve kilise altlarında ve Matt melon şapkasını tuta tuta geri kaçıyordu resmi.)

"Ona yüzük almadım, düğün organizasyonu yapmadık..." Başını iki yana salladı. "Olmuş bile sayılmaz."

"Kimsenin bundan haberi oldu mu?"

"Birkaç kişinin" dedi Matt muğlakça. "Annemle babam. Onun annesiyle babası. Sosyal medyadaki takipçileri."

"Birkaç mı?" Bakakaldım. "Kızın binlerce takipçisi var!"

Matt ikna edici olmayan bir tavırla, "Hepsi unutmuştur çoktan" diye ekledi. "Bir... saman aleviydi."

Öylesine dert edinmiş gibi gözüküyordu ki, insaf ettim. Herkes yanlışlıkla yirmi dört saatliğine nişanlanmış olabilir şu dünyada.

"Tamam, evet, affedersin, aşırı tepki verdim. Sadece..." Duraksadım, nefes verdim. "Çok zor, anlıyor musun? Genevieve normal bir eski sevgili gibi değil, sahneden çekip gitmiş kaybolmuş değil. Hâlâ ortalıkta... annenle baban onu seviyor... belli ki aranızda muhteşem bir kimya vardı..."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun?" Matt bunu sorunca kızardım. Ağzımdan kaçtı.

"İnternetteki videonuzu izledim" diye itiraf ettim, hatırlayınca karnuma sancı girerek. "Genevieve ile birlikte bir deniz markasıyla ilgili bir sunum yapıyordunuz? Birlikte şahaneydiniz. Kıvılcımınız parlıyordu. Sanırım bana çok şey hissettirdi..." Durdum, nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Matt allak bullak olmuştu. Sonra yüz ifadesi değişti. "Birmingham'daki sunum."

"Evet. Birbirinizin cümlelerini tamamlıyorsunuz ve yan yana çok mutlusunuz" diye ekledim sağlama almak için.

"Mutluydum" dedi Matt yavaşça. "Haklısın. Ama *profesyonel* anlamda mutluydum. Arka planı bilmiyorsun. Şirket içinde bir sürü kavga ve huysuzluk yaşamıştık. Çalışanlarımızdan kilit birisini kaybetmiştik. Hangi istikamete gitmemiz gerek konusunda tartışmalar ayyuka çıkmıştı. Sonra Genevieve sahneye girdi, hayran kitlesini tanıyordu, markayı aldı ve ânında bir sürü konuda hemfikir olduk. İş meselelerinde" diye çabucak netleştirdi. "Harika bir yeni kazanımdı ve bana rahat bir nefes aldırmıştı. Sanırım o yüzden o kadar mutlu görünüyorum. O günler şimdi çok geride kaldı" diye ekledi Matt, yamuk bir gülüşle.

Toph'er'la konuşmam birden kulaklarımda çınladı, Matt'in işinde 'bayatladığını' söyleyişini hatırladım. Ama bu gün için bu konuda yeterince nefes tüketmiştim.

"Sadece profesyonel kimya olamaz" diye ona hesap sordum. "Ondan hoşlanıyordun da. O da senden hoşlanıyordu."

"Eh" dedi Matt, rahatsız görünerek. "Olabilir. Ama o video çekilirken biz henüz bir çift değildik. Sadece birbiriyle aynı fikirde olan birlikte çalışan iki kişiydik."

"Peki bu iş ilişkisinden romantik ilişkiye nasıl dönüştü?" diye ısrar ettim. "Sen mi ona çıkma teklif ettin? Yoksa o mu sana? Yoksa nasıl oldu?"

"Ava." Matt beni ciddi ciddi süzdü. "Bunları konuşmamız şart mı?"

Ağzımı açtım, "Evet!" demeye hazırdım ki, kapattım çünkü doğru cevaptan emin değildim.

"Ben *seninle* birlikteyim" diye devam etti Matt. "*Seni* seviyorum. Bir parti veriyoruz." Kollarını iki yana açtı. "Buraya tıklıp eski defterleri açıyor olmamamız gerek, onların arasında eğleniyor olmamız gerek. Her şey harika ve Genevieve sadece geçmişten bir gölge. *Hangi* Genevieve?"

Beni kendine çekip ağır ağır, derin bir öpücüğe boğdu ve Matt sihrinin tekrar üstümde çalıştığını hissettim. Doğru söylüyordu. Önceliklerim neredeydi? Bir dakikalığına parti verdiğimizizi bile unutmuşum.

"Tamam" dedim sonunda ona gülümseyerek. "Haklısın. *Hangi* Genevieve?"

"Aynen." Matt bana sıkıca sarıldı ve sonra beni saldı. "Geri dönelim mi?"

Diğerlerine doğru giderken Matt'e fısıldadım. "Sam, Sarika için mükemmel, değil mi?"

"Öyle gözüküyor." Matt başını salladı. "Helal olsun!"

İkimiz de dönüp oturduk ve Maud bana bir 'Her şey yolunda mı?' bakışı fırlattı. Çaktırmadan ona evet anlamında başımı salladım, sonra konuşmaya katıldım.

"Yarın ziyarete gideceğim" diye anlatıyordu Sam. "İş arkadaşından bahsediyorum da" diye açıkladı bana. "İki hafta önce doğum yaptı. Bebeğin adını Stanley koydular."

"Stanley!" diye bağırdı Nell.

"Evet." Sam sırtıttı. "Harika bir isim, değil mi? Onlarla buluşacağım. Sabırsızlanıyorum. Hediye seçmek için neredeyse bir saat harcadım." Kederle gözlerini devirdi. "Şöyle dedim, 'Orijinal bir hediye bulacağım. Kocaman tüylü bir oyuncak ayı almayacağım.' Peki sonunda ne aldım? Kocaman tüylü bir oyuncak ayıcık."

"Çocuk yapmayı düşünüyor musun, Sam?" diye sordu Nell kışkırtıcı bir şekilde.

Minicik, kısacık bir boşluk oldu -sonra Sam kahkaha attı, Sarika'ya doğru bir baktı ve ekledi, "Günün birinde olabilir. Doğru insanla."

Aman Tanrım. Çocuk daha kusursuz olamaz dediğimiz anda –oluyordu!

“Yemek söylesek mi? Mesela... pizza?” dedi Maud ve şöyle bir etrafına bakındı, sanki bir yerden aniden pizza fırlayacakmış gibi.

Bu arada Sam, Sarika’ya dönüp hafifçe koluna dokundu. “Sen ne dersin... Başka bir yerlere gidelim mi?”

“Tabii.” Sarika ona mutlu mutlu güldü. “İsterim. Gidip mak-yaj tazeleyeyim.”

Banyonun yolunu tutunca Nell tekrar Sam’e döndü. “Arkadaşını ziyaret etmen ne kadar tatlı.”

“Eh, ayrı zamanda komşum zaten” diye anlattı Sam. “İkimiz de Queenwell Park’ın yanında oturuyoruz. Bilir misin orayı?”

“Evin Golders Green’e beş dakika mesafede sanıyordum?” dedi Nell kaşlarını çatarak.

“Öyleydi.” Sam kafa salladı. “Ama yeni taşındım. Geçen hafta.”

“Şimdi metro istasyonuna ne kadar mesafedesin?” diye sorguladı bu konuşmayı ilgiyle dinleyen Nihal.

“Emin değilim” dedi Sam rahatça. “Yarım saat falan mı? Ama daha geniş ev ve yeşillik için değer.”

Nell tam yanından içkisini püskürttü ve Maud’un kafası sertçe o yana çevrildi. Metro istasyonuna yarım saat mesafede mi oturuyordu?

“Sarika taşındığını biliyor mu?” diye sordu Nihal, hafif boğuk bir sesle.

“Bilmem” dedi Sam. “Bahsetmedim galiba henüz.”

Gruptakilere göz gezdirirken herkeste histerik bir endişe ifadesi yakaladı. Sam metro istasyonuna yarım saat mesafede oturamazdı. Şu noktadan sonra elenemezdi.

“Sam, bence işe gidiş süresini kesinlikle kısaltmalısın” dedi Maud ciddi ciddi. “Kendi iyiliğin için. İlk önceliğin bu olmalı.”

“Katılıyorum” dedi Nell.

“Yürümek bana uyuyor” dedi Sam omuz silkerek. “Sorun değil.”

“Sorun!” Nell hiddetle karşı çıktı ve çocuk gözlerini kırptırdı. “Sandığından daha büyük bir sorun.”

“Daha hızlı yürüyebilir misin?” diye önerdim. “Hangi cadde-desin?”

"Fenlend Sokak" dedi Sam, kafası karışarak ve Topher, Nihal ve Maud aynı anda cep telefonlarını açtı.

"O bölgeyi biliyorum" dedi Nell, haritayı açarak. "Harı güzergâhı kullanıyorsun?"

"Yokuş aşağı" diye cevap verdi Sam. "Dümdüz iniyorsun, oradasın işte."

"Hayır" diye iddia etti Nell. "Launceton Yolu'nu kullan. Beş dakika kâr edersin."

"Alışveriş merkezinin içinden geçiyor musun?" diye atıldı Topher, ekrana gözlerini kısarak. "Çünkü oradan da zaman kazandırır. Koşu yapıyor musun?"

"Koşu mu?" Sam şaşkınlık içindeydi.

"Koşmalısın." Topher göğsünü yumrukladı. "Sağlık."

"Kaykay kullansan?" diye önerdi Nihal.

"Evet!" diye bağırdı Topher. "Dahiyane, Nihal. Kaykay kay" diye talimat verdi Sam'e. "Göz açıp kapayıncaya kadar oradasın."

"Kaykay mı?" diye tekrar etti Sam, şaşkınlık içinde hepimizin suratına bakarak. "Dinleyin çocuklar, önerileriniz değerli ama..."

"Eğer kaykaya binersen ve Launceton Yolu'ndan gidersen tahminimce süreyi on dakikaya indirebiliriz" dedi Nell kararlılıkla.

"Ben kaykayla sekiz dakika derdim" diye ekledi Matt. "Bayağı hız yapılırlar onlarla."

"Daha bile iyi" dedi Nell. "Anladın mı?" Sam'e döndü, çocuk neye uğradığını şaşırıyordu. "Metro istasyonuna sekiz dakika mesafedesin. Bunu unutma, Sam. *Sekiz dakika.*" Göz göze geldik ve Nell dudaklarını ısırdı ve içimden gülme krizine girme dürtüsü yükselirken Sarika banyodan çıktı, neşeyle, "Hazır mısın, Sam? *Aaah!*" Birden korkuyla çığlık attı. "Harold! Ne oluyor ya?"

"Ne oldu?" Telaşla ayağa fırladım. "Hayır, olamaz!"

Harold'ı görmemle mideme bir taş oturdu. Ağzında gövdesinden kopmuş, tüylü bir uzuv sallanıyordu. Kocaman tüylü bir oyuncak ayıcığın bir uzvuna çok benziyordu. Arkasına doğru baktım ve tüylü kafanın yerde yattığını, cam gibi boncuk gözlerin bana kınayarak baktıklarını gördüm.

"Aman Tanırım." Başımı tuttum. "Sam, çok özür dilerim, köpeğim senin oyuncakını bulmuş olmalı..."

"Lanet olası köpek!" diye haykırdı Sarika ve Harold'a doğru atladı fakat Harold neşeyle kaçtı.

"Harold!" dedim. "Bırak! Bırak şunu!"

"Olsun olsun" dedi Sam, hiç de olsun demeyen bir ses tonuyla.

"Benim dünyama hoş geldin" dedi Sarika kinayeli kinayeli.

"Şimdi onun piçin teki olduğunu kabul edecek misin?" dedi Topher bana ama duymazdan geldim.

"Gel buraya hain köpek!" Nell ayaklandı.

"Atıştırmalık bir şeyi olan var mı?" Maud yardım etmeye çalıştı.

Çok geçmeden hepimiz evin içinde Harold'ı kovalıyorduk, Harold da oradan oraya dans ediyor, parçaları koparılmış oyuncak ayının bir uzvunu yere atıyor, bize havlıyor, sonra muzaffer bir edayla bir diğer parçayı alıp yine kaçıyordu.

"Bize bir strateji lazım" dedi Matt üçüncü kez. "Etrafında bir çember oluşturalım... otur, Harold!"

Evin telefonu çalınca hafifçe kafasını çevirdi ve "Birisi telefona bakabilir mi lütfen?" dedi.

Hepimiz şu anda ayıcığın kafası ağzında, hepimize meydan okurcasına bakan Harold'ı kuşattık.

"Yavaş yavaş yaklaşmalıyız..." dedi Matt alçak bir sesle. "Sonra ben 'şimdi' deyince hepimiz aynı anda atlayacağız... Şimdi!" Hepimiz oyuncak ayının kafasını yakalamaya çalıştık, Maud başardı ve Harold'la kıran kırana çekişmeye başladı.

"Bırak!" diye bağırdı nefes nefese. "Bırak!"

"Bırak!" diye katıldım.

"Piç köpek!" dedi Topher ve Harold ona havlamak için ayıcığı bıraktı.

"Kaptım!" diye bağırdı Maud, koparılmış, çekiştirilmiş kafayı havaya kaldırırken Harold deliler gibi havladı.

"Matt, Telefon sana." Sam bu keşmekeşin arasında sesini duyurmaya çalıştı. "Genevieve diye birisi?"

Yirmi Bir

Yani sorun yok. Genevieve, Matt'e telefon edebilir. Hatta Genevieve ara sıra Matt'e telefon etmek zorundadır. İkisi aynı organizasyon için çalışıyorlardı ve temas halinde olmaya mecburdular. Bunu anlıyordum. Fakat Genevieve'in neden zırt pırt aramak zorunda olduğunu anlamıyordum.

'Geçmişten bir gölge'ye göre, bayağı mevcuttu. Partinin üstünden iki hafta geçti ve Genevieve her gece telefonda idi. Matt kısa, kesik, tek kelimelik cevaplarla konuşuyordu fakat yine de arama sonsuza dek sürüyordu. Ben sorup soruşturunca (hiç bunalmadan) Matt, "Fuarda birlikte sunum yapacağız. Konuşmamız lazım" diyordu.

Arkasından sanki üstüne gelinmiş gibi görünüyordu. Sonra da saatlerce golf toplarını deliğe itiyordu -ki eğlencesine yapmadığını fark etmiş bulunuyordum. Stres atma yöntemi idi bu.

Her şey genel anlamda iyi, kendi kendime hatırlattım. Parti çok başarılıydı, hatta gecenin ikisine kadar devam ettik ve sonunda herkes iyice sarhoş olup ömür boyu dostluk yeminleri etti. Yine de içimde bir huzursuzluk vardı. Matt'i izledikçe, Topher'ın ne kadar haklı olduğunu daha iyi görüyordum: Matt bezgindi. Fakat aynı zamanda ne kadar ikircikli olduğunu görüyordum. Ben bile ikircikliydim ve benim ailemin şirke-ti değildi.

Yani, şahane bir mirastı. Ne zaman televizyonda bir Harriet'in Evi reklamı görsem, koltuklarım kabarıyordu. Fakat aynı zamanda bir gücenme de duyuyordum. Partimizin ertesi günü Matt anne babasıyla kapalı kapılar ardında bir telefon görüşmesi yap-

tı, onlara Japonya'ya gitmeyeceğini söyledi ve o günden bu yana, her zamankinden de az konuşuyordu.

Bu konuda tek kelime etmedim çünkü Matt, yaklaşan Fuar işleriyle çok meşguldü. Ama nihayet, çok şükür, Harriet'in Dünyası Günü geldi çattı. Matt'in etkinliği gün ortasıındaydı ve şimdi takside mekâna gidiyorduk, ondan sonra bitecekti. Genevieve her gece telefon etme bahanesi bulamayacaktı ve belki Matt ve ben oturup güzel sohbetler edebilirdik. Bu arada geniş açıdan bakmak için bayağı çaba gösteriyordum.

* * *

Taksimiz bizi konferans merkezine bırakınca iki kızın kaldırımından bize doğru yürüdüğünü gördüm ve nutkum tutuldu.

"Baksanal" Matt'i dürtükledim. "Harriet kılığında gelmişler."

"Ah. Evet." Kızlar yaklaşırken sıfır ilgiyle kafasını kaldırıp bak-tı. "Öyle yaparlar."

İki kız da kahverengi peruk yakmıştı, yaklaşınca fark ettim. Ayaklarında turkuvaz ayakkabılar ve elbiseleri kendi dikmiş olmalıydılar. Kim bilir bu kostüme kaç saat harcamışlardı?

"VIP giriş kartın." Matt boynuma asacağım kimlik kartımı uzattı ve şaşkınlık içinde baktım. Hayatımda hiç VIP giriş kartım olmamıştı.

"VIP lu?" dedim. "Bana iyi muamele."

Matt kahkaha atıp bir öpücük verdi, ki öpücüğümüz birisinin sesiyle yarıda kesildi. "Matt?" Kızlardan biri yanımda aniden durup gözleri yuvalarından fırlayarak Matt'e baktı. "Sen Matt Warwick misin?"

"Evet, benim." Matt rahatı kaçarak ona gülümsedi. "Harriet'in Dünyası'na hoş geldiniz. İyi eğlenceler."

"O Genevieve mi?" diye sordu diğer kız, heyecanla beni gösterip.

"Hayır" dedi ilk kız. "Onlar ayrıldı. Ayrıca Genevieve sarışın. Hiç mi bir şey bilmiyorsun?"

"O zaman o kim?"

"Ne bileyim." Diğer kız benimle düşman gibi konuştu. "Sen kimsin?"

"Ben Ava" dedim şaşkınlık içinde.

"Gitmemiz lazım kızlar" dedi Matt aceleyle. "Harriet'in Dünyası'nda harika bir gün dileriz. Sonra görüşürüz."

"Bir dakika, selfie çekebilir miyiz?" dedi kız ve ağzım açık kaldı. Selfie mi? Matt ile?

Matt her kızla tek tek tuhaf bir edayla poz verdi, sonra beni yan girişten konferans salonuna soktu. Matt'i hızlıca sorguya çekmek için nefesimi almıştım ancak kocaman alana giriş yapmamızla sorularım eridi. Çünkü... Aman Tanrım.

Fuarı gözümde canlandırmıştım, elbette yaptım. Ancak ölçüsünü hayal etmemiştim. Her tarafta oyuncak bebek evi odası tarzı setler kurulmuştu. Ya da ürünlerle tıka basa dolu ahurlar. Ya da canlı Harriet'lar dolaşıyordu. Bana sorarsanız, biraz ürkütücüydü.

"Bu taraftan" dedi Matt, beni hızlıca stantların yanından geçirip. Fakat kafamı çevirip çevirip her türlü eğlenceye bakmaktan kendimi alıkoyamadım: Eğlendirenlerin çoktan gösterilere başladığı küçük sahneler, pamuk şeker tezgâhları ve gerçek hayatta kiyle aynı boyda ahurlarda duran gerçek boyutlu midilliler.

"Gerçeğiyle aynı boyda midilli mi üretiyorsunuz?" dedim inanamayarak ve Matt sanki onları daha önce hiç fark etmemiş gibi şöyle bir baktı.

"Ah. Evet. Yani bu Fuarı dünyanın farklı yerlerinde yaptığımız için, üretmek bize daha ucuza mal oluyor. Sanırım popülerler..."

O kadar tutkusuzdu ki, gülmek istedim. Baktığım her yerde parlak, coşkulu yüzler görüyordum; Matt'inki hariç.

Çevreye göz gezdirirken bazı ziyaretçilerin ellerinde Genevieve'in kitabını taşıdığı dikkatimi çekti. Aman Tanrım, muhtemelen çoktan gelmiştir o da değil mi? Her an rastlayabiliriz.

"Matt." Kolunu çektim ve durdu. "Bazı cevapları bilmek istiyorum. O dışarıdaki olay neydi? O kızlar."

"Ah" dedi Matt. "O."

"Evet, o! Neden sen ve Genevieve'in ayrılmasından bahsediyorlardı? Seni nereden tanıyorlar?"

Matt isteksizce, "Tamam" dedi. "Bazı aşırı hayranlar şirketle çok ilgilidir. Tarihimizle. Aileyle. Vesaire. Bununla yatıp kalkarlar. Ve şey oldular..." Duraksadı. "Eh, ben ve Genevieve'e çok merak saldılar. Bizim çift olmamıza."

"Merak mı saldılar? Çünkü neden, sizi sosyal medyada gördükleri için mi?"

"Herhalde" dedi Matt, eziyet çeker gibi. "Bizi takip ettiler, forumlarda sohbetimizi yaptılar... Bazı insanlar için büyük bir hobi bu. İrdeliyorlar. Yani benden çok Genevieve'in olayıydı bu" diye eklerken telefonu çaldı. "Selam baba. Evet, tam şimdi geldim."

Matt babasıyla konuşurken ben de telefonumu açıp çok spesifik bir Google araştırması yaptım: *Matt Genevieve ayrıldı magazin Harriet'in Evi*.

Matt'i daha önce (defalarca) Google'ladım. Ancak doğru arama kelimelerini kullanmamışım belli ki çünkü bu içeriğe hiç rastlamamıştım. 'Harriet'in Evi dedikodusu' adında kocaman bir forum açılmıştı. Gözlerime inanamıyordum, sonra Genevieve ve Matt... neredeler? başlıklı eski bir yazışmaya tıkladım.

Karşıma ânında bir sürü online vıdıvı çıktı.

NEDEN AYRILDILAR????

Evet ya. Çok şekerdiler!!!

Gelmiş geçmiş EN ŞEKER çifttiler.

Kim ayrılmış, Matt mi Genevieve mi?

Matt gay zaten, her şey büyük bir örtbas, en yakın arkadaşım orada çalışıyor ve o bana söyledi.

Manchester'daki yeni Harriet Açıklama etkinliğine kim gidiyor? Çünkü ben boykot edeceğim. Çok üzüldüm.

Bence onların işi.

Bizim de işimiz. Ben Genevieve'i takip ediyorum.

Konuşma satırlarını okurken gözlerimi kırıştırmaya başladım, sonra apar topar sayfayı kapattım. Beynim vızır vızırdı. Bunları nasıl işleyeceğimi bilmiyordum.

Matt telefonu kapatıp bana, "Tamam, hadi Yeşil Oda'ya gidelim" dedi. Sonra yüzüme tekrar baktı. "Ava? Ne oldu?"

"Ah, hiç!" Sakin kalmaya çalıştım. "Sadece merak ediyordum,

Matt, seninle Genevieve ayrıldığınız zaman bir sürü insanın yıkıldığını bana niye anlatmadın?"

"Evet." Matt kaçamaklıydı.

"Duyduğuma göre, 'gelmiş geçmiş en şeker çiftmişsiniz'?"

"Ava, bırak o dedikodu sayfalarını" diye iç çekti Matt. "Minicik bir dünyanın ürettiği online çöplük hepsi. Kafayı bozan bazı hayranlar bizi kendi malı zannetti -ah, selam. Genevieve." Yüzüne dehşet içinde sahte bir gülüş yapıştı. "Seni görmek ne güzel."

Kahretsin. Genevieve burada mıydı?

Arkamı dönmemele birlikte fönlü sarı saç bulutu arasında pembe bir görüntü karşıma çıktı, yanında da kulaklık takmış iki adam. Kızı kitaptaki resminden tanıdım ama gerçekte daha güzeldi. Nefes kesici görünüyordu, hakkını yiyemem, minyondu, pembe pantolon ceket takımı üstüne cuk oturmuştu ve fuşya rengi topukluları aşırı yüksekti.

"Sen Ava olmalısın!" diye heyecanla bağırdı, sanki benimle tanışmak hayatının dönüm noktasıymış gibi. "Gelebilmene ne iyi oldu!"

"Senin de" dedim zayıfça, tokalaşırken ve sanki aşırı komik bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturup neşelendi. "Ben olmadan etkinliği sahneye koyamazlardı ya zaten, değil mi?.. *Tabii* ki gelecektim" diye ekledi ve yanında dikilen Harriet'in Evi kapüşonlusu giymiş küçük kıza cazibeli cazibeli sordu. "Sadece imza mı, yoksa bir selfie ister misin?" Huşu içinde bakan çocuğa kusursuz bir poz verdi, sonra Matt'e dönüp, "Hadi Yeşil Oda'ya gidelim" dedi.

"Genevieve!" diye seslendi oradan başka bir kız. "Biz de bir selfie çekebilir miyiz?"

"Affedersiniz çocuklar" dedi Genevieve üzüntüyle. "Hemen geliyorum!"

Kot pantolonlu iki adam kalabalığın arasında bize eşlik ederken güvenlik tarzı birisi olduklarını anladım. Genevieve de başına kulaklık ve mikrofon takmıştı, şimdi fark ettim ve sanki A-list bir ünlü gibi başını eğerek yürüyordu. Bu arada otuz saniyede bir hayranlarından biri "Genevieve!" diye haykırıyor ya da onu tutmaya çalışıyordu. Kız adeta Harriet'in Evi dünyasının Beyon-

ce'siydi. Kahkahalarla güleyim mi, saygı mı duyayım, kararsız kaldım.

Yeşil Oda, konferans salonundan ayrılmış bir bölmeydi, koltuklar ve atıştırmalık masası vardı ve içerisi takım elbiseli insan doluydu. Matt'in anne babası dikkatimi çekti ve odanın uzak ucunda birisiyle konuşan Walter fakat diğerlerinin hepsi yeni insanlardı. Sanırım hepsi Harriet'in Evi şirketinin üyeleri idi. Matt hemen konuşmaların arasına çekilip yutuldu ve herkes Genevieve'i selamladı ancak sanki o benim yanımda kalmak istiyordu.

"Sana kahve alayım, Ava" dedi kibarca, beni güruhun arasına ilerletip. "Şu ortamdan başın dönmüştür! İlk Harriet'in Evi Fuarı'na hiç unutmam. Öldüm ve cennete geldim sanmıştım. Altı yaşındaydım" diye ekledi gülerek. "Ben tam deli hayranım."

"Ne zamandır elçisin?" dedim, kibarca sohbet etme girişimiyle.

"Beş yıl önce YouTube kanalını açtım." Özlemle gülümsedi. "Ama üç yıldır tam zamanlı elçiyim. Atmosfere kadar fırladı" diye ekledi tatminle. "Matt anlatmıştır."

"Pek anlatmadı" dedim ve Genevieve'in gözlerinde hafiften sinir olma ifadesini gördüm.

"Eh, öyle oldu. Şunu söyleyebilirim ki..." Sanki çok leziz bir sır veriyormuş gibi bana yanaştı. "Benim komisyonum aşırı yüksek. Büyük ünlü koleksiyoncular var. Yani inanılmaz büyük." Bana bir fincan kahve verdi. "Söylesem kafayı yerdin. Elbette söyleyemem ama şu kadarını bil, ağır top isimler. Hani şöyle anlatayım, özel jetler." Sağını arkaya attı ve çay kaşığında kendi yansımasını gördü. "Koleksiyonuna yardımcı olduğum bir ünlü var ki... yani kim olduğunu bilsen, öldürdün."

"Vay canına" dedim, kararında bir dozda etkilenmiş gibi.

Genevieve hemen gözlerini kıstı, sanki ona inanmadığımdan şüpheleniyordu. "Bana yazdıklarını gösterebilirim" dedi. "Adını vermem ama sana aramızda nasıl bir ilişki olduğunu gösterebilirim. Ben onun sadece Harriet'in Evi danışmanı değilim, biz arkadaşız."

Telefonunu çıkardı, bir sayfa açtı ve manikürlü parmağını en tepedeki ismin üstüne koyup ekranı gösterdi. Bir kısa mesaj vardı ve şöyle yazıyordu, *Sağ ol canım.*

"Gördün mü?" dedi Genevieve zafer kazanmış gibi. "Adını veremem ama bu kişi bir A-sınıf ünlü."

Benden bir tepki beklediği çok açıktı. Ne yapmam gerekiyordu acaba, diz çöküp telefonunu öpüp aluma mı koymalıydım?

"Müthiş" dedim nazikçe. "Aferin sana, ünlüleri tanıyorsun."

"Eh." Genevieve hafif tevazuyla güldü. "Bir bakıma ben de ünlüyüm zaten. Ufak çapta." Yine kahkaha attı ve saçını düzeltti. Resmen 'muazzam, abidevi bir çapta' demek istiyordu.

Bu konuşmadan alacağımı almıştım, o yüzden Matt buralarda mı diye etrafıma baktım. Ancak maalesef sanki kankaymışız gibi Genevieve koluma girdi.

"Sen köpeği olan kızsın, değil mi?" dedi sıcak sıcak, sanki Matt'in farklı evcil hayvan besleyen on tane kız arkadaşı varmış gibi. "Suratımı nasıl yırttığını duydum." Kahkahası kulağımda çnladı. "Çok komik."

"Kazara oldu" dedim ve Genevieve bana kibar kibar gülümsemi.

"Lütfen Ava. Kendini tehdit altında hissetmene gerek yok. Tehdit altında hissetmemelisin! Senden önceki kıza da aynısını söyledim. Dedim ki, 'Bak, ben aileye yakınım, aileyi anlıyorum, Matt'le diğer bütün kız arkadaşlarından daha uzun süre çıktım... ama günün sonunda, bunun anlamı ne? Hâlâ çerçevede olmam mı? Hayır! Bu onun hayatı. Matt orada, gününü gün ediyor ama sonunda..." Şöyle bir omuz silkti. "Anlarsın ya."

Sözleri zihnime düştükçe tek tek ele almaya çalıştım fakat öylesine zehirli, öylesine pembe bir varlıktı ki, çok zordu.

"Hayır, anlamıyorum" dedim sonunda.

"Aman Tanrım." Genevieve masum masum göz kırıştırarak kahvesini elinden bıraktı. "İlla sonunda bana varacak demiyorum. Öyle demiyorum. Ben kimim ki? Resmin dışındayım! Bisküvi ister misin?"

"Yok, sağol" dedim çaresizce Matt'i bulmaya çalışarak.

"Annesiyle babası hâlâ benimle temastalar ama, çok tatlı değil mi?" diye devam etti Genevieve ilham perisi tonuyla. "Hatta bana Matt'in aşk hayatıyla ilgili detayları veriyorlar, ki çok komik."

Benden hemen sonra çıktığı kız? Savaş sanatlarıyla ilgilenen? Tam kaçığın tekiydi." Bana gizli bir ortaklık içindeymişiz gibi güldü. "Elsa hemen bana telefon açtı, 'Genevieve, ne yapacağım?' Ben de dedim ki, 'Elsa, hayatım, rahatla, sadece bir gönül eğlencesi... Onunla evlenmeyecek ki.' Sonra da kavga dövüş bitti zaten." Tatlı tatlı güldü. "Eminim Matt sana anlatmıştır."

Gözleri bende bir zayıflık bulmaya çalışır gibi beni inceledi. Sanki Matt'in geçmişi hakkında ondan daha az şey bildiğinden zaten şüpheleniyordu. Eh, defolup gidebilirdi çünkü dün gece kim Matt'le seks yapmıştı?

"Aslında, biz geçmişe bakmıyoruz" dedim tatlı bir sesle. "Çünkü birlikte kurduğumuz aydınlık gelecekle ilgili bakacağımız o kadar çok şey var ki. Hatta Matt eski kız arkadaşlarıyla o kadar ilgisiz ki, bu konu hiç gündeme bile gelmiyor. Mesela, Matt'in senden bahsettiği seferleri düşünmeye çalışayım, Genevieve." Düşünceli düşünceli alnımı buruşturdum. "Ah evet. Sıfır."

"Hımm." Genevieve'in tebessümü dondu. "Yardımcı olacağım bir şey olursa, haber ver. Ah, Matt, buradasın."

"Merhaba." Matt bize katılırken gözleri huzursuzca bir Genevieve'e, bir bana kaydı. "Demek... sohbet ediyorsunuz. Harika."

"Evet, ne harika değil mi?" dedim. "Öyle harika ki. Ama ben şimdi sizi rahat bırakayım, etkinliğe hazırlanın" diye ekleyip sıvıştım. "İyi eğlenceler!"

Yeşil Oda'dan hızlı adımlarla çıktığımda nefes nefeseydim. O neydi öyle? Hayatımda tanıdığım en narsist ukalanın tekiydi.

"Bir dakika. Ava." Matt tam yanımda belirdi, ağır makyaj yapmış, Harriet peruğu takmış ve pullu tuvalet giymiş iki yakışıklı erkeğe çarptı. "Affedersin. Affedersin. Biliyorum o biraz..."

"Matt!" Şık takım elbiseli genç bir erkek lafımızı kesip neşeyle Matt'le tokalaştı. "Seni görmek harika."

"Selam Mike" dedi Matt yüzü aydınlanarak. "Geleceğini bilmiyordum. Bu Mike" diye ekledi bana. "Amerika pazarlamanın başında. Mike, Ava."

"Selam" dedim kibarca gülümseyerek.

"Londra'da zaten bazı toplantılarım vardı" dedi Mike. "Fuar'a

uğrayayım dedim..." Etrafta gezinen kalabalıkları şöyle bir süzdü. "Katılım iyi görünüyor. Harriet film gösterimiyle ilgili bir gelişme?"

Film mi? Matt bana *hiçbir şey* anlatmıyordu.

"Yok aslında" dedi Matt. "Ama ilk duyan sen olursun."

"Tabii." Mike başıyla onayladı, sonra kısık sesle ekledi, "Duyduğuma göre, bir süre Japonya'da olacaktıydın, Matt? Satır aralığını doğru okuduysam, sanırım sana orada ihtiyaçları var. Bayağı kaotik. Haberi alan herkes rahat bir oh çekti."

Gözlerim fıldır fıldır Matt'e döndü, Japonya'ya gitmeyeceğini açıklamasını bekledim fakat onun suratı dondu.

"Doğru" dedi en sonunda, gözlerime bakmayarak. "Eh, karmaşık bir durum."

Karmaşık mı? Nesi karmaşık?

"Eminim öyledir." Mike kol saatine baktı. "Ah, kaçmam lazım. Sana rastladığıma sevindim! Ve memnun oldum, Ava."

Neşeyle el sallayarak uzun adımlarla uzaklaştı ve aşırı tepki göstermemeye kararlı bir şekilde Matt'e döndüm.

"Bir şekilde yanlış yerinden anladım!" diye güldüm.

"Hı" dedi Matt.

Devamını bekledim fakat gelmeyince kaldım. Neler oluyordu?

"Matt, annen ve babanla konuştun sanıyordum" dedim, elimden geldiğince sakın. "Japonya'ya gitmeyeceğini söyledin sanıyordum."

"Söyledim" dedi Matt, gözlerini kaçırarak. "Söyledim... onlara vasat olur dedim."

"Vasat mı?" diye tekrarladım hayıflanarak. "Peki gitmeyeceğini söyledin mi? Onları geri çevirdin mi?"

"Görüşlerimi şeffaf ve net biçimde belirttim" dedi Matt, yine biraz durduktan sonra. "Fakat hassas ve dengesiz bir durum, henüz bir çözüm bulmadık..." Yüzünü buruşturdu ve avucuyla ovuşturdu. "Bak, Ava, lütfen buna şimdi girmeyelim."

"Gitmek istiyor musun?" dedim, içim daralarak.

"Hayır, tabii ki istemiyorum" Matt hemen çıktı. "İstemediğimi biliyorsun."

"E o zaman konuyu kapatman lazım!" dedim sinir olarak. "Ne kadar uzun süre senin gideceğini zannetmelerine göz yumarsan, kopman o kadar zorlaşacak. Farkında değil misin?"

"Farkındayım." Matt sersefildi. "Yapacağım. Ama o kadar düz değil. Benim ailemde... konuşmak... kolay değildir. Ters yola sapabilir."

Kavramamı bekliyormuş gibi bakışlarını bana dıktı. Kavramak istedim ben de ama beceremiyordum. Yine Matt'in kökenini hiç anlayamayacak gibi hissediyordum.

"Konuşmak nasıl yanlış yola sapabilir?" dedim çaresizce. "Doğruyu söylemek nasıl ters tepebilir?"

Matt iç çekti. "Gel buraya." Bana uzanıp sımsıkı sarıldı. Ama iki soruyu da cevaplamadığı gözümünden kaçmadı.

Yirmi İki

Anladım ki Harriet'in Evi jöle şekerleri bayağı lezzetliymiş. Yarım saat sonra üç paket almıştım ve stresten çiğneye çiğneye bütün tezgâhları dolaşmıştım; bütün oyuncak bebekleri, evleri, giysileri ve makyajları incelemiştim.

Nell haklıydı: Tamamen kadın düşmanı, gerici bir markaydı bu, günümüzün ve çağımızın feministlerine uygun değildi. Öte yandan neden bu kadar bağımlılık yarattığını anlayabiliyordum. O kadar çok aksesuar vardı ki. Bir sürü dünya. Bir sürü kılık.

Hayvanlar Reyonu'na ulaştığımda Harriet ve arkadaşlarının yıllar içinde sahip olduğu oyuncak köpekçik vitrinine yapışıp kaldım. Çünkü oyuncak köpekler oyuncak bebekten bambaşka şeylerdi. Asıldılar. Güzeldiler. Herkes bir oyuncak köpeğin peşine düşebilirdi. Tam bir beagle'ın fiyatını sorarken hoparlörden bangır bangır bir müzik sesi yükseldi, arkasından coşkulu bir kadın sesi geldi:

"Asıl etkinliğimiz üç dakika sonra başlıyor! Warwick aile fertleri ve Harriet'in Evi elçisi Genevieve Hammond üç dakika sonra ana sahnede olacaklar! Bugünün büyük sürprizini, yeni duyurusunu dinlemek ve Genevieve ile açık oturuma katılmak için herkesi oditoryuma bekliyoruz!"

Çevremdeki insanların konferans salonunun arka tarafına doğru üşüştüğünü gördüm. Ana etkinliği unutmuş sayılırdım.

"Sonra gelirim" dedim tezgâh sahibine çabucak ve herkesle birlikte oditoryuma doğru toplukladım.

Kapıya gelince VIP geçiş kartımı çıkardım ve ön taraftaki özel bir bölmeye götürüldüm. İçerisi bayağı doluydu ancak üçüncü sı-

ranın sonunda boş bir koltuk vardı, ışıklar kısılırken ve güm güm bir müzik başlarken göze görünmemeye çalışarak koltuğa çöktüm.

"Bayanlar ve baylar" dedi hülyalı bir ses, "bu yılki Harriet'in Dünyası Londra Fuarı'na hoş geldiniz!"

Anında alkışlar koptu ve ben de isteksizce de olsa, alkışladım.

"Şimdi de sunucumuzu sahneye davet ediyorum... Genevieve Hammond!"

Bir anda çılgınlıklar atıldı. Müzik kulak tırmalayıcı bir seviyeye yükseldi, oditoryumda ışıklar dans ederken Genevieve bir rock yıldızı görüntüsüyle havalı havalı sahneye yürüdü.

"Merhaba Londra!" diye seslendi seyircilere, saçları ışıkların altında parlıyordu ve burun kıvrıdım. Merhaba Londra mı? Cidden?

Fakat seyirciler ona bayılıyordu. Tezahürat yapıyorlardı, telefonlarını çıkarmışlardı, bazıları arka planda Genevieve ile selfie çekiyordu.

"Bugün sizinle paylaşacağım çok şey var" dedi Genevieve gülücükler saçarak. "Haberler, eğlenceli şeyler, hepinizin beklediği o büyük duyuru..." Şakacı şakacı kaşlarını kaldırıp indirdi ve iki kız tezahürat yaptı. "Ancak önce tüm bunları başlatan insanları sahneye davet etmek istiyorum... sevdiğimiz aile... en özel misafirlerimiz... John, Elsa ve Matt Warwick!"

Tekrar müzik çalıtı ve bir dakika sonra Matt ve ailesi sahneye çıktılar. Elsa mor bir takım, fırfırlı bir gömlek giymişti ve orada olmaktan heyecan duyuyordu, belki sadece biraz utangaçtı. John teslim olmuş gibiydi ve Matt sadece bu çilenin bitmesini iple çeken biri gibi omuzlarını düşürmüştü.

"Bay ve Bayan Warwick, Matthias..." diye ağzının suyu akararak konuştu Genevieve. "Sizi aramızda görmekten büyük şeref duyuyoruz. Kitabım *Harriet'in Evi ve Ben: Kişisel bir Yolculuk*'u yazarken, bu arada fuara özel indirimli fiyattan satılan kitapları imzalıyor olacağım -para iadesi yoktur, lütfen beş yıldızlı yorum bırakın..." Nefesini tuttu ve seyircilere yine gülücükler saçtı. "Kitabı yazarken Warwick ailesiyle vakit geçirme ve aile mirası hakkında çok şey öğrenme ayrıcalığına kavuştum." Kalabalığa ciddiyetle gözlerini kırptı. "Her şey 1927'de başlamıştı, Gertrude

Warwick kızına ahşap bir oyuncak bebek evi yaptığında. Şimdiyse Harriet'in Evi'nin sihri dünyanın her yerine yayılmış durumda. Bu mirasınızdan gurur duyuyor olmalısınız."

John'a bir mikrofon uzattı ve gülerek bekledi. "Çok gurur duyuyoruz, evet" dedi John kasıtlı bir şekilde.

"Son derece gururluyuz" diye araya girdi Elsa, mikrofonu onun elinden kaparak. "Elbette *seninle* de gurur duyuyoruz, Genevieve, o harika kitabı yazdığın için."

Bir tur alkış başlattı ve Genevieve pişmiş kelle gibi sınıttı.

"Eh, hepiniz yardım ettiniz" dedi Genevieve çekingence kızarak. "Özellikle Matt tabii ki. Bayanlar baylar, bu adam bir kahramandır."

"Gerçekten değilim" dedi Matt kasıtlı bir gülüşle.

"Doğru ama!" Genevieve gözlerini kocaman açtı. "Araştırma evresinde bana çok yardımcı oldu. Ve... bu sizin için bir sır değil millet..." Sesini alçaltıp duygusal bir tını verdi, mümkün olduğunca çok göz teması kurmak istercesine oturanların yüzlerine doğru baktı. "Bana... *şahsen* çok yardımı dokundu. Harriet'in Evi demek, aşk ve kalp demek." Kalabalığa göz kırptı. "Ve bu adam da aşk ve kalp demek."

Ne? Köpürmeye başladım. Matt'in aşk ve kalp demek olduğunu söyleme hakkı onun değil. O hak *benim*.

Genevieve, Matt'in elini tutup havaya kaldırdı ve herkes tezahürat yaptı.

"Yine birlikte olun!" diye bağırdı yakında birisi ve Genevieve duyamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Pardon? Ne diyorlar?" dedi Matt'e kahkaha atarak.

"Yine birlikte olun!" Ses daha yüksek çıktı.

"Seni seviyoruz, Matt!" diye bağırdı benden bir metre ötedeki bir kız.

"İkiniz mükemmelsiniz!" diye histerikçe bağırdı bambaşka bir kız. "Genevieve ve Matt bir ömür boyu!"

"Bakın, buraya bunun için..." diye başladı Matt fakat Genevieve lafını ağzına tıktı. (Yemin ederim, onun mikrofonunun sesi herkesinkinden daha yüksekti.)

"Birçok açıdan çok harika olurdu." Üzüntüyle Genevieve'in yüzü düştü. "Çünkü bizim aramızda sahiden özel bir sihir vardı. Fakat kısmet değilmiş. Değil mi Matt? Bu insanlar ne düşünürse düşünsün." Kederli, özlem dolu bir tebessümle kalabalığı işaret etti.

Bütün yüzüm alevler içindeydi. Ne diyordu bu kız? Bu söyledikleri nasıl münasipti? Hatta ben neden hâlâ bunları dinleyerek oturuyordum? Aniden ayağa fırladım, çantamı aldım ve oditoryumun kenarından seğirttim.

"Ah, olamaz!" Genevieve birden büyüleyici bir sesle şakıdı. "Çok özür dilerim. Bayanlar ve baylar, Matt'in yeni sevgilisini gücendirdik. Ava, lütfen utanma, sen de artık Harriet'in Evi ailesinin bir parçasısın!"

Beni işaret etti ve dehşet içinde spot ışığı beni buldu. Bütün herkes bir anda bana döndü. Matt istediği kadar 'online çöplük' desin, buradaki insanlar hiç de çevrimiçi değildi. Tam buradaydılar, ağızları açık bana bakıyor, hatta fotoğrafımı çekiyorlardı.

"O kadar güzel değilmiş, değil mi?" diye mırıldandı önümde oturan kız yanındaki arkadaşına ve tepemin taşı atarak ona döndüm.

"Merhaba" dedim kısaca. "Kusura bakmayın, gitmem lazım. Size iyi eğlenceler!"

Kafamda binbir kötü fikir dönerken kapıya doğru ilerledim. Tek diyebileceğim, umarım bir Harriet'in Evi barı vardı ve umarım bir Harriet'in Evi votkası servis ediyordu ve duble şat yapıyordu.

* * *

Harriet'in Evi barı varmış sahiden de ve yanı yanıya boştu, ziyaretçilerin çoğu oditoryuma doluştuğu için öyle olmalıydı. Votka servis etmiyorlardı ama 'Cikletli Bellini' satıyordu, bar taburesine oturup peş peşe iki tane sipariş ettim. Genevieve'in beni etkilemesine göz yummamalıyım. Ya da hasta hayranlarının. Ya da şu Japonya işinin. Ama dayanamıyordum: Stresten patlamak üzereydim.

Matt'in hayatının her yeni katmanını keşfettiğimde daha fazla toksik, daha karmaşık bir katman çıkıyordu. Üstelik o farkında

bile değildi sanki. *Görmüyordu* bile. Ağır bir arabayı çeken bir at gibi, gözlüklerini takmış yürüyordu ve o araba onun işiydi... Hayır, o araba *ailesi*...

Birden kafayı üşütmüş birisi gibi kendi kendime mırıl mırıl konuşduğumu fark ettim. Kimse beni izlemiyordur diye umarak kafamı kaldırıp şöyle bir bakınca tanıdık bir sima gördüm. Matt'ın dedesi. Adı neydi? Ah, tamam, Ronald. İnce çizgili bir takım elbise giymiş, barın diğer ucunda oturuyordu ve pembe pofuduk bar taburesinin üstünde o kadar alakasız bir görüntüydü ki, gülümsedim. Göz göze geldik, beni tanıyor muydu diye merak ettiğini anladım.

Ona doğru kaydım ve "Ben Ava" dedim, elimi uzatarak. "Matt'ın arkadaşı. Warwick'lerin evinde tanışmıştık?"

"Aval" Yüzü canlandı. "Evet, hatırladım. Fuarı sevdin mi, canım?"

"Eh işte" dedim. "Ana etkinlikte siz yok musunuz? Şu anda herkes sahnede. Matt, anne babası, Genevieve..."

"Biliyorum." Yüzünden hafif bir ürperme geçti. "Çok eğleniyorlardır eminim. Seyirciler beni biraz zorluyor. Cıyak cıyak bağırıyorlar."

"Evet" diye onayladım. "Öyle yapıyorlar. Herhalde en başından beri fuara geliyorsunuzdur?" diye ekledim, ne de olsa Harriet'in Evi bu adamın da hayatıdır diye kafama dank etti.

"Eh." Ronald bunu etraflıca düşündü. "Benim zamanımda Fuar yapmıyorduk. Her şey farklıydı. Bu kadar çok... *heyecan* yoktu. Ben hep bir gelir nasıl geçiyor diye yoklarım." Kalabalığı işaret etti şöyle bir. "Ama burada oturmayı yeğlerim." Kadehini bana kaldırdı ve ben de aynısını yaptım. "Ya sen?" diye kibarca sordu. "Matthias'ı sahnede izlemek istemiyor musun?"

"İzlemeye başlamıştım. Ama..." Cümlemini havada bırakıp hafif kamburumu çıkardım. Genevieve ve manyak hayranlarından bahsetmek istemedi canım.

Boş kadehimi fark edip, "Bir içki daha?" diye sordu ve barmene işaret etti.

"Kederlerimizi boğuyoruz" dedim ve şakasına başlasam da hissettiğimden daha içten gelmişti.

“Sahiden de.” Ronald gülümsedi ama o da bayağı içten konuşmuştu, kadehini kaldırırken hafifçe eli titredi.

Bu ihtiyar adam, bu asil duruşunun altında biraz kırılğan görünüyordu. Elsa’nın öğle yemeğinde durmadan onu susturuşunu hatırladım. Sonra Matt’in bana, onun ailesinde konuşmanın ‘kolay olmadığını’ söyleyişini.

Ansızın içimden bir sabırsızlık yükseldi. Şu Warwick’lerin sorunu neydi? Olaylar konuşulmalıydı. Her şey temize çıkarılıp rahatlatılmalıydı, bir yere tıklıp mayalandırılmamalıydı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim, Ronald’a dönerek. “İlk tanıştığımız gün bana bir hikâye anlatmaya başlamıştın. Başına gelen kötü bir olaydı. Fakat sözünü bitiremeden araya başkaları girdi. Merak ediyordum da... eğer içinden geliyorsa... bana o hikâyeyi şimdi anlatır mısın?”

Ronald afalladı desem, az demiş olurdum.

“Benim dertlerimi dinlemek istemezsin” dedi hemen gözlerini kaçırarak.

“İstiyorum” diye ısrar ettim. “Gerçekten. Başka bir işimiz yok, değil mi? Evdeyken sanki birileriyle paylaşmak istiyormuşsun gibi hissetmiştim. Eh, işte buradayım. Dinlemeye hazırım.”

Tekrarlar ve uzun açıklamalar eşlinde tam bir yarım saatini aldı ama sonunda baklayı ağzından çıkardı. Gerçekten de üzücü bir hikâyeydi. Ümitsiz bir hikâye. Dinleyince gidip birisinin ağzını burnunu dağıtmak istemenize neden olan türde bir hikâyeydi.

Birileri doktorunun muayenehanesinde çalışıyormuş gibi onu dolandırmış ve ‘kayıtlarına eklemek için’ onun müstehcen fotoğraflarını istemişti. Ronald da bir şaşkınlığın ardından, bu fotoğrafları çekip yollamıştı –aileden kimseye danışmamış, bilakis, iPhone kullanmayı başardığı için kendiyle gurur duymuştu.

Dolandırıcılar bu fotoğraflar karşılığında elli bin dolar istedi deyince resmen kan beynime sıçradı. İnsanlar kötü kalpliydi. Kimin aklına gelirdi böyle bir şey yapmak? Polise haber verilmek zorunda kalınmıştı ve adam fotoğrafları kendi öz çocuklarına göstermek durumuna düşmüştü ve neden yerin dibine girdiğini anlıyordum. Hâlâ yerin dibindeydi.

"En çok da o rezil olma kısmı, anlıyor musun." Gülümsedi fakat soluk mavi gözleri ıslaktı. "Herkes bana boş ver, yola devam et diyor. Ama her sabah aynada kendime bakıyorum ve düşünüyorum, 'Seni şapşal yaşlı aptal.'"

"Ne zaman oldu bu olay?" diye sordum.

"Bir yıl falan önceydi" diye cevap verdi ve içim cız etti. Bir senedir adam böyle sersefil miydi?

"Bir terapistte gittin mi?"

"Terapist mi?" Şaşırdı. "Ah, yo."

"Peki herhangi birisiyle bunu konuştun mu? Mesela... John'la?"

"Biz şey..." Durdu, sonra gözlerini bara dikerek devam etti. "Oğlum benim bu kadar aptal olabilmemden utanç duyuyor. Haklı olarak."

"Duymadığından eminim!" dedim hemencecik, oysaki pek emin değildim. Matt'in ailesinin evinde yemek sofrasında hissedilen o utanç ve rezil olma hissi şimdi daha mantıklı geldi bana. Ailesi, Ronald'ın hikâyesini bana aktarmasını istememişti. Belki münasebetsiz bulmuşlardı. Elsa'nın o kasıntı sesi kulağımdaydı: "Hiç zannetmiyorum..."

Peki anlayışları neredeydi? Neredeydi şefkatleri?

"Ronald, canın benimle konuşmak isterse, beni ara" dedim içimden geldiği gibi. "Ben konuşmayı çok severim. Ne kadar çok konuşma, o kadar iyidir. Numaramı telefonuna kaydedeyim mi?"

"Çok nazıksın" dedi Ronald, numarayı yazışımı izleyerek. "Düşünceli bir kızsın."

"Yok canım" dedim, bu günlerde 'kız' kelimesinin doğru bulunmadığını ona hatırlatsam mı diye düşündüm ama vazgeçtim. "Herhalde bitirmişlerdir" diye ekledim kol saatime bakarak. "Gidip Matt'i bulayın. Öğle yemeğine gelecek misin?"

"Birazdan" dedi Ronald. "Burada birkaç dakika daha otururum." Telefonunu ona geri verdim ve eliyle yavaşça sıvazladı. "Teşekkür ederim. Sahiden de düşünceli bir kızsın. Matthias, Japonya'da seni çok özleyecek."

Japonya mı? Yine mi?

Gülümsemeye devam ettim, midem büzüşmüştü ama. Haklı-

dım. Bu durum kontrolden çıkıyordu iyice. Matt en ufak bir gün daha ertelemeyen konuyu tamamen kapatmak zorundaydı.

"Giderse eğer" dedim gelişigüzel.

"Oraya taşınıyor, öyle değil mi?" dedi Ronald, şaşırarak. "Ona ihtiyaçları var. Planlarını duydum."

"Bence planlar hâlâ havada. Hiçbir şey kesinleşmedi."

"Ah." Ronald bana itiraz etmek istemiyormuş gibi başını salladı kibarca. "Anladım. O zaman, sana afiyet olsun."

* * *

Öğle yemeği üst kattaki bir salonda servis ediliyordu. İçerisi parlak ve aydınlıktı, her taraf çiçek arajmanları ve beyaz örtülü masalarla doluydu. Her masanın üstünde küçük bir Harriet'in Evi maketi yer alıyordu ve isim kartları yazılmıştı. Bir garson kız içecek tepsisini taşıyordu, salona girince bir kadeh şarap aldım ama yudumlamadım. Gözlerimle Matt'i aramakla meşguldüm.

"Ava!" Arkamdan capcanlı bir ses beni selamladı ve topuğunun üstünde dönünce Genevieve'in yanakları al al parlayarak ve gözleri ıslıl ıslıl, üstüme üstüme yürüdüğünü gördüm. Gergin görünüyordu, hiç şaşırmadım. "Seni o şekilde ilgi odağı yaptığım için özür dilerim!" Saçını arkaya attı. "Doğaçlama yapmak zorundaydım! Gösteri devam etmeliydi!"

"Sorun değil." Kasılarak gülümsedim. "Aferin. Güzel bir etkinlikti. Tebrikler."

"Eh, Matt'le birlikte çalıştığım zaman çok kolay oluyor" dedi Genevieve tevazuyla. "Sahnedeki uyumumuz harika. Doğal bir ikiliyiz. Herkes öyle diyor." Mutlu bir edayla iç çekip insanlarla dolmaya başlayan ortama göz gezdirdi. "Harika değiller mi?"

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çiçek arajmanlarından mı? Sandalyelerden mi?

"Matt'in ailesi" diye açıklığa kavuşturdu, Elsa ve John'u işaret etti, bizden birkaç metre ötede dikiliyorlardı ve şok yaşayarak gözlerimi kırıştırdım. Matt'in ailesi? Harika?

"Evet" deyip şaraptan bir yudum içtim.

"Matt tabii ki canımın içi ama ailesi, ondan da tatlı. Elsa ve John benim ikinci annemle babam gibiler" diye ekledi samimi bir tonla. "Çok olgunlar. Çok eğlençeliler!"

Beni gıcık etmek için bire bin kattığının farkındaydım. Fakat bu durumda bile, içimden bir üzüntü geçmedi dersem yalan olurdu. Çünkü Matt'ın anne babası için aynalarını umut etmiştim. Onları sevmek *istemiştim*. Onlarla bağ kurmak, kendi aramızda espri yapmak *istemiştim*. Ancak doğruya doğru, Elsa ile aramızda bir espri olduğunu hayal edemiyordum.

"Ben onları senin kadar yakından tanımıyorum" diye yorum yaptım. "Henüz."

"Ah, daha şeker iki insan bulamazsın. Elsa bana bunu hediye etti, baksana!" Bileğindeki yepyeni kol saatini gösterdi. Üstü çiçek desenli, bebek pembesi deri kayışlıydı. Maud'un dört yaşındaki kızı Romy buna bayılırdı. Kol saatine bakarken aklımdan bir şey geçti ve kafamı kaldırıp sordum.

"Matt bana onun sanat eseri koleksiyonunu sevdiğini söyledi, Genevieve" dedim öylesine. "Arlo Halsan işlerini" diye ekledim, tam net olmak için. "Evindekileri."

"Ah, severim." Genevieve coşkuyla başını salladı. "Çok severim!"

Ha. Ha! Kıştırdım onu. Sevmiyor. Bir insan hem papatyalarla kaplı bebek pembesi bir kol saatini, hem de tüysüz bir kurtun grotesk heykelini aynı anda sevemezdi. İçten değildi bu.

"Eserlerin nesini seviyorsun tam olarak?" diye üsteledim, kuşularımı saklamaya zahmet etmeden ama Genevieve fark etmişe benzemiyordu. İçkisini yudumlayıp düşündü.

"Beni şaşırtmasını ama sonra düşündürmesini seviyorum" dedi sonunda. "Grotesk ama güzel oluşunu seviyorum. Her bir eserin arkasındaki kavramları seviyorum. Gerçi ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlayabilmek için Arlo Halsan'ın otobiyografisini okuman lazım" diye ekledi. "Canavar Rüyalar. Okudun mu?"

Kız konuşurken berbat, korkunç bir farkındalıkla aydınlanıyordum. Sahiden seviyordu eserleri. Seviyordu! O kusursuz, güzel yüzüne bakarken içime bir ağırlık oturdu. Kendimi Genevieve ile kıyaslamak istemiyordum. Ama, Tanrım yani. Matt-diyarına

uyumluluk akıyordu her yerinden. Matt'in sanat eserlerine ve anne babasına ve aile şirketine hayrandı. Muhtemelen iyi eğitilmiş köpek de seviyor ve her gece az pişmiş et yiyordu. Bense bunların hiçbirinden hoşlanmıyordum.

"Peki ya saunaya çıplak girmek?" dedim, istediğimden daha fazla hesap sorar bir sesle. "Onlara da alışmış mıydın?"

"Ah, saunada çınlı çıplak oturmaya bayılıyorum!" dedi Genevieve ciddileşerek. "Çok özgürleştirici. Bence harika bir gelenek. Elsa ve John beni de tanıştırdığı için minnettarım!"

Ne bekliyordum ki? Tabii ki saunaya çıplak girmeyi de sevecekti. Kesin yer çekimine meydan okuyan memeleri vardı ve kasıklarıyla gurur duyuyordu. Ona bir Instagram hesabı bile açmıştır kim bilir.

"Eee, Matt'le Japonya'ya geliyor musun?" Genevieve'in şen şakrak sesi düşüncelerimi böldü. "Kiralık daire arıyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Sen Japonya'ya mı taşıyorsun?" Bön bön baktım kıza.

"Aaa, Matt söylemedi mi?" Gözlerini kırptırdı. "Harriet'in Evi fenomeninin Japonya'daki hali üzerine bir kitap yazıyorum. Araştırmalarımı yapmak için Tokyo'da olacağım. Harriet'in Evi binasında bir ofisi kullanacağım. Ah!" Aklına gelen yeni bir fikirle canlandı. "Hep birlikte takılırız! Sen Matt'le gelersen. Gerçi belki sen işinden ayrılamazsın, Ava. Ya da köpeğinden."

Gözlerinde kurnaz bir bakışla, acır gibi başını yana eğdi ve bütün taşlar yerine oturdu. Sinirli sinirli ona bakarken zihnimden geçen sözcükleri aktarıyordum. *Seni görüyorum. Japonya'da büyük Genevieve ve Matt kavuşmasını planlıyorsun, değil mi?*

"Hı hı" dedi Genevieve tatlı tatlı, her kelimeyi duymuş gibi.

Elimle şarap kadehimi daha sıkı tutuyordum. Matt bana bunu nasıl söylememiş olabilirdi?

"Matt!" diye haykırdı Genevieve ve arkamı dönünce Matt'in yaklaştığını gördüm.

"Matt!" dedim bir parça yüksek sesle ve koluna yapıştım. "Muhteşem bir gösteriydi... Tebrikler... Bir şey konuşabilir miyiz?"

Genevieve'in suratına bile bakmadan Matt'i oradan uzaklaştırıp odanın sessiz bir köşesine çektim.

"Ava, özür dilerim" dedi Matt hemen. "Genevieve senden bahsetmemeliydi, spot ışığı senin üstüne hiç çevrilmemeliydi..."

"Olsun, önemli değil." Özürlerini kenara ittim. "Ama dinle, Matt. Herkes senin Japonya'ya gideceğini sanıyor. İnsanlara kendini net ifade etmelisin."

"Biliyorum" dedi Matt. "Edeceğim."

"Peki ne kadar erken yapsan o kadar iyi değil mi?"

"Bir şey yok" dedi ve sabrım tükendi.

"Kim demiş bir şey yok diye? Genevieve'in Tokyo'da seninle takılmayı planladığından haberin var mı? Deden bile gideceğini düşünüyor!"

"Eh, yanılıyorlar" dedi Matt.

"O zaman söyle onlara!"

"Kanape alır mısınız?" Bir garson kız tepsiyi ikram ederek yanımıza yaklaştı. "Dana etli mini Yorkshire pudding ya da baharatlı balık dürümümüz var."

"Hayır" teşekkürler" dedim, Matt balıklı dürümlerden bir parça alırken. "Ben vejetaryenim."

"Vejetaryen mi?" Garson kız telaşa kapıldı. "Vejetaryen ziyaretçi olacağı söylenmemiştir. Emin değilim ama..."

Matt iç çekti. "Affedersin Ava. Annemle konuşurum."

"Hayır, hayır" dedim çabucak. "Kalsın. Sebze falan yerim."

"Anladım." Garson kız tedirgin oldu. "Sadece sebzelerimiz tavuk suyunda haşlandı ve geyik yağıyla çeşnilendirildi."

Tabii ki. Profiteroller de küçük domuz etli turtacıklarla süslüydü kesin.

"Lütfen endişelenmeyin" dedim. "Ben şey yerim... Maydanoz var mı? Tabak kenarına konan maydanozları yerim."

Garson kız hâlâ canı sıkkın halde yürüyüp gitti, Matt, "Affedersin" dedi. "Benim hatam. Annemle babama senin vejetaryen olduğunu hatırlatmalıydım."

"Olsun, boş ver" dedim otomatik bir şekilde. Fakat derinde bir yerde sanki hiçbir şey öyle olsun gibi hissetmiyordum. Peki... tam olarak ne hissediyordum?

Kırılmış... Birden fark ettim. Genevieve'in kışkırtmalarından,

Matt'ın anne babasının bana karşı ilgisizliklerinden ve Matt'ın şu Japonya durumuyla başa çıkmayı reddedişinden kurgunluk duyuyordum. Hatta Ronald'ın gıyabında bile kurgundım.

Bu hisleri teker teker irdelerken Matt'ın anne babası, ikisi de yüzü al al halde, yanımıza geldiler.

"Harika bir gösteri!" diye haykırdı Elsa, Matt'e, beni tamamen görmezden gelerek. "Seni çok sevdiler, Matthias! Genevieve de tam bir rock yıldızı! Bu yeni projesi olağanüstü olacak. Japonya'daki hayran kitlesi çok hevesli..." Hayranlıkla başını iki yana salladı. "Eh, kendin göreceksin zaten, Matthias, oraya gidince..."

"Matt Japonya'ya gitmeyecek." Ben durduramadan kelimeler ağızımdan çıkıverdi.

Bir saniye kimse kıpırdamadı. Elsa yıldırım çarpmış gibi durdu ve zevkle karışık gerginlik duydum.

"Evet!" diye devam ettim, bir atom bombası bırakıyor gibi değil, sohbet ediyormuş gibi bir sesle konuşarak. "Biz konuşuyorduk ve Matt gitmek istemediğini söyledi. Öyle değil mi Matt?"

Matt sessiz kaldı ve mideme bir yumruk oturdu.

"En azından ben o izlenimi aldım..." Çaresizce Matt'e baktım fakat gözlerimin içine bile bakmıyordu.

"Evet" dedi Elsa, yüz ifadesi tamamen düşerek. "Bütün bu meseleleri başka zaman tartışırız. Size afiyet olsun." Bana cılız bir gülüş atıp uzaklaştı, John da onu takip etti ve hüsrarla Matt'e döndüm.

"Neden bana destek olmadın?"

"Sen neden çeneni tutmadın?" diye sinirli bir sesle çıktı. "Tanrım, Ava, şimdi yemeğe oturmak üzereyiz! Diplomatik olmak zorundayım! Ailemin şirketi bu!"

"Ailemin hapisanesi desen daha doğru olurdu!" dedim tükürür gibi. Daha sonrayı bekleyecektim aslında ama dilim bir kere açılmıştı. "Matt, sen annenle babanın hislerine karşı çok dikkatlisin ama onlar *senin* hislerine hiç dikkat etmiyor! Seni kanıksamışlar! Bu işe bir sürü iyi sebepten ötürü girdin, farkındayım: Mirasın... Erkek kardeşin..."

"Erkek kardeşim mi?" Matt'ın yüzü tokat yemiş gibi ayıldı ve

gözlerinde yaralı bir bakış gördüm. Tanrım. Haklıydım işte. Acı-
lıydı. "Erkek kardeşimin ne alakası var?"

"Bilmem." Hemen geri adım attım. "Hayır. Yok. Ben şey..."
Boğazımı temizledim. "Bak, Matt" dedim daha sakince. "Japonya
konusunu ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Ama birisinin
de söylemesi gerek, değil mi?"

Çaresizlik içinde ona baktım, cevap vermesini, yumuşamasını
diledim. Bizim biz olmamızı diledim. Fakat Matt suratına bile
bakmıyordu. Üstünde... çilekeş bir hal vardı. Yüzüne baktığım sı-
rada feci bir his omuzlarıma çöktü. İçimi bomboş yapan bir far-
kındalık. Of Tanrım ya, ne kadar salaktım...

"Matt..." Yutkundum, sözler dudaklarımdan zor döküldü.
"Sen Japonya'ya gidecek misin?"

"Hayır!" dedi hemen ama yüzü, ağzından çıkanların tersini
söylüyordu.

"Gidecek misin?"

"Ben... Plan bu değil."

"Gidecek misin?" Sesim birden titremeye başladı. "Matt?"

Aklımdaki düşünceler panikle sağa sola kaymaya başladı çün-
kü ben nasıl bu halkanın dışında kalmıştım? Bana en ufak bir gön-
derme bile yapmadan nasıl böyle abidevi kararlar alabilirdi? Bir
bir ekip değil miydik? Biz bir çift değil miydik?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ancak sözüm bitmişti. Daha
fazla devam edemeyecektim. Gerçekten tek yapmak istediğim eve
gidip köpeğime sarılmaktı.

"Ben aç değilim" dedim. "Lütfen annene özürlerimi ilet. Sarı-
rım artık çıkıyorum."

"Ava..." Matt çaresizce seslendi. "Lütfen gitme..."

Tam o saniye bir çatal kadehe çarptı ve Matt otomatik olarak
kim konuşacak diye dönüp baktı, ben de hemen koşar adımlarla
salonu terk ettim. Otuz saniye sonra ana konferans alanına inen
merdivenlerdeydim ve Matt'in arkamdan gelmesini beklemiyord-
um. Umut bile etmiyordum.

Yirmi Üç

Yok aslında, umut ediyordum. Çünkü ben her zaman umut ederim. İçimdeki iyimser Alice işte.

Fakat aynı zamanda Kupa Kraliçesi fesat fesat fısıldıyordu, "Peşinden gelmeyecek, salak mısın sen?" Tabii ki haklı çıkıyordu. Omzuma kimsenin eli dokunmadan alt kata indim. Kalabalık konferans alanından geçerken kimse telaşla arkamdan seslenmedi. Çılgınca koşan adımlar ve Matt'in, "Ava! Bekle!" diye bağırışlarını duymadan sokakta yürümeye başladım.

Kuzey Londra'ya giden bir otobüse bindikten, koltuğuma bindikten ve tam bir perişanlık içinde camdan dışarıya gözlerimi diktikten sonra kısa mesajlar gelmeye başladı.

Özür dilerim.

İlk fırsatta buradan çıkıyorum.

Konuşmamız lazım.

Orada mısın? Neredesin?

Peş peşe inen misillemelerini okurken telefonda yayılan stresini ve sıkıntısını hissettim. Daha önce bana hiç bu kadar çok peş peşe mesaj attığını sanmıyordum. Elimde değildi, yumuşadığımı hissettim. Bir dakika düşündükten sonra cevap yolladım:

Tamam, senin evine gelirim. Orada konuşalım.

Matt'in evine gittim, anahtarım ile içeri girdim ve kaçırdığım öğle yemeğini telafi etmek için kendime bir tost yaptım. Topher'in odasından müzik sesi geldiğini duyabiliyordum fakat kapı kapalıydı, buna minnettardım. O yüzden ellerimi birleştirip volta attım, kafamdan kara, can sıkıcı düşünceler geçiyordu.

"Konuşalım" demiştim ama ne kastediyordum acaba? Nere-

den başlayacaktık? Eğer Matt, Japonya'ya taşınmak kadar önemli bir gelişmeyi benimle paylaşmıyorsa, şansımız neydi? Ortak bir gelecek istemiyor muydu ikimiz için? Neler olduğunu zannediyordu?

Et yemesini takıntı yapmaktan vazgeçebilirdim, diye düşünürdüm o hızla. Ben daha derli toplu biri olmayı deneyebilirdim. İkimiz için başka bir ortak hobi bulabilirdim, anne babasıyla bağ kurabilir, golf sporunda uzmanlaşabilirdim... Bu engelleri aşabilirdik. Ancak *Japonya'ya taşınmak*? Bunu benimle tartışmadan yapmak?

Mesajları hâlâ telefonuma yağıyordu ama hiçbirisiyle uğraşmazdım, o yüzden telefonumu kapattım. Düşünceler kafamda girdap gibi döndükçe döndükçe stres seviyem yükseldi. Şu anda sanki Matt-diyarı ve Ava-diyarı dünyanın tamamen farklı bölgelerinde gibiydi. Birbirlerine tamamen yabancıydılar. Matt ayrıca az önce benim hava sahama bir füze fırlatmıştı.

Evet. Birdenbire kafama dank etti ve kavradım. Şok edici, kocaman bir füze fırlatmıştı bana. Şimdiyse kalkmış, 'Sorun ne?' şeklinde davranıyordu. O halde benim ikilemem, ben de nükleer silahlarımı çıkaracak mıydım? Savaşta mıydık?

Bir dakika. Benim nükleer silahım var mıydı?

Bu konuda biraz tereddütte düştüm çünkü doğal olarak ben pasifisttim fakat öte yandan, bir şeye ihtiyacım vardı. *Bir şekilde* misilleme yapmalıydim...

Zil çaldı ve savunmaya hazır bir edayla başımı dimdik tuttum. Neden kapıyı çalıyordu ki? Bir şey mi vurgulamaya çalışıyordu? Sert adımlarla kapıya yürüyüp açtım ve zehir zemberek bir yorum yapmaya hazırlanıyordum ki, sözler dudaklarımda kalakaldı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Karşımda bir kız duruyordu. (Hayır, küçük bir kız değil. Kadın. Aklımdaki düşüncede bile 'kız' dememeliydim. Dişi bir insan diyelim.) Holde sessizce dikilen bir dişi şahıs, soru soran kaşlarını kaldırmış beni süzüyordu. Ve onu tanıyordum. Değil mi? Tüy gibi ince telli saçları, beyaz dişleri vardı ve gözüm onu bir yerden ısınyordu fakat tam bulamıyordum...

"Alt katta birisi beni içeri aldı" dedi ve ses tonu ânında bir şeyleri tetikleyince kavradım. Lirik'ti bu. Yazma inzivasından.

Lirik? *Burada* mıydı?

"Selam Aria" dedi, İtalya'dan da hatırladığım o hafif agresif tarzıyla. "İkiniz birlikteymişsiniz diye duydum. Fakat senin bu kadar süreceğini beklemiyordum doğrusu."

Çenem yerlere düştü. Zihnimse olan bitene anlam bulmaya çalışıyordu. *Neydi* bu konuşma? Lirik her şeyi mükemmel anlamış gibi gözüküyordu, bense dut yemiş bülböldüm.

"Gerçek adın ne?" diye ekledi. "Birisi söylemişti de unuttum."

Ne oluyordu? Ölüyordum ve hayatımdan geçen herkes gözümün önünde canlanıp tamamen rastgele şeyler mi söylüyordu? Çünkü Lirik'in bu kapının eşiğinde olması için başka bir sebep düşünemiyordum. Kursta sadece yarım gün kalmıştı. Onu tamıyla hafızamdan silmiştim.

"Londra'daydım" dedi, açıklamaya ihtiyacım olduğunu fark ederek. "Bir uğrayayım dedim."

"Sen..." Yutkundum. "Sen Matt'i tanıyor musun?"

"Matt'i tanıyor muyum?" Kulaklarına inanamadı. "*Matt'i tanıyor muyum?* Aman Tanrım." Zevk dolu bir tebessüm yüzüne yayıldı. "Matt sana anlatmadı mı? Çok komik. Biz birlikteydik. Bir çifttik."

Sözcükleri yavaş, üstüne basa basa söyledi, sanki ben düşük bir IQ'ya sahipmişim gibi vurgulamıştı ve yüzümü buruşturdum, beynimse hâlâ cevapları tutmaya çalışıyordu.

"Adın Sarah mı?" diye sordum aniden uyanarak.

"Adım Sarah mı mı?" Kız gırtlaktan bir kahkaha attı. "Evet, *zekâ küpü*. Ben Sarah. Matt ve ben birlikteydik. Sevgiliydik" diye ekledi, kelimenin tadını çıkara çıkara.

Birden gözümün önünde istenmeyen bir görüntü canlandı, kız çırılçıplak, Matt'in vücuduna dolanmıştı ve bu görüntüyü atmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zaten her şey bu olmadan da gayet boktandı.

"İnzivada ilişkimize bir şans daha verecektik" diye devam etti Sarah, hikâyesinin keyfini çıkara çıkara. "Ama kavgalarımız bitmek bilmedi, sonunda ben de Siktir'i çektim."

Bayılacak gibiydim. Onlar da mı birlikteymiş? Onca zaman, manastırda pijamalarımızla otururken ve herkesi birbirine yabancı sarurken... onlar çift miymiş? Ve Matt hiçbir şey demedi?

"Yani onu biliyordum" dedim, kendimi toparlamaya çalışarak elimden geleni yaptım. "Orasını biliyordum."

"Hayır, bilmiyordun." Gözleri acımayla dolarak benimle alay etti. "Neyse, Londra'dayım ve bir uğrayayım istedim. Matt'e söyle, ben nişanlandım."

Yüzüğünü bana salladı, zafer dolu bir bakışla gözlerinin içi parladı. Sarı taşlarla dolu bir halka olduğunu ve beğenmediğimi belli belirsiz algıladım. (Konu bu değildi ama işte insan zihnine dizgin vuramıyordu.)

"Tebrikler" dedim uyuşmuş gibi.

"Evet, teşekkürler. Anvers'de tanıştık. Hollandalı. *Hakiki* Hollandalı. Şey gibi değil, 'Bana Dutch deyin.'" Siniri bozuk gibi bir kahkaha attı. "Ha yeri gelmişken... Matt ne zaman dönecek?"

"Bilmem. Daha vardır. Hatta dönmesine saatler var." Bir adım öne çıkıp Lirik'i hole doğru gerilemeye zorladım. Çünkü şuna aydım ki, gerçekten, *gerçekten* gitmesini istiyordum. "Bence artık gitsen iyi olur" diye ekledim işi sağlama almak için. "Benim de işlerim var. O yüzden. Hoşçakal."

Bir adım geri attı, derken durdu ve gözleriyle sırf eğlencesine beni tepeden tırnağa süzdü.

"Tamam. Gidiyorum." Omuz silkti. "Matt'e geldiğimi söyler-sin?"

"Hı, evet" dedim, hafif vahşi bir gülüşle. "Söylerim." Kapı kapandığında kulaklarımdaki uğultu iyice yükseliyordu. Sanırım ufaktan deliriyordum. Lirik'in inzivadayken Matt'i beğendiğini biliyordum. Gözlerini ona dikip bakışından anlaşıyordu zaten. Fakat ona karşı duyduğu bu çekimin, onun *sevgilisi olduğu için* olduğunu nasıl fark edememiştim?

Ne yana dönsem, yanlış hamledeydim. Tam Matt'in kim olduğuna dair tutunacak bir dal buluyordum, onu ve hayatını anladığımı zannediyordum... ama sonra başka tuhaf bir şey fırlıyordu. Gizli tartışmalar. Özel kararlar. Bana hiç bahsetmediği kız arka-

daşlar. Neden anlatmamıştı ki? Çılgık atmak istiyordum. Neden bana anlatmamıştı?

Ne yaptığımın bilincinde olmadan duvara yaslanmış duran golf sopasını aldım. O aptal, iğrenç, perişanlık sembolü Matt'in golf sopası. Havaya kaldırdım ve deri pufa çat diye vurdum. Öyle şahane bir histi ki, tekrar tekrar yaptım, bütün öfkemi ve hüsrânımı, şaşkınlığımı, öfkemi bundan çıkardım, ta ki kaslarım ağrımaya başladı, nefes nefese kaldım, ta ki...

ŞANGIRRRRR!!!

Önce neye ayıldım anlamadım: Kırılma sesine mi yoksa golf sopasının arkaya doğru gerinmişken elimden savruluşuna mı? Bir an için öylesine şok geçirdim ki, arkamdaki yıkımı tahayyül dahi edemedim. Vazo mu kırmıştım? Ama holde vazo yoktu. Sadece...

Sadece olan... Aman Tanrım.

Hayır.

Nefesim tıkanarak, hareket etmeye cesaret bile bulamayarak yavaşça tam arkama dönüp ne yaptım diye baktım –ve öylesine feciydi ki, dizlerimin bağı çözüldü.

Yok, deme.

Lütfen, lütfen sakın şey yaptım deme...

Ama yapmıştım. Gözlerimin önündeki tam bir kâbustu. Kuzgunu paramparça etmiştim. Matt'in kıymetli, biricik sanat eserini. Duvarda geriye kalan tek parça asılıydı; geri kalanı yerde tuzla buzdu. Ayağımın tam dibinde kırık bir kanat parçası ve insan dışı duruyordu ve çılgık atarak kaçtım, yarı tiksinden, yarı kendime kızmaktan, yarı acı çekmekten.

Tamir edebilir miydim acaba? Ancak bu fikir aklımdan geçerken bile saçmalığı ortadaydı. Golf sopasını alıp yere saçılmış siyah parçacıkları süzerken midem bulandı. Hiç istememiştim, bilerek olmadı...

Arkasından anahtarın kilide sokulma sesini duymamla mide-me sancı girdi. Ön kapı açıyordu fakat ben kıvıldayamıyordum. Felç inmişti, golf sopası elimde, adeta cinayet mahalinde yakalanmış bir katil gibiydim.

"Ava" diye selamladı Matt beni, sonra kalakaldı. Gözleri yuvalarından fırladı ve karardı, yıkım manzarasını o da görmüştü.

Matt'ten incecik bir üzüntü sesi, neredeyse bir inilti duydum.

"Özür dilerim" diye yutkundum. "Matt, çok özür dilerim."

Şaşkınlık içinde kalan gözleri yavaşça elimdeki golf sopasına çevrildi. "Tanrım." Yüzünü ovuşturdu. "Sen... sen mi yaptın?"

"Evet" diye incecik bir sesle itiraf ettim.

"Ama nasıl? Ne yapıyordun ki?"

"Ben... sinirliydim" diye gevelemeye başladım. "Matt, çok özür dilerim..."

"Sinirli miydin?" Matt dehşetle tekrar etti. "Bu yüzden de bir sanat eserini parçaladın?"

"Tanrım! Hayır!" Aynı dehşetle cevap verdim, kendimi yanlış ifade ettiğimi fark ettim. "Sanat eserini hedef almıyordum, deri pufa vuruyordum! Ben işte... nasıl oldu anlamadım..." Yerin dibine batarak cümlemleri havada bıraktım fakat Matt cevap vermedi. Bence dinlemiyordu bile.

"Sevmediğini biliyordum" dedi Matt, neredeyse kendi kendine konuşarak. "Ama..."

"Hayır!" dedim saçımı başımı yolarak. "Lütfen dinle! Kazara oldu! Kafayı yiyordum! Çünkü Fuar'dan buraya geldim, kapı çaldı ve bil bakalım kim geldi? Eski sevgilin Sarah. Ya da *Lirik* mi demeliydim? Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve kendimi tam bir gerizekâli gibi hissettim..."

"Sarah mı?" Matt birden dağıldı. "Sarah buraya mı geldi?"

"Karşılaşmadınız mı? Az önce çıktı."

"Hayır. Karşılaşmadık." Matt titrekçe beş dakika önce sopayla dövdüğüm deri pufa oturdu. "Ortadan kayboldu sanmıştım. Anvers'e taşınmıştı."

"Nişanlanmış. Buraya da hava atmaya gelmişti."

Gözlerim birden yandı ve birkaç kere göz kırptırdım. Biliyorum, şu anda ahlaki açıdan Matt daha iyi bir konumdaydı. Ama ben de kötü müydüm? Hiç mi iyi değildim?

"Nişanlanmış." Başını bir parçacık kaldırdı. "Eh, bu da bir şeydir."

"Yani İtalya'dayken birlikteydiniz." Omuzlarımı düşürüp baskılarımı kaçırdım. "Benimle yatmadan hemen önce onunla mı yattın?"

"Hayır!" Matt aklını kaçırmıy gibi kafasını kaldırıp baktı. "Tanrım, hayır! Öyle mi dedi sana? O sırada birlikte bile değildik. Benim peşimden geldi sapık gibi! Savaş sanatları kursuna çıkageldi. Ona o kursa katılacağı mı bile söylememiştim. Nereden öğrenmiş, hâlâ bilmiyorum. Tekrar birlikte olmak istiyordu, ben ona bitti deyip duruyordum..." Birden gözlerinde bir anı canlandı. "Hatırlıyor musun, birisinden kaçmaya çalıştığım bir monolog yapmıştım? Hani birisi beni rahat bırakmıyordu ya? *Oydu* işte! O konuşma *onaydı!*"

Matt'ın hüsrânını dile getiremeyeşini, sınırlı bir şekilde ileri atılışını hatırladım. Yani, mantıklıydı.

"İyi de neden bana anlatmadın?" dedim, bozuk plak gibi. "Bana bunların hiçbirisini neden anlatmadın?"

"Çünkü eski sevgililerimizden bahsetmiyorduk!" Matt alevlenerek yapıştırdı. "Hatırladın mı? Sonra İngiltere'ye geri döndük ve ondan bir daha haber almadım... Sen Genevieve'e çok kötü tepki verdin..." Matt yüzünü ovuşturdu. "Sarah gitmişti. Gitti sanmıştım."

"Ama gitmemişti, değil mi?" dedim yavaşça. "Çünkü bavullar hiçbir yere kaybolmaz. Kaybolmuş gibi yapamazsın. Yakana yapışırlar."

İçimde bir şeylerin yırtıldığını hissediyordum. Sanki bütün düşüncelerim paramparça savruluyordu, ilk başta ne kadar kötü bir şekilde yapıştırıldıkları ortaya çıkıyordu sanki. Yanılmıştım. Her konuda yanılmıştım.

"Tanrım, ne kadar aptalım" dedim birden ümitsizlik içinde.

"Hayır, değilsin" dedi Matt ama ikna edici değil, otomatik bir sesle konuşmuştu.

"Öyleyim. Bavulsuz bir ilişki yaşayabiliriz sanmıştım, her şey hafif ve özgür ve şahane olabilir sanmıştım. Ama Topher haklıydı, bu imkânsız. Sana baktığımda Matt, etrafında bir sürü bavullar görüyorum." Kafasını kaldırmasını bekledim, sonra kollarımla işaret ettim. "Ağır, hantal, garip bavulların her yere yayılmış, hepsi darmadağın, içlerinden pislikler taşıyor. Japonya... Genevieve... annen ve baban.... Lirik... Ve hiçbirisini sahiplenmiyorsun"

diye ekledim, dertlenerek. "Onlara bakmıyorsun bile. Sen sadece gidip golf topalarını deliğe itiyorsun ve bavullar kendi kendine toparlanacak sanıyorsun. Ama toparlanmayacaklar! Sen hayatını düzene sokmak zorundasın, Matt. Kendi hayatını derlemeli, düzene sokmalısın."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Matt gözlerini bana dikmiş, kesik kesik nefesler alarak, yüzünde okunamaz bir ifadeyle beni seyretti.

"Öyle mi?" dedi sonunda, meşum bir sesle. "Öyle mi? Hayatını düzene sokması gereken tek kişi ben miyim sanıyorsun? Sen kendi bavullarını duymak ister misin, Ava?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim şaşırarak.

"Sen bavullarının içine o kadar çok ıvır zıvır doldurmuşsun ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Roman yazmak. Aromaterapi. Kurtarılmış mobilyalar. Siktüğimin... *batikleri*. Söz dinlemeyen bir köpek. Güvenli olmayan pencereler. Ödenmemiş faturalarla karışık ne bileyim... horoskop haritaları. Hayatın karman çorman. Karmakarışık bir arap saçı!"

Benim hayatım ne? Bir şekilde o şokun arasında zihnim cevap üretmeyi başardı.

"Portfolyo kariyerim var benim" dedim en yakıcı ses tonuyla. "Bunu kavraması senin için çok çetin olabilir, Matt. Ama benim nasıl yaşadığımı anlamayı beklemiyorum çünkü çok kapalı bir zihin yapısına sahipsin."

"Eh, bana sorarsan, Ava, senin zihnin de *aşırı* açık!" diye patladı Matt. "Dış dünyadan gelen her bir ıvır zıvır zerresine açıksın! Her hafta yeni bir plan yapıyorsun. Fakat iddia ettiklerinden herhangi birisini gerçekten başarmayı istiyor musun? O zaman *odaklan*. İçlerinden birine odaklan. Aromaterapi kursunu bitir, müşteri bul ve *bunu* yap. Harika yaparsın. Ya da Podcast yayınla. Ya da otur romanını yaz. İçlerinden birini seç ve hayata geçir. Ne kadar imkânsız olduğunu açıklamayı, mütemadiyen bahaneler bulmayı, boş bol oyalanmayı kes... ve yap!"

Matt'e bakarken yanaklarımda damarlarım zonkladı. Ben mütemadiyen bahaneler bulmuyorum. Buluyor muyum?

Buluyor muyum?

"Daha önce hiç..." Durdum, sesimi korumaya çalıştım. "Bunları daha önce hiç söylememiştin."

"Hayır. Eh. Affedersin."

En ufak bir özür dileme tırısından uzaktı. Gerçekçi bir sesle konuşuyordu. Sanki gerçek bir şeyleri anlatıyordu. Sanki nihayet benim duymak istediklerimi sandığını değil, düşündüklerini söylüyordu.

"Bunca zamandır hakkımda bunları düşünüyordun yani?" dedim, beynim alev alev yanarak. "Benim uçuk biri olduğumu?"

"Senin uçuk biri olduğunu düşünmedim" dedi Matt. "Sadece yazık diye düşündüm. Bir yere varabilirdin, biliyor musun?"

Duvarda kalan son sanat eseri parçası da küçük bir şangırıyla yere düştü ve ikimiz de irkilip yerde duran o parçaya baktık.

"Kazara oldu" dedim bir kez daha ama sesim ümitsizdi ve kendim bile inandığımdan emin değildim.

"Kaza yoktur" diye lafa girdi Topher, bir çocuk scooter'ıyla la hole girdi, sonra yıkımı görünce aniden durdu. Bir bana, bir Matt'e hızlı hızlı baktığını ve durumu algıladığını gördüm. "Yani, bazen vardır" diye düzeltti. "Bazen sadece kaza olan kazalar yaşanır. Başka hiçbir önem atfedilemez."

"Hıh" dedi Matt somurtukça. Bense cevap verecek mecali bulamadım.

Topher tekrar bir bana, bir Matt'e baktı, yüzü birden dertlendi.

"Ayrılmayın, çocuklar" dedi sessizce ve hayatımda ona hiç bu kadar candan yakınlık duymamıştım. "Ayrılmamak bir şey değil. Konu her neyse."

Cevap olarak kılımı bile kıpırdatmadım, Matt de kıpırdatmadı. Gözlerim, gözlerine kenetlenmişti. Savaş sanatlarında ringe çıkmış olabilirdik. Tek kelime daha etmeden Topher scooter'ını holden geri geri çıkardı ve birkaç saniye sonra odasının kapısının kapandığını duyduk. Hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

"Bu ayrılmamak bir şey mi?" dedi Matt sonunda dümdüz bir sesle. "Çünkü ben kuralların ne olduğunu bilmiyorum da."

"Benim hiçbir kuralım yok" dedim, ânında sinirlerim kabarak.

"Senin kuralın mı yok?" Matt inanamayarak acı acı baktı.

"Ava, sen kuraldan ibaretsin. Tanrım ya! 'Birbirimize hiçbir şey anlatmayacağız. Şimdi sadece tek gerçek. Şimdi beş soru.' Yetişemiyorum artık. Nerede durduğumu anlamıyorum."

"Sen nerede durduğunu anlamıyor musun?" Öfkeden patlayabilirdim. "Bilmiyorsun yanı?"

İki güçlü dürtümle mücadele diyordum. Barışma dürtüsü ve benim kırıldığım kadar onu kırma dürtüsü. Galiba kırma dürtüsü daha güçlüydü.

"Benim anlaşma bozan kurallarım yok sanıyordum." Ani ve yaralı bir nehir gibi aktı sözlerim. "Bunlara inanmazdım. Ama ne oldu biliyor musun? Eğer internette birisinin profiline baksaydım ve 'Bu arada, eski kız arkadaşlarım hakkında yalan söylerim ve sana fikrini bile sormadan Japonya'ya taşınma planı yaparım' yazsaydı, bu anlaşma bozan bir durum olurdu. Kusura bakma, açık-sözlüyüm" diye ekledim laf sokan bir şekilde. "Ama durum bu."

Matt yavaşça gözleriyle holü taradı, mahvolmuş sanat eserini ve sonra beni süzdü.

"Evet" dedi tonlamasız bir şekilde. "Ben de eğer 'Golf sopasıyla sanat eserlerini kırarım' cümlesini okusaydım, benim için anlaşma bozulurdu. Şip diye bir başkasına tıklardım."

Parmaklarını sıkılattı ve ses öylesine bitiriciydi ki, kalbim sıkıştı. Fakat kuyruğu dik tutmayı başardım.

"Tamam." Hatta omuz silktim. "Eh, sanırım artık gerçeği biliyoruz. Başından beri, biz uyumlu değiliz."

"Sanırım anladık."

Ağlamak istiyordum. Boğazım kuruydu, düğümler acıyordu. Fakat öldürdüm de huçırıklar içinde yere yığılmazdım. Golf sopasını dikkatlice deri pufa koydum.

"Sanat eserlerin için özür dilerim" dedim, sesim fısıltıya dönüşerek.

"Sorun değil" dedi Matt, resmi bir şekilde.

"Eşyalarımı toplayayım." Gözlerim önümdeydi. "Bunları da temizleyeceğim tabii ki."

"Endişe etme."

"Hayır. Israr ediyorum."

Kısa bir sessizlik oldu ve gerçeküstü, garip bir baş dönmesiyle ayakbırlarımın burnunu inceledim. Az önce hayatım paramparça olmuştu fakat ben bir şekilde dimdiktim. Al işte. Bir pozitif açı.

"Ne yani, ayrılıyor muyuz?" dedi Matt, sesinde acımasız bir ağırlıkla. "Yoksa 'biraz ara mı veriyoruz?' Yoksa ne?"

"Sen Japonya'ya gitmeyi planlıyorsun, Matt" dedim birden üstüme müthiş bir bitkinlik çökerek. "Sen bir yıl boyunca dünyanın diğer ucunda yaşamayı planlıyorsun. Bizim adını ne koyduğumuzun ne önemi var?"

Matt cevap vermek için nefes aldı fakat fikrini değiştirdi. Tam o saniye telefonu çaldı, sinir olarak ekrana baktı, sonra irkildi.

"Selam" diye cevap verdi kafası karışarak. "Ben Matt." Bir dakika kadar dinledi ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Kahretsin. Tamam... sorun değil. Ava burada." Ağırbaşlı bir ifadeyle telefonu bana uzattı. "Telefonuna ulaşamamışlar. Maud arıyor. Nell göğüs ağrısı şikayetiyle hastaneye kaldırılmış. Gitmen gerekiyor diyorlar. Hemen."

"Aman Tanrım. Tanrım..." Kalbim panikle atmaya başladı, telefona uzandım ama Matt elini kolumun üstüne koydu.

"İzin ver seni götürüyim" dedi. "Lütfen. Seninle gelirim. Artık birlikte olmasak da..." Durdu. "Ben hâlâ..."

Yüzü öylesine ciddi, öylesine dürüst, öylesine sevmek istediğim yüzdü ki, dayanamadım. Onun yanında olamazdım. Ona bakamıyordum bile. Çok canım yanıyordu. Buradan çıkmak zorundaydım. Şimdi.

"Lütfen hiç zahmet etme, Matt" dedim, elinden uzaklaşarak, her kelime boğazıma iğne gibi battı. "Artık senin problemin değil." Kapiya varınca ona son bir bakış attım, kalbim kederden patlayacaktı. "Senin hayatın değil."

Yirmi Dört

Yedi ay sonra

Son sözcüklerimi bilgisayarda yazarken akşamüstü güneşi çalşıma masama vuruyordu. Günler artık iyice uzamıştı, hava ısınmıştı ve zeytinliğin her yerinde bahar çiçekleri açmıştı. Puglia'da ilkbahar büyüleyiciydi. Üstünü çiziyorum, burada her mevsim büyüleyiciydi.

Kışın iliklerime kadar donduran birkaç gün olmuştu, doğruya doğru. Sınırlı haftalar da hatta. Dışarıda yağmur gümbür gümbür yağarken battaniyelere sarındım, kuzu derisi botlarımı çektim ve her gece ateşin karşısına geçtim. Yine de büyülüydü ama. Ve değerdı. Tam şu an uğruna, hepsine değdi.

Son, yazdım yavaşça ve içimde derinde bir yerdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. Gözlerimi ovuşturdum, sandalyede arkama yaslandım, neredeyse uyuşmuşum. Seksen dört bin kelime. Altı ay. Kaç saat, kim bilir kaç saat. Ama yapmışım. İlk nüshayı bitirmişim. Çalakalem, eksik gedik bir ilk kopyaydı... ama olsun.

"Bitti, Harold!" dedim ve beni kutlarcasına havladı.

Odada etrafıma baktım -keşif hücreme daha doğrusu- Ekim ayında buraya geldiğimden beri bu oda yuvam olmuştu.

Farida manastırın kapısında bana sınıksı sarılmak ve beni yüreklendiren sözleriyle karşılamak üzere bekliyordu. O günden beri de beni düzenli olarak yemekleriyle, sıcaklığı ve ilhamıyla besledi, motivasyonumu kaybettiğimde beni silkeleyen birkaç konuşma da yaptı.

Farida'nun deyişıyla 'uzatmalı kendi rehberliğinde yazma inziyasına' geri dönen tek katılımcı ben değildim. Noel'den önce bir

adam buradaydı, antropoloji üzerine yazdığı ders kitabının düzenlemelerini yaptı, avlunun diğer tarafındaki odada kalıyordu. Ama hiç sohbet etmedik. Ya da birlikte yemek yemedik. Hatta iletişimiz bile olmadı. İkimiz de sadece işimize baktık.

Hayatımda hiçbir zaman kendimi bir şeye bu kadar kaptırdığımı hatırlamıyordum. Haftanın yedi günü düşünerek, yazarak, yürüyerek ya da sadece gökyüzünü seyrederek geçti. Gökyüzü bakmakla bitmiyordu, bunu keşfettim. Noel'i manastırda geçiren ilk misafirdim ve bence burada kalma talebim Farida'yı şaşırtmıştı.

"Senin hiç?.." diye başladı narince ama hayır anlamında başımı salladım.

"Ailem yok sayılır. Evet, arkadaşlarım beni gördüklerine sevinirdi ama bence burada kalmamdan, başarmak istediğim şeyi başarmamdan daha mutlu olurlardı."

Buna karşılık Farida ellerimi tuttu ve başının üstünde yerimin olduğunu, sessiz ama ödüllendirici bir Noel geçireceğimi söyledi. Nell sağ salım hastaneden çıkıp eve döndükten sonra, ruhumu yakan soruyu ele alma fırsatını yakaladım. Hâlâ kırılgandım ve bol bol istirahat etmesi gerektiği için huysuzdu fakat hiçbirimiz onun çemkirmelerine aldırılmıyorduk. Sadece yaşadığı nöbetin ölümcül kalp krizi olarak (evet, belki sırf ben bundan korkmuştum) teşhis edilmemesine, onun yerine upuzun bir adı olan bir kalp enflamasyonu olmasına ve tedavisinin bulunmasına sevinmiyorduk.

Upuzun yedi gün geçti. Bu süre zarfında hem Nell durumunu hem de Matt durumunu enine boyuna işledim. Hani şu bütün-hayatım-sona-ermişe-benziliyor durumu. Doğrusu, insan gözyaşlarına boğulmak dışında bir şey yapamıyorsa, hastanede olması çok yerindeydi. İnsanlar sizi rahat bırakıyor ya da nazikçe bir sandalyeye oturtuyorlardı.

(Biri hariç, hastanedeki hademe kibarca sohbet etmeye başladı, her şeyi yanlış tarafından anladı ve Matt adında ölmüş kocamın yasını tuttuğumu zannedip günahlarının taksirati affedilsin diye dua etmeye başladı. Her şey son derece garipti ve neyse ki, Maud tam vaktinde gelip ona Vatikan'da bir tanıdığı var mı, çünkü varsa ondan *minik* bir iyilik isteyeceğini söyledi.)

Her neyse. Nell eve dönmüştü ve bir gece yanında kalma sırası bendeydi. Koltukta Harold ile oturmuş televizyon seyrediyordum ve ben derin bir nefes alıp ona döndüm. "Nell. Sence ben uçuk muyum?"

"Uçuk mu? Yo" dedi Nell ârunda, dürtüst bir sesle. "Sen dünyadaki en güvenilir dostsun."

"Hayır, onu kastetmiyorum. Sence kariyerim konusunda uçuk muyum? Ya da planlarım hakkında?"

Bu kez bir sessizlik oldu ve Nell, Harold'ın kulaklarını kaşıyıp derin derin düşündü.

"Yani, kafan çok kolay dağılıyor" dedi sonunda. "Havaisin. Değişkensin. Ama seni o yüzden seviyoruz. Her zaman yeni bir fikir buluyorsun ve her birine son derece tutkuyla bağlanıyorsun."

"Ama hiçbirisini nihayete erdiremiyorum" dedim ve Nell dirseğinin üstünde doğrulup beni süzdü.

"Hayırdır? Ava, kendine acımasızlık etme! Sen busun, tatlım. Çok hoş! Bu sensin!"

"Ama ben bu olmak istemiyorum" dedim, kendimi bile şaşırtan ani bir çıkışla. "Bir şeyi bitirmek istiyorum, Nell. Gerçekten bitirmek istiyorum. Bir romana başladım, İtalya'ya gittim, bir planım vardı. Sonra dikkatim dağıldı. Her zamanki gibi."

Bir sessizlik daha oldu çünkü ikimiz de İtalya'da neyin dikkatimi dağıttığını biliyorduk ve o konuya girmeyecektik.

"Bir şeyi bitirmek istiyorum" diye tekrar ettim, gözlerimi önümde dikerek ve çenemi sıkarak. "Bir şeyi yapmış olmak istiyorum. Bir kere de olsa."

"Tamam" dedi Nell yavaşça. "Aferin sana. Nasıl yapacaksın bunu?"

"Henüz bilmiyorum."

Fakat fikir şekillenmeye başlıyordu bile.

Ertesi gece, akşam yemeğimi yedikten sonra, mutfak masasına oturdum. Bazı işlemler yaptım. Evcil hayvan pasaportlarını araştırdım. Ve düşündüm. Yaklaşık üç saat düşündüm, bacaklarım ağrıyana, omuzlarım tutulana ve papatya çayım buz gibi olana ve Harold dışarı çıkmak için inleyene kadar düşündüm. Fakat cevabı

bulmuştum. Geceyarısında buz gibi sokakta Harold'ı gezdirirken gülümsüyordum, hatta sevinçten sarhoştum çünkü bir planım vardı. Küçük bir plan değildi üstelik, devasa, hırslı, yaşamı kökten değiştiren, heyecan verici bir plandı.

Diğerlerine planımı anlatınca benden de hevesle sarıldılar. Yani, Maud'un tepkisini gören bütün planı o akıl etmiş sanırdı.

"Ava, hayatım, tabii ki gitmelisin!" diye haykırdı. "Elbette gitmek zorundasın. Tek bir şeyi bile dert etme. Sen benim için yıllar yılı öylesine çok iyilik yaptın ki, şimdi ödeme zamanı. Dairene göz kulak olurum, söz verdiğim o mobilyaları ileri dönüştürürüm, evini derli toplu tutarım falan filan. Başkalarının eşyalarıyla evcilik oynamayı severim" dedi melek gibi bir gülüşle.

"Maud!" dedim, bu iyi kalpliliği karşısında nutkum tutularak. "Mecbur değilsin."

"Canımın içi," Bana sıcacık sarıldı. "'Herkes kendi yeteneğince herkes kendi ihtiyacına göre.' Geçen gün duydum. Muhteşem değil mi?"

"Karl Marx söylemiş" dedi Sarika cılız bir sesle.

"Maud, sen Komünist değilsin ki" diye çıkıştı Nell. "Komünistmiş ayaklarına yatmaya sakın başlama."

"Hiçbir şey değilim!" Maud ona gözlerini açıp kapadı. "Sen de biliyorsun, Nell' ciğim. Ava'nun-kitabını-yazmasına-destek-olanlar kulübü kurucu üyesi haricinde."

"En önemlisi şu, seni rahatsız etmeyeceğiz, Ava" dedi Sarika, konuşmayı yeniden rayına oturtarak. "Bize ihtiyacın olduğunda buradayız ama bizi görmezden gelmek istersen de, ona da tamamız."

"İstedğin kadar zaman geçir." Maud başıyla onayladı. "Yaptığın şeye odaklan. Başka hiçbir şeyi dert etme. Harika olacak! Sadece kimseyle tanışma" diye tembih etti. "Yoksa asla bitiremezsin."

"Tanışmam." Gözlerimi devirdim. "Sıfır ihtimal."

Onların desteğiyle yüreklendikten sonra Brakesons'la bir yıl ücretsiz izin kullanma üstünde anlaştım. Aslında ben istifamı vermiye hazırdım fakat departman başkanı ücretsiz izin önerdi ve yeni Personel Esnekliği ve Refahı girişimi portfolyolarında iyi duracağını belirtti, hatta internet sayfasındaki işe alım bölümünde bunun üzerine 500 kelimelik bir metin yazabilir miyim, diye sordu.

Yani her şey ayarlanmıştı. İstesem de artık kuşkuyla yer yoktu. Ancak doğrusu, kuşku zaten sıfırdı. Bazen hayat yepyeni bir kulvara girmek zorundadır.

Gözlerimi ekranda şöyle bir gezdirdim, son aylarda anlattığım hikâyenin üstünde gezdirdim. Clara ya da Chester ile ilgili değildi. Onlardan usanmıştım, hem zaten onlar o korseleri ve saman taşıdıkları atlı arabalarıyla hayat hakkında ne biliyorlardı ki?

Kitabım Harold ile ilgiliydi. Ve benimle. Bizim ilişkimizin, onu gördüğüm ilk andan ve benliğimi saran o aşırı sevgiyi hissettiğim andan itibarenki ilişkimizin hikâyesiydi. Yazmaya başlayana dek Harold hakkında söyleyecek ne kadar çok sözüm olduğunun farkında değildim, bir başlayınca da duramadım. Onun hakkında altı kitap yazabilirdim. Bazı bölümleri komikti çünkü Harold sahiden akıllara durgunluk verecek şeyler yapmıştı (aslında bayağı da utanıyordum) ama aynı zamanda sancılıydı. Çünkü hayat böyle bir şeydi. Köpeklerden bahsedip de hayattan bahsetmemek zaten imkânsızdı. Annemle babamı yazdım. Çocukluğumu. Ve... bir şeyleri.

Matt de kitapta yer alıyordu, gerçi adını değiştirip Tom yapmıştım. Ve onun hakkında yazdıklarım yer yer sancılıydı. Ama bir yandan, gerçektir.

Gerçekler zordur. Bundan kaçılmaz. Yaşayarak öğrenmiştim.

Dikkatimin başka tarafa kaydığını sezen Harold kısaca havladı ve başımı yana eğip biricik oğluma doğru baktım. Hiç istifini bozmayan, kimseden çekinmesi olmayan o bildim bileli aynı Harold, bakışlarını kaldırmış adeta soruyordu, "Sırada ne var?"

"Ava?" Aralık olan kapının ardından biri usulcacık konuştu.

"Merhaba!" Sandalyede arkama döndüm. "Girsene!"

Farida bir saniye sonra üstünde geniş paçalı siyah bir pantolon ve işlemeli beyaz tunikle odaya girdi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu, umut dolu bir sesle.

"Bitti!" dedim coşkuyla.

"Ah, Ava'cığım!" Sevinçle yüzü aydınlandı.

"Daha ilk nüsha" diye düzelttim. "Ama 'Son' yazdım. Bu da bir şeydir."

“‘Son’ yazmak her şeydir” diye düzeltti beni Farida. “Özellikle de ilk sefer için. Muhtemelen bütün ömrün boyunca, bilinçsizce de olsa, sorduğun soruyu cevaplıyordur.”

“Evet.” Başım la onayladım, yüzümü ovuşturdum, birdenbire yorgun düştüm. “İnanamıyorum. Hayal bile edemezdim...”

“Ben etmiştim.” Farida bilge bir gülüş çaktı. “Gelip bizimle bir içki içmelisin. Bunu kutlamalıyız! Felicity havaya uçacak! Ara odadayız.”

“Bir dakika sonra yanınızdayım” dedim ve Farida dışarı çıkarken deri terlikleri taş zeminde hiç ses çıkarmadı. Harika bir mentor olmuştu. Hem Farida, hem de partneri Felicity.

Düşüncelerimden Felicity geçince bininci kez hafifçe gülümse dim. Ekim ayında buraya ilk geldiğimde girişte hoş geldin ikramı rezene çayını içerken, doğru mu yaptım diye düşünürken yaşadığım o sıradışı an hâlâ gözümün önündeydi. Farida gayet olağan bir biçimde, “Tanıştırayım, partnerim Felicity” demişti. Arkasından gözüme tanıdık, kıır saçlı bir kadın içeri girdi ve neredeyse sırt üstü düşecektim.

Çünkü o kişi Katip’ti! Farida’nın sevgilisi Katip’ti! Ya da artık ona seslendiğim adıyla Felicity. Meğerse o inziva esnasında bütün gözler benimle Dutch’a çevrilmişken, Farida ve Felicity arasında gerçek romans filizleniyormuş. Ve onlarınkisi sürmüş. Felicity her ay iki hafta burada kalıyordu ve son derece zarif ve abartısız bir biçimde birbirlerine düşkündüler.

Tabii ki ikisine de soracağım bir milyon soru kafamdaydı ve o zaman ağzım hepten açık kaldı.

“Ben aslında bir ev hanımı değilim” diye itiraf etti Felicity, aynı akşam şarap içip grisinilerimizi favaya batırırken. “Benim kitap ajansım var. Fakat bunu gruba ifşa edemedim. İlk kopyalar yağardı. Dinamik bozulurdu.” Başını iki yana salladı. “O yüzden ufak bir beyaz yalan söyledim.”

“Kitap ajansı mı?” Bakakaldım. “Ne yani, yazar mı arıyordun, hepsi yalan mıydı?”

“Hayır!” dedi, hafiften kızarak. “Ben yazmaya çalışıyorum, boş vakitlerimde. Şöyle böyle. Fakat sanırım bu inzivaya gelmem-

deki gerçek neden, Farida ile Milano'daki edebiyat festivalinde tanışmamızdı. Onu aklımdan çıkaramadım." Sevgi dolu gözlerle Farida'ya baktı. "Böylece bir haftalık inzivaya yer ayırttım. Sırf bakmak için. Sırf... bir şans tanımak için."

"Çok şükür" dedi Farida üstüne basa basa. Felicity'nin elini tuttu ve biraz gözlerim buğulandı. Çünkü buradan belliydi, yürütülebilirdi. Olabilirdi.

Saçlarımı ve dişlerimi fırçaladım, dudağıma parlatıcı sürdüm, koku sıktım ve üstüme işlemeli bir şal attım. (Farida'nın stilinden etkilenmemek mümkün değildi.) Ardından Harold ile birlikte avludan geçip antreye geçtim, burası kitaplarla ve insanı hoş karşılayan kocaman bir şömine, kalın şallar ve Farida'nın her gece yaktığı tumbul mumlar olan küçük bir oturma odasıydı.

Felicity alçak bir pufta oturmuş, alevleri izliyordu fakat benim içeri girdiğimi duyunca ayağa fırladı.

"Ava! Kitabını bitirmişsin diye duydum! Tebrikler!" Beni sıcacık kucakladı ve Harold da takdir ederek havladı.

"İyi oldu mu bilmiyorum" dedim Felicity beni serbest bırakırken. "Ama bitirdim. İstedğim buydu, bir şeyi bitirmek."

Bu sözleri söylerken içimden birden Matt'e söyleme dürtüsü, hatta sancısı geçti. *Gördün mü? Bitirdim. Bir şeyi bitirdim.*

Fakat Matt artık çok uzun zaman önceydi. Onu düşünmemeye çalışıyordum.

"Harold'ın hikâyesini daha fazla okumayı ipe çekiyorum." Felicity'nin gözlerinin içi gülüyordu. "Ava, ilk on bölümü ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Devamını da okuyabilir miyim?"

"İş için araştırma mı yapıyorsun, aşkım?" dedi Farida, bir seramik kâse dolusu zeytinle içeri girip. "Felicity en iyi ajanıdır" diye sevgiyle ekledi.

"Birçoğundan biriyim" diye düzeltti Felicity. "Dikkate alınmak için uğraşıyorum sadece. Ava kariyerini nasıl uygun görürse öyle idare etmeli."

"Kariyerim yok ki!" diye itiraz ettim ikisine de gülerek, yine de bir parça havalanarak. 'Son' kelimesini daha az önce yazmıştım, gözlerim ekrana bakmaktan hâlâ kan çanağıydı ve şimdiden

bir ajans kitabını okumayı mı talep ediyordu?

“İçimde bir his var” dedi Felicity, kolumu sıvazlayarak. “Ama bu akşam sadece başarının tadını çıkar. Rahatla!”

Farida bana bir kadeh kırmızı şarap koydu ve kadehlerimizi kaldırdık, bu arada Harold da ateşin karşısındaki en sevdiği yeri ne kuruldu. Bu ikisi birlikte geçirdiğimiz aylardan sonra sanki eski dostlarını gibiydiler. Hayatımın geri kalanı gölgemsi ve uzak kalırken bu ikisi tüm dünyam olmuşlardı. Nell, Maud ve Sarika’yla WhatsApp’tan yazışmıştık ama eskisiyle aynı yoğunlukta değildi.

Her gün her gün değildi. Her dakika her dakika değildi.

Son altı aydır beynim tek bir noktayla ilgili de diyemezdim. Elbette başka fikirler zihnimde belirmişti. (İtalyan seramikleri ithal etmek! Freskler hakkında bilgi sahibi olmak!) Ama kendi kendime, *Şimdi değil*, dedim, ki eskiden hiç yapmazdım. Bütün gün WhatsApp’ta sohbet etmek yerine, sosyal medyayla ilgili kendime katı kurallar koydum. Sanırım bunlara şahsi anlaşma-bozan kurallar denebilirdi.

Artık farklı bir insan gibi hissediyordum. Daha güçlü bir insan. Kendi kendinin hakimiyetini eline almış bir insan.

“Ah!” Felicity’nin heyecanlı bağırışı düşüncelerimi böldü ve kafasını telefondan kaldırıp baktı. “Ah, olağanüstü bu! Ava, gör-dün mü?”

“Neyi?”

“Aaron’dan e-posta geldi. Aaron’ı hatırlıyor musun –Kirk? Sanırım sana da gelmiş, sen de listedesin.”

Kontrol etmek için cep telefonumu çıkardım. WiFi çalışıyordu (bu oda birkaç noktadan biriydi) ve sahiden de yeni bir e-posta almıştım. Aaron Chambers’tan gelmişti ve kendi bastığı grafik romanı *Emril Duyuruyor*’un lansmanına davetiyeydi. Leicester Meydanı’ndan çıkan sokaklardan birindeki bir pub’da düzenli-yordu ve bir mesaj eklemişti:

İnzivadaki ekibin hepsini görmeyi umuyorum, siz olmasanız başaramazdım!!!

“Helal olsun, Kirk’el” dedi Farida. “Siz gerçekten benim umut vaat eden gruplarımdan biriydiniz.”

"Gidecek misin?" diye sordu Felicity bana ve şarap kadehinin üstünden ona gözlerimi kırıştırdım. Gitmek? Nasıl gidebilirdim? İtalya'daydım. Kitap yazıyordum. Ben artık etkinliklere 'gitmiyordum'.

Derken kafama dank etti, hem de ilk kez. Buraya yapmaya geldiğim şeyi başarmıştım. 'Son' kelimesini yazmıştım. Hedefim buydu ve buna ulaşmıştım. Şimdi ne yapacaktım öyleyse? O kadar ilerisini hiç düşünmemiştim, hiçbir plan yapmamıştım, yalnızca elimdeki göreve odaklanmıştım. İçimde ufak bir panik duydum ve şarabımı yudumlayarak bastırmaya çalıştım.

"Ava, burada istediğin kadar kalabilirsin" dedi Farida, aklımdan geçenleri okuyarak. "Seni burada görmek harika. Herhangi bir karar vermek için bir acelen yok."

"Teşekkürler, Farida" dedim minnetle ve bir an bu duvarların arkasından asla ayrılmadığım, doksan yaşına gelene ve İtalyanca'yı sular seller gibi konuşana kadar burada kalıp zeytin yediğim, şarap içtiğim ve Harold ile oynadığım, bol güneşli bir yaşam hayal ettim.

Ancak şimdiden benim için doğru seçenek olmayacağını biliyordum. Kaçmak olurdu bu. Bunca aydır burada bir kozadaydım. Tek bir emelim vardı. Gerçek, sahici hayatın bütün karmaşasını ve zorluklarını dışarı atmıştım. Artık geri dönmek zorundaydım. Dünya-daki yerimi yeniden bulmalıydım. İnsanlarla, zorlu görevlerle, işle, alışverişle, otobüslerle ve çamaşırlarla haşır neşir olmalıydım.

Artı, eğri oturup doğru konuşalım, sonsuza dek burada kalmaya param yetmezdi. Farida kış döneminde fahiş fiyat istemiyordu fakat hayrına da kapısını açmıyordu. Eski inziva konduğu indirimimle bile bu altı ay, birikimlerimde dişe dokunur bir oyuk açmıştı. Eve gitme vaktiydi.

Eğer Kirk'ün öğle yemeğine gidersem, Matt orada olacaktı.

Tedbirsiz bir Matt düşüncesini beynime salar salmaz refleks olarak midem sıkıştı ve sakın kalmak için nefes aldım. Matt'i düşünmenin mideme sancı sokmadığı o ânı bekliyordum. Henüz yaşanmamıştı. Ancak öte yandan, artık onu düşünmeden saatler geçirebiliyordum. Artık.

İlk başta elbette imkânsızdı ve kendi kendime, *Ben ne yaptım?* diye düşünüyordum. Neden bunca yer varken buraya gelmiştim?

Manastırın içinde çaresizce dolandım durdum, güvenli, Matt'siz bir yer aradım fakat her taraf onun anılarıyla doluydu. Burada avluda, her köşede, her bir kapı eşiğinde, Dutch'ın gölgesini görebiliyordum. Aria'nın gölgesini. Bizim gölgelerimiz, kol kola gezen, kahkahalar atan; üstü dize kadar inen pijamalarını giymiş, bavuhsuz bir ilişkiye başlamış, mutlak huzura giden yolda yürüyen o çift.

İkinci gecede ayrılık hikâyemizi Farida ve Felicity'ye döktüm, yardımcı olur diye düşündüm. Bağ kurmamızı sağlayan bir gece olmuştu ve anlattığıma memnundum fakat sorunumu çözmemişti.

Sonunda adeta bir ruh çıkarma gibiydi. Ellerim cebimde manastırın her bir köşesinde gezdim, başım dik, içimden, "İyi hadi, göster hepsini" dedim. Bütün acılı hatıraların zihnimden geçmesini pozitif bir şekilde teşvik ettim. Ve işe yaradı da bir nebze. Düşünmek için kendimi zorladıkça yaranın kabuk tutması hızlandı. Tekrar kahkaha atmaya, romansımızdan bir sahne yerine sadece avluyu görebilmeye başladım.

Ancak Matt'in gölgesi beni tamamen terk etmedi. Yine her gece yatağa kara kara düşünerek gittim. Yanlış neredeydi diye düşündüm? Bozulmak zorunda mıydı? Yürütebilir miydik? Ayrılmamıza giden adımları başa sarmaya çalıştım. Bütün konuşmalarımızı en baştan konuştum, farklı sonuçlara vardım. Kafamı biraz sıyırdım. Çünkü kabul edelim: Biz ayrılmıştık. Ve Matt geri dönüp manastırın kapısını eskitmemişti. Ya da bana bir mesaj atmamıştı.

Hatta Warwick ailesi fertlerinden herhangi birini yüz yüze en son görüşüm, Matt'in anne babasının Berkshire'daki evine huzlu bir teslimat yapmaya gittiğim gündü, İtalya'ya gitmeden hemen önceydi. Zili çaldım ve kapı açıldığında şansıma inanmadım çünkü Elsa'nın ta kendisi karşımdaydı.

"Ah, merhaba" dedim kısaca, o konuşmadan. "Size bir hediyem var." Elimdeki torbaya elimi soktum ve Matt'in golf sopasını sallarken çekilmiş çerçeveli fotoğrafını çıkardım, Facebook'tan kopyalamıştım. "Bu sizin için..." Bir başka çerçeveli fotoğrafa

uzandım, savaş sanatları turnuvasında çekilmiş fotoğrafıydı. “Bu da sizin için...”

Fotoğrafları peş peşe çıkarıp uzattım, sonunda Matt’in sekiz tane çerçeveli fotoğrafı kadının kucagındaydı ve Elsa bana çerçevelerin üstünden şok içinde bakıyordu.

“Evinizde hiç olmadığı dikkatimi çekti” dedim kibarca. “Oğlunuz da fark etmiştir diye düşünüyorum.” Arkasından topuğumun üstünde dönüp çıktım.

Temiz bir son olur diye düşündüm. İlk başta öyleydi de. Burada ki ilk birkaç hafta boyunca Matt’i internetten araştırmamayı başardım. Sonra parçalandım. Kendimi tutamadım. Böylece Genevieve’le Japonya’da çekilmiş fotoğraflarını görmeyi bekleyerek kısacık bir bakış attım. Ancak şaşkınlık içinde bir ticaret dergisinden yeni bir haber karşına çıktı: *Matthias Warwick, Harriet’in Evi’nden ayrıldı. ‘Yeni denizlere yelken açmak’ üzere ayrıldığı yazıyordu ve Matt’in başarıları ve aile geçmişi hakkında bir sürü ıvrır zıvır yazıyordu, hepsini hızlıca taradım, durnur olmuştum. Japonya’ya gitmeyi reddetmekle kalmamıştı, işten ayrılmıştı! Harriet’in Evi’nden ayrılmıştı!*

Elbette her şeyi öğrenmek arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Nasıl karar vermiş, anne babası ne tepki göstermiş ve ne hissediyor-muş, Topher ile mi ortak olmuş, yoksa başka bir şey mi yapıyor-muş... Hepsini öğrenmek istiyordum. Ama ben Sarah değildim. Uzaktan gözetleyen biri değildim. Artı, o tünele girseydim, kitabımı asla yazamazdım.

Dolayısıyla bir şekilde gücümü korudum. İnternette iz sürmedim, onunla temasa geçmeye çalışmadım, hatta bir bahaneyle Topher’a mesaj bile atmadım. Onu bir daha asla görmeyeceğimi, cevapları hiç bilmeyeceğimi varsaydım. Dosya kapanmıştı.

Ancak şimdi bir kez daha açılıyordu, bir kerte. Eğer Leicester Meydanı’ndaki o pub’a gidersem, Matt belki oraya gelecekti. Onu yeniden görme düşüncesi bile sinirden midemi bulandırıyor, heyecandan başımı döndürüyordu.

Ya artık başka birisiyle birlikteyse? Zihnimin içindeki Kupa Kraliçesi ânında atladı. Çünkü öyle olur. Onun bekâr kalmasını beklemiyorsun, değil mi? Öyle bir adam havada kapılır. *ânında.*

Genevieve tarafından mı?

Hayır, Genevieve değil ama Japon punk seven, Harriet'in Evi'nden ayrılırken Matt'in elini tutan ve çoktan bebeğine gebe kalmış, güzel, nefes kesici bir kadın tarafından.

(Aniden kadına vurmak geldi içimden.)

(Hayır. Geri alıyorum. Bu bir suç olurdu ve ben şiddet karşıtı bir insanım, ayrıca öyle bir kadın yok.)

Eh, iyimser Alice kafamda cevap verdi ya başka birisiyle birlikteyse? O zaman konu kapanırdı benim için. Aynen. O yüzden hangi tarafından bakarsak bakalım, gitmemek hata olurdu. Evet. Gitmeliydim.

Ayıldım ve Farida ile Felicity'nin o sabırlı tavırlarıyla, düşüncelerimi yavaşça zihnimden geçirişimi seyrettiklerini fark ettim.

"Galiba gideceğim" dedim, gayet sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Kirk'ün davetine katılacağım. Zaten İngiltere'ye dönmek, hayatımı düzene sokmak zorundayım. Bana destekleyici olur. Grubu yeniden görmek de güzel olur. Ve..." Boğazımı temizledim. "Neyse. Gideceğim galiba."

"Bence çok iyi bir fikir" dedi Farida, Felicity üstüne basa basa vurgulayan bir yüzle başarıyla onayladı. İkisi de bir daha bahsetmedi bile ama benim söylemeye dilimin varmadığı şeyi düşündüklerinin farkındaydım. Matt orada olabilirdi. Olma ihtimali vardı.

Yirmi Beş

Burada değil.

Bara yaslanıp bira kokularını içime çekerek berbat bir şarap dolu kadehimi tutup Aaron'ın grafik romanı hakkındaki uzun konuşmasını dinledim, gülüşümün son kalıntıları da yüzümden düştü. Yanaklarım sarktı. Umutlu bir köpek gibi başımı kapıya doğru sallamaya başladım. Matt gelecek olsaydı, şu âna kadar gelirdi. Bitti.

Tabii ki herkes ikimizin el ele gelmesini, hatta belki evli olmamızı beklemişti. Herkes ne olup bittiğini öğrenmek istedi. Özene bezene hazırladığım, pozitif tonlu cevaplarla bütün soruları savsakladım:

"Ben çok iyiyim! Gerçekten iyiyim! O kadar iyiyim ki!"

"Evet, Dutch ve ben ayrıldık ama kısmet değilmiş, ya. Evet, yazık. Bazen olur böyle şeyler."

"Manastırdan yeni döndüm, inanabiliyor musunuz? Dün geldim. Evet, kışın da muhteşem bir yer. Farida sevgilerini gönderdi..."

"Hayır, Dutch'ı bir süredir görmedim."

"Hayır, aramıza başka birisi girmedi, sadece... Aman neyse! Bırakalım artık beni."

Fakat yine de içimdeki hayal kırıklığı baki kaldı, ağır ve sıcaktı, kolumu kanadımı kırıyordu. Umut etmişim. Gerçekten umutlanmışım. Ne için olduğundan bile tam emin değildim. Sadece... iyi bir şey içindi. Evet, iyi bir şey için.

Çünkü, anlatıyorum. Bütün çiçekleri koparabilirsiniz ama baharın gelmesini önleyemezsiniz. Ne derlerse desinler, önleyemezsiniz işte. Bahar bir yerden fırlar. Boyun eğmez. Orada-

dır, yerin altında, derinde, canlıdır, bekliyordur. Kirk'ten gelen o e-postayı gördüğüm saniye bir papatyanın topraktan fırladığını, kafasını kaldırıp şöyle bir konuştuğunu hissettim, "Olur olur..."

Aşırı iyimserlik değildi. Yanılsama dolu bir fantezi değildi. Sadece bir... *belkiydi*. Herkesin bir belki hakkı vardır, değil mi? Hatta bu *belki* bütün bavul toplama, Farida ve Felicity'ye veda etme, uçakla eve gelme, üstüme kıyafet seçme, makyajımı yapma ve bu gece buraya gelme sürecinde bana eşlik etti. Umut. Sadece küçük bir umut papatyacı.

Ancak şimdi sert bir rüzgâr esiyordu ve papatya koptu kopacaktı. Hatta sanırım şu anda buradan çıkacaktım. Gruptan herkese selam vermiştim, tekrar bir araya gelmek için sözler vermiştik ve onları görmek bir bakıma iyi olmuştu. Ancak ortam aynı değildi. Nasıl olsun? Puglia'dayken keten pijamalı, ruhları yüksüz bir grup insandık. Londra'nın bu pub'ında ise Richard anorak giyen, bayık birine dönüşmüştü ve Eithne torunlarını dilinden düşürmüyordu. Anna bana muhteşem kariyerini anlata anlata bitirememişti, Matt ile ayrıldığımızı söyleyince neredeyse bayram etmişti. Herkes İtalya'daki halinden bir ton daha solgun, bir kat daha çattık kaşlıydı. Ben de dahil, eminim.

Eithne'ye genel muğlak bir özür atarak pub'dan dışarı adım attım ve sulu sepken yağışlı Londra sokağına çıktım, ardından nefes verdim, son birkaç gündür içimde kabaran duygulardan silkinmeye çalıştım. Tam önümden geçen bir otobüs gözüme çarpmışken, eve dönüş yoluna mı geçsem diye düşünürken telefonum çaldı ve bir FaceTime araması geldi. Ronald sohbet etmek istiyordu ve kuru kuru güldüm. Tam zamanını buldu.

Warwick ailesi fertlerinden sadece Ronald ile temasta kalmıştım. Ayda iki kez, bazen daha fazla konuşuyorduk. Puglia'ya varmamdan kısa süre sonra beni aradı ve maksatsız, hoş bir sohbet ettik. İtalya'da havalalar sular nasıl diye dinlemeyi sevdi, verdiğim haberler hakkında bir-iki yorum yaptı. Sonra bana o iğrenç dolandırıcılığı tekrar anlatmaya başladı ve önceden dinlediklerimi tekrarlıyor olmasına rağmen, empatiyle dinledim. Söylemeye ihtiyacı olduğunu sezdim, evde dinlenme fırsatı ol-

muyordu. Matt'ten konuşmadık. O yöne doğru saptığında, "Aslında, Matt'ten bahsetmesek olur mu?" dedim. Bundan sonra da bir daha adını anmadık. Ya da aileden hiç kimsenin adını. Ve sohbet ettik. Hoş oldu.

Şimdi değil ama. Yanlış zamandı. Ricasını geri çevirdim, başka bir gün konuşuruz diyen bir mesaj gönderdim. Sonra hızlı adımlarla yürümeye, pub'la arama mesafe koymaya başladım. Tüm bunlardan uzaklaşmam lazımdı hem gerçek anlamda, hem zihinsel anlamda. Yeter. Tekrar düzenle. İleri.

'İleri' kelimesi zihnimden geçince aklıma Sarika geldi ve birden yüreğim daraldı. Çünkü benim orada olmam lazımdı. Arkadaşlarımla birlikte. Ekibin arasında. Geri döndüğümü onlara söylememiştim hâlâ. Nedenini bilmiyordum. Sanırım umut ediyordum...

Aptal papatyacak.

Daha kararlı bir edayla adımlarımı metro istasyonuna çevirdim. Nell'e gidip sürpriz yapacaktım. Neden daha önce düşünmemiştim?

* * *

Yaklaşık yarım saat sonra Nell'in sokağına ulaştım, giderken yoldan bir demet çiçek de aldım. Onun apartmanına doğru kaldırımında yürürken birazdan yapacağım eylem gerçekten kafama dank etti ve heyecanlanmaya başladım. Hatta kafayı sıyracaktım. Çünkü aylar olmuştu! Ve kitabımı bitirmiştim! Arkadaşlarım burunda tütüyordu. Hem de nasıl. Hem de döndüğümünden haberleri bile yoktu!

Özellikle Maud'a teşekkür etmeliydim çünkü evim şahane görünüyordu. O kadar derli topluydu ki! O rafları ileri döndürmüştü ve mutfaktaki sandalyeleri ve dresuarı, artık dresuar mavidi ve mutfak dolabının içi duvar kağıdıyla kaplıydı. Olağanüstüydü. Her şey olağanüstüydü. Kesinlikle beklemeye değmişti.

Nell'in sokağının iki yanında sıralanan ağaçlar çiçek açmıştı, sokak lambaları onları aydınlatıyordu ve bu görüntüye, her şeye rağmen gülümsedim. İşte buradaydı. Bahar. Önlenemez.

Nell'in binasının ön girişine varınca bir gerginlik aldı beni. Hayır, gergin değil de... En azından çat kapı damlamamak adına bir mesaj mı atsaydım?

Kendime gözden ırak bir köşe bulup park edilmiş iki arabarın arasındaki alçak bir duvara çömeldim, çiçeklerimi yere koydum ve cep telefonumu çıkardım. Fakat bayık olmayan ne yazsam diye kararsız kaldım. Ayrıca: Diğerlerine de geri döndüğümü söylemeli miydim? Hatta, şu hareketi bir etraflıca düşünse miydim?

Tam WhatsApp yazışmalarımı açacakken yaklaşan bir araba dikkatimi çekti. Tanıdığım, lacivert bir Fiat'ı çünkü Nell'in komşusu John Sweetman'a aitti. Yine engelli alanına park ediyordu. Yine. Adamın sakın, gözlüklü suratını dikiz aynasında gördüm, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi geri vitese takmış manevra yapıyordu ve adama tepem attı. Hâlâ mı? Yani, gerçekten ya, *hâlâ* mı?

Değişim dönüşüm yaşadığınız altı ay her şeyden uzaklaşıyorsunuz, tam pozitif enerjiyle dolu geri dönüyorsunuz... ve bu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Bezgince telefonumu cebime koydum ve tam adama hesap sormaya hazırlanırken birisi sessizliği bozdu:

"Hey!"

Gür, sinirli bir erkek sesiydi. Tanıdığım bir... sesti.

Rüya görüyordum herhalde. Kesin halüsinasyondtu. Ama... yo. Bir saniye sonra öfkeli bir boğa gibi John Sweetman'ın üstüne yürüyen kişi ortaya çıktı ve nefesim kesildi.

Matt?

"Çek siktüğimin arabasını buradan" dedi ve John Sweetman'ın arabasının camına sertçe vurdu. "Oraya park etmeyi aklının ucundan bile geçirme. Sakın aklının ucundan bile geçirme. Arkadaşımın o park yerine ihtiyacı var. *İkile.*"

John Sweetman'ın cevabını duyamadım, cevap veriyse tabii. Elim ayağım tutuyor muydu, emin değildim. Elim ağzuma gitmişti ve nefes alamıyordum. Yani... Matt mi?

"Hadisene!" Matt her an patlayacakmış gibiydi. Bayağı korkutucu bir görüntüydü, uzun boylu, kaslı ve kaşları çatık. Sanki boks ringinde rakibini paramparça etmeye hazırdı. John Sweetman olsaydım, ödüm patlamıştı.

Sahiden de bir saniye geçmeden John Sweetman motoru çalıştırdı. Matt bir adım geri attı, adamın çekilmesini bekledi. Sonra dönüp eliyle işaret verdi ve başka bir araba yaklaştı. Nell'in arabası. Ne... Ne oluyordu?

Nell'in arabası engelli park alanına manevra yaptı ve bir saniye sonra kapı açılıp içinden Topher indi, sonra tekrar içeri eğildi.

"Tamam, dikkatlice... dikkatlice..." dediğini duydum.

Omzuna birisi kolunu attı, Matt Topher'a yardıma geldi ve bir an, görüş açım iki adamın sırtı tarafından kapatıldı fakat Topher doğruldu ve kucagında Nell'i taşıyordu.

Nell?

Yüzüne bakınca donakaldım. Bembeyazdı. Ne olmuştu? Ama Nell, Topher'a gülümsedi ve Topher, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi kolunu ona iyice doladı. Bu arada Matt de bagajdan küçük el valizini çıkardı ve bagajı tekrar çat diye kapattı. Bir şey söylemeliydim, kıpırdamalıydim, oradaki varlığını onlara duyurmalıydim... ama yapamadım. Donakalmıştım ve gözlerim yaşıyordu. Hatta gözlerim öylesine yaşlıydı ki, göremedim.

John Sweetman ise bu arada arabasını başka bir yere park etmişti, ağır, isteksiz adımlarla binaya doğru yürüyordu. Matt ona doğru döndü.

"Arkadaşımdan özür dile" dedi kısaca ve John Sweetman açıktan açığa yutkundtu. Topher'ın kucagında taşınan Nell'e baktı, Matt'in elindeki çanta ve bastona baktı ve savunmaya geçmiş tavrını silindi.

"Hiç bilmiyordum" diye başladı. "Genç hanımın... hiç haberim yoktu. Ben... özür dilerim."

"Dilemelisin" dedi Topher, kara gözleri kınamayla doluydu. "Yolumuzdan çekil lütfen."

Matt anahtarla ön kapıyı açmıştı -anahtar mı vardı?- ve kapıyı Topher ve Nell'e tuttu, bir saniye sonra ikisi de gözden kayboldular.

Nefesimi verdim ve gözlerimi sildim. Üstüne çıktığım bu duvar çok sertti, bacaklarım tutulmaya başlamıştı ve ayağa kalkmalıydim. Fakat aklımdaki düşünceler bu kadar hayrete ve dumura uğramışken yapamadım.

Derken yepyeni bir şaşkınlık yaşamama neden olan bir ses daha duydum.

“Geldik!” Maud’un belirgin, yüksek sesiydi bu. “Evet, hepsini aldım. Evet, Nihal mürver çiçeği likörünü buldu. Çok zekidir. Birazdan görüşürüz!”

Şaşkınlık içinde izlerken görüntüye girdi, Nihal’le canla başla bir şey konuşuyordu, Nihal da onunla yan yana yürüyordu. İkisinin de elinde kocaman market poşeti vardı ve sanki kırk yıllık dost gibiydiler.

“Bütün bunlara inandığımı biliyorum. İnançlarına, sonuna kadar saygılıyım, Nihal. Ama hiç mantıklı gelmiyor” diyordu Maud. “Bir şey nasıl olur da sen ölçünce değişir? Hem kuantum ne demek ki?”

“Açıklamaya çalışacağım” dedi Nihal mülayim tavrıyla. “Elekttron nedir biliyor musun, Maud?”

“Hayır” dedi Maud açıkça. “Önemli mi?”

Konuşurken ikisini de binaya soktu ve gözden kayboldular. Yavaşça nefes verdim, kafam iyice allak bullaktı. İmkânsızdı bu. Gerçek üstüydü. Neler oluyordu?

Birdenbire burada daha fazla oturamayacak, kendi hayatıma seyirci kalamayacaktım. Bacaklarım titreyerek ayağa kalkıp bir cesaretle Nell’in kapısına doğru yürüdüm. Anahtarları çantamdaydı, her zamanki gibi. Apartmanın antresine girip Nell’in daireesine yaklaştım. Midem büzüşüp düğüm olmuştu. Arkadaşlarımı göreceğim için daha önce hiç bu kadar gerilmemiştim.

Anahtarını kilide sokarken elim titredi ama anahtarını çevirdim, içeri adım attım ve oturma odasından yükselen kahkahaları duydum.

“Hayatta!” diye heyecanla bağırdı Sarika ve bir daha yerimden sıçradım. Herkes mi buradaydı? “Tamam, Sam yarım saat sonra geliyorum yazmış. Ben biraz daha şarap alacağım...”

Koridora çıktı, beni gördü ve bir an düşüp bayılacak sandım.

“Ava?” diye fısıldadı. “Ava? Ava!” Birdenbire sesi yükselip çığlığa dönüştü. “Ava geri dönmüş!”

Tam bir cümbüş oldu. Nell’in holü kocaman değildi ama on saniye içinde insanla doldu. Bana ilk sarılan Sarika oldu, ardın-

dan Maud sıkıp canımı çıkaracaktı. Onların arasından çıkıp Nell'i ayakta dururken gördüm, elinde bastonuyla yüzü hayatımda görmediğim kadar mutluydu ve birbirimize sarıldık, bu sırada Nihal çekingence, "Tekrar hoş geldin" dedi ve Topher, "Mükemmel bir giriş, Ava. Mükemmel" diyordu.

Sonra bir de Matt vardı. Bu hengameden uzakta, birkaç metre ötedeydi. Kara gözleri sorularla doluydu. Fakat sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum.

Boğazım düğümlendi, gözlerine zor bakabildim ve, "Merhaba" dedim.

"Merhaba."

Bana yaklaştı, kısaca elini uzatıp elime dokundu. "Merhaba."

"Ben hiç..." Kafamı çevirip herkesi süzdüm. "Anlamıyorum. Hiç anlamıyorum."

"Zavallı Ava." Sarika kahkaha attı. "Gel hayatım. Bir içki al. Hepsini açıklayalım."

Tabii ki her şey çok basitti. Matt ve ben ayrılmıştık fakat arkadaşlarımız ayrılmamıştı. *Hayatlarımız* ayrılmamıştı.

İçkilerimiz ve atıştırmağlarımızla hep birlikte Nell'in oturma odasında toplandık. Sonra şarabımı yudumladım, herkesi aynı anda dinlemeye ve hikâyenin parçalarını tamamlamaya çalıştım.

"Evet, siz ayrılınca" diye başladı Sarika söze, "hepimiz, 'Of ya, olamaz' olduk çünkü birbirimize çok ısınmıştık. Fakat hemen peşinden birleşmedik. Nell ve Topher hariç, onlar hep temastaydı."

"Bitirmemiz gereken kavgalar vardı" dedi Nell, iyi niyetle Topher'a pis bakışlar atarak.

"Hâlâ var" diye ekledi Topher.

"Fakat hepimizin gerçekten bir araya geldiği zaman..." Maud duraksadı, bana hızlıca bakış attı. "Nell tekrar hastaneye kaldırılnca oldu."

"Hastaneye mi?" Buz gibi bir dehşetle atıldım. "Nele oluyor? Hiçbirisinden bana söz etmediniz."

"İznimiz yoktu" diye hemen ekledi Maud. "Ava, anlatmak istedim. Gerçekten. Ama Nell, senin ilk uçakla eve geleceğini tahmin etti. O yüzden hepimiz ketum kaldık."

“Tek kelime etseydiniz, hepiniz suikast kurbanı olacaktınız” diye hırladı Nell.

“Bilmez miyim” dedi Maud kederle. “Yapardın. Çocuklarım anasız kalırdı. O yüzden sana anlatmadık.”

“Neyi anlatmadınız?” Tek tek yüzlerine baktım. “Neyi?”

“Bir ameliyat daha. Bağırsaklardan. Büyütülecek bir durum değil. *Büyütülmeyecek*” diye tekrar etti Nell sertçe ve daha fazla ayrıntı istemek için nefes aldım.

“Neyse, çocuklar şahane iş çıkardılar. Topher sabaha kadar yanımda kaldı...”

“Ondan kurtuluş yoktu” dedi Nell gözlerini devirerek. “Durmadan lanet olası hastaneyi kalabalıklaştırıyordu.”

“Online poker oynuyordum, zaten uyumuyordum” diye omuz silkti Topher. “Hem kim Nell’in hemşirelere savurduğu küfürleri dinlemeyi sevmez ki?” Topher son derece şefkat dolu bir bakışla Nell’in eline dokundu ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Yoksa o?.. Yani ikisi?..

“Derken Nell hastaneden çıkınca Nihal tek kelimeyle *dahiydi*” dedi Maud, ona göz kamaştıran bir tebessüm çakarak. “Nobel Ödülü alması lazım. Dedi ki, ‘Nell, tatlım, senin hayatındaki eksik robotlar!’”

“Robotlar mı?” diye tekrar ettim küçük dilimi yutarak.

“Robot kullanımı için olası bir fonksiyon yakaladım” diye açıkladı Nihal her zamanki ölçülü tavrıyla. “Nell’in gündelik operasyonlarını yürütebileceğimiz birkaç yol önerdim.”

“Bak!” Maud koltuktan kalktı, altındaki bir şeyi işaret etti ve ilk kez, Nell’in yanındaki robot kolunu gördüm. Bir standın üstüne monte edilmişti, son derece uzun bir çıkıntıya iliştirilmiş bir iPad’i tutuyordu.

“Hayatımı değiştirdi” dedi Nell ve Nihal ânında kızardı.

“Evin her yeri bunlarla dolu” dedi Maud, sanki robotları kendi icat etmiş kadar gururlanarak. “Bir tane Nell’in yatak odasında, bir tane mutfakta... Ah bak, bak! Geliyor!”

Ahşap zemin üstünde bir robot yaklaşıyordu, tıpkı atıştırma-lık robotu gibiydi ama Nell’in ilaçlarını taşıyordu. O kadar basit

ve zekiceydi ki, diyecek söz bulamadım. Çünkü Matt'e, Nihal'in bu robot hobisi hakkında söylediklerimi hatırlıyordum ve şu anda yerin dibine girebilirdim. Adam dahiydi.

"Gerçekten geliştirmek istediğim düzene, oküler bir motor-kontrol sistemi" dedi Nihal düşünceli düşünceli, bira bardağının üstünden Nell'i inceleyerek.

"O ne?" dedi Maud heyecanlı. "Biyonik kol mu?"

"Beni sakın kahrolası bir cyborg'a çevirme de" diye hırladı Nell.

"Ah, hadi ama, tak bir biyonik kol" dedi Maud. "Hadi Nell ya."

"Evet, hadi Nell ya" dedi Sarika. "Bozma eğlencemizi."

Bana göz kırptı ve içim mutlulukla doldu. Bu tipleri çok özlemiştim.

"Bu arada hâlâ Sam'le birlikte misin diye anlıyorum?" diye sordum.

"Haftaya onun evine taşınıyorum" dedi Sarika, ağzı kulaklarına vararak.

"Şahane! Nerede oturuyor demıştın?" diye masum masum sormadan edemedim. "Metro istasyonuna bayağı yakın olmalı, değil mi?"

"Epey yakın sayılır" dedi Sarika, bakışlarını kaçırarak. "Şey... Yani, ben hızlı yürürüm. Bazen bisiklete biniyorum. Öyle işte. En fazla on dakika."

"Motosikletle gidiyorsan on dakika" dedi Nell alaycı alaycı ve Maud kahkahayı bastı.

"Tamam, metroya kilometrelerce uzakta" dedi Sarika, birden teslim olup. "Metroya bok gibi uzak. Ama umurumda değil. Sadece onunla olmak istiyorum!"

O kadar mutlu görünüyordu ki, kalbim pırpır etti. İşte alın size. Yürütülebilir. İnsanda inanç olsun yeter ki.

"O halde şimdi biz de öğrenmek istiyoruz, Ava" dedi Nell. "Sana sormadığım için çatlayacaktım ama... kitabın?"

Minik bir sessizlik bıraktım, ardından zafer kazanmış gibi, "Bitirdim!" dedim.

Büyük bir tezahürat koptu, Maud zevkten dört köşe, havadan elime çak yaptı.

"Ve bir ajans beğendi" diye ekledim, bunları söylerken bile inanamayarak. "Beni... beni temsil etmek istiyor."

Felicity anılarımın geri kalanını ben bavulumu toplarken okudu. Söz veremem ama Harold'ın hikâyesi kitapçıları bulacak diye düşünüyorum dedi. Sevgili Harold'ım, gerçek bir roman olacaktı!

Nell iğne izleriyle dolu elini elimin üstünde koydu, gözleri ısıldı.

"İşte" dedi, hafif boğuk bir sesle. "İşte. Yapabileceğini biliyordum." Sırttı, ben de ona sırttım ve ikimiz de aylar önce bu evde yaptığımız konuşmayı hatırlıyorduk.

Ayrıca orada el ele otururken Nell'in yüzünü inceleyip ipuçlarını aradım. Çünkü bilmek zorundaydım. Nell ve Topher'un arasındaki o kıvılcımsı, şefkatli titreşim... Gerçekti. Sahiden mi?

"Nell" dedim alçak bir sesle. "Bir şey söyle. Sen ve Topher... çift misiniz?"

"Hayır" dedi Nell ânında, itiraz edercesine elini geri çekerek. "Tanrım! Hayır."

"Evet, çiftiz" dedi Topher, konuşmamıza kulak kabartarak.

"Hayır, değiliz."

"Eh, bence öyleyiz. Sarika, biz bir çift miyiz?"

"Bana sorma" dedi Sarika, hemen ellerini havaya kaldırarak.

"Tabii ki çiftsiniz!" dedi Maud tutkuyla. "Çok tatlı bir çiftsiniz siz!"

"Maud, sen delisin" dedi Nell ama hafif kızardı ve Topher'a hızlıca bakış attı.

"Destegin için teşekkür ederim, Maud" dedi Topher ciddiyetle. "Hatırlanacak." Sonra bana döndü, yüzünde keyifli bir ifade gördüm. "Sorunun cevabı olarak, sanırım uzlaşma halindeyiz. Daha fazla şarap isteyen?"

Başımı olumsuz anlamda salladım, bir yudum içip ikisine de güldüm, atmosferi içime çektim. Yeniden evde olma hissi, dostlarımla yanında olmak. Her şey devam etmişti ama iyi anlamda.

"Harold nasıl?" diye sordu arkamdan gür bir ses ve irkildim. Dönünce Matt'i gördüm, birkaç metre ileride oturuyor, kırmızı şarabını tutuyordu. Ben geldiğimden beri pek konuşmamış, bu coşkulu laflara katılmamıştı.

Yani, anlıyordum. Garipti. Biraz da acılıydı. Ama buradaydık işte, birbirimizi görmezden gelemezdik.

"Gerçekten iyi, teşekkürler" dedim.

"Güzel." Matt başını salladı. "Benden selam söyle. Kitabından dolayı tebrikler."

"Bitirdim" dedim çünkü bu sözü bir kez daha onun önünde dışımdan duymak istiyordum. "Bir şeyi bitirdim." Yutkundum. "Böyle."

"Evet." Matt'in gözleri sıcak bakıyordu. "Şahane."

"Sen de Harriet'in Evi'nden ayrılmışsın?" diye ekledim, kibarca konuşmayı sürdürerek.

Matt'in suratı hemen okunamaz bir ifadeye geçti. "Ah" dedi kısa bir duraklamadan sonra. "Haberin var."

"Evet. İnternette gördüm. Ama şu anda ne yaptığını bilmiyorum."

"Topher'la birlikte çalışıyorum." Yüzüne güzel bir gülüş yayıldı. "Hatta ortağım."

"Ah, Matt!"

"Biliyorum. Bayağı iyi."

Öylesine heyecanlıydı ki, öne eğilip içimden geldiği gibi ona sarıldım –sonra utançtan yerin dibine girerek geri kaçdım. "Tanrım. Affedersin. Ben şey. Tanrım..." Yanaklarım yanıyordu ve şarabımdan hemen bir yudum içtim. "Neyse, sen de iyiydin demek? İyi görünüyorsun..."

"Ava." Matt lafımı kesti, kafamı kaldırıp bakmamı bekledi.

"Ava. Acaba biz... ne bileyim, bir yemeğe çıkabilir miyiz?"

Yüzü son derece ciddiye ve aklımdan bin bir düşünce geçerek baktım. Onda da umut var mıydı? Bunca zamandır, o da umut etmiş miydi?

"Çok isterim" dedim sonunda. "Evet. İsterim."

Yirmi Altı

İkimiz de temkinliydik. Hatta o kadar temkinliydik ki, ilk başta nasıl düzgün bir konuşma başlatıp sürdüreceğimizden emin olamadım. Yani göz teması bile kuramıyorduk.

Matt vejetaryen İtalyan restoranında bize yer ayırtmıştı ve önce menü hakkında konuşmaya başladık. Ardından manastırda yediğimiz yemekleri hatırladık.

“O taze otlu makarna. Amma nefisti.”

“Atom fasulye çorbası.”

“Her sabah pişirdikleri ekmek. Tazecik.”

“Evet! Ekmek.”

Fakat insan bir yere kadar yemek anısını paylaşabilirdi. Sonunda sohbet tıkandı ve ikimiz de şarabımızı içtik, hani insan ne diyeceğini bilemeyince yaptığı gibi birbirimize kibar kibar gülümsedik.

Nefes aldım, sonra durdum çünkü beynim bir anlamda donmuştu. Aklımdan sadece *konusulmayacak* şeyler geçiyordu.

Matt, “Artık Ottolenghi’nin ne olduğunu biliyorum” diyerek sessizliği bozmaya gönüllü oldu ve konuşma başlatma cesaretine on puan verdim çünkü zordu. Hedefi on ikiden vurmuştu.

“Ne güzel.” Gülümsedim. “Yeni bir insansın.”

“Hatta eve harissa bile aldım” diye ekledi ve kahkaha attım.

“Beğendin mi?”

“Pek değil” diye itiraf etti ve yine kahkaha attım, bu defa adamakullu bir kahkaha.

“Ama haklısın, yeni bir insanım” dedi ciddileşerek. “Bazen tofu yiyorum.”

"Yemezsin." Bakakaldım. "Tofu?"

"Yiyorum. Denedim ve biliyor musun, kötü değil. Protein. Güzel. Bence şey olabilirim –semitaryen belki? Yarı-vejetaryen? Öyle bir şey var" diye ekledi, hafif savunmaya geçerek.

"Vay canına." Yüzümü ovuşturdum, bu yeni, değişik Matt'i kavramaya çalıştım. *Tofu mu? Semitaryen mi?* O kelimeyi ne zaman öğrenmişti. "Bu çok... farklı."

"Eh, en son görüşmemizden bu yana birçok şey değişti." Matt omuz silkti. "Birçok."

"Yeni iş" diye kadehimi kaldırdım. "Tekrar tebrikler."

"Evet. Yeni iş. Gerçekten harika olan bir yeni iş" diye altını çizdi. "Umduğumuzdan çok daha iyi gidiyor."

Matt'in işi, kesinlikle kaçınmam gereken sohbet başlıklarından biriydi. Fakat madem açıldı, bilmek için yanıp tutuştuğum şeyi sormadan duramayacaktım.

"Zor bir karar olmalıydı ama herhalde" dedim. "Annenle baban nasıl tepki verdi sen söyleyince?"

"Babam anladı" dedi Matt bir saniye sonra. "Annem, pek değil. Artık kabul ettiğini söylüyor ama ilk başta..." Yüzünü buruşturdu. "Yani bir sorun olduğundan bile haberi yoktu. Japonya'ya gitmemi bekliyordu. İstifamı almayı değil. Biraz koptu tabii. Bana 'ihanetimi' anlatan uzun bir mektup gönderdi. Toksikti."

"Vay canına." Elsa'dan uzun, elle yazılmış ve toksik bir mektubu hayal edebiliyordum. "Ama baban oralı olmadı?"

"Oralı oldu" dedi Matt. "Fakat ayrı zamanda, anladı da. Bütün ömrü boyunca Harriet'in Evi'nde yaşadı. Şirket için çalıştı. Asla kaçmaya çalışmadı ama benim neden kaçmak istediğimi anlayabildi. Oysaki annem..." Matt iç çekti. "Harriet'in Evi konusunda, garip de olsa, babamdan daha hırslı. Sanırım geç dönemde girdiği için. Dine dönmüş biri gibi. İçlerindeki herkesten daha dindar. Ama sanırım artık bu fikirle uzlaştı."

"Senin işini kim devraldı?"

"Ah, Cathy adında harika bir kadın" dedi Matt, sevinçle. "İçeriden terfi edildi. Üç yıldır bizimleydi. Ondan önce Mattel'deydi. Zeki biri. Gözü aç. Bu işe benden çok daha yakışıyor. Şu anda

Japonya'da, hatta, şeyle birlikte..." Durdu ve içimden bir milyon pound'una bahse girdim, 'Genevieve' demek üzereydi ama kendini tuttu. "Hepsi oradalar" diye düzeltti şarabını yudumlayarak. "Yani. Her şey yolunda."

"Harriet'in Evi'nden hâlâ 'biz' diye bahsettiğini fark ettim" dedim, kaşlarını kaldırarak ve Matt başıyla onayladı.

"Tuşe. Bak, ailemin şirketi o. Hâlâ yönetim kurulundayım, hâlâ umursuyorum... Sadece o şirketi bütün hayatım haline getirmek istemiyorum. Hapsolmuştum, bunu fark ettim... Ne bile-yim." Başını iki yana salladı. "Konfor alanım olmuştı. Sefil, toksik bir konfor alanı. En kötüsü."

"Eh, o alanın dışında çıkmama memnun oldum" dedim yumuşakça. "Memnun oldum."

"Ben de." Sanki bir savaştan çıkmış gibi nefesini üfledi. Fakat bu savaştan çıktığı için güçlenmiş görünüyordu, böyle içimden geçirdim. Daha dikti, daha mutluydu, kendiyile daha gururluydu. Yüzü parlıyordu. Tam bir kayaya benziyordu. "Sana teşekkür etmem lazım bunun için" diye ekledi.

"Ah." Garipçe kafa salladım. "Hayır. Gerçekten. Hayır."

"Evet" diye karşı çıktı. "Senden önce hep başka seçeneğim yok zannederdim. Bir şekilde sana, bana, bunlara başka açıdan bakmamı sağladın. O yüzden, buradayım. Yepyeni biriyim. 'En iyi hayatımı yaşıyorum,'" diye ekledi dudağı seğirerek, bense hemen kızardım. Hoş olmaya çalıştığını anlamıştım. Fakat o tabiri duymak bile içimi cız ettirdi. Bitmek bilmez tartışmalarımıza ve o zamanki halimize döndüm. Matt melankolik ve kırıncı. Ben cıyak cıyak ve çaçaron gibi. (Şimdi fark ediyordum.)

Bence ikimiz de en iyi halimizde değildik.

"Matt, sana bir sürü şey söyledim" dedim vicdan azabıyla. "Birlikteyken sana çok şey söyledim. Bunlardan bazıları..." Bakışlarımı kaldırdım. "Özür dilerim. Ama benim de sana teşekkür etmem lazım çünkü hayatımı farklı bir gözle görmemi sağladın. Sen bir şeyleri bitirmediğimi söylemeseydin, ben bu kitabı asla yazmazdım."

"Of Tanrım." Matt hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ava, affedilmez bir laftı o, hiç söylememeliydim..."

"Söylemeliydin!" Sözünü kestim. "Doğruydu! Ama artık doğru değil. Hedefime ulaştım ve çok... ne bileyim." Ellerimle belli belirsiz bir hareket yaptım. "Beni dönüştürdü. Ben de kendimi yeni bir insan gibi hissediyorum. İkimiz de öyleyiz. Sen farklı görünüyorsun. Daha mutlusun."

"Birçok açıdan daha mutluyum" diye onayladı Matt, sonra daha kısık bir sesle ekledi, "Her açıdan değil ama. Her açıdan değil." Kara gözlerini gözlerime dikti ve midem takla attı.

"Evet." Yutkundum. "Şey... ben de öyle."

"İtalya'dayken seninle temasa geçmedim" dedi, yüzünü başka tarafa çevirip, parmaklarıyla peçeteyi burarak. "Hepimiz senin huzur içinde kitabını yazmana karar verdik. Ben temasa geçseydim, dikkatini dağıttırdım. Ama... istedim. Seni düşündüm."

"Ben de seni düşündüm" dedim sesim birden titreyerek. "Hem de hep."

Tekrar göz göze geldik, gözlerindeki niyet aşıkardı ve kalbim güm güm atmaya başladı. Yoksa o?.. Yani biz?.. Olabilir miyiz?..

Derken Matt bakışlarını kaçırıp o anın gerilimini dağıttı.

"Sana bir şey vereceğim" dedi, önceden dikkatimi çeken plastik poşete uzanarak.

"Ben de sana bir şey vereceğim" dedim hevesle elimi çantama sokarak. Masaya tek bir taş koydum, iri ve pürüzsüz bir taşı -sonra ânında salak gibi hissettim çünkü kim akşam yemeği sofrasına taş getirirdi? Fakat Matt'in bakışları yumuşadı.

"Yoksa bu şeyden mi?.."

Evet anlamında başımı salladım.

"Vay canına." Taşı eline aldı. "Ta İtalya'dan buraya."

"Aynı plaja gittim. O aynı zeytin ağacına. Orada oturdum ve... bir şeyler düşündüm. Sonra bu taşı gördüm ve dedim ki, seni bir daha görürsem eğer..." Hafifçe kızarak durdum. "Eh. Burada işte. Bir hatıra."

"Teşekkür ederim. Çok sevdim. Benimkisi o kadar özel değil ama..." Matt tereddüt etti, ardından yıpranmış bir kitabı torbadan çıkardı.

"*Amatörler İçin Ciltçilik, 1903*" diye sesli okudum.

“Bir hayır dükkânının önünden geçerken bu kitap bana seslendi” dedi Matt, mahcup mahcup. “Düşündüm... bunu kurtarmam gerek. Ava için.”

Bir kitabı kurtarmıştı. Benim için. O kadar duygulanmışım ki, konuşamadım. Dilim tutularak eski, eprimiş sayfaları çevirirken gözlerim yanıyordu.

“İlk kitabım değil” diye itiraf etti, yaprakları çevirişimi izlerken. “Birkaç tane oldu. Bunları görüyorum ve içimden düşünüyorum, ‘Eh, ben almazsam...’”

“Hiç kimse almayacak,” diye ona katıldım, sesimi yeniden bularak.

“Aynen.”

Tekrar göz göze geldik ve nefesim kesildi. Bedenimdeki bütün dürtüler beni ona yaklaşıtıyordu, bir şansımız daha olabilir ihtimali karşısında rahatlamaktan ağlayabilirdim. Fakat aynı zamanda tedbirliydim. Onu kırmak istemiyordum. Beni kırmasını istemiyordum. Birbirimizi kırmadan sahiden tekrar bir araya gelebilir miydik?

“Affedersiniz?” Garson masamıza yaklaşıncı aramızdaki gerginlik kesildi, adam yüzünde garip bir sırıtmayla iki kocaman torbayı bize uzattı. “Size teslim edilecek bir şey bırakıldı.”

“Bize mi?” dedi Matt şaşkınlık içinde.

“Gündüz erken saatlerde işletmecimize verilmiş.”

“Kim tarafından?” dedim şaşkınlık içinde ve garson torbaların ön kısmını çevirdi ve okuduk. Birinde: *Ava’ya, arkadaşlarından ve diğerinde: Matt’e, arkadaşlarından yazıyordu.*

“Vay canına” diyerek benim torbamı garsondan aldım. “Şey... teşekkürler.”

Adam gözden kaybolana kadar bekledikten sonra birbirimize baktık.

“Senin haberin var mı bundan?” diye sordu Matt.

“Hayır! Hiçbir fikrim yok. Bakalım mı içinde ne varmış?”

İkimiz de paketimizi yırttık ve içinden kırmızı bir ciltli defter çıkt. Birisinin üzerinde düzgün kalın büyük harflerle şöyle yazmıştı:

MATT-DİYARI REHBER KİTAP

Matt'inkine kafamı kaldırıp baktım —onda da aynısı vardı fakat onunki maviydi ve başlığı şöyleydi:

AVA-DİYARI REHBER KİTAP

"Aman Tanrım" dedi Matt, inanamayan bir gülüşle. Ciltli defterini açıp ilk sayfayı okudu. "Yok artık."

"Ne?"

"Paha biçilemez." Dışından okudu: "*Ava-diyarı tezatlıklarla dolu olabilir, tahmin edilemez ve tesadüfi olabilir. Fakat aynı zamanda hep neşeli, umut dolu ve renklidir. Bakınız sayfa 7 'Ava'nın renk anlayışı.'*"

"Kim yazdı bunu?" diye yarı şaşkın, yarı gülmek isteğiyle sordum.

"Bilmiyorum. Maud mu? Nell mi?" Cildi bana doğru çevirdi fakat her şey anonim bir fontla bilgisayardan çıkmıştı.

"Eh, sen şunu dinle." Benimkinin ilk sayfasını okudum, başlığı, 'Matt-diyarına Giriş' şeklindeydi. "*Matt'e ilk yaklaştığınızda söylediğiniz tek kelimeyi bile duymadığınızı zannedebilirsiniz. Hareketsiz gözükür. Ancak tavrına ve haline uyumlandıkça sizi duyabildiğini fark edersiniz fakat kendi zaman ölçeği içerisinde tepki verecektir. Bakınız sayfa 4, 'Matt nasıl iletişim kurar.'*" Neşeyle sayfaya vurdum. "Bunu her kim yazdıysa, seni iyi tanıyor."

"İnanılmaz ya!" Matt gözleri yuvalarından fırlayarak sayfaları çevirdi. "Baksana, içindekiler sayfası. Yemek... Adetler... Vahşi yaşam... Geleneksel giysiler..."

"Seninkinde de var" diye kahkaha attım. "Kültür... Teknoloji... Habitat... Tarih..."

"Ha!" Matt kahkahayı patlattı. "*Ava-diyarının geleneksel giysileri ilk başta göz zevkinizi zorlayabilir. Hiç telaş yapmayın. Gözleriniz envai çeşit renk ve stil yelpazesine uyum sağlayacaktır.'*"

"Ne?" Şakacıktan sinirlenmiş gibi sordum. "Bir dakika, seninkini bulalım." Doğru sayfayı açıp sesli okudum. "*Matt-diyarının*

geleneksel giysileri. Bunlar mavi gömlekle kombinlenmiş pantolondan oluşur. Başka renk kabul edilemez. Geleneksel giysileri çeşitlendirme girişimleri şu âna dek, başarısız olmuştur." Kahkahalarla gülmeye başladım. "Ne kadar doğru. Ah, çok ama çok doğru!"

"Değil!" Matt eğilip mavi gömleğine baktı. "Mavi güzel bir renk" diye savunmaya geçti.

"Matt-diyarı sıfırın altı derecelerde gezinir" diye dışından okudum. "Gezginlerin ona göre giyinmeleri tavsiye edilir."

"Ava-diyarına seyahat edecekler, bu ulusal garip müzikal adetlerine hazırlıklı olmalıdır" diye bana katıldı. "Kulak tıkacı edinebilirsiniz."

"Bak sen densizel" diye kafa tuttum. "Ah, diller var. Matt-diyarında konuşulan dil İngilizce, 'futbol' ve 'mantık'tır."

"Ava-diyarının dili İngilizce, 'aromaterapi' ve 'Harold'dır" diye cevap verdi Matt. "Hey, ben de Harold biliyorum."

"Matt-diyarına gidip de dondurmalarından tatmadan dönemezsiniz."

"Çatt" dedi Matt, kendi kitabını gösterip. "Ava-diyarına gidip de dondurmalarından tatmadan dönemezsiniz."

Birbirimize gülümsedik, ardından bir başka bölümü açtık.

"Matt-diyarında doğuştan bilgelik hakimdir, aynı zamanda güçlü, değerli bir özellik daha: Dinleme becerisi. Evet." Matt'e karşı yepyeni bir sevgi duyarak. "Evet, doğru. Sen dinlersin."

"Ava-diyarı yorgun bitkin ruhları dönüştürür" diye dışından okudu Matt. "Taze, iyimser havası meşhur bir toniktir, ancak yoğunluğuna alışkın olmayan bünyelerde baş dönmesi yapabilir." Matt bana sııttı. "Sen başımı döndürmüştün. Hâlâ döndürüyorsun."

"Nadir spontanlık ve oyunculuk volkanik patlamaları, Matt-diyarına heyecan verici bir hava katarak dıştaki o sakin görünüşü yalancı çıkartabilir" diye okudum. "Çok doğru!"

"Ava-diyarının yükseklik ve uçuklukları bireyleri zorlayıcı olabilir ancak ziyaretçiler bu yükseklikteki manzaraların ve zevklerin, çabalarına değdiğini deneyimleyecektir." Matt gözlerimin içine baktı. "Manzaralar" diye yavaşça tekrar etti. "Ve zevkler. Tam doğru ifade edilmiş."

İçimden bir ses manzaralar derken neyi kast ettiğini anladığımı söylüyordu. Ve zevkler. Hatta bakışları öylesine yoğunlaşmıştı ki, kızarıp bozardım ve tekrar önüme baktım.

"Ah, baksana, sonuç bölümü de var" dedim en son sayfayı açarak. "Matt-diyarında sağlam bir doğruluk, kimlik bütünlüğü ve şeref manzarası bulursunuz. Matt-diyarı nadide bir cevherdir..." Sustum, boğazım birden düğümlenmişti çünkü çok doğrudu. "Matt-diyarı nadide bir cevherdir, başka sığ arazilerde hüsranı uğramış uyanık gezginler içindir ve gösterilen azim ölçülemeyecek büyüklükte ödülleri kazanacaktır."

"Vay canına" dedi Matt duygulanarak. "Eh, seninkinde de şöyle diyor..." Kitabının son sayfasına geldi ve okumaya başladı.

"Ava-diyarı bir Shangri-La'dır. Bir sihir, umut, hayal gücü ve hepsinden öte, sevgi coğrafyasıdır. Öyle bir yerdir ki..." Matt durdu, sesi titredi. "Öyle bir yerdir ki, uğrayanlardan pek azı ayrılmak ister."

Gözlerim yanmaya başladı çünkü bunu kim yazmıştı? Matt de yüzü alev alev sevgiyle bana baktı.

"Kendim yazsam bu kadar iyi ifade edemezdim" dedi sessizce.

"Aynen" dedim, alım al morum mor. "Yani... senin hakkında yazarlar. Aynen."

"Yazar adı yok, dikkatimi çekti." Matt başıyla kitabı gösterdi. "Hepsi birlikte yazmış."

"Piçler." Matt sırıttı. "Hepsine tabloda sütun açacağım."

"Şence bize bir mesaj mı göndermeye çalışıyorlar?" dedim ve şaka yapar gibi konuşmaya çalıştım ama gözlerim yine yanuyordu. Çünkü... bu gerçek miydi? Gerçekten gerçek miydi?

"Evet" dedi Matt, zihnimi okur gibi ve elini uzatıp masanın üstünde duran elimi tuttu.

Elimi birkaç saniye tutmasına izin verdim, vücudumdaki gerginliğin gevşediğini hissettim. Ama sonra parmaklarını kaçırdım. Çünkü eğer bir şansımız olacaksa, dürüst davranmalıydım. İkimiz de.

"Matt... ben gerginim" dedim, gözlerimi masaya dikip. "Öyle olmak istemiyorum. Ama öyleyim."

"Tabii ki" dedi Matt ciddileşerek. "Ben de öyleyim. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

"Dikkatle." Başımı salladım. "Acele etmeden."

"Dürtüsel hareketler olmayacak" diye onayladı Matt.

“Farklılıklarımız olduğunun ayırdına varacağız. Bunun üstünde çalışacağız.” Ağırbaşlı bir edayla baktım ona. “Birbirimize saygı duyacağız. Senin hayatındaki her şeyi sevemem ve sen de benim hayatımdaki her şeyi sevemezsin. Ve... ne olacak ki. Varsın olsun.”

“Katlıyorum.” Matt başıyla onayladı. “Varsın olsun.”

* * *

Benim evime dönüş yolunda, havadan sudan konuştuk. Matt’in hisleri nasıldı bilmiyordum ama benim kalbim küt küt atıyordu. Sanki ilk randevu gibiydi ama ikinci sefer. Bu da durumu zorlaştırıyordu.

İlk sefer hiçbir çekincem yoktu. Keşfetmek için sabırsızlandığım, görkemli, davet edici bir coğrafya görüyordum sadece. Şimdiyse aynı coğrafyada dolaşıyordum fakat ani iniş çıkışlarının, tehlikeli uçurumlarının bilincindeydim. Kendinden emin adımlarla önden seke seke gitmiyordum, parmakucunda ilerliyordum. Her an geri adım atmaya hazırdım.

“Arlo Halsan’ın otobiyografisini okudum” dedim, birden hatırlayarak.

“Öyle mi?” Matt kalakaldı.

“Birisi... tavsiye etmişti” dedim, o G ile başlayan ismi anmayarak. “Olağan dışı. Aman Tanrım, çocukluğu. Ne kadar kederli.”

Genevieve’in bir konuda haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyordum ama arkasında ne olduğunu görünce sahiden de eserlerine farklı bakıyordu insan. Özellikle de tüysüz kurta. Arlo Halsan’ın bu kadar travmatize olduğu için çocukken kafasında kurguladığı hayali köpeği temsil edebileceği aklımın ucundan geçmezdi.

“Ama sanmıştım ki sen...” diye başladı Matt. Sonra durdu ve önümüzdeki kara parçasına dikkatle yaklaştığını fark ettim. Bir süre sessizce yürüdük, derken benim evime vardık ve Matt aniden, “Dedemden bahsetmedim” dedi. “Sohbet ettiğinizi anlattı bana. İyi kalpli bir insansın, Ava.”

“Benim için zevkti.” Matt’e gülümsedim. “Dedeni sevdim.

Aile fertlerin içinden..." Durdum çünkü bir çukura yaklaştığımı sezdim. "Neyse. Çok tatlı biri."

"O da seni seviyor." Matt sessizce verandadaki lambayı süzdü, hâlâ ampulü eksikti ve ne düşündüğünü biliyordum.

"Yenisini takacağım" dedim çabucak. "Evde yoktum."

"Bir şey demeyecektim." Matt ellerini kaldırdı. Ön kapıyı itip açarken biraz üzüntülüydüm çünkü hâlâ biraz diken üstündeydik. Birbirimizle doğal değildik. Belki sonradan otururdu. Konuşmaya devam etsek yeterdi.

"Eee, bil bakalım ne oldu? Maud nihayet bütün kurtarılmış mobilyalarını yeniden döşedi!" Ön kapımdan çıkan merdivenlere adım atarken Matt'e anlattım. "Mutfaktaki dresuarı gör bak. Mavi. Muhteşem olmuş. Hiçbir yerinden çivi çıkmıyor."

"Duyduğuma sevindim. Görmek için sabırsızlanıyorum. Harold'ı görmek için de sabırsızlanıyorum" diye ekledi ve içimden ona karşı yine sevgiyle doldum.

"Neden havlamıyor?" diye sordum şaşırarak, evime yaklaşırdı. Kapıyı açtım, Harold'ın her zamanki neşe patlamasıyla bizi karşılamasını bekledim ama köpek yoktu. Heyecanlı havlamalar yoktu. Harold tarafından karşılanmadan eve girmek tüyler ürpertiyordu.

"Nerede?" diye şaşırdım. "Bir terslik var. Harold?" Sesimi yükselttim. "Neredesin?"

Birden uzaklardan bir hurlama duyup Matt'e baktım.

"Nasıl ya... Harold?" diye bağırды.

Bir saniye sonra cam kırılma sesi geldi ve Harold ömrüm boyunca duymadığım kadar çıldırmış gibi havladı. Matt aniden nefesini tuttu.

"Ha siktir!"

"Ne?" dedim korkuyla.

"Birisine eve girmiş" dedi Matt, omzunun üstünden ve bütün bedenim korkudan kasıldı.

Matt evin içine, mutfığa girdi ve arkasından koştu. Arka kapı aralıktı, yerler cam kırığı içindeydi ve Harold yangın merdiveninin tepesinde, ciğerleri patlayana kadar havlıyordu.

"Harold!" Yakalamak için atladım ama elimden fırladı, Matt'in yanından geçip en manyak havlamasıyla yangın merdiveninden aşağı koştu. "Harold!" Korkuyla avaz avaz bağırdım. "Durl! Geri dön!" Yangın merdivenine koştum ama Matt elimi sıkıca yakaladı.

"Sen dur" dedi. "Ben giderim."

Yangın merdiveninden takır takır indi, bense ne Matt'i, ne Harold'ı duyarak, yüreğim ağzımda atarak orada kaldım, düşünüyordum, *Ne yapсам? Polisi mi arayayım? Gelirler mi ki? Telefonumu da çıkarabilirdim ama o sırada Matt geri döndü, arka kapıdan nefes nefese içeri girdi.*

"Eve gireni yakalayamadım" diyebildi iki nefes arası. "Kim bilir hangi deliğe girdiler. Harold peşlerinden koştu. Seslendim ama... beni ne kadar kaale aldığını tahmin edersin. Ava, iyi misin?"

Gözleri kara ve tedirgin bir ifadeyle beni süzdü, sanki içimde dayanamadığım bir balonun şiştiğini hissettim.

"Matt, üzgünüm!" Sıcak ve çaresiz bir sağanak şeklinde sözcükler ağzımdan döküldü. "Çok, çok üzgünüm. Sen başından beri haklıydın! Kapıyı tamir ettirmeliydim. Asma kilitler almalıydım. Suç oranları hakkında söylediklerine kulak asmalıydım. Her şey kulak asmalıydım..."

"Hayır!" Matt omuzlarımdan tuttu, onun gözleri de parlıyordu. "Sen haklıydın, başından beri. Harold tam bir yıldız. Şampiyon o. O köpekte hiçbir sorun yok, hiç. Bu gece seni korudu. Benden daha iyi korudu. Köpeğini seviyorum. Senin köpeğini seviyorum" dedi tekrar hiddetle.

"Gerçekten mi?" Kekeleydim.

"Şaka mı yapıyorsun?" Matt birden duygulanarak bana baktı. "Ava, ben senin hayatını seviyorum. Evini seviyorum. Kurtarılmış kitaplarını seviyorum. O aptal sıcak banyolarını seviyorum. Vejetaryen yemeklerini seviyorum. Ve senin... ne bileyim, her bokunun her yere dağılmasını seviyorum. Arkadaşlarını da. Ve..."

"Eh, ben de senin arkadaşlarını seviyorum" diye sözünü kes-tim, sesim titreyerek. "Ve o çirkin binanızı. İnternet kullanıcısı sayımınızı. Sanat eserlerini" dedim aniden gaza gelerek. "O tüysüz

kurtu ve korkunç elleri ve hepsini... çünkü o sensin. Onlar sensin, Matt. Ve ben seni seviyorum."

"Benim sanat eserimi paramparça ettiğin zaman bile seni hâlâ seviyordum" dedi Matt, bakışları donarak. "Seni daha da çok sevdim."

"Sevmedin."

"Sevdim."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve kollarımı Matt'e dola-dım, birden onu sonsuza dek tutabileceğimi hissettim.

"Bir daha hiç ayrılmayalım" dedim göğsüne doğru, sesim titreyerek.

"Asla."

"Kata."

"Peki... Harold'ı gerçekten seviyor musun?" diye eklemeyen edemedim, biraz ayrılınca, Matt bana yamuk bir gülüşle gülümsedi.

"Harold'ı gerçekten seviyorum. Bana neden diye sorma ama seviyorum. Yemeğimi çalmasını, gömleklerimi parçalamasını..."

"Hayır artık" dedim kahkaha atarak.

"Seviyorum" dedi Matt ısrarla. "O köpeği, bir köpeği sevebileceğimi sandığımdan çok daha fazla seviyorum. Yeri gelmişken, nerede o?" Matt kafasını iki yana çevirdi. "Gidip bulmamız lazım. Bu tarafa geri koşar zannettim."

"Ya hırsızlar onu kaçırdıysa?" diye aniden yüreğim ağzıma geldi ve Matt bana manalı bir bakış attı.

"Düşük ihtimal" dedi. "Harold'ı kaçırdığını hayal etsene? Ama onu bulalım."

Tekrar bahçeye indik, önce orayı kolaçan ettik ama Harold'dan eser yoktu. Sonra sokağa çıkıp el ele yürümeye başladık, karanlık sokakta ara sıra seslendik.

"Harold? Harold!"

"Neredesin aptal köpek? HAROLD!"

"Ya kaybolduysa?" dedim köşeye ulaşıncaya kaygılanarak.

"Kaybolmaz. Muhtemelen bir köşe başında sokak köpeklerine gövde gösterisi yapıyordur. Hatta kendine bir çete kurmuştur. Harold!" Matt sesini yükseltti. "Harold, gerizekâh! EVE gel!" Sonra dondu. "Bir dakika. Duydun mu?"

Kıpırtısız durduk ve birden ben de duydum: Uzaktan, tanıdık bir havlama sesi idi.

"Harold!" diye rahatladım. "İşte orada! İyi de... nerede?" Oduğum yerde allak bullak döndüm, sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştım. Bir sürü apartman ve evin, giriş yollarının, demir kapılı girişlerin ve bahçelerin olduğu sokakların arasındaydık. Harold herhangi bir yerde olabilirdi.

"Orada." Matt işaret etti. "Hayır, bir dakika. Şurada. Harold. HAROLD!" Havlama sesi yükseliyordu ve nereden geldiğini anlamıştık. Sese doğru koşmaya başladım, ciğerlerim yanarak son ses bağıırıyordum.

"Harold? HAROLD!"

Bir köşeye daha ulaşip ayaklarım kayarak durdum, nefes nefeseydim, hâlâ kafam karışık. Havlama sanki artık başka bir yerdeydi. Hangi cehennemdeydi? Birisinin bahçesinin içinde miydi?

"Bize doğru geliyor" dedi Matt, yanımda durup. "Dinle."

Sahiden de havlama sesi yaklaştı. Bayağı yakında olmalıydı, tam şeyde...

"Arkamızda mı yoksa?" dedim kafa karışıklığıyla ve duymak için döndüm. Tam o saniye duydum. Acı bir fren sesi. Doğaya aykırı bir inilti.

Harold.

Hayır. *Harold*.

"Siktir" diye mırıldandı Matt, koşmaya başlayarak. Yanında koştum, adımlarımız birdi, beynim korkudan durmuştu ve bir sonraki köşeyi dönünce Harold'ı sokağın ortasında yerde yatar-ken bulduk. Sokak lambasının altında zor seçiliyordu ama kan gölünü gördüm.

Yok... Ben bakamadım bile...

Hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ettim, yine de Matt benden önce ona ulaştı ve beti benzi atarak Harold'ı kucağında tuttu.

Harold boğazı kuruyarak nefes alıyordu. Her taraf kan içindeydi. Tüyleri kopmuştu... Kemikleri görebiliyordum... Ah Ha-

rold, Harold, dünyam... Yolda hemen Matt'in yanına çömeldim, narince Harold'ın başını bana uzattı ve cep telefonunu çıkardı.

"Çarpıp kaçmış götler" dedi, sert bir sesle telefonu çevirirken. "Canavarlar."

Harold hafifçe inledi ve ağzından kan geldi. Matt'e baktım, o da bana baktı. Ve her şey oradaydı. Konuşmamıza hiç gerek yoktu. Her şey oradaydı.

Yirmi Yedi

Altı ay sonra

Nihal, Harold'a yeni bir robot bacağı yapmak istiyordu. Harold'ın yeni bir robot bacağına ihtiyacı yok diyip duruyordum. Zaten çok iyi iş gören, son teknoloji eseri bir protez bacağına sahipti. Ama Nihal, Harold'ı her görüşünde o protez bacağı inceliyordu, gözleri düşüncelere dalıyordu ve Harold'ı biyonik köpeğe çevirmek istediğini biliyordum.

Bense, minnettardım. Hâlâ her sabah uyanıp midem bulanarak başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissediyordum ve neyin ucundan döndüğümüzü düşünüp yüreğim ağzıma geliyordu.

Harold'ın yaşayacağını anladıktan sonra (düşüp bayılacaktım neredeyse, en harika anım değildi), en büyük endişem o hayat doluluğunu kaybetmesiydi. İhtiyaç duyduğu haftalarca tedavi, ameliyat, rehabilitasyon bir şekilde belini bükecekti. Fakat ne sarıyordum ki? Harold'dı bu.

Resmen tam gaz devam ediyordu. Sanki, "Baksanıza, yeni metal bacağım çok havalı" diyordu. Veteriner fizyoterapist hayatında hiç bu kadar özgüvenli bir köpeğe rastlamadığını söylüyordu. Sonra şaşkın bir bakışla birlikte, neredeyse seansları Harold'ın öncülüğünde yaptıklarını ekledi.

Matt ve ben bunu duyunca bakiştık, Matt de, "Hı hı, tahmin edebiliriz" dedi. Ekledi, "Asıl ünlü olunca görün. Dayanılmaz olacak."

Kazadan bir ay sonra Felicity beni arayıp Sasha isimli bir yayıncının Harold hikâyemi bir kitaba çevirmek istediğini söyledi. Gerçek bir kitaba!

Sasha öğle yemeğine gelip Harold ile tanıştı ve ona kazanın hikâyesini anlattım. (Sonunda görüşme bir nevi terapiye evrildi.) Sonra da bu olayı kitaba ekleyebilirim elbette diye sordum? Çünkü artık bu Harold'ın bir parçasıydı?

Sasha ise bunun üstüne düşünceli düşünceli durdu ve belki bu hikâyeyi devam kitabına bırakabileceğimi ifade etti. Arkasından Felicity bana telefon etti, yayıncıların fikrini değiştirdiğini, artık iki kitap istediklerini söyledi! Harold hakkında iki kitap! İnanılmazdı. Bütün olay inanılmazdı. Bana inanılmaz miktarda bir para teklif ettiler, ben de, "Vay canına, teşekkürler!" diye cevap verdim, bu arada Felicity hızla araya girip cevabımın teklifi kabul etmek anlamına gelmediğini söyledi. Sonra bir şekilde yayıncıların bana daha fazla para vermesini sağladı. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordum. Böylece el ilan yazma işinden ayrılabilirdim. Yeni bir Harold kitabı yazmaya tamamen odaklanmış durumdaydım. (Tek farkla, hâlâ aromaterapi işine girmek istiyordum, bu kesinlikle yan işim olacaktı.)

O zamandan beri Matt ve ben, bir düzen oturtmuştuk, ben onda kalıyordum –hatta resmen onun evine taşınmıştım– ama kendi evimde çalışıyordum. Bu şekilde hâlâ kendime ait ofisim olabiliyordu. Birlikte bir ev alma durumumuz olabiliirdi, ileride. Fakat şimdilik... dı-dı-dı-dım... yatak alışverişine çıktık! Bayağı zaman harcadık ama artık gelmiş geçmiş en iyi yatak bizim. İki farklı şilteyi yan yana ilıştirdiler. Dahiyane!

Tüysüz kurdu kaldırdık ama. Arkasındaki tahammül edilemez kokuşmuş hikâyeyi bildikten sonra, heykele hepten bakamaz olmuştum, gözlerim doluyordu. Böylece yatak odasının Arlo-suz bölge olmasına karar verdik.

Şimdi Nell'in oturma odasında çevreme bakıp Harold'ın nereye kaybolduğunu aradım ve hiç şaşmadan, Nell'in onu kucağına aldığını gördüm. Harold'a her zaman zaafı vardı zaten ama geçirdiği kazadan sonra hepten yumuşamıştı. Bu ay yürümekte güçlük çekiyordu ve bana dedi ki, ne zaman zorlansa, Harold'ı düşünüyordu.

"Ava!" diye haykırdı şimdi ona baktığımı görünce. "Hâlâ anlatmadın! Çıplak sauna nasıldı?"

"Aman Tanrım." Maud yerde oturduğu yerde dikildi. "Evet! Hâlâ anlatmadın."

"Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik" diye itiraz ettim. "Lansman için buradayız."

Heyecan verici haber şuydu, Nell ve Topher birlikte yeni bir siyasi parti kurmuştu! Adı da Gerçek Hayat Partisi'ydi. Şimdilik on üyesi vardı çünkü hepimiz hemen katılmıştık, artı Topher'ın asistanı ve Nell'in annesi. Ama internet sitesini falan kursunlar, hemen büyürdü.

Nell de Topher da sıradaki seçimlerde milletvekili adayı olmak istiyorlardı fakat diğer detaylar konusunda bayağı ketumdu-lar... bugüne kadar! Kampanya posterleri hazırlamışlardı, bizim geri bildirimlerimizi bekliyorlardı, o yüzden Nell'in evinde toplanmış-tık. Posterleri cam kenarındaki şövalede duruyordu, üstüne bir çarşaf örtülmüştü ve bir dakika sonra çarşafı kaldıracaklardı. Dün bu etkinliğe 'örtüyü açma' adını takmıştık, sonra Topher, "Siktir et ya, hadi resmi açılış diyelim" diye atıldı ve şampanya aldı, bu da herkesi sevince boğdu.

(Ayrıca: Tam anlamıyla bir çiftler. Nell olmadıklarını iddia etse bile.)

"Bir dakika sonra lansmana başlıyoruz." Nell itirazlarımı geri çevirdi. "Önce çıplak sauna hikâyesi!"

"Çıplak sauna hikâyesi!" diye onayladı Sarika ve Sam'i dürttü, Sam de itaat ederek, "Çıplak sauna hikâyesi!" diye tekrarladı.

"Tamam." Matt'e şöyle bir baktım, içkisine doğru kıkırdadı. "Evet, bildiğiniz üzere dün Matt'in anne babasının evine gittik..."

"Aranız nasıl?" diye sözümü kesti Nell.

"İyi" dedim, şöyle bir düşünüp. "Eskisinden çok daha dostane. Artık bana vejetaryen yemekler vermeyi hatırlıyorlar. Matt'i bayağı affetmişler. Elbette Genevieve'den bir kez bile bahsetmiyorlar."

Tekrar Matt'e doğru baktım ve yamuk bir gülüşle beni onay-ladı.

Genevieve'den bir kez bile bahsetmiyorlar çünkü kız uyuşturucu sa-tarken yakalanmış, diye eklemedim çünkü gerek yoktu. İki ay önce

Daily Mail'de çarşaf çarşaf çıktı: Popüler çocuk influencer'ı, Hollywood ajansı numarası yapan gazeteciye kokain ikram etti.

Elsa yıkılmıştı. Kriz merkezi kuruldu. Yönetim kurulundaki her bir üye gidip son derece ağırbaşlı bir basın toplantısıyla uyuturucuları kamu huzurunda kınamak zorunda kaldı, Matt de dahilildi. Ama arkasından Harriet'in Evi satışları bu tanıtıma dayanarak yükseldi. O yüzden, anlarsınız ya. İşler çıkışlar.

"Eh, iyi olmuş" dedi Maud teşvik edercesine ve başımı salladım. "Evet. Öyle." Söylemediğim bir diğer şeyse, *Matt'in çerçevesi fotoğraflarını vitrine koyduğundan beri Elsa'ya daha bir ısındım* cümlesiydi. Çünkü bu, Elsa ile benim aramda bir sırды.

Matt resimleri ilk gördüğünde kalakaldı. Sonra, "Vay. Anne. Bunlar yeni" dedi.

Öylesine duygulanmıştı ki, yüreğim dayanmayacaktı neredeyse. Elsa bana bir bakış attı, bense gözlerimi tavana diktim ve Elsa sonunda, "Ah, evet. Evet. Düşündüm ki..." dedi. Boğazını temizledi. "Düşündüm ki, bir yenileme zamanı geldi. Hepimiz temsil edilmeliyiz. Bütün aile üyeleri."

Tek bu sefer bahsi geçti. Ancak ne zaman eve gitsek, Matt holde şöyle bir oyalanıyordu ve onu vitrine bakarken görüyordum ve... içime siniyordu. Kelime buydu işte. İçime siniyordu.

"Boş ver onları şimdi!" dedi Sarika sabırsızca. "*Çıplak sauna hikâyesi!*"

"Tamam." Şampanyamı yudumladım. "Peki! İşte geliyor. Evet, bildiğiniz üzere ben bu çıplak sauna konusunda çok kararlıydım. Sahiplenecektim yani. Bedenimi özgüvenle taşıyacaktım."

"Ağda yaptın mı?" diye sordu Sarika.

"Tabii ki ağda yaptım! Planım hazırды. Cırlıçıplak ve bedenimden gurur duyarak içeri girecektim, alnım açık. Anlıyor musunuz? Bedenimden gurur duyarak. Kadın olmaktan gurur duyarak. Tuhaf damarlarımdan gurur duyarak."

"Sende tuhaf damar yok ki" diye hemen karşı çıktı Maud.

"Ah, var var." Ona döndüm. "Görmedin mi hiç? Şey tarafında..."

"Bırak şimdi ya!" diye patladı Nell. "Bize ne olduğunu anlat!"

"Matt'in babasının şeyini gördün mü?" dedi Maud kıkır kıkır gülerek.

"Sen de orada mıydın, Matt?" Sarika ona döndü.

"Hayır" dedi Matt. "Benim telefonum çaldı, o yüzden kaçır-dım." Ağzı kaydı. "Maalesef."

"Tamam." Hikâyeme kaldığım yerden devam ettim. "Matt'in telefonla konuşmayı bitirmesini bekledim ama sonunda bana sen git dedi. Oraya gittim, herkes çoktan saunaya girmişti."

"Tam olarak kim herkes?" diye öğrenmek istedi Nell.

"Elsa, John ve iki arkadaşları. Ben de soyunma odasında so-yundum."

"Anadan üryan yani?" diye netleştirdi Sarika.

"Anadan üryan." Başımı salladım. "O saniye artık heyecandan patlayacaktım."

Maud gözlerini kocaman açarak, "Eminim!" dedi.

"Hatta kendime aynanın karşısında bir destek konuşması bile yaptım. Dedim ki, 'Ava, başarabilirsin. Erkek arkadaşının anne ba-basıyla birlikte çıplak oturabilirsin. Bedeninde gurur duy.' Hav-lum vardı ama vücuduma sarmadım. Arkamda sürüdüm. Sonra saunaya gittim, büyük bir çalımla kapıyı açtım, anlırsınız ya, hava-lı görünmek için, çıplak olmama rağmen..." Gözlerimi kapattım çünkü anısı bile utançtan yerin dibine sokuyordu beni.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Maud.

"Hepsinin üstünde mayo vardı."

"Hayııııı!" Sarika patladı ve Sam'in içkisi boğazında kaldı. Maud dilini yuttu ve Nell öyle çok gülüyordu ki kıpkırmızı oldu.

"İğrençti!" dedim. "Bana öylece baktılar ve Elsa, 'Ava, biliyor-sun, misafirler için yedek mayomuz var.'"

"İyi de onlar neden mayoluydu?" Nell neredeyse suçlar gibi Matt'e döndü.

"Ben de öyle dedim! Neden? Sonra Matt de bana, beni rahat hissettirmek için bilerek mayo giydiklerini söyledi."

"Sanırım annem bana mayo giymeyi planladığını söylemiş-ti" dedi Matt, vicdan azabıyla sınıtarak. "Ama mesajı aktarmayı unutmuşum. Abartılacak bir şey yok dedim."

"Eee, sen ne yaptın, Ava?" diye sordu Sarika hayretler içinde.
"Oturdun mu öyle? Çınlıçplak?"

"Evet, oturdum valla" dedim başım dik.

"Helal!" Nell beni alkışladı.

"Stilimi kullandım" dedim. "On sekiz saniye kadar. Ondan sonra kalkıp kaçtım." Şampanyamı kafaya diktim. "Artık kendimi tamamen rezil ettiğime göre, bunlardan bir yenisine ihtiyacım var. Bir şişe daha alayım."

Yanaklarım hâlâ utanç ve kahkahadan al al vaziyette mutfağa gittim, buzdolabından bir şişe şampanya aldım, aynı zamanda da Sarika'nın WhatsApp'tan yolladığı bikini emojiğine cevap verdim. Ha ha. Aman ne komik.

Doğrusunu isterseniz, WhatsApp bağımlılığım hâlâ devam ediyordu. Fakat Matt kendine baksın! Büyük WhatsApp grubuna o da dahildi ve herkes kadar konuşup yazıyordu.

Gerçi hakkını yemeyelim, benden daha iyi *ayrıştırabiliyordu*. Cep telefonunu kapatıp başka şeylere katlabiliyordu. Geçen akşam Matt gömüğümün düğmelerini çözmeye çalışırken Nell ile hemen bir konuyu tartışıyordum. (Maud gördüğü şu iğrenç arabayı alsın mı almasın mı konusunda aynı fikirde değildik.) Tam 'araba motoru' emojişi arıyordum ki, Matt koptu. Telefonu elimden kap-tığı gibi şöyle yazdı:

Ben Matt. Ava ile seks yapmak istiyorum. WhatsApp grubun-dan bir süre ayrılabilir mi lütfen?

Elbette bir saniye sonra, cevaplar yağmur gibi yağdı.

Tabii tabii!

İyi eğlenceler!

Ne kadar sürecek? Tahmini yuvarlak hesap?

Nell, onlara bunu soramazsın!!!

Sordum bile.

Ardından bir milyon tane patlıcan emojişi.

Yani bayağı komikti. Hatta garip bir biçimde ateşliydi de.

"Ava." Nihal düşüncelerimi bölerek mutfağa girdi, yüzün-de hülyalı bir ifade gördüm. "Harold'ı düşünüyordum. Robotik bacak değilse de, yeni bir iletişim cihazına ne dersin? Harold çok

zeki. Bir şekilde beyin dalgalarının izdüşümünü çıkarabilirsek...”

“Belki” dedim şüpheyle. “Gerçi bence gayet iyi iletişim kurabiliyor, değil mi?”

Harold’ın, Nihal’in bilim kurgu deneylerinde öncü olmaya müsait olmadığını ekleyecektim ama telefonumda bir alarm çaldı. Ne olur ne olmaz diye bütün gün boyunca telefonuma alarm kurmuştum. İnternet tarayıcımı hemen açtım, doğru sayfayı aradım... ve aman Tanrım! Vakit gelmişti!

“Nihal!” diye bağırdım. “Hemen benimle gel! Acil durum!”

“Ne?” Nihal telaşa kapıldı fakat peşimden oturma odasına girdi ve el çırttı.

“Bayanlar ve baylar! Size önemli bir haberim var! Dünya çapındaki internet kullanıcılarının sayısı... beş milyara yaklaşıyor!”

“Ne?” Matt içkisini elinden bıraktı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü saplantı şeklinde takip ediyorum” diye cevapladım böbürlenerek. “Yazdığım her yüz kelimeye bir, kontrol ediyorum. Mini bir ödül gibi. Şimdiyse, bakın! Kaçıracağız! 4.999.999.992’deyiz!”

Cep telefonumu herkes kocaman sayının artışı görebilsin diye yukarı kaldırdım. Nefeslerin tutulduğu bir sessizlik oldu ve birlikte en son rakamın yükselişini izledik. Büyüleyiciydi. Bağumluluk yapıyordu. Artık çok iyi anlıyordum.

4.999.999.997... 4.999.999.998... 4.999.999.999...

“Aman Tanrım!” diye bir sevinç çığlığı attı Maud ve sonra rakamlar bir kez daha döndü:

5.000.000.000.

Odadaki herkes ânında havalara uçarak bağırdı. Matt ve Nihal birbirlerine çıktılar, Topher, Nell’i öptü. Olay son derece saçma, son derece anlamsızdı... ama ayrı zamanda da özeldi.

“Şahanenin sen!” Matt gözlerinin içi parlayarak bana sokuldu. “Hiçbir fikrim yoktu. Sen de yere bakan yürek yakanmışsın, Ava.”

“Ah, daha yeni başladım.” Göz kırptım.

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Bu ne demek oluyor?”

“Tek diyebileceğim, ayağınızı denk alın. Fakat şimdi.” Topher

ve Nell'e döndüm. "Hadi artık siz ikiniz. Yeterince bekledik. Posterinizi gösterin!"

"Doğru." Topher, Nell'e şöyle bir baktı ve şampanyasını koydu, sonra Nell'in yerinden kalkmasına yardım edip cam kenarına kadar ona eşlik etti. Topher, Nell'i idare edip desteklediğinde, hiçbir zaman yardım ediyormuş gibi görünmüyordu. Sanki kız arkadaşıyla gayet güzel kol kola gezen bir adammış gibi görünüyordu. Ona bayılmamı sağlayan bir neden daha.

"Evet, bayanlar baylar, açılış lansmanımıza hoş geldiniz." Topher odadakilere hitap etti. "Gerçek Hayat Partisi, gelişiminin ilk evrelerinde bildiğiniz gibi." Nell'e doğru baktı.

"Fakat bu görseli ve sloganı sizinle paylaşmak istedik" diye Nell kaldığı yerden devam etti. "Bu posterde söylemek istediklerimizi aktarabilmek için üstünde çok emek harcadık."

"Aynen öyle." Topher başıyla onayladı. "Sunmaya çalıştığımız felsefeyi ve bu ülkenin ihtiyaç duyduğu geleceği temsil ettiğini hissediyoruz. Evet, lafı daha fazla uzatmadan..."

Çarşafa uzandı ve şövalenin üstünden çekti, altından kocaman bir poster çıktı. Hepimiz ağzımız açık baktık. Posterin üst kısmında kalın siyah puntolarla şu kelimeler yazılıydı:

Hayat, hı?

Her yanı bok götürüyor. Ama biz sizin için buradayız.

Bu sloganın altında Nell'in bastonuyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı, pembe saçları dik dik ve tam karşısındakine ters ters bakıyordu. Yanında ise Topher, kameraya pis bakışlar atıyordu, kaşlarını her zamankinden gürdü ve cildi mahsus daha çukurlu görünüyordu.

Yani, Nell'i seviyordum. Topher'ı seviyordum. Ama insanın ödünü patlatırlardı.

Birkaç kez yutkunup ne desem diye merak ettim, benden başka kimsenin de konuşmadığı dikkatimi çekti.

"Bayağı güçlü" dedi Maud sonunda.

"Biraz korkutucu" diye öne sürdü Nihal.

"Font güzel" dedi Matt. "Çok sağlam. Çok dayanıklı."

"Evet" dedim, bin şükürle bu fikre tutunarak. "Font mükemmel! Daha iyisi bulunamazmış."

"Siyasi bir posterde 'bok götürüyor' denebilir mi?" diye sorguladı Sam.

"Hayır" dedi Sarika kararlı bir sesle. "Geri bildirim istediniz, değil mi Nell? Eh, bence Sam haklı. 'Bok götürüyor' diyemezsiniz."

"Ne diyecektik, hayat makaronlar dağıtıyor mu?" diye çıkıştı Nell horozlanarak. "Hayat kaz tüyü yastıktır mı? Hayat bir kâse mantıdır mı? Hayır! Yanlış! Hayatın her yerini bok götürüyor. Kaos! Hengâme! Eğer buna katılmıyorsanız, bize oy vermeyin."

Odada herkes birbiriyle sağlı sollu bakışıyordu ve bence 'geri bildirim' zamanının sonuna varmıştık.

"Tamam!" dedi Maud parlak bir sesle. "Eh, bence çok zekice bir poster ve eminim ikiniz de başbakan olacaksınız." Bir alkış başlattı, hepimiz coşkuyla ona katıldık. "Artık pizza sipariş edelim mi?" diye umutla ekledi.

Sarika telefonundan pizzacının menüsünü açıyordu ve her zamanki aşın becerikli haliyle en ucuz sipariş verme şeklini hesaplıyordu. Ancak şimdi bir rakibi vardı çünkü Sam de bunu hesaplıyordu fakat başka bir sonuca varıyordu. (Gerçekten tencere kapaktılar.)

Topher, Nell'in koltuğa geri dönmesine yardım etti, canla başla pizza seçimi tartışmasına katıldılar. Hepsi oranları orantıları kavga dövüş hesaplarırken devasa posterin önünde dikilen Matt'e doğru yürüdüm. Topher'la birlikte çalışmaya başladığından beri biraz saçlarını uzatmıştı ve o kasıntı iş kıyafetlerinden kurtulmuştu. Yakışmıştı ona. Hatta tüm düzen ona çok yakışmıştı, sanki ezelden beri birlikte çalışıyorlardı.

"Mantıklı bir noktaya parmak bastı" dedi, ben yaklaşırken kafasını kaldırıp bakarak. "Hayatı bok götürüyor. Ama ben değiştiremezdim."

"Senin hayatını mı kastediyorsun? Yoksa benimkini mi?" Şakacı bir havayla çenemi yukarı çektim. "Çünkü benim hayatımı hiç bok götürmüyor, çok sağlam. Benim hayatım harika bir şekilde kontrol altında."

"İkisini de kastettim" diye gülümsedi.

"İkimizin hayatını da mı bok götürüyor?"

"Aynı hayatlarımızı değil. Hayatımızı." Duraksadı, gözleri sollarla doluydu. "Bizim... tek birleşmiş hayatımızı."

Bizim tek birleşmiş hayatımız. Sözleri havada asılı kalırken içim gıdıklandı çünkü bu neredeyse kulağa şey gibi geliyordu... Hani şey gibi...

"Bizim tek birleşmiş her yeri bok götüren hayatımız." Gözlerimi devirdim. "Kulağa harika geliyor, üyelik için nereye imza atıyorum?"

Matt keyifle güldü.

"Kusura bakma, daha net ifade etmeliydim. Şeyi kastettim..." Bir saniye düşündü. "Bizim tek birleşmiş, her yeri bok götüren, umutsuz, umut dolu, dağınık, heyecan verici hayatımız. Dondurma molalarıyla birlikte."

"Tamam" dedim. "Şimdi anladım. Kulağa iyi geliyor. En azından dondurma yenen fasılalar."

"Ben de ayrısını düşündüm."

Elimi tuttu, kimsenin göremeyeceği kadar aşağıdan tuttu ve baş parmağıyla tatlı tatlı tenimi okşadı. Harold da dışarıda kalmak istemediğinden hemen gelip bacaklarımıza süründü ve ikimiz de içgüdüsel olarak eğilip onu okşadık.

"Yüzde yirmi indirimli oluyor!" diye bağırdı Sarika, Sam'e, öylesine inatçı bir sesle söylemişti ki, gülmeden edemedim. Nell ve Topher şu anda gig ekonomisi üzerine fikir ayrılığı yaşıyordu ve Nihal kâğıda bir şeyler karalarken Maud'un önerilerine kibarca kafa sallıyordu. Harold ayaklarımın dibindeydi. Ve Matt yanı başımdaydı. Daha ne isterdim?

Elini daha sıkı tuttum ve derin bir nefes verip sesleri dinledim, yüzleri seyrettim. Bu kıymetli-ama-sıradan ânı sonsuza dek saklamak istedim.

Buradan sonra nereye gidecektik, bilmiyordum ama şu anda umurumda değildi. Çünkü burada benim için önemli olan her şeyle birlikteydim. Dostlarımız. Sevgilerimiz. Hayatımız.

Teşekkür

Bir kitap yayınlamak her zaman ekip işidir. Bu kitapta da ekip ruhunu her zamankinden çok hissettim, sokağa çıkma yasakları ve ötesinde çeşitli araçlarla iletişimimizi sürdürdük.

Frankie Gray ve Kara Cesare'ye harika editörlükleri için teşekkür etmek isterim, bana çok yardımı dokundu. Muhteşem temsilcim Araminta Whitley ve muhteşemliği hiç bitmeyen Marina de Pass'a da.

Transworld'deki bütün arkadaşlarıma teşekkürler, özellikle de Julia Teece, Becky Short, Sophie Bruce, Richard Ogle, Kate Samano, Josh Benn, Imogen Nelson, Deirdre O'Connell, Emily Harvey, Tom Chicken, Gary Harley, Hannah Welsh, Natasha Photiou, Laura Ricchetti ve Phil Evans.

ILA ekibinin hepsine teşekkürler: Nicki Kennedy, Sam Edborough, Jenny Robson, Katherine West ve May Wall.

Sevgili dostum Athena McAlpine'e, büyüğü Convento di Santa Maria di Costantonpoli'sinde tatil yaparken beni Puglia ile tanıştırdığı için teşekkür ederim –manastırı buradan esinlendim.

Etkileyici ve karizmatik Henry'ye de bir teşekkür, Harold ilhamımın kıvılcımını çaktı.

Windsor Close sakinlerine Piçlik Tablosu için özel teşekkürler.

Bu kitabı sokağa çıkma yasakları döneminde edit ettim ve ev halkımın tümüne, muazzam destek ve anlayışları için teşekkür ederim.